Ariel Lawhon

RÂUL ÎNGHEŢAT

Publicat pentru prima dată în Australia în 2023 de
Simon & Schuster (Australia) Pty Limited
Suite 19A, Nivel 1, Clădirea C, 450 Miller Street, Cammeray, NSW 2062
Publicat pentru prima dată în Statele Unite în 2023 de Doubleday, o divizie a Penguin
Random House LLC, New York.
Sydney New York Londra Toronto New Delhi
Vizitaţi site-ul nostru web la
www.simonandschuster.com.au

© Ariel Lawhon 2023
Toate drepturile rezervate.

HB
NATION
LIBRA
OF

A catalogue record for
this book is available
from the National Library

ISBN:9781761423413
ISBN-13: 978-1-7614-2342-0 (carte electronică)
Imagini de copertă: Oskar Ulvur/Trevillion, den-belitsky/Adobe Stock
Design copertă: Louisa Maggio Design
Design interior: Soonyoung Kwon
Harta oraşului Hallowell, Maine: Mapping Specialists, Ltd.

Tipărit şi legat în Australia de Griffin Press

Nicio parte a acestei publicaţii nu poate fi reprodusă, stocată într-un sistem de recuperare sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloc, electronic, mecanic, prin fotocopiere, înregistrare sau altfel, fără permisiunea prealabilă a editorului.

Aceasta este o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi incidentele sunt fie produsul imaginaţiei autorului, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, vii sau morţi, evenimente sau locaţii este în întregime coincidenţă.

Mama m-a învăţat c
ă moaşele sunt eroi.
Sora mea m-a lăsat să fiu martor la minune.
Soţul meu s-a aşezat lângă mine şi m-a ţinut de mână.
Din aceste motive, şi încă zece mii, acest roman le este dedicat.

Şi *Ea* ştie, pentru că Ea îl avertizează, iar instinctele ei nu eşuează
niciodată, Că Femela din specia ei este mai mortală decât
Masculul.
— RUDYARD KIPLING , „FEMEIA SPECIEI”

1

O spânzurare

NOIEMBRIE 1789

Adevărul va ieşi la lumină; crima nu poate fi ascunsă mult timp.
— WILLIAM SHAKESPEARE , *Negustorul de la Veneţia*

CE ESTE TRECUT ESTE PROLOGUL

Corpul pluteşte în aval. Dar este sfârşitul lunii noiembrie, iar râul Kennebec începe să îngheţe, bucăţi mari de gheaţă învârtindu-se şi răsturnând prin apă, adunându-se în movile, în timp ce degetele de gheaţă limpede şi reci se întind de pe ambele maluri, ajungând în curent, apucându-se de tot ce trece pe acolo. Deja împovărat de hainele îmbibate şi cizmele grele de piele, mortul se clăteşte în curentul descendent, cu ochi nevăzători care se uită la semiluna în scădere.

Este o noapte mizerabilă, cu vânt amar şi îngheţ amorţitor, şi cu cât râul se mişcă mai încet, cu atât mai repede îngheaţă, prinzându-l în strânsoarea lui lentă, în timp ce faldurile cămăşii sale de în sunt aruncate ca petalele unei lalele maro ofilite. Cu doar o oră în urmă părul i-a fost pieptănat şi tras pe spate, legat cu o fâşie de dantelă. El luase dantelă, desigur, şi este posibil – soarta este un lucru atât de fragil, până la urmă – că *ar putea* fi încă în viaţă dacă nu ar fi ales. Dar a fost insultă pe lângă rănire. Războaiele s-au purtat mai puţin.

Mortul se grăbea să părăsească acest loc, avea deja prea multe probleme şi, dacă ar fi avut mai multă grijă, ar fi avut răbdare, şi-ar fi auzit atacatorii în pădure. Auzit. Ascuns. Şi-a ţinut respiraţia. Şi a aşteptat să treacă. Dar mortul era nesăbuit şi nerăbdător. Gâfâind. Lăsase urme în zăpadă şi nu era greu de găsit. Parul i s-a desprins în lupta, bucata de dantela a fost recuperata şi bagata intr-un buzunar, iar acum acel par, castaniu ca un mal noroios, este o mizerie incurcata, o parte din el lipita pe frunte, o parte în gura, tras acolo. în timpul unui ultim gâfâit speriat înainte de a fi aruncat în râu.

Corpul lui încâlcit şi rupt este târât de curent încă un sfert de milă înainte ca gheaţa să se îngheţe şi să se oprească cu un geamăt obosit, prinzându-l la

cincisprezece metri de ţărm, cu faţa la un centimetru sub suprafaţă, buzele întredeschise, ochii. încă lărgit surprins.

Marele îngheţ a venit cu o lună mai devreme în oraşul Hallowell, Maine, şi — mortul nu putea şti asta, nici cineva care locuieşte aici — dezgheţul nu va sosi peste multe, multe luni lungi. Ei îl vor numi Anul Iernii Lungi. Va deveni o legendă, iar el, nu o mică parte din ea. Deocamdată, însă, dorm în siguranţă şi cald în paturile lor, uşile închise etanş împotriva unei ierni timpurii şi sălbatice. Dar acolo — de-a lungul malului râului, dacă te uiţi atent — ceva întunecat şi agil se mişcă în lumina lunii. O vulpe. Intenţionată, pune o labă pe gheaţă. Apoi altul. Ea ezită, căci ştie cât de volubil poate fi râul, cât de dornic doreşte să înghită totul şi să-l tragă în adâncurile agitate. Dar gheaţa ţine, iar vulpea se îndreaptă spre mort. Ea se furişează acolo unde zace el, îngropat în gheaţă. Micuţa fiară deşteaptă se uită la el, cu capul înclinat în lateral, dar el nu-şi întoarce privirea. Ea îşi ridică nasul spre cer. Adulmecă după pericol. Inspiră parfumul înţepător al gerului şi al pinului de-a lungul râului şi, mai departe, cel mai slab miros de fum de lemn. Mulţumită, vulpea începe să urle.

CLARK FORGE
JOI, 26 NOIEMBRIE

„Nu trebuie să-ţi fie frică”, îi spun lui Betsy Clark. „În toţi anii în care am asistat la femei în timpul naşterii, nu mi-am pierdut niciodată o mamă.”

Tânăra se uită la mine, cu ochii mari, transpiraţia pe tâmple, şi dă din cap. Dar nu cred că mă crede. Nu o fac niciodată. Fiecare femeie care lucrează bănuieşte că se află, de fapt, la câteva momente distanţă de moarte. Acest lucru este normal. Şi nu mă jigneşte. O femeie nu este niciodată mai vulnerabilă decât în timpul travaliului. Nici ea nu este niciodată mai puternică. Asemenea unui animal rănit, încolţit şi disperat, ea îşi petrece travaliul încovoiată alternativ asupra ei sau năvălindu-se. Ar trebui să omoare o femeie, acest proces de a avea corpul ei întors pe dos. De drept, nimeni nu ar trebui să supravieţuiască la aşa ceva. Şi totuşi, în mod miraculos, o fac, din nou şi din nou.

John Cowan — tânărul fierar ucenic la soţul lui Betsy — a venit să mă ia acum două ore şi i-am spus că nu mai aveam timp să se ocupe. Copiii lui Betsy vin urlând în lume cu o viteză neobişnuită, cu volum pe măsură. Banshee care ţipă, toate alunecoase şi roşii. Dar atât de mici încât – chiar şi pe termen întreg – toate fesele lor pot încăpea în palma mâinii mele. Mici lucruri mici. John a luat la inimă instrucţiunile mele, stabilind un ritm atât de rapid încât încă mă doare corpul din cauza călătoriei noastre frenetice prin Hallowell.

Dar acum, după ce abia am ajuns şi m-am situat, constat că bebeluşul este deja încoronat. Contracţiile lui Betsy sunt distanţă de treizeci de secunde. Acest copil – ca şi ceilalţi ei – se grăbeşte să-şi salute mama. Din fericire, este construită bine pentru naştere.

„Este timpul”, îi spun, punând o mână caldă pe fiecare

dintre genunchii ei. Le despart uşor şi o ajut pe tânără să-şi ridice cămaşa de noapte mai sus peste burta goală. Este greu, strâns în vârful unei contracţii, iar Betsy scrâşneşte din dinţi, încercând să nu plângă.

Munca face din fiecare femeie o novice. De fiecare dată este prima dată, iar singura expertiză vine de la cei adunaţi pentru a ajuta. Şi aşa Betsy şi-a adunat femeile: mama, surorile, verişoara, mătuşa. Naşterea este un act comun şi toate intră în acţiune în timp ce hotărârea ei alunecă şi strigă de durere. Ei ştiu ce înseamnă asta. Chiar şi cei care nu au un loc de muncă anume găsesc ceva de făcut. Apa clocotita. Îngrijirea focului. Pânze pliabile. Aceasta este munca femeilor în cea mai elementară. Bărbaţii nu au loc în această cameră, nu *au niciun drept,* iar soţul lui Betsy s-a retras la forja lui, impotent, pentru a-şi revărsa frica şi frustrarea pe nicovală, pentru a bate o bucată de metal topit în supunere.

Femeile lui Betsy lucrează în tandem, mă urmăresc, răspund la fiecare indiciu. Întind o mână şi este pusă pe ea o cârpă caldă şi umedă. De îndată ce am şters cel mai nou val de sânge şi apă, cârpa este smulsă din strânsoarea mea şi înlocuită cu una proaspătă. Cel mai tânăr dintre rudele lui Betsy – un văr, nu mai mult de doisprezece ani – este însărcinat cu curăţarea cârpelor murdare, să ţină fierbătorul la fiert şi să umple găleata de spălat. Ea se aplică sarcinii fără tresărire sau plângere.

„Uite copilul tău”, spun eu, punând mâna pe capul moale şi cald. „Chel ca un ou. La fel ca şi ceilalţi.”

Betsy îşi ridică bărbia şi vorbeşte cu o grimasă în timp ce contracţia îşi slăbeşte strânsoarea. — Asta înseamnă că este o altă , , ,
fată?

„Nu înseamnă nimic.” Îmi păstrez privirea neclintită şi

mâna blândă pe capul mic care îmi împinge în palmă.

— Charles vrea un băiat, gâfâie ea.

Charles nu are niciun cuvânt de spus, cred.

Un alt val brutal coboară asupra lui Betsy, iar surorile ei merg înainte pentru a-i ridica picioarele şi a le ţine înapoi.

„În cazul meu, împinge”, îi spun. "Unul. Două. Trei." Mă uit la creşterea contracţiei lui Betsy în timp ce îi încordează abdomenul. „ *Acum. ’’*

Ea îşi ţine respiraţia, ţine în jos şi încă un centimetru de cap chel iese la iveală, vârfurile urechilor mici ieşind dincolo de limitele corpului ei. Nu are nicio şansă să-şi tragă răsuflarea înainte ca următorul val să se rostogolească peste ea şi apoi vin, neînduplecaţi, unul peste altul, fără să-şi slăbească niciodată strânsoarea de pântecele ei. Betsy împinge. Gâfâie după aer. Împinge din nou. Din nou. Şi din nou. Cineva îi şterge transpiraţia de pe fruntea ei, lacrimile de pe obraji, dar eu nu mă uit niciodată în altă parte. În cele din urmă, capul trece.

Îmi îndrept mâna înainte, luând un obraz şi o ureche mică în palmă. „Acum doar umerii. Încă două împingeri ar trebui să o facă.”

Betsy, totuşi, este gata să se termine cu această afacere şi se ridică cu ultimele puteri, forţând copilul în mâinile mele, apoi se lasă înapoi pe pat, în timp ce bebeluşul este eliberat de corpul ei cu un şuierat, conexiune rămasă doar un şnur argintiu.

O furtună minusculă, revoltată umple camera, dar femeile lui Betsy nici nu aplaudă, nici nu aplaudă. Ei privesc, tăcuţi, aşteptând declaraţia mea.

„Bună micuţule”, şoptesc, apoi ridic copilul pentru ca Betsy să-l vadă. „Ai o altă fiică.”

„Oh”, spune ea, abătută, şi se împinge pe coate pentru a vedea copilul.

Mai este ceva de făcut şi o fac cu deliberare. O întind pe fetiţă pe pat, între picioarele mamei ei şi tăind cordonul ombilical cu foarfecele mele. Odată ce legătura primordială este tăiată, o leg cu o bucată de sfoară. Apoi îmi pun mâinile într-o găleată de spălat, le curăţ şi îmi trec degetul mare peste cerul gurii copilului. Fără despicătură de palat. Un alt miracol minuscul pe care îl înregistrez mental în timpul oricărei naşteri reuşite. Şterg sângele şi vernixul ceros de pe bebeluşul care se zvârceşte şi alunecos, chiar dacă sunt cu ochii pe Betsy pentru sângerare în exces. Nimic nu pare ieşit din comun.

Femeile lui Betsy ii dau parul în spate, ii spala fata, o fac sa bea ceai caldut. Ei o ajută să se aşeze şi să facă o tură curată. Au pregătit- o să alăpteze.

„Uite ce drăguţă eşti”, îi spun copilului, apoi adaug: „Uite cât de *iubită* eşti.”

Şi mă rog lui Dumnezeu să fie adevărat.

Charles Clark este atât de disperat după un fiu – acesta este al treilea copil în patru ani – încât hotărârea lui ar putea foarte bine să- şi omoare soţia dacă nu este atent. Cât despre Betsy, ea este disperată să-şi mulţumească soţului şi nu îi va spune niciodată că nu.

Totul apare în ordine cu mama şi copilul, aşa că o învelesc în lenjerie curată şi moale şi i-o dau lui Betsy. Îşi pune pachetul la sân şi şuieră în timp ce bebeluşul se prinde de mamelonul ei. Îi face abdomenul să se contracte încă o dată, scăpându-se de postnaştere. Chiar şi acest lucru este fascinant pentru mine şi inspectez resturile de muncă pentru nereguli, asigurându-mă că este intactă, că nu a rămas nimic în urmă. De asemenea, este normal şi arunc reziduul în găleata de la picioarele mele.

— Mai este un ultim lucru, îi avertizez.

Betsy dă din cap. A mai trecut prin asta.

„Sunt cu mine. Vor dura câteva secunde. Dar poate doare.”

„Continuă, atunci.”

Framant abdomenul lui Betsy, rostogolind călcâiul mâinii mele într-un loc şi altul, ajutând-o să se contracte. Fata tresări, dar nu strigă şi apoi nu mai are nimic de făcut decât să alăpteze copilul.

„Cum o vei numi?” întreb eu.

„Maria.”

Un nume care înseamnă „amar”, cred, dar oferă tinerei mame un zâmbet de aprobare pentru că este de aşteptat.

Femeile lucrează în tandem pentru a-l curăţa pe Betsy şi a-şi înveli zona inghinală în cârpe curate şi uscate. Acestea vor fi schimbate de asistentele de după fiecare oră în următoarele câteva zile.

Este patru şi jumătate dimineaţa — încă cu câteva ore înainte de zori — şi femeile lui Betsy se strecoară pentru a curăţa restul de mizerie şi apoi pentru a găsi ce dormi pot. Vor veni în tu re pentru a avea grijă de Betsy şi de copiii ei în săptămâna viitoare. Va fi singura odihnă pe care o va primi soţia tânărului fierar.

Îmi scot şorţul murdar şi mă spăl din nou pe mâini, apoi leg bucăţile de păr care s-au desprins înainte să mă aşez pe marginea patului şi să beau o ceaşcă de ceai – acum rece – care mi-a fost adusă când am ajuns. Pentru câteva momente observ mama şi copilul.

— Să-l anunţ pe Charles că totul este bine? întreb eu.

„Da”, spune Betsy, „dar nu-mi spune dacă este supărat”.

„Nu are dreptul să fie supărat. I-ai dat un copil frumos.”

„Nu înseamnă nimic, dacă are sau nu *dreptul* la mânia

lui.”

Respir adânc şi liniştitor înainte de a o linişti. „Nu-ţi face griji pentru Charles. Am să am grijă de el. Te bucuri de fiica ta.”

Familia Clark locuieşte într-o cabană mică adiacentă singurei forje din trei judeţe. Este o plimbare scurtă, dar mă alunec oricum în mantia mea de călărie. Aerul rece mă loveşte ca o palmă, atât de surprinzător după căldura aproape apăsătoare din interiorul sălii de naştere. Mă ustură interiorul nasului la fiecare inspiraţie. Noaptea este senină şi limpede, luna mândră şi stelele strălucitoare pe o pătură cerneală de cer.

Nu mă obosesc să bat la uşa forjei — oricum Charles nu m-ar fi auzit cu tot ciocănitul — dar o împing fără să mă anunţ. Soţul lui Betsy se plimbă, mormăind blesteme şi rugăciuni. El este total neajutorat şi total vinovat pentru agonia recentă a soţiei sale.

Charles îşi ridică capul când intru în câmpul lui vizual şi coboară un ciocan încrucişat pe o tijă de fier încins alb cu atâta forţă încât pot simţi vibraţiile prin pământul tare de sub mine. Camera miroase a metal fierbinte şi a noroi copt. De sudoare şi frică. Charles Clark stă drept, îşi lasă ciocanul deoparte şi împinge un pâlc umed de păr de pe frunte. Începe să chel – pot să văd peticele care se retrag la fiecare tâmplă – şi îl face să pară mai în vârstă decât cei treizeci de ani. Păr închis la culoare. Ochi întunecaţi. Barba neagra. Pirateria ar fi fost o opţiune bună pentru Charles dacă nu s-ar fi interesat niciodată de fierar.

Îndrăzneşte o privire furişă la mine, apoi îşi îndepărtează privirea. „Soţia mea trăieşte?” întreabă el, apoi îşi drese glasul pentru a ascunde orice rafală de emoţie pe care o simte.

"Da. Desigur. Este bine şi sănătoasă.”

Cred că acesta este cel mai aproape de a-l vedea

vreodată pe bărbat tremurând. Uşurarea îi curbe prin corp, iar genunchii îi strâng, dar apoi se trage împreună şi se întoarce spre mine.

„Şi copilul?”

„Are plămâni foarte puternici.”

Expresia lui nu se prăbuşeşte atât de mult, cât se prăbuşeşte. Văd muşchiul de-a lungul maxilarului lucrând în timp ce se strânge, apoi scrâşneşte din dinţi. În cele din urmă, el înghite în sec şi întreabă: „Ia dat Betsy un nume?”

„Maria.”

„Am sperat la un fiu.”

"Ştiu."

„Din cauza forjei. Am nevoie de ajutor. Eu...” se prinde Charles, jenat. „Îmi *iubesc* fiicele.”

„Nu am spus niciodată altfel.”

„Doar că am nevoie de mai multe mâini. E atât de mult de lucru. Şi am vrut să-l învăţ.”

Nu mă obosesc să-i spun lui Charles că nu există *el* şi că copiii nu sunt de ajutor într-o forjă, indiferent. Că va trece cel puţin un deceniu până când un fiu – dacă ar fi avut unul – ar putea aduce chiar şi o mică contribuţie la afacerea familiei.

— Îl ai pe John Cowan pentru ajutor. Şi s-ar putea să ai încă un fiu. Betsy este încă tânără. La fel ca tine.”

Charles dă din cap ca şi cum ar fi hotărât asupra unui lucru important. „Vom încerca din nou mai mult data viitoare. Mă voi asigura de asta.”

Om nebun.

Mă îndrept spre cărămizile strălucitoare şi îmi întind mâna până se sprijină pe antebraţul lui Charles. Este musculos şi cicatrice, cald de la foc. Orice păr care a crescut odată pe el a fost cu mult timp în urmă.

„Nu pentru câteva luni”, îi spun. „Cel *puţin* . Dacă vrei

un fiu, trebuie să-i dai timp corpului ei să se vindece. Şi chiar şi atunci, Dumnezeu, nu tu, eşti cel care alege ceea ce vei avea. Înţelegi ce spun?”

„Nu sunt crud”, spune el.

Doar exigent şi nerecunoscător. Totuşi, nu spun asta cu voce tare. El este genul de om care va auzi adevărul, dar numai atunci când este rostit indirect.

„Dar Betsy are nevoie de mai mult decât atât acum. Are nevoie să fii *blând.* Şi răbdător.”

Nu spune nimic, aşa că îi strâng braţul final şi îl las pe Charles la treaba lui. După ce şi-a făcut treaba pentru seară, John Cowan s-a retras în podul său de la celălalt capăt al forjei. Tânărul este mare, construit ca un bou şi nu cu mult mai deştept. Deocamdată este pierdut într-un somn adânc şi bubuitor, fără să ţină seama atât de noua viaţă care tocmai a intrat în această lume, cât şi de bătaia ciocanului stăpânului său. Zilele lui John sunt pline de metal zgomotos, aşa că de ce ar trebui să fie visele lui diferite?

Mă întorc în cabană, găsesc un loc gol lângă vatră şi mă întind pe paletul de paie care mi-a rămas. În câteva ore, femeile lui Betsy se vor ridica să gătească o masă pentru a sărbători această nouă viaţă. Ritualul este frecvent observat în Hallowell. Se naşte un copil şi se serveşte o masă. Uneori, este o sărbătoare elegantă întinsă pe o faţă de masă de în, iar alteori o ofrandă rară, rece, aruncată împreună în grabă. Uneori dorm într-un pat de rezervă, iar uneori nu am loc să dorm deloc. Mi-am petrecut mai mult de o noapte stând drept pe un scaun, trezindu-mă de fiecare dată când capul mi se înclină. Dar seara asta este tipică pentru majoritatea naşterilor la care particip. O casă modestă, o muncă normală, un pat simplu şi — dimineaţa — un mic dejun copios.

Stau încovoiat sub mantia mea de călărie, uitându-mă la grinzile tăiate aspru ale tavanului, ascultând sunetele din jurul meu. Mici sforăituri, foşnet şi şoapte în timp ce femeile lui Betsy se culcă peste noapte. Pe măsură ce ochii îmi devin grei, uşa de la intrare se deschide şi Charles trece pe podeaua scârţâitoare spre dormitor.
Ascult sunetul furiei, dar aud doar un bărbat şoptind încet soţiei sale.

Se simte ca şi cum abia am închis ochii când sunt trezit de o mână mare şi insensibilă pe umăr. Charles este acolo, un felinar în cealaltă mână şi urgenţă în voce.

„Stăpână Ballard”, şopteşte el. „Trebuie să te ridici.”

Mă uit în dormitorul în care am lăsat mama şi copilul, panicată că ceva nu a mers prost în timpul nopţii.

„Sunt bine.” Arătă spre uşa din faţă. „Dar cineva a venit să vorbească cu tine. Spune că este urgent.”

Poate că a trecut cel mult o oră de când am adormit. Am impresia că am pânze de păianjen în cap şi bumbac în ochi, dar îmi înfăşoară puţin mai strâns haina de călărie în jurul umerilor şi îl urmăresc pe Charles afară. Suflarea de aer rece este bruscă şi nemiloasă, iar eu icnesc, apoi tremur.

Charles ridică lanterna şi îl recunosc pe bărbatul care stă călare pe cal. Este de vârstă mijlocie, înălţime mijlocie şi atractivitate minoră, dar nu înţeleg de ce este aici şi nu la jumătatea drumului spre Long Reach pe o plută cu fiul meu.

James Wall pare a fi genul de epuizat care se poate întâmpla numai după ce a fost treaz toată noaptea în frigul brutal. Ochii lui au ramă roşie, părul dezordonat şi faţa nebărbierită. Îşi linge buzele crăpate. „Iartă-mă, Martha, nu vreau să intru”, spune el. „Dar eşti nevoie de tine în oraş. *Imediat.* ’’

— Credeam că tu şi Jonathan aţi plecat pe plută cu câteva ore în urmă.

„Am făcut”, spune el. „Dar a avut loc un accident.”

STRADA APEI

"Ce s-a întâmplat?" Îl întreb pe James de îndată ce am părăsit forja.

A durat doar o clipă să o verific pe Betsy şi să-mi adun geanta medicală în timp ce James îmi înşea calul. Brutus nu i-a făcut totul uşor, totuşi, iar James îşi freacă locul dureros de pe umăr, unde calul meu a încercat să-l muşte.

Respiră tremurat. „Am plecat de la Dawin's Wharf noaptea trecută, când gheaţa a început să se formeze. Eu, Sam şi Jonathan. Mai era un canal deschis în mijlocul râului, lat de vreo cincizeci de picioare. Ne-am gândit că vom avea suficient timp să ducem scândurile la Long Reach, dar gheaţa sa închis în jurul nostru acum o oră. N-am mai văzut aşa ceva, doamnă Ballard. Pur şi simplu a înghiţit pluta întreagă. Într-un minut ne-am deplasat în curent, iar în următorul ne-am oprit. Sam Dawin a căzut în încercarea de a ajunge la ţărm."

„A fost măturat sub?"

"Aproape. Dar a apucat de margine când a coborât. Degetele de la picioare tocmai au ajuns jos. Ştii cât de înalt este. A luat ceva efort, dar l-am scos afară. Jonathan l-a călărit direct la tine acasă pentru ajutor."

„Atunci ar fi bine să ne grăbim înapoi", spun eu, înfigându-mi călcâiele în partea lui Brutus. Se trânteşte înainte într-un canter şi îi ia un moment pentru ca James să-l ajungă din urmă.

— Îmi cer scuze, doamnă Ballard, dar nu ne întoarcem la moară. Amos Pollard m-a trimis să te iau la tavernă.

„Ce legătură are Amos cu asta?"

„Când Sam a intrat sub gheaţă, a văzut un cadavru." Îmi ia privirea de uimire şi îmi explică: „Un bărbat. Mort şi îngheţat. L-am tăiat din gheaţă. Eu şi Amos şi alţii câţiva. De aceea ne îndreptăm spre tavernă. Amos a

insistat să vezi mai întâi cadavrul. Înaintea oricui. A spus că ai avea un interes deosebit.”

De-a lungul anilor, am văzut mai mult decât proporţia mea echitabilă de cadavre, dar niciodată nu aş clasifica participarea la ele ca un *interes.* O necesitate uneori, desigur, dar niciodată ceva ce îmi place.

Cerul se transformă din cerneală în cositor şi îmi înclin capul pentru a studia profilul lui James. Aşezarea atentă a gurii lui. Sprâncenele trase împreună. Mâinile strânse pe frâiele.

„Ce nu-mi spui? Pe cine ai tăiat din râu?”

După o pauză lungă, spune: „Este greu de spus”.

„Adică nu *vrei* să spui?”

„Însemnând că *nu pot.* Nu sunt sigur că cineva poate acum.” El înghite. „A fost o mică rănire... în special la faţa lui, vreau să spun.”

James Wall este un mincinos teribil. Această abilitate va dura încă un deceniu şi o mai multă experienţă de viaţă pentru a dobândi. Aşa că pot să-l văd acolo, în falca lui, când se întoarce la drum. Nu o minciună, poate, dar cu siguranţă o omisiune.

„Bine atunci”, răspund eu, cu o voce plăcută. „Cine crezi *că* a fost tăiat din gheaţă?”

Întrebarea îl surprinde şi îi răspunde înainte de a avea timp să se gândească la consecinţe. „Joshua Burgess.”

Oh.

Sunt surprins de uşurarea – nu, de *bucuria* – pe care o simt auzind acest nume. Ce miracol ciudat. Am sperat să-l văd pe Burgess legănându-se la capătul unei frânghii pentru ceea ce a făcut, dar mort e mort şi nu sunt trist să aud vestea. Totuşi, încă nu înţeleg de ce a trimis Amos după mine şi îi spun lui James.

„Există o mulţime de”— se opreşte, nesigur de cuvântul potrivit—“ *daune* ... mai mult decât doar faţa lui,

vezi tu. Cineva va trebui să declare cauza morţii. Deci este oficial, în cazul în care există o anchetă.”

rănire. Deteriora. Cuvinte diferite, sensuri diferite.

— Şi Amos Pollard nu crede că doctorul Cony este la înălţime?

„Se ştie că doctorul este prieten bun cu colonelul North.”

Mintea mea este rapidă, conectând puncte pe care abia a avut timp să le deseneze cu răspunsul lui atent formulat. „Atunci, *Joshua* Burgess l-au găsit? Şi l-a ucis cineva?”

El nu răspunde. În schimb, gura lui James se răsuceşte în timp ce îşi face curajul să pună întrebarea pe care o ţinea în rezervă.

„Crezi că Rebecca Foster spune adevărul? Despre colonelul North şi Joshua Burgess? Pare stânjenit de propria lui îndrăzneală, iar obrajii lui aruncaţi de vânt se înroşesc şi mai mult. „Crezi că au violat-o aşa cum susţine ea?”

Chiar şi acum, luni mai târziu, imaginea Rebeccai Foster este clară în mintea mea. Am găsit-o pe tânără singură, acasă cu copiii ei, la câteva zile după agresiune. Soţ departe, ea fusese o victimă uşoară. Am îngrijit la buza despicată, la ochiul negru, la pometi învineţiţi. I-am inspectat vânătăile întunecate, violet, presărate pe trunchi, braţe şi coapse, încheieturi şi glezne. Am căutat oase rupte şi tăieturi, am găsit puţine lucruri pe care să le repar. Nu există nicio reparare a pagubelor pe care le-au făcut. Am mai văzut astfel de vânătăi. Ştiam ce au vrut să spună. Aşa că am spălat-o pe tânăra şi drăguţa soţie a pastorului şi am ajutat-o să îmbrace haine curate. A învelit-o într-o pătură. Şi apoi m-am aşezat şi am lăsat-o pe fată să plângă în sânul meu. I-am mângâiat părul şi i-am mormăit sunete blânde în ureche. Am aşteptat până

când Rebecca Foster s-a strâns, apoi am luat acea mărturisire îngrozitoare şi sfâşietoare, ca să nu fie nevoită să poarte singură povara.

Ascultarea este o abilitate dobândită prin a face. Mulţi ani lungi petrecuţi stând lângă pat şi în sălile de naştere, aşteptând ca femeile să împărtăşească faptele secrete care le aduc la travaliu. Ştiu că aceste secrete vin în valuri. Prima recunoaştere, oribilă, şi apoi actele mai mici şi mai profunde care au venit înainte. O privire furată. O atingere secretă, erotică. Momente de pasiune şi de control pierdut. Dar uneori – în cele mai rele vremuri – este o poveste ca cea pe care Rebecca a răspândit-o înaintea mea în acel mod rupt şi neconexat în urmă cu patru luni. Uneori, treaba mea este să stau şi să ascult poveştile despre brutalitate şi răpire. A femeilor care mărturisesc păcatele pe care nu le-au comis. Sau chiar să cred că li sar putea întâmpla. Acte împotriva cărora luptaseră. Aşa că în acea după-amiază am rămas nemişcat şi tăcut cu Rebecca. Încurajând-o cu un semn ocazional de înţelegere din cap din cap, în loc de cuvinte. Nu. Nu puteam vorbi. Nu atunci. Ştiam că sunetul vocii mele o va speria pe fată să tacă. Şi orice s-ar fi întâmplat după aceea, eram sigur de două lucruri: Rebecca trebuia să-mi spună totul şi trebuia să ştiu cine trebuia să suporte pedeapsa pentru ceea ce i se făcuse.

„Da”, îi spun lui James, în cele din urmă, în timp ce îmi smulg nodul dur de furie din gât. „Rebecca spune adevărul şi cred fiecare cuvânt din ceea ce spune. Am văzut răul pe care i-au făcut. Dar am sperat că Joshua Burgess va stăpâni pentru asta.

James se uită la mine, cu gura întinsă într-o linie sumbră. „Nu fi atât de sigur că nu a făcut-o.”

TAVERNA LUI POLLARD

Ceva ia foc. Îl simt mirosul, la un sfert de milă de oraş şi mă tem, pentru o clipă, că distrugerea a urmat morţii în Hallowell în această dimineaţă. Dar când ocolim cotul, văd că este doar taverna care scoate fum gros din ambele coşuri de piatră stivuite. Lemnul umed nu arde niciodată bine, iar fumul se aşează ca o ceaţă, parfumând aerul, gros şi înţepător, făcându-mi nasul să usture.

Pollard's Tavern este o hulk întunecată pe cerul dinainte de zori. Se află chiar la intersecţia străzilor Water şi Winthrop, la o aruncătură de băţ atât de Coleman's Store, cât şi de râul Kennebec. Clădirea propriu-zisă, un dreptunghi cu două etaje, proiectat în mod simplu cu stâlp şi grinzi, îşi schimbă scopul în funcţie de funcţia publică îndeplinită în interior: cârciumie, tribunal, cabană, sală de şedinţe – sau, în acest caz, mortuară.

Aceste apariţii nu sunt deloc neregulate. În septembrie anul trecut, taverna a servit drept cazarmă când miliţia din Boston a mărşăluit prin Hallowell — The Hook, aşa cum ne numesc localnicii satul. Au tăbărât aici două săptămâni, bând grog şi dormind pe podea, până s-au putut alătura regimentului lor din Pittston. Taverna mirosea a gunoi de grajd şi a mascul nespălat timp de câteva săptămâni după aceea. Apoi, exact nouă luni după aceea, am adus-o pe lume pe fiica lui Sarah White – o reamintire destul de incomod, dar definitiv permanentă a miliţiei din Boston. Încă necăsătorită, fata a devenit un subiect preferat de bârfă în rândul femeilor şi, din păcate, de interes în rândul bărbaţilor. La mine, mi-e milă de fată — chipurile drăguţe şi nenorocirea merg adesea mână în mână — dar nu o plac mai puţin. Sarah este o prietenă cu fiicele mele de mulţi ani, iar eu dintre toţi oamenii înţeleg nenumăratele moduri nedrepte prin

care se găsesc femeile în timpul naşterii.

— Mai ştie cineva despre corp? întreb eu.

„Nu că aş fi conştient.”

„De câţi bărbaţi a fost nevoie pentru a-l îndepărta?”

"Şapte. Toate alese de Amos.”

E o lovitură de noroc, cred.

O privire rapidă în sus şi în jos pe Water Street dezvăluie că locuitorii din Hallowell sunt cu siguranţă sus, dacă nu despre. Perdelele sunt deschise în case – dezvăluind lumina caldă a felinarelor din interior – iar copiii adună lemne sub streaşină pline de zăpadă. Mai mult de o gospodină harnică îşi mătură treptele din faţă chiar şi în timp ce ea înăbuşă un căscat. Este doar o chestiune de timp înainte ca ştirile despre evenimentele de dimineaţă să ajungă la colonelul North — văd fum ridicându-se din coşul lui cinci case mai jos — şi apoi peste râu la Fort Western şi Dr. Cony. Voi avea noroc dacă voi putea examina cadavrul înainte ca ei să-mi întrerupă munca sau să preia complet.

James mă ajută să cobor de pe biban călare pe Brutus cât poate de bine – este cu cinci centimetri mai scund decât mine – şi leagă ambele seturi de frâi de stâlpul de prindere. Îmi desfăşoară geanta medicală de pe şa în timp ce îmi scot mantia de călărie şi îmi scot mănuşile pentru copii pe care Ephraim mi le-a dat de Crăciun. Le bag prin fantele de pe ambele părţi ale fustei mele de călărie şi în buzunarele fixate dedesubt, apoi îmi aşez o expresie de indiferenţă antrenată.

James ţine uşa deschisă şi îmi face semn înainte cu un braţ gros. "După dumneavoastră."

Atenţie să nu fac contact vizual cu nimeni de pe stradă, atentă să par că aceasta este o vizită devreme, *obişnuită* , urc treptele din faţă şi trec pragul. Există o zarvă instantanee. Bărbaţii se ridică în picioare şi încep

să strige. Gesticulând. Arătând spre o uşă din spatele tavernei. Trei dintre ei au în mână căni de cidru tare. Niciunul dintre ei nu se gândeşte să mă salute. Unul dintre ei este deja beat. Chandler Robbins se legănă pe scaun cu privirea stupidă a unui bărbat care a intrat cu putere şi repede în cupe.

— Taci, răsturn eu, punându-mi pumnii pe şolduri. Tac în timp ce scanez camera, privind pe fiecare dintre cei şapte bărbaţi direct în ochi. „O explicaţie, dacă nu te superi.”

Moses Pollard – un tânăr de douăzeci de ani – se desprinde de grup şi îşi ridică bărbia. Are umeri laţi şi talie îngustă şi are aspectul unui bărbat care va deveni mai puternic pe măsură ce îmbătrâneşte. Dar când vorbeşte, este cu sunetul blând şi amabil al mamei sale scoţiene.

— Îţi mulţumesc că ai venit, doamnă Ballard, spune el. „Este în spate. Bărbatul, vreau să spun. Cel pe care l-am tăiat din gheaţă.” Moise îmi oferă un zâmbet strâmb – moştenit tot de la mama lui – dar cuvintele lui sunt ponderate cu scuze când adaugă: „Nu vrem să- l aşezăm pe una dintre mese, ştii că, pentru că am mânca. ei în curând. În afară de problemele legate de curăţenie, mama mea a spus că ar speria mulţimea de la micul dejun dacă un mort se uită la ei în timp ce îşi mănâncă terci.

Amos Pollard îşi lasă un braţ greu peste umerii fiului său şi tuseşte un sunet care poate fi fie mormăit, fie râs. Vocea lui – atât de diferită de cadenţa verde şi elastică a lui Moise – are baritonul gutural al unui colonist german din prima generaţie. „Vife mea a spus că mi-ar strânge gâtul dacă îi las pe zem.”

Mesele în cauză sunt în jur de zece şi toate – cu excepţia uneia în care bărbaţii au stat – sunt curăţate, cu

băncile ascunse dedesubt şi cu felinare care strălucesc călduros deasupra. Fiecare poate avea opt locuri şi, după decenii de utilizare, sunt purtate netede din plăci şi coate. La fel ca în majoritatea lucrurilor de la Pollard's Tavern — inclusiv proprietarii — camera este solidă şi dreptunghiulară. Seminee deschise – fiecare suficient de mare pentru a frige un taur de primăvară – stau la fiecare capăt al încăperii, dându-i aspectul unei Mari Săli într-un vechi conac englezesc. Podeaua este din piatră şi curăţată. Miroase a ceară de lumânare, a lustruirii pentru lemn şi a mesei de aseară — tocană şi cartofi, din câte pot judeca. Pollard mai în vârstă este un bărbat puternic, cu o falcă pătrată şi mâini enorme. El conduce taverna ca şi cum ar fi un oraş mic, iar el primarul, dar soţia sa, Abigail, este adevărata inimă a localului, iubită în Hook pentru generozitatea, buna dispoziţie şi abilităţile ei de gătit. Sunt sigur că îşi păstrează distanţa faţă de afacerea sumbră la îndemână. Abigail este genul de femeie care poate ucide, smulge, îmbrăca şi frige cinci gâşte înainte de prânz, dar nu poate suporta vederea sângelui uman. Am întâlnit doar o mână de astfel de femei în viaţa mea şi, de obicei, nu am răbdare pentru zgârieturi, dar pentru Abigail fac o excepţie pentru că cu ea este drăguţ.

„Cum pot ajuta?” întreabă Moise, îndepărtându-se de tatăl său.

Încearcă să facă o impresie bună. Am văzut felul în care se uită la fiica mea Hannah şi bănuiesc că a început să-şi ia ideea de a o curta.

"Nu sunt sigur. Trebuie să-l văd mai întâi.”

Amos îşi trage degetele pe mâna lui stângă colosală unul câte unul, iar eu tresar la zgomotul puternic. Ar putea la fel de bine să rupă ramuri de copac. „Nu este frumos, Martha”, spune el.

Îl privesc drept în ochi şi îi spun: „E puţin despre munca mea”.

Amos mă conduce spre camera din spate, dar când trec pe lângă Moise, îi zâmbesc viclean de aprobare. Cu cât îl cunosc mai mult pe băiat, cu atât îmi place mai mult de el. S-ar putea să arate de parcă ar fi fost scuipat chiar din gura tatălui său, dar are inima mamei sale şi se pricepe la oameni.

Îmi port geanta medicală într-un braţ şi mantia de călărie în celălalt. Bărbaţii merg în urmă, simţindu-se importanţi să fie incluşi, dar păstrându-se într-un pachet strâns. Ei mormăie, pe rând, nebunii în timp ce trec greu pe podea.

„Pariez că Kennebec este îngheţat până la Bath, sau destul de aproape.”

— Da, probabil o duzină sau mai multe bărci blocate până în primăvară.

„Gunchiul meu este umflat de frig. Nu pot să-l îndrept suficient pentru a călări.”

— Ai auzit că femeia aia de culoare s-a întors în Hook?

Ultimul comentariu îmi captează atenţia şi arunc o privire rapidă peste umăr pentru a-l privi pe Seth Parker – adică să-i atrag privirea, să întreb dacă femeia părea bine – dar el se uită la uşa depozitului şi nu pare să observe. că a rostit întrebarea cu voce tare. Este posibil ca aceşti oameni să fi făcut munca grea de a scoate un cadavru din râu, dar neliniştea lor trosneşte în aer pe măsură ce se apropie de el. Când uşa depozitului cedează cu un scâncet ciudat, ei se retrag împreună.

Bună durere. Eu dau din cap. *Bărbaţii şi moartea: fie vinovaţi, fie laşi.*

Un dreptunghi de lumină din camera principală luminează podeaua şi jumătatea inferioară a mesei unde stă întins bărbatul, dar forma în sine este o grămadă

întunecată de membre îndoite şi haine răsucite, îngheţate.

„O lanternă, te rog”, spun, uitându-mă peste umăr la Moise. „Două ar fi mai bine.”

Mai este doar o clipă până se întoarce, cu câte un felinar în fiecare mână. Bărbaţii se dau deoparte pentru a-l lăsa să treacă, iar el pune câte unul la fiecare capăt al mesei. Lumina caldă bruscă oferă prima mea privire bună asupra cadavrului.

Două lucruri sunt evidente imediat.

Este – fără îndoială – Joshua Burgess.

Şi a fost spânzurat.

Nu doar corpul este dezvăluit acum, ci şi întregul depozit. Produsele alimentare sunt stivuite pe perete, îngrămădite în colţuri şi înşirate din căpriori. Contrastul jareţilor de şuncă atârnând de tavan şi a corpului întins pe masă îmi dă un fior pe şira spinării. Este suficient să-l faci pe unul dintre bărbaţii din spatele meu.

Ignor paşii care se retrag, târâitul nelinişţit, liniştea bruscă când mă apropii de masă. Ignor totul, cu excepţia încetinirii pulsului meu şi a minţii liniştite – o formă învăţată de concentrare în care alung orice agitaţie, frică şi haos. Respir lung prin nas, observând mirosuri de ulei de lampă, ceapă şi sare – dar fără sânge, fără putregai, fără vărsături – şi îmi pun geanta medicală şi pelerină de călărie pe podea. Apoi desfac nasturii de la fiecare încheietură şi îmi suflec mânecile – mai întâi dreapta, apoi stânga – până la coate. În geanta mea se află un şorţ de în, curat, bine rulat. Este pătat de la utilizare îndelungată şi moale de la uzură. Îl scot şi îl alunec peste cap, apoi îl leg la spate. Fac toate acestea în timp ce fac o evaluare curioasă şi itinerantă a corpului.

„Moise?”

El păşeşte lângă mine. „Da?”

„Voi avea nevoie de o chiuvetă cu apă fierbinte şi cârpe curate.”

Clipeşte o dată, confuz, apoi deschide gura să vorbească, dar îl văd că se luptă cu întrebarea. Nu vrea să fie lipsit de respect, dar crede că ordinele sunt inutile. În cele din urmă, nu poate rosti decât un singur cuvânt înainte să-l întrerup. "Dar-"

"Da. Ştiu că e mort.”

„Deci de ce să te deranjezi să-l faci curăţenie?”

Este o întrebare nemiloasă învelită în simplitate. Acesta marchează unde se află loialitatea lui în scandalul care ne-a rupt comunitatea în jumătate. De ce să cureţi cadavrul unui criminal? Un violator?

Din pragul uşii din spatele nostru vin diverse mormăituri şi murmure de consimţământ. Se pare că bărbaţii aleşi de Amos Pollard pentru sarcina înspăimântătoare de azi dimineaţă sunt cu toţii simpatizanţi pentru Rebecca Foster.

„Nu îl fac curăţenie. Îl examinez, spun eu, practic. „Şi o fac pentru că este treaba mea.”

O privire peste umărul meu dovedeşte că focurile din vatră cresc, dar totuşi, va mai trece ceva timp până când căldura lor oferită va ajunge în magazie. Frigul se simte umed şi malign, de parcă s-ar putea infiltra în hainele mele. În oasele mele. Aşa că îmi frec mâinile înainte şi înapoi peste şorţ, lăsând frecarea pielii şi a inului să creeze puţină căldură pe care o poate.

Mă hotărăsc să-l pun la încercare pe Moise când se întoarce câteva clipe mai târziu cu o chiuvetă mică şi o grămadă de cârpe curate. Este dreptul meu ca mamă, până la urmă, şi dacă intenţionează să se căsătorească cu fiica mea, nu poate da dovadă de mai puţină curaj decât Hannah într-o situaţie ca asta. Am nevoie de o parte din el să fie dur ca pielea, neînfricat ca tatăl lui. A avea

stomacul slab al mamei sale nu va fi niciodată de folos.

„Încă vrei să ajuţi?” întreb, înclinându-mi bărbia într-o parte şi aruncându-i lui Moise o privire de provocare.

Singurul lui semn de incertitudine este o singură rândunică tare. „Da.”

„Atunci mă poţi ajuta.”

Ochii lui sunt precauţi, dar dă din cap. Este suficient să-mi mulţumească totuşi şi îl răsplătesc cu un zâmbet plin şi luminos. Vederea pare să-l întărească pe Moise, iar el stă puţin mai drept. Soţului meu îi place să spună că nu sunt generos cu zâmbetele mele, că trebuie câştigate, dar cred că este nedrept. De obicei, există atât de puţin pentru care să zâmbeşti.

"Ce pot face?" întreabă el.

„Sunt foarfece în geanta mea. Găsiţi-le vă rog.”

Le localizează cu uşurinţă, apoi se aşează în spatele meu şi în lateral, gata pentru instrucţiuni suplimentare.

Bucăţi de gheaţă încă se lipesc de părul şi trunchiul lui Joshua Burgess, dar au început să se înmoaie şi să picure, stropindu-se pe podeaua de piatră de la picioarele mele. Îi smulg părul din gură şi îl întind pe spate, expunând semnul de naştere alungit de căpşuni de la tâmplă. Nu se poate pune la îndoială identitatea corpului acum. Burgess este singurul bărbat din Hook cu o astfel de semnătură.

Secţiuni din talia cămăşii şi ale pantalonilor i-au fost tăiate când bărbaţii din Hallowell au spart gheaţa. Dar gâtul lui, rupt şi aplecat într-un unghi nefiresc, îmi atrage privirea. Există arsuri de frânghie sub maxilarul lui şi o proeminenţă albă îngrozitor – trahee, cel mai probabil – de la o despicare verticală a gâtului.

Dar unde este frânghia?

„Moise?” întreb eu.

„Da?”

— Ai fost cu ceilalţi azi dimineaţă?

„Da.”

„A fost o frânghie în jurul gâtului când a ieşit din gheaţă?”

„Nu că îmi amintesc.”

„Întreabă-i pe ceilalţi, te rog.”

Se întoarce pe călcâie şi iese din magazie, tăcut ca o pisică.

În cele cinci decenii şi jumătate de viaţă ale mele, am văzut doar un alt spânzurat şi el arăta destul de diferit de acesta – dar din nou, în acel caz, picătura nu şi-a făcut treaba. Efectuată corespunzător, o spânzurare rupe gâtul şi oferă o moarte rapidă, deşi înfiorătoare. Când este făcut greşit, este o sufocare lentă care face ca faţa să devină violet şi limba şi ochii să iasă în afară. Ochii lui Joshua Burgess sunt deschişi şi mari, dar expresia de pe chipul lui este una de surpriză, nu de strangulare. Buza lui este despicată, însă, şi câţiva dinţi sunt rupti.

Dar totuşi, ar trebui să existe o frânghie. Fie că atârnă de spânzurătoare, de copaci sau de poduri, spânzuraţii trebuie tăiaţi. Termenul *deadweight* îmi vine în minte în timp ce îmi trec degetul mare peste pielea abrazită de la gâtul lui.

„Nimeni nu a văzut o frânghie”, spune Moise, înapoi.

Apoi ucigaşul a luat-o cu el.

Asta mă deranjează, dar l-am lăsat deoparte deocamdată.

Burgess nu este căsătorit. Locuieşte — *Nu, a trăit* — într-o gospodărie mică, pe un teren de nivelul al treilea, la trei mile de pe Winthrop Street. Aceste loturi – cele mai mici, cele mai puţin dorite şi cele mai îndepărtate de râu – sunt de obicei atribuite bărbaţilor singuri sau foştilor miliţii cu mijloace reduse şi puţine legături. De când a venit la Hallowell, Burgess nu a ascuns faptul că

îşi doreşte mult cu faţa la râu, astfel încât să se poată alătura comerţului cu morii. Totuşi, acele loturi sunt greu de găsit şi, potrivit lui Efraim, toate au fost închiriate.

Dar rămâne faptul că Burgess *are* o gospodărie şi pe ea se află o mulţime de animale care trebuie îngrijite acum că este mort. Îi menţionez asta lui Moses în timp ce îmi trec degetele de-a lungul scalpului lui Burgess, căutând răni care ar putea fi ascunse în părul lui lung şi murdar.

„Mă duc să-i spun lui Da”, spune el, „văd dacă poate trimite pe cineva să le ridice”.

Moses s-a întors în momentul în care am stabilit că Burgess nu are răni pe scalp.

„A trimis trei oameni să mute animalele la vecini. De asemenea, vor colecta orice obiect de valoare din casă şi le vor aduce aici pentru păstrare până când familia lui va fi găsită.

Îi mulţumesc, apoi mă stabilesc pentru următoarea parte a examenului. „Foarfece”, spun eu, întinzându-mi mâna către Moise.

Mi le pune în palmă, apoi se apropie. Metalul este mai rece decât aerul, dar greutatea mă îndeamnă la sarcina în cauză. Am tăiat ce a mai rămas din cămaşa lui Burgess şi fac o jumătate de pas înapoi pentru a înţelege ceea ce văd. Ca student al anatomiei umane, sunt întotdeauna uimit de variaţiile pe care le poate lua. Înalt. Scurt. Rundă. Drept. Grăsime. Subţire. Burgess nu este un om mare. Dimensiune medie, sau mai mică, şi genul de slăbănog care devine slab în timpul iernii. Cu toate acestea, este probabil cel mai păros bărbat pe care l-am văzut vreodată. Aşa cum este tipic în această perioadă a anului, i-a crescut o barbă, dar pieptul, braţele şi spatele lui sunt acoperite de păr întunecat şi aspru. Nimic din el nu poate ascunde nenumăratele vânătăi înfiorătoare sau

coastele, braţul şi degetele rupte evidente. La prima vedere, pare că cineva i-a luat o cizmă pe toată faţa şi trunchiul lui Burgess. Când i-am tăiat pantalonii, văd că daunele îi includ şi inghinele.

Şi atunci martorii rămaşi în prag pleacă în masă, gâzâind, înjurând şi transpiraţi. S-ar părea că – lăsând la o parte acuzaţiile de viol – puţini bărbaţi pot suporta vederea organelor genitale zdrobite ale altui bărbat.

Mă uit la Moise după semne de suferinţă, dar el stă liniştit, cu un muşchi tremurând de-a lungul maxilarului încleştat. Respiră pe nas, iar ochii lui sunt neconcentraţi. Dar cel puţin nu a fugit. Sau vomita.

„A meritat, a făcut-o”, şopteşte în cele din urmă Moses. „Dacă ar fi fost rănit-o pe sora mea, l-aş fi ucis şi eu. Şi nu m-aş simţi rău pentru asta.”

Spăl sângele şi murdăria de pe corpul expus, îngheţat, răsucit. Am lăsat exclamaţiile şi comentariile din tavernă să dispară. Îi ignor pe bărbaţi când îşi iau rămas bun. Nu tresar când o uşă bate, sau un câine latră sau un bărbat înjură. Nici nu opresc inspecţia mea meticuloasă a fiecărei vânătăi şi tăieturi şi tăieturi în timp ce o pereche de paşi uniformi calcă pe lespele din spatele meu. Concentrarea mea rămâne în întregime pe corp, pe munca mea, făcând o inspecţie atentă.

După câteva secunde îl pot simţi pe Moise mişcându-se inconfortabil lângă mine. „Stăpână Ballard…”, spune el, cu vocea crescând la ultima silabă.

„Joshua Burgess a fost bătut, spânzurat şi aruncat în râu.” Dau din cap, îmi şterg mâinile pe şorţ şi mă dau înapoi de la masă, mulţumit de concluzia mea. Dar când mă întorc spre Moise, constat că se uită la uşa depozitului. Mi-a rostit numele în avertisment, nu în discuţie.

„Cred că eu voi fi cel care va determina asta.”

Un tânăr domn stă în prag purtând o haină bună şi un rânjet îngâmfat. El ţine un ghiozdan de piele într-o mână şi o pălărie nouă din fetru în cealaltă. Este proaspăt bărbierit şi arătos în modul meticulos îngrijit care m-a iritat mereu.

"Cine eşti tu?" cer eu.

„Dr. Benjamin Page.”

„Unde este doctorul Cony?”

"Departe. În Boston. Sunt aici în locul lui.”

„Nu cred că...”

— Te asigur, stăpână...?

„Balard”.

— Mă bucur să vă fac cunoştinţă, doamnă Ballard. Îşi înclină capul, dar vocea lui este dispreţuitoare. „Vă asigur că, în calitate de medic autorizat şi proaspăt absolvent al Şcolii de Medicină din Harvard, sunt mai mult decât capabil să fac acest examen.”

Îmi strânge strânsoarea, dar mă forţesc să-mi slăbesc degetele şi să-mi scadă mâinile astfel încât să-mi atârne pe o parte. — Nu e nevoie, *doctore* Page. Pentru că am finalizat deja evaluarea.”

Face un pas înainte cu un zâmbet fals. „Oricât de interesante ar fi observaţiile tale de amatori, sunt sigur că nu te deranjează dacă o iau de aici.”

DR. MAGAZINUL LUI COLEMAN

„Trebuie să fac o comisie”, îi spun lui James Wall în timp ce stăm în afara tavernei. — Dar te-ai deranja să faci ceva pentru mine între timp?

"Ce-i asta?"

„Fii cu ochii pe Dr. Page. Nu am încredere în el.”

— Da, doamnă Ballard. Voi rămâne până nu va pleca”, spune James.

Tânărul şi noul doctor nu trebuie decât să-mi verifice constatările, apoi oamenii de la Hallowell îl pot pune pe Joshua Burgess în pământ să putrezească. Dar pământul este îngheţat şi nimic altceva decât o secure îl va sparge în acest frig. Oricum, probabil că nu există un bărbat din trei judeţe dispus să facă treaba. Ceea ce îi lasă cu o dilemă: ce să facă cu cadavrul stricat de pe mâini? Deocamdată, vor trebui să-l învelească în lenjerie, apoi pânză unsă cu ulei, şi să-l depoziteze în magazia din spatele tavernei până se vor face aranjamente mai bune.

Nu mi-a scăpat atenţiei că Chandler Robbins – în stupoarea lui beată – sugerase să-l arunce pe Burgess înapoi în râu. La urma urmei, ar face o gaură, a spus el. Nimeni nu-i dăduse prea multă minte lui Chandler, iar apoi toţi se împrăştiaseră şi luaseră drumuri separate.

Îl las pe James să arate mai obosit ca niciodată şi plec în căutarea a ceva pe care numai Samuel Coleman îl poate furniza.

Din fericire, tot ce trebuie să fac este să traversez strada şi să fac stânga.

Semnul de deasupra uşii scrie „Generalul lui Coleman” şi scârţâie în briza ca o poartă veche pe balamale ruginite. Îmi fac griji pentru o clipă că magazinul nu este încă deschis, dar de îndată ce îmi pun mâna pe buton, trebuie să sar înapoi în timp ce doi capcani – bărbosi şi urât mirositori – ies.

— Nu ne da prea multe pentru blănuri, nu-i aşa? mormăie unul celuilalt.

Îmi ţin respiraţia când trec. Mă îndoiesc că vreunul dintre ei s-a îmbăiat într-o lună.

„Ia-ţi vulpea aceea de argint şi o vei face. Ele valorează uşor douăzeci de dolari. Mai mult dacă poţi ţine capul ataşat când îl jupui.”

„Nu este nicio vulpe de argint în aceste păduri”, argumentează al doilea bărbat. Iese de pe faleză şi face stânga, spre Pollard's Tavern. „Sunt rare ca fecioare într-un bordel.”

„Şi la fel de scump. Dar am văzut unul, oricum. O vulpiţă drăguţă. în sus. Ieri. Lângă moara aceea condusă de galez.”

Mă uit cum trec peste stradă, aruncând bucăţi de noroi şi refuză pe măsură ce merg. În curând, vocile lor se estompează într-un mormăit dur şi ajung pe partea cealaltă. Fără îndoială să cheltuiască orice monedă pe care tocmai au făcut-o la tavernă.

Galezul despre care vorbesc este soţul meu, iar moara ne aparţine. Dar în cei unsprezece ani în care am trăit acolo, nu am văzut niciodată o vulpe de argint. Mă deranjează faptul că aceşti oameni cred că pot ucide ceva pe proprietatea noastră şi să-l ia doar pentru că vor.

Trag uşa şi intru în magazinul general. Micul clopoţel sună deasupra capului meu, iar ochii mei se fixează pe mormanul de blănuri noi stivuite lângă tejghea. În total, şapte, majoritatea castor, deşi este o armă aproape de mijloc, iar deasupra este o singură piele de vulpe roşie aprinsă. Sunt lovit de grija bruscă pentru partenerul vulpii argintii.

Generalul lui Coleman a fost construit înainte să ne mutăm la Hallowell, iar Ephraim nu poate pune piciorul în locul fără să mormăie despre cum nu era încadrat în

pătrat. Scurgerile din acoperiş au fost însă reparate anul trecut, iar orăşenii nu mai trebuie să-şi facă griji pentru bălţile de pe culoarul de mărfuri uscate. La mine, locul mi se pare vesel. Ferestrele sunt din belşug, scările scârţâie, iar locul miroase a ulei de lampă şi a mere uscate. Coleman îmbătrâneşte însă, iar magazinul începe să dea semne de neglijare. Pânze de păianjen în colţuri. Praf s-a îngrămădit pe fiecare pervaz. Este mult pentru un bărbat să se descurce singur.

— Bună dimineaţa, stăpână Ballard, strigă el de pe stanga de la casă.

„Şi ţie," răspund, apoi trec să mă alătur lui la ghişeu.

Magazinul este gol, în afară de noi doi, iar el stă pe un taburet de lemn, jucând singur un joc de şah, învârtind tabla în timp ce el face pe rând între alb şi negru. Întotdeauna am crezut că damele ar fi mai uşoare dacă scopul ar fi să te depăşeşti pe tine însuţi, dar insistă asupra jocului regilor.

Odată ce a luat Turnul alb cu Episcopul negru, îşi ridică privirea de pe tablă. Irisul ochiului său bun a devenit lăptos în ultimii ani, transformând albastrul odinioară moale într-un fel încurcat de gri. Este mai puţin deranjant, totuşi, decât golul scufundat unde a fost celălalt ochi al lui. Bărbatul refuză să poarte un plasture.

„E încă devreme. Ce te aduce la Hook?" întreabă el.

„O naştere şi o moarte, printre altele."

Zâmbeşte şi — cu multiplele sale diformităţi — efectul ar trebui să fie grotesc. Dar este fermecător în schimb. „Suflete care trec în noapte, înţeleg? Cine a venit şi a plecat?"

„Charles şi Betsy Clark au o altă fiică", îi spun, zâmbind spre sprânceana lui ridicată, apoi adaug: „Şi cineva l-a ucis pe Joshua Burgess".

"Ah. Aşa l-au găsit în râu."

„Cum ai auzit?”

„Jumătate din oraş a auzit până acum.”

„Doar jumătate?”

„Restul sunt persoane care dorm târziu.”

Acesta este motivul pentru care mi-am făcut timp să-l vizitez pe Samuel Coleman înainte de a pleca acasă. Nimic nu se întâmplă în Hook fără ştirea lui. El este cunoscut în oraş ca Dr. Coleman, deşi nimeni nu l-a văzut vreodată să practice medicina. Nici nu ar avea încredere în el să facă acest lucru, având în vedere că posedă doar un ochi şi un total de şase degete: două în stânga şi patru în dreapta. Abundă teorii cu privire la modul în care le-a pierdut, variind de la rezonabile (răni de război) la ridicole (tortura de către piraţi). La rândul său, Coleman îi lasă pe cei din Hook să gândească orice doresc şi nu se oboseşte niciodată să confirme sau să infirme vreuna dintre speculaţiile lor. De fapt, atunci când alege să vorbească deloc, este de obicei să se chinuie în legătură cu afirmaţia francezilor că literatura lor este superioară celei a omologilor lor englezi. Orice are el împotriva francezilor este o ranchiune pe care vrea să-l păstreze pentru sine. Cu toate acestea, capacitatea lui de a asculta este cea care îl face valoros pentru mine.

„Dar spun ei ceva despre cine ar fi putut-o face?”

„Mi-aş imagina că sunt mai mulţi bărbaţi care au motive. Isaac Foster îmi vine imediat în minte. Ca să nu mai vorbim de Joseph North. Şi încă zeci despre care se ştia că nu-l place. Nu am auzit un nume anume dacă asta întrebi.” El face cu ochiul. „Dar magazinul nu a fost deschis încă o oră, aşa că dă-mi timp.”

„Totuşi îmi vei spune?”

El dă din cap.

Acum câţiva ani, Coleman şi cu mine am încheiat un fel de acord comercial. Mai ales schimbăm cărţi şi

informaţii, dar ocazional şi bunuri de uz casnic. El reţine orice material de lectură care iese, iar eu îl ţin aprovizionat cu lumânări. Bârfa este gratuită.

— Mă voi întoarce în câteva zile, îi spun.

„Mai ai nevoie de ceva când eşti aici?”

„Doar un lucru.”

„Şi ce este asta?”

„Ce ştii despre acest nou doctor care a venit în oraş?”

MORA LUI BALLARD

Este dimineaţa târziu când mă întorc acasă, iar soarele de iarnă este ascuns în spatele unui văl de nori monotoni. Lumina se simte slabă şi bolnăvicioasă, ca şi cum ar fi fost cernută prin pânză veche. Îl călăresc pe Brutus prin pădure şi în poieniţă, unde mă opresc la o bifurcaţie a drumului. Dreptul mă va duce la moară, unde pot auzi *zgomotul greu* al securei soţului meu. Dar stânga mă va duce sus, până la casa în care fetele mele au grijă de Sam Dawin.

Mă dezbat pe ce drum să merg când văd vulpea argintie.

Acolo, pe versantul care duce spre păşunea de sud, limpede pe zăpadă, se află o creatură flexibilă, aproape în întregime neagră, cu ochi străpunzători de chihlimbar. Ea este uluitoare. Vicios şi mândru. Şi mai degrabă aş împuşca eu unul dintre aceşti capcani decât să-i las să o transforme într-o stolă de blană. Brutus zvâcneşte sub mine, totuşi curios şi nespus. Nu este un fan al dintelui sau al ghearelor. Dar fiara mică nici nu se mişcă şi nici nu scoate niciun sunet.

După un căscat lung şi leneş în care limba ei roz se desfăşoară într-un S, îşi întoarce capul ascuţit pentru a privi dealul, spre casă. Apoi înapoi la mine. Şi înapoi la unitate. De trei ori face asta, încet şi sigur. Înainte şi înapoi. Apoi, de nicăieri, ţipă la mine, trimiţându-l pe Brutus într-un smucitură sălbatică. Este un zgomot de urlet, lătrat. Dar nu ca un câine. Nici un lup. Nu şoapta şi mârâitul răutăcios al unui coiot. Este un sunet cu dinţi ascuţiţi şi sălbatic. Caterwauling, ar spune soţul meu.

În cele din urmă, vulpea adulmecă aerul, se aşează pe spate pe căpătâi şi linge o labă smocoasă, parcă mulţumită.

Vrea să merg la casă, cred, şi sunt atât de surprinsă de conştientizarea că icnesc. Vulpea îşi ridică capul la

zgomot, îmi întâlneşte din nou privirea, apoi se ridică în picioare şi trapează spre pădure.

— Stai în siguranţă, micuţule, îi spun şi îl îndemn pe Brutus să urce dealul.

Fiul nostru cel mai mic, Efraim – un băiat care tocmai a împlinit unsprezece ani şi numit după tatăl său – mă întâlneşte la poarta grădinii. Întinde mâna la frâiele în timp ce descălec pe Brutus.

„Ai grijă cu el”, spun eu, desfăcându-mi geanta medicală de pe şa. „El este într-o formă rară astăzi.”

"Indiferent de. El mă place.” El ridică din umeri, încrezător că nu va face niciun rău, apoi zâmbeşte care dezvăluie că şi-a pierdut ultimul dinte de lapte.

„Totuşi” – mă aplec să-i sărut vârful capului, apoi ciugulesc uşor partea unei urechi – „el muşcă”.

Tânărul Ephraim chicoteşte, iar eu îi ciufulesc părul zdruncinat în timp ce se întoarce spre hambar să aibă grijă de calul meu.

Este greu să ai un copil mai mare, dar şi mai greu să ai un copil mai mic. În curând şi el va avea o barbă ca Cyrus şi un măr al lui Adam ca Jonathan. În curând îşi va petrece jumătate din nopţi departe şi acesta va fi sfârşitul copilăriei în casa noastră. Am cincizeci şi patru de ani şi acel băiat este ultimul meu. Această cunoaştere este atât o uşurare, cât şi o tristeţe – la urma urmei, am adus nouă copii în această lume şi doar şase mai trăiesc. Ca toate mamele, am stăpânit de mult arta de a alăpta bucuria la un sân şi durerea la celălalt.

Stau la uşă, uitându-i încă o clipă mersul copilăresc, apoi intru în casă să-l verific pe Sam Dawin.

„Cum este pacientul nostru?” Le intreb pe fiicele mele imediat ce trec pe usa. Aerul cald şi parfumul pâinii proaspăt coapte se năpustesc spre mine, învingând frigul pe care l-am simţit de când am plecat de acasă în miezul nopţii.

„De unde *ai* ştiut despre el?” Dolly ridică privirea şi văd curiozitatea arzând în ochii ei. Sunt de acelaşi albastru strălucitor ca ale tatălui ei.

„Cuvântul călătoreşte repede.”

La douăzeci şi şaptesprezece ani, Hannah şi Dolly sunt femei, nu fete – toate şoldurile şi curbele – care alergă spre propria lor viaţă şi departe de casă. Nu va trece mult până când mă vor depăşi, până
când îşi vor depăşi dorinţa de a fi doar fiice şi surori. În curând se va
întâmpla inevitabilul: vor dori să fie soţia cuiva. Mama cuiva.

"Bine?" întreb eu. „Cum mai face?”

„Trezeşte-te...” spune Dolly.

„Şi foame”, adaugă Hannah.

„Şi dornic să merg acasă. Dar l-am făcut să rămână.

Sam Dawin nu este un bărbat mic şi nici nu pare genul care să primească instrucţiuni de la oricine, cu atât mai puţin de la femei tinere jumătate din dimensiunea lui. Curios, ridic o sprânceană.

Hannah stă lângă foc, trecând fibre de în prin degetul mare şi arătător şi pe un ax de picătură care se balansează uşor lângă picioarele ei. Axul greu răsuceşte fibrele într-o linie de fir de în nou format pe care, atunci când este suficient de lung, ea îl înfăşoară în jurul bobinei de la baza acesteia. Având în vedere cele opt bobine de aţă care stau frumos pe vatră, este clar că a fost la lucrul acesta toată dimineaţa. Un zâmbet zâmbet pe buze. Spre deosebire de sora ei mai mică, Hannah are ochii mei – sălbatici şi căprui, ca o furtună de praf. Nu e de mirare că Moses Pollard a căzut sub vraja ei.

„I-am ascuns pantalonii”, explică ea.

Pe lângă faptul că au dobândit tonul şi tenorul exact al vocii mele, fetele au învăţat şi un mod de a vorbi în care nu doar îşi termină propoziţiile, ci, aparent, şi gândurile.

Încep un alt schimb de foc rapid şi mă uit între ei, încercând să ţin pasul.

Dolly stă la masa din bucătărie şi pregăteşte o friptură pentru cină. Părul ei întunecat şi creţ este legat pe spate, mâinile ei abil. „Era *furios. ’’*

„Nu ne-a lăsat să intrăm în cameră.”

„Dar apoi a adormit.”

Hannah a dobândit şi buclele mele, dar ale ei sunt în schimb de în, trase într-o împletitură care atârnă peste umărul ei. „A ieşit de două ore.”

„Fărâmată de epuizare.” Dolly leagă bucata de vită cu o bucată de sfoară.

„Prea multă emoţie.”

Râzând, alunec din mantie şi mănuşi, apoi îmi cobor vocea. „Unde i-ai pus hainele?”

Hannah dă din cap spre camera mea de lucru şi gura „cufăr de cedru”.

De când s-au născut, fetele au fost înconjurate de bărbaţi. tată. fraţilor. Nenumăraţi pacienţi. Şi, deşi nu i-am antrenat niciodată în mod special să se ocupe de sexul mai încăpăţânat – felul în care i-am antrenat să coase răni şi să toarnă inul şi să gătească pentru o mică armată – sunt mulţumit să văd că sunt deja versaţi în arta plastică. a gestionării pacienţilor recalcitranţi.

„La ce oră l-a adus Jonathan?”

Fetele se uită una la alta, calculează în tăcere timpul.

— Aproape de trei... spune Hannah.

— Poate la o oră după ce ai plecat să o îngrijeşti pe Betsy Clark, o întrerupe Dolly.

„Încă dormeam.”

Ca moaşă şi tămăduitoare, nu este neobişnuit să aud o bătaie în uşă în miezul nopţii, însoţită de o somaţie disperată. Un fel de cerere. Sunt obişnuit să mă trezesc la picătura unui ac. Şi familia mea s-a obişnuit de mult să fie scoasă din somn pentru a răspunde nevoilor vecinilor

noştri. Dar trebuie să fi fost o trezire grosolană în această dimineaţă, pentru că au ieşit noaptea târziu cu fraţii lor mai mari la Frolicul de toamnă. Acest dans, organizat sezonier pentru tinerii din comunitatea noastră, este punctul culminant al calendarului lor social. Fetele abia ajunseseră acasă înainte să fiu chemat de John Cowan. Totuşi, par să ia totul cu grijă. Fiicele mele sunt mai obişnuite cu sânge, răni şi haos decât mulţi medici de două ori mai mari decât vârsta lor.

— Sam a fost rău? întreb eu.

Dolly îşi şterge mâinile pe şorţ. „Destul de rău încât nu putea merge. Jonathan a trebuit să-l tragă înăuntru.”

„Este de mirare că nu a murit”, le spun.

„Probabil că ar fi făcut-o. Dar Jonathan l-a înfăşurat în pături de îndată ce l-au scos din apă.”

„I-am dezbrăcat hainele şi l-am pus în patul nostru.” Hannah se înroşeşte la asta, apoi ridică din umeri. „Era încă cald.”

„Tata a scos pietre din vatră şi le-a înfăşurat în pături.”

„Le-am pus de fiecare parte a capului, gâtului şi picioarelor lui.”

Hannah şi Dolly merg înainte şi înapoi spunând povestea, de parcă ar arunca un cartof fierbinte între ei, ţinându-se de el suficient de mult pentru a oferi un detaliu sau două.

„I-a luat mult timp să nu tremure”. Hannah se uită la sora ei, cu sprânceana ridicată.

„Aproape până la răsăritul soarelui”, adaugă Dolly. „Odată ce a făcut-o, l-am hrănit cu o lingură cu ceai.”

„De când a reţinut asta, i-am dat bulion”.

„Nu i-a luat mult până să adoarmă după aceea.”

Se uită unul la altul şi izbucnesc în râs. Hannah îşi muşcă puţin buza de jos, apoi chicoteşte şi mai tare. „M-am trezit nu cu mult timp în urmă şi am realizat că este

gol ca în ziua în care s-a născut. Acum arde ca un ceainic.”

Au văzut bărbaţi goi destul de des. Pacienţii mei, în cea mai mare parte, deşi ocazional un frate sau altul se scăldă fără ruşine în râu. Ca să nu mai vorbim de Tânărul Efraim, care trebuie urmărit şi *forţat* să facă baie – o meserie la care nu-i prea iubesc. Ambele fete sunt, de obicei, destul de optimiste în privinţa formei umane goale şi rareori le-am văzut strâmbându-se sau roşind. Dar mi-aş imagina că Sam Dawin este un exemplar destul de mai impresionant decât cu care sunt obişnuiţi.

„Frumos făcut, fetelor”, spun eu. Atunci mi se întâmplă ceva. „Unde este Jonathan?”

„Ar trebui să se întoarcă curând. Tata l-a trimis să-i spună lui May Kimble ce s-a întâmplat – văzând cum ea şi Sam sunt logodiţi.”

— Dar Cyrus?

O privire scurtă, furioasă, trece între fete. „S-a trezit şi a plecat la scurt timp după ce l-am dus pe Sam la culcare. S-a spus că e de lucru.”

Întotdeauna este de lucru la moară, dar nu am cunoscut niciodată pe vreunul dintre fiii noştri să se ofere voluntar pentru asta după doar două ore de somn. Hannah se întoarce la axul ei, iar Dolly şterge blatul. Amandoi tac curios.

„Şi care este lucrul pe care trebuie să-l ştiu, dar niciunul dintre voi nu-mi spune?”

Din nou, acea privire între ei. Şi de data asta o văd pe Hannah clătinând din cap. *Nu spune asta,* ordonă ea în tăcere.

Dar Dolly a fost întotdeauna un pic mai îndrăzneaţă decât sora ei mai mare şi încă nu a învăţat să-mi păstreze secrete. „A fost o luptă aseară. La Frolic.”

„Între cine?”

„Cyrus şi Joshua Burgess.”

Ridic brusc capul la această veste. Îngustează-mi ochii. „Peste ce?”

„E vina mea”, spune Hannah, iar acei ochi furtunosi fulgeră. Dar în furie, nu în frică. „Burgess mi-a cerut să dansez şi am refuzat.”

„A ţinut după ea toată noaptea, mamă”, spune Dolly. „Dar abia când a apucat-o de braţ şi a strâns-o spre ringul de dans, Cyrus a mers după el. Cearta nu a durat mult, dar Burgess a obţinut câteva lovituri bune, iar acum Cyrus are un ochi negru şi o buză despicată. O să fie bine. Dar aş paria că Burgess va merge şchiopătând o lună.

Deschid gura să răspund că nu va mai merge nicăieri, niciodată, apoi îl închid. Fetele încă nu ştiu că a murit şi nu le pot spune până nu vorbesc cu Efraim.

Întind o mână fiicei mele mai mari. „Lasă-mă să-ţi văd braţul.”

„Nu-i nimic”, spune ea, întorcându-se la munca ei.

„Hannah.” Un singur cuvânt, o ordine definitivă.

Ea îşi lasă axul în coş şi îşi descheie bluza înainte de a ridica din umeri braţul stâng. Şi pe pielea ei netedă şi lăptoasă este o vânătaie îngrozitoare, toată roşie şi albastră, şi pot vedea cinci urme de degete furioase. Burgess nu o apucase pur şi simplu. Îi pusese braţul într-o menghină. A săpat în ea cu unghiile. Strâns. Este un semn *violent* , iar stomacul meu se acreşte la vedere.

Îmi trec mâna de-a lungul pielii umflate, furios de ceea ce i-a făcut Burgess, dar şi recunoscător pentru cine şi-a rupt degetele.

„Ce s-a întâmplat după ceartă?” întreb eu.

„L-au dat afară din dans”, spune Dolly. „Cyrus şi Jonathan şi Sam. Câţiva dintre ceilalţi, de asemenea. L-a tras de braţe şi de picioare şi

J J z , ‘ ,

l-a aruncat în zăpadă. Nu s-a mai întors niciodată.”

Îmi dresesc glasul ca fetele să nu audă emoţia din

vocea mea. — Nu a fost vina ta, Hannah. Nu datorezi nimănui un dans. Sau orice altceva. Ai avut dreptate să-l refuzi pe Burgess. Şi Cyrus a avut dreptate să-l bată pentru că te-a atins."

Doamne, Doamne. Gândul mă asaltează, în timp ce intru în camera mea de lucru pentru a-mi pune lucrurile deoparte. *Ce i-a mai făcut Cyrus lui Burgess aseară?*

Odată ce m-am aşezat, mă întorc la vatra principală unde un ceainic mare din fontă atârnă deasupra focului. Îi pun un castron de tocană pentru Sam Dawin.

„Şi pâinea este gata." Dolly arată câteva movile alungite aşezate pe blat şi acoperite cu prosoape de în.

Adaug o bucată groasă de pâine caldă, acoperită cu trei bucăţi de unt, în tavă şi merg să vorbesc cu pacientul nostru. Nu bat şi nu-mi anunţ prezenţa, iar când împing uşa ea se deschide cu un geamăt blând. Surprins, Sam stă în picioare, cu gura deschisă, părul sălbatic, arătând mult ca un om înecat însuşi. Se strânge atât de tare de lenjerie de pat degetelor lui devin albe. Sam este puţin mai rău pentru uzură după ce a plonjat în râu. Faţa şi mâinile îi sunt zgâriate, iar umărul drept este puternic învineţit.

„Stăpâna Ballard". El oferă un salut politicos din cap.

— Mă bucur să te văd în viaţă, spun eu vesel.

Sam se aşează pe spate de tăblie şi îşi trage pătura în jurul pieptului gol, ca şi cum ar fi stânjenit, de parcă jumătate din oamenii din această casă nu l-ar fi văzut deja purtând doar pielea pe care i-a dat-o Dumnezeu. Ar putea folosi un bărbierit, o tunsoare şi o noapte întreagă de odihnă, dar în afară de asta, Sam este într-o formă decentă. Are o înălţime bună, cu un spate puternic şi, deşi părul lui castaniu ar fi mai potrivit pentru o femeie, de obicei reuşeşte să pară roşiatic în loc să fie ars de soare.

„M-am temut pentru un minut că sunt mort", spune el.

„Ai fost aproape. Sau aşa am auzit.” Am aşezat tava la capătul patului şi am dat înapoi. „Îţi este foame?”

„Foarte mult. Mulţumesc.” Sam se aplecă înainte să apuce tava şi o alunecă în poală. Probabil că a văzut una dintre fete prin uşa deschisă pentru că se uită la ceva peste umărul meu. „Pot să-mi am hainele? Aş vrea să merg acasă.”

Nu am întâlnit niciodată un bărbat adult care, când este dejucat ca un copil, să nu se comporte ca unul. Sprâncenele lui ciupit îi dau aspectul petulant de copil mic, iar eu înăbuş râsul.

"Desigur. Cred că sunt uscate acum, îi spun. Sam îşi înfundă lingura în tocană, dar se opreşte cu ea la jumătatea drumului până la gură, când adaug: „Dar există un lucru cu care mă poţi ajuta. Înainte să pleci. Dacă nu vă deranjeaza."

„Ce ar fi asta?”

Închid uşa apoi traversez camera şi mă cobor la cufărul de lemn care stă sub fereastră. Îmi încrucişez mâinile în poală şi îi aduc un zâmbet liniştitor. „Aş dori să ştiu exact ce ai văzut sub gheaţă în această dimineaţă.”

Se trage înapoi cu tresărire şi se înăbuşă peste marginea lingurii şi înapoi în castron cu un plop mic. Unele priviri – de groază sau de frică sau poate de dezgust – îi trec prin ochi, dar apoi Sam îşi lasă capul în jos şi îşi studiază mâncarea, ascunzând orice simte.

„De ce ai vrea să ştii aşa ceva?”

— Tocmai am venit de la tavernă. El ridică privirea ascuţită la mine şi adaug: „M-au chemat să examinez cadavrul. Dar ar ajuta şi să ştii ce *ai* văzut, sub gheaţă.”

„Un om mort. Dar ştii asta deja.”

"Da. Dar ai putea spune cine a fost?”

El ezită, muşchii de-a lungul maxilarului încordându-şi în timp ce îşi strânge dinţii. „Nu la început. Era întuneric. Soarele nu răsărise.”

„Dar nu atât de întunecat încât să-l fi confundat cu un buştean sau moloz. Ştiai că este o persoană.”

„Ei bine, faţa lui era acolo, la vreo un centimetru sub suprafaţa gheţii, privind fix la mine când m-au scos afară. Nu puteam vedea mare lucru sub apă – doar o formă încurcată. Dar din râu era destul de evident.”

— Şi atunci l-ai recunoscut?

„L-am văzut pe Burgess destul de des încât să-i cunosc faţa.”

— A fost spânzurat, Sam.

Înghite în sec. "OMS..."

„Ma pot gândi la câţiva oameni care ar dori să-l vadă mort.”

Mă studiază o clipă înainte de a pune întrebarea evidentă. — Ca Joseph North?

Mă aplec înainte şi îmi sprijin coatele pe genunchi. „Asta va fi greu de dovedit fără frânghie. Am întrebat la cârciumă, dar nimeni nu a văzut o frânghie când l-au tăiat din gheaţă. Era ceva în apă? Ceva din ce îţi aminteşti?”

"Nu." Orice apetit pe care l-ar fi avut Sam Dawin se evaporă. Îşi aruncă lingura înapoi în castron şi împinge tava. „ *Sunt* recunoscător pentru bunătatea ta, doamnă Ballard. Sunt cu adevărat. Dar aş vrea să merg să văd pe May acum. Probabil că este îngrijorată până la moarte.”

Când Jonathan se întoarce după ce i-a povestit lui May Kimble despre accident, ies afară să vorbesc cu el. Tocmai a tras căruţa până la poarta grădinii şi a coborât de pe scaun când mă vede.

„Am venit să-l iau pe Sam acasă”, spune el.

„Ce s-a întâmplat aseară?”

La fel ca jumătate din copiii mei, Jonathan are ochii tatălui său şi văd fulgerul de groază în acel albastru profund şi limpede. Dar doar pentru o clipă. Doar până

când el închide expresia şi mă închide afară.

„A căzut prin gheaţă.”

„Mă refer la Frolic. Cu Cyrus?”

A trecut o zi plină, cel puţin, de când Jonathan a dormit şi totul despre cum trece prin poartă spune că nu are chef să vorbească, dar ştie că nu-l voi lăsa să treacă fără un fel de răspuns. „Burgess nu a fost invitat. Dar a venit şi a provocat o scenă, iar noi ne-am descurcat.”

„Ei bine, Burgess a *murit* acum şi o să am nevoie de un răspuns mai bun decât acesta.”

Fiul meu are douăzeci şi şase de ani – un bărbat crescut, cu barbă şi puternic – dar eu sunt mama lui şi ştiu fiecare expresie pe care o poate forma chipul lui. Modul în care evită să arate emoţie rupând contactul vizual. Felul în care îşi întinde maxilarul când este tulburat. Şi plânge doar în privat. Ştiu totul. Şi în cele din urmă, oricât de epuizat ar fi, voinţa lui Jonathan nu se potriveşte cu a mea.

„A atins-o pe Hannah”.

"Ştiu. Ea mi-a spus.” Apoi se relaxează puţin, iar eu întreb: „Toată lumea a văzut lupta?”

„Era imposibil să nu o fac. Sa întâmplat în mijlocul ringului de dans şi muzica s-a oprit şi toată lumea s-a înghesuit. Dar era *în viaţă* când l-am dat afară. Poţi întreba pe oricine a fost acolo.”

„Oamenii vor întreba. Ştii asta, nu? Deci trebuie să-mi spui *totul. ’’*

„Nu e nimic altceva de spus.”

Nu este că nu-l cred pe Jonathan; Am impresia că îmi spune doar jumătate din poveste. Dar apăsarea lui mai departe nu va face bine. Trebuie să-l ducă pe Sam acasă. Are nevoie de o masă caldă şi de un pat cald şi de o noapte întreagă de somn. Şi poate, după aceste lucruri, va fi mai receptiv cu detaliile.

Sam Dawin îl salvează ieşind pe uşa din faţă. Este

îmbrăcat şi slăbit, dar îşi înclină politicos pălăria în semn de rămas bun. — Mulţumesc din nou, doamnă Ballard. Sunt dator familiei tale.”

Îl mângâi pe obraz. "Prostii. Mă bucur că eşti în siguranţă. Vă rog să-mi transmiteţi salutările lui Mai.”

Odată ce Sam şi Jonathan pleacă, mă întorc înăuntru şi mă retrag în camera mea de lucru. Stă lângă bucătărie, iar soarele pătrunde înclinat prin ferestre, luminând şirurile de ierburi uscate care atârnă de tavan. Rafturi pline cu sticle şi saci mici de pânză – fiecare etichetat cu grijă – aliniază un perete. Peste tot sunt cutii şi coşuri. Un banc de lucru lung presărat cu alte preparate din grădina mea în diferite stadii de fermentaţie şi deshidratare. Un mortar şi un pistil. Rulouri de sfoară. Bits and bobs. dopuri. O scară. Şi acolo, pe vatră, un mic ibric pentru fiert rădăcini. În mijlocul mesei de lucru se află o cutie dreptunghiulară din lemn cu balamale din piele – de mult fragilă şi crăpată de vârstă. Cuţite ascuţite şi subţiri; şi pietre netede, rotunde. Acesta este farmacia mea, sanctuarul meu şi miroase a lavandă şi fum de lemn, busuioc şi vetiver. Mentă. Catnip. Iarbă de lămâie. Situată, tocmai aşa, în partea laterală a casei — datorită unei bune planificări din partea lui Efraim — prinde lumină de la răsărit până la apus.

Mă îndrept spre un mic birou din lemn, în faţa ferestrei de est şi mă aşez pe scaunul pe care Efraim l-a construit pentru a se potrivi înălţimii mele neobişnuite. Desculţă, aproape că pot să-mi privesc soţul în ochi. Şi deşi sunt multe lucruri pe care le iubeşte la mine, acesta este cel mai important.

Ce început ciudat pentru această nouă zi, cred, apoi respiră lung prin nas, lăsând ierburile parfumate să mă aşeze. Sunt sigur că nu va exista nicio retragere de la

orice va urma. Dar măcar am câteva momente de linişte pentru a-mi consemna gândurile despre tot ce sa întâmplat în ultimele ore. Un jurnal mare legat de piele se află în colţul biroului meu şi îl trag mai aproape.

De trei ori pe an, soţul meu comandă prăjituri cu cerneală de la un magazin de papetărie din Boston. Vin două într-o cutie, presate în discuri mici, rotunde, cu cuvântul *Larkin* ştampilat deasupra. Îl costă pe Ephraim cinci şilingi pentru cerneală şi unul pentru poştă, dar îl plăteşte cu plăcere, deşi spune că Ebenezer Larkin are o gură urâtă şi o pasiune pentru curve. Aşa îşi arată Efraim devotamentul, asigurându-se că am mereu ceva cu care să scriu. În noaptea nunţii noastre, acum mulţi ani, mi-a dat primul jurnal de piele, identic cu cel de pe biroul meu de acum. A spus că este un loc în care să-mi ţin gândurile laolaltă într-un singur loc şi singura lui cerere a fost să nul las să stea gol. De atunci am umplut o duzină de ele. Cărţile în sine sunt mai uşor de găsit decât cerneala şi nu este neobişnuit ca Ephraim să se întoarcă dintr-o călătorie la Boston cu un nou volum plin cu pagini goale şi rigide. Le găsesc pe scaunul meu, adesea cu o floare presată ascunsă între pagini. Acele flori – acum uscate – rămân exact acolo unde le-a aşezat el, în timp ce cărţile înseşi stau pe un raft dincolo de cameră.

Tin pasul cu jurnalele pentru ca imi place, dar şi pentru ca este *meseria mea.* Una dintre îndatoririle profesiei mele. În calitate de moaşă şi vindecător, sunt martor la detaliile vieţii private ale vecinilor mei, împreună cu temerile şi secretele lor şi, atunci când este cazul, le înregistrez pentru păstrare. Memoria este un lucru rău care se deformează şi se răsuceşte. Dar hârtia şi cerneala primesc adevărul fără emoţie şi îl citesc înapoi fără parţialitate. De aceea cred că atât de puţine femei sunt învăţate să citească şi să scrie. Numai Dumnezeu ştie ce ar face ei cu puterea stiloului şi a

cernelii pe care le au la dispoziţie. Nu sunt Dumnezeu – şi nici nu vreau să fiu – dar, fiind la curent cu multe din ceea ce se întâmplă în spatele uşilor închise în acest oraş, am o idee destul de bună ce secrete ar putea fi înregistrate, apoi dezvăluite mai târziu, dacă mai multe femei vor lua parte. stiloul.

Bănuiesc că va trebui să-mi amintesc evenimentele din această dimineaţă, aşa că întind mâna după pluma şi cerneală.

Jurnalul este deschis la intrarea de ieri. După cum este obiceiul meu, am început cu vremea, dar am lăsat restul intrării necompletate pentru a o completa mai târziu:

> Miercuri, 25 noiembrie — Senin şi rece. Gheaţa curge în râu.

Rup o bucată de tort cu cerneală şi o amestec cu apă într-un vas mic de argint, pe fundul căruia este ştampilat cu imaginea unui bărbat călare pe un cal. Dedesubt sunt gravate cuvintele PAUL REVERE SILVER, BOSTON . Un alt dar de la Efraim. Încă o extravaganţă, deşi aceasta destul de personală. Soţul meu şi domnul Revere au legat un fel de prietenie în timpul Revoluţiei, iar argintarul nu l-a uitat niciodată.

Am scufundat pluma, o bat de două ori pe marginea vasului pentru a elimina excesul de cerneală şi continui introducerea:

> Cyrus, Jonathan, Hannah şi Dolly au participat la o distracţie în casa lui May Kimble. Am ajuns acasă târziu. Atunci Ionatan a pornit spre Long Reach, cu o plută de scânduri. Sam Dawin şi James Wall cu el.

Ridic pană de pe pagină, făcând o pauză. Camera nu mai este rece, aşa că nu-mi dau seama de fiorul care mă târăşte pe şira spinării.

E doar vulpea aia, cred, şi uită-te pe fereastră unde

am văzut ultima oară fiara mică. Ea a dispărut de mult, iar lumina zilei a alungat toate umbrele amenințătoare din pădure, dar încă simt ceva ce se profilează în depărtare, un fel de prevestire.

— Nu fi proastă, Martha Ballard, mormăi eu, apoi cobor ambii ochi şi pană. În scurt timp, zgârieturile uşoare continuă.

> Joi, 26 noiembrie — Senin şi foarte frig. Naştere. A treia fiică a lui Charles Clark. — Am fost chemat de domnul Cowan pentru a merge la Betsy Clark, care era în travaliu, la a doua oră în această dimineaţă. Ea a născut în siguranţă o fiică (al treilea copil, toate fiicele) la ceasul al patrulea. Am părăsit-o inteligent şi am fost condus la domnul Pollard. Sunt informat că Jonathan şi alţii încercau să coboare cu o plută şi au fost înconjuraţi de gheaţă la Bumberhook Point. Gheaţa se face foarte repede. Sam Dawin a căzut în timp ce încerca să meargă la ţărm, dar a fost salvat...

Mâna mea pluteşte deasupra paginii şi sunt pe cale să înregistrez moartea lui Joshua Burgess, dar ceva mă zgârie în fundul minţii, ca o mică mâncărime pe care nu o pot atinge, aşa că răsturn înapoi în jurnal, căutând o intrare pe care am făcut-o luna trecută.

Nu există numere de pagină în cartea mea, dar asta nu mă împiedică niciodată să găsesc o intrare veche atunci când am nevoie. Lucrul despre setarea cerneală pe hârtie este că îmi permite să-mi amintesc pe ce parte am scris şi unde se află de-a lungul paginii o intrare. Îmi amintesc pete de cerneală şi cuvinte pe care le-am lovit. Erori şi greşeli de ortografie. Chiar şi acum, pot vedea intrarea în minte, văd că colţul din stânga sus al paginii a fost rupt şi că există o pată în margine. Amintind aceste detalii, este destul de uşor de localizat.

Joi, 1 octombrie — Sens, cu excepţia unor averse. Am avut companie în după-amiaza asta. Domnul Savage, aici, ne informează că doamna Foster a jurat un viol asupra unui număr de bărbaţi, printre care se numără şi Joseph North. Şocant într- adevăr! Am fost acasă.

Doamne, cred, stând drept pe scaunul meu. *Trebuie să-i spun lui Rebecca înainte ca altcineva.*

Faptul că refuz să călăresc pe şa laterală sau pe călăriş a încetat de mult să-i uimească pe vecinii noştri. Astfel de aranjamente nu sunt nici practice, nici oportune, având în vedere cât de des sunt chemat la o urgenţă sau alta. Nu are rost să fii o femeie când vieţile depind de sosirea mea rapidă. Odată ce m-am schimbat din nou în ţinuta mea de călărie – o fustă din twill periat cu două rânduri de nasturi care, în funcţie de configuraţia lor, pot transforma haina în pantaloni largi – mă duc la hambar să-l şau pe Brutus.

Cyrus este acolo.

Pentru o clipă cred că este Efraim – atât de asemănătoare sunt ei din spate – şi apoi se întoarce şi văd barba.

Mă zăreşte la periferia lui şi tresări. Dar în timpul necesar să clipesc, neliniştea lui este înlocuită de un zâmbet rapid care ajunge până la ochii lui alune. Apoi tresări şi văd buza despicată, ochiul învineţit. Deşi ştiu că nu vrea să o fac, mi-am pus uşor mâna pe faţa lui şi o întorc într-un loc şi în altul, inspectându-l.

Cyrus îşi dă ochii peste cap. Oftă. Dar permite-mi slujirile. Nimic nu este spart. Nu este nevoie de cusături. Aşa că i-am dat drumul şi am dat înapoi. Aceşti băieţi ai mei mari vor permite maternitatea doar în doze mici.

„Când ai ajuns acasă?” întreb eu.

Ridică din umeri, de parcă timpul ar fi o construcţie de puţin interes pentru el. Şi poate că este. Nu deţinem un ceas, dar fiecare Ballard – inclusiv eu – are un instinct pentru timp, o certitudine învăţată prin unghiul soarelui şi lungimea umbrelor. Chiar şi iarna. Chiar şi fără nimic de care să lucreze în afară de acoperire grea de nori şi lumină opacă. Timpul este un lucru pe care îl *simţim* şi zilele noastre sunt ordonate în consecinţă.

Brutus îşi atârnă capul peste uşa boxei şi pufneşte de parcă ştie exact de ce am venit, de parcă ar fi nemulţumit să mă vadă.

„Trebuie să-l scot din nou”, îi spun lui Cyrus, încruntat. „Sunt sigur că va fi un prost în privinţa asta.”

Se uită la locul unde Sterling păşte fericit în taraba lui, calm ca întotdeauna, şi ştiu la ce se gândeşte.

„Nu”, spun eu. „Brutus trebuie să se obişnuiască cu mine. Şi să-l călăreşti este singura modalitate de a face asta să se întâmple.”

Când mă îndrept spre camera de baraj, Cyrus mă îndepărtează cu mâna. Îl privesc pe fiul meu cel mare apucând căpăstrul şi îl conduc pe Brutus de la taraba lui. Îl privesc înşeându-mi metodic calul, testând cataramele exact aşa cum l-a învăţat tatăl său. Acesta este un lucru nou, dorinţa lui de a mă amăgi, de a proteja. Mi se pare iritant şi intruziv. Începe să mă considere bătrân.

De îndată ce Brutus este gata, iau frâiele.

„Ştiu ce s-a întâmplat la Frolic.” Ochii aceia frumoşi alune se îngustează. El este precaut. „Şi acum Joshua Burgess a murit. Jonathan şi Sam l-au găsit în râu în această dimineaţă.”

Cyrus se împiedică înapoi de parcă l-aş fi pălmuit. Îşi ridică mâinile, cu palmele în afară, de parcă ar spune că nu are nimic de -a face cu asta.

"Ştiu. Dar când mă întorc, o să-mi spui *totul.* ’’

PARSONIA

În retrospectivă, ar fi trebuit să cumpăr un cal gras şi leneş căruia îi plac merele, cuburile de zahăr şi să doarmă la soare. În schimb, l-am cumpărat pe Brutus — un armăsar de şase ani din piele de cătim, la fel de fermecător ca numele lui — de la unul dintre miliţienii din Boston care au tabărat la Hallowell anul trecut. Bărbatul nu a mai putut să călărească din cauza unui picior rupt şi m-am gândit să întreb cum a fost rănit *după ce* am predat plata. Brutus îl aruncase pe bărbat cu o săptămână înainte ca eu să-l cumpăr şi m-a aruncat de trei ori de atunci: de două ori într-un petic de mirieni şi o dată în râu.

„Jur pe *Dumnezeu Atotputernic* ”, mormăi pe sub răsuflarea în timp ce ne gabuim departe de hambar, „dacă mă arunci pe pământul îngheţat, te voi transforma în lipici în decurs de două săptămâni.”

Brutus zbâie ca răspuns şi, din cauza felului în care muşchii lui se zgâlţâie sub gambele mele, mi-e teamă că o să se năruiască sau să se încurce. Dau o tragere de avertizare la mormânt, iar el pufneşte dispreţuitor, apoi se instalează sub mine. Răspund cu un mârâit scăzut şi acceptăm amândoi tragerea la sorţi.

Presupun că nu-l pot învinovăţi. Dacă aş fi fost scos de la o masă, aş fi şi eu supărat. Dar Brutus are o singură slujbă – să mă ducă acolo unde trebuie – şi nu voi fi ordonat de capriciile unui cal care este de fapt puţin mai mult decât un adolescent. Am mai avut de-a face cu oameni ca el.

Totuşi, misiunea noastră din această după-amiază nu este una fericită. Şi urăsc să fiu purtătorul de veşti proaste. Deşi, în acest caz, rău ar putea fi cuvântul greşit. Deranjant. Ţipător. Barbar. Cras. Oricare dintre aceste opţiuni s-ar putea să se potrivească, văzând că nu

este o veste tocmai *proastă* pe care am venit să le transmit. Nu am simţit decât uşurare când l-am văzut pe Joshua Burgess pe masa aceea mai devreme astăzi. Rebecca Foster s-ar putea simţi altfel, totuşi, şi mă opresc pentru oricare ar fi reacţia ei.

Casa lui Isaac şi Rebecca Foster este o căsuţă simplă din piatră, situată mai departe de Water Street, pe o alee îngustă, mărginită de rododendri. În spatele lui se află un hambar mic şi o grădină. Totuşi, ei nu deţin nimic din toate acestea. Casa parohială – şi toate anexele – aparţin oraşului şi le sunt închiriate pentru o mică parte din salariul lui Isaac ca pastor. Faptul că a fost demis din funcţia sa în urmă cu cinci luni face ca reşedinţa lor continuă să fie un punct de dispută între detractorii lor.

O tânără înaltă, cu ochi alun şi o siluetă drăguţă şi plinuţă răspunde la a treia bătaie şi mă invită înăuntru.

„Bună dimineaţa, Sally. Rebecca este acasă?

— Da, doamnă Ballard. Îi voi spune că eşti aici.” Ea se întoarce pe călcâie şi pleacă, lăsându-mă să-mi atârn mantia de călărie de cârligul de lângă uşă.

Fata se întoarce în mai puţin de un minut şi mă minunez de modul în care poate evita contactul vizual chiar şi atunci când mă priveşte direct. Cumva privirea ei pare să plutească peste umărul meu, ca şi cum ar căuta ceva în depărtare.

— Pe aici, doamnă Ballard. Ea bea ceai în salon.”

Având în vedere că casa parohială are doar o mână de camere, *salonul* este un termen liber pentru singura zonă de relaxare suplimentară din casă. Dar are un şemineu confortabil, o fereastră şi o uşă proprie. Sally mă face să intru, apoi se strecoară pentru a continua să le hrănească băieţilor Foster cu prânzul. Îi aud în bucătărie, ceartă pentru ultima bucată de pâine prăjită.

Rebecca nu este genul de femeie care se simte

confortabil să aibă ajutor domestic, dar este unul dintre lucrurile care i se cer ca soţie a ministrului. Sally a venit cu parohul şi este ultima fiică Pierce care a ocupat postul. Două dintre surorile ei au avut onoarea anterior. Fata este tolerată, dar nu tocmai binevenită. În mare parte, pentru că se ştie că pluteşte pe la colţuri şi îi raportează mamei ei ceea ce aude. Bonnie Pierce se mândreşte că ştie tot ce se întâmplă în Hallowell. Fiecare oraş are o bârfă, iar în al nostru titlul îi aparţine.

Rebecca stă pe un balansoar lângă foc, cu o pătură în poală şi o ceaşcă aburindă de ceai în mâini. O împletitură aurie lungă şi groasă atârnă peste un umăr. Când intru, ea ia grămada de tricotaje din poală şi o mută într-un coş de lângă vatră.

O sărut uşor pe sprânceană şi iau balansoarul opus. „Ma bucur să te văd."

"Şi tu." Rebecca îşi înclină capul într-o parte şi ascultă paşii slabi, care se retrag, ale lui Sally Pierce şi ale copiilor ei se deplasează sus, urmate de o izbucnire de râs. „Sunt atât de recunoscător că fata este aici doar câteva ore în fiecare dimineaţă."

„Majoritatea femeilor s-ar bucura de ajutor", spun eu cu un zâmbet tachinator.

„Nu ar trebui să fiu atât de nepoliticos." Ea oftă. — Sally va repeta ceea ce am spus. Dacă nu pentru Isaac însuşi, atunci cu siguranţă pentru mama ei. Jumătate din oraş mă consideră deja un ingrat."

Ezit, nu vreau să mint. Adevărul este că jumătate din Hallowell gândeşte mult mai rău despre ea decât atât. „Te vor înţelege destul de curând", îi spun, „şi atunci îţi vei cere scuzele."

Vorbim doar în cercuri, dar o umbră cade peste chipul Rebeccai şi mi-aş dori să fiu aici în diferite circumstanţe. Dar totuşi, plăcerile trebuie respectate.

„Vrei nişte ceai?” Rebecca se aplecă spre o măsuţă între balansoare. Un serviciu de ceai este aşezat în mijloc, iar aburii se ridică din oală.

„Ar fi minunat.”

„Mă duc să iau o altă ceaşcă.”

Rebecca alunecă elegant din cameră, atât de diferit de felul în care s-a mutat acum trei luni când am găsit-o chiar în acest salon, la câteva zile după ce Joshua Burgess şi Joseph North au atacat-o. Îmi scutur imaginea din minte şi stau ca să-mi pot încălzi mâinile în faţa focului. Pe manta se află o cutie mică şi o ridic, admirând trandafirii de ceai pictaţi pe fiecare parte. Capacul este închis şi un miros amar se ridică din interior. Îmi adulmec, apoi mă retrag încruntat în timp ce mirosul acru îmi inundă nările. Mirosul neplăcut, asemănător cu terebentina, este inconfundabil: savin. Un al doilea miros dezvăluie ceva mai curat şi dulce, aproape floral, cu o notă de camfor. Tansy.

Lasă tabla pe spate şi mă întorc pe scaun, apoi ridic ceainicul la nas doar ca să mă asigur. Ceai negru, simplu şi simplu.

„Este puţin slab”, spune Rebecca din prag, cu o notă de scuze în voce. „Se pare că nu am stomac pentru nimic puternic în aceste zile.”

„Sunt sigur că e în regulă.

Stăm într-o tăcere de companie în timp ce Rebecca pregăteşte ceaiul. Un cub de zahăr. Un strop de lapte. Două amestecări rapide cu lingura. Căldura se simte bine pe degetele mele reci când Rebecca îmi întinde ceaşca. Formalitati indeplinite, putem trece la scopul real al acestei vizite.

Ea se uită la mine peste marginea paharului ei, ezită. — Ai fost în Hook azi devreme.

dau din cap. „Am fost chemat la tavernă pentru

afaceri şi am câteva ştiri care te privesc.”

„Bine sau rău? Nu pot spune după tonul vocii tale.”

„Amândoi, de fapt.” Mă întorc spre uşa salonului, observând că Rebecca a lăsat-o pe jumătate deschisă. Sally şi băieţii sunt încă ocupaţi. Aud paşi în camera de deasupra şi scârţâitul unui balansoar. „Unde este Isaac?”

„În biroul lui. Scriind o altă scrisoare conducătorilor Bisericii Congregaţionale din Boston pentru a contesta demiterea lui.”

— Chiar şi după ce ultimii doi nu l-au restabilit?

Un zâmbet ironic îi îndoaie colţul gurii. „Soţul meu este un etern optimist.”

Aş fi spus că aş fi fost eu cel care l-a descris. Isaac îl dă în judecată pe Hallowell pentru două sute de dolari. Contractul său cu oraşul ca predicator era pe cinci ani. Şi susţine că concedierea lui a încălcat acel contract şi că i se datorează restul banilor promis. A spune că lucrurile au devenit controversate ca urmare ar fi o subestimare. Refuză să părăsească oraşul, cu atât mai puţin parohia, până când procesul nu va fi soluţionat. Isaac Foster este un om al cărţilor. De credinţă. De reguli şi corectitudine. Şi, pentru o clipă, mă gândesc să-l sun pentru a auzi această ştire, dar mă hotărăsc împotriva ei. Rebecca nu ar trebui să cântărească reacţia lui atunci când îşi exprimă propria ei.

În ciuda a ceea ce s-a întâmplat în august, mai există ceva în ochii ei căprui şi blânzi — o veselie şi curiozitate — care îmi aminteşte de fiicele pe care le-am pierdut cu mulţi ani în urmă. Este ceea ce m-a atras la Rebecca în primul rând. Fiecare interacţiune cu ea de atunci m-a făcut să mă întreb ce ar fi făcut fiicele mele acum dacă ar supravieţui acelei veri lungi şi îngrozitoare.

Îşi prinde ceaiul cu ambele mâini şi îl ţine de buze, lăsând aburii să se înmulţească în jurul obrajilor, înainte

de a lua o înghiţitură. „Deci care este vestea asta pe care o ai pentru mine?”

În loc să răspund la întrebarea lui Rebecca, mă uit din nou la uşă, ascult o bătaie, apoi îl întreb pe unul de-al meu. — Se întâmplă să ştii unde a fost Isaac aseară?

"Eu nu. În studiul lui, presupun. Dar nu mă simţeam bine şi m-am culcat devreme. De ce?"

Îmi amintesc o perioadă, când fiii mei erau mai mici, când le plăcea să arunce cu pietre peste pod în râu. Le-au plăcut stropii şi zgomotul. Fiind băieţi, le plăcea *tulburările* pe care le provoca. Studiez chipul Rebeccai şi nu-mi face plăcere să-i supar apele liniştite ale sufletului ei.

„Joshua Burgess a murit. I-au găsit cadavrul în râu în această dimineaţă.”

Rebecca scuturǎ din cap, de parcă nu ar putea înţelege. „El a fost...? A făcut...?” Orice întrebări pe care vrea să le pună nu se vor forma.

„Nu a fost un accident. Nu s-a înecat”, îi spun eu. „A fost spânzurat.”

Rebecca rămâne complet nemişcată, cu excepţia mâinilor ei, care încep un tremur frenetic. Mă uit la lichidul de chihlimbar stropind înainte şi înapoi în ceaşca ei delicată de ceai – încoace şi în alta – şi îl smulg din mâini înainte ca ea să poată arunca conţinutul în poală. Aştept să vorbească ea.

Motivul pentru care cred că relatarea ei despre ceea ce s-a întâmplat în august are atât de mult de-a face cu prietenia noastră de lungă durată, cât şi cu micile detalii traumatizante care stau la baza poveştii ei.

„Joshua Burgess are o voce zguduită. L-ai auzit?” întreabă ea în cele din urmă, apoi se uită la mine. Dar ochii ei sunt sticloşi şi neconcentraţi şi este clar că ea se află în altă parte, în trecut.

O imagine a acelei trahee albe şi cerate îmi trece prin minte. "Da. El a făcut-o. Dar nu mai.”

Rebecca îşi închide ochii, blocând unele amintiri ale ei. Când vorbeşte din nou, vocea ei tremură. „Mi-a smuls tivul din dantelă înainte de a începe. Şi-a legat părul pe spate. De ce îmi amintesc asta atât de clar?”

— E mort acum, Rebecca, asta încerc să-ţi spun. Nu te mai poate răni niciodată.”

„Nordul poate.”

Vreau să neg asta. Dar amândoi ştim că există moduri nesfârşite prin care Joseph North poate continua să o rănească pe Rebecca fără să o mai atingă vreodată. Nu în ultimul rând este prin negările sale continue şi atacurile subtile asupra caracterului şi reputaţiei ei. Asta se întâmplă de două luni acum.

„Nu voi lăsa să se întâmple asta. Mă duc la Vassalboro luna viitoare. Voi fi chiar acolo cu tine la tribunal. Şi îmi *voi* da mărturia. Toată lumea va şti ce a făcut. Şi vei avea dreptatea ta.”

Când am găsit-o pe Rebecca, după atac, i-au trebuit aproape două ore să-şi explice de ce faţa şi braţele ei erau zdrobite de vânătăi de furie şi de ce i se despicase buza. Dar acum nu mai are nicio ezitare. Cuvintele ei vin repede şi fără suflare.

„Mă bucur că Burgess a murit.”

„Şi eu sunt.”

„Şi sper că Isaac l- *a* ucis.”

A venit rândul meu să fiu speriat, iar un strop de ceai cald îmi stropeşte marginea ceştii, peste degetul mare şi în manşeta mânecii mele. „ *Sshh.* Nu poţi spune asta.”

„Nu am voie să vreau răzbunare?”

„ *Desigur.* Dar trupul lui este încă la crâşmă. Va fi o anchetă. Şi vă puteţi imagina ce se va întâmpla dacă Isaac este acuzat? În plus, ai răzbunarea ta, oricum cel

puţin jumătate din ea.”

„Nu”, spune ea. „Nu voi fi niciodată eliberat de ceea ce mi-au făcut.”

Nu pot argumenta asta. Nici nu incerc. În schimb, întind mâna ei şi terminăm ceaiul în tăcere, urmărind dansul hipnotic al flăcărilor în şemineu. Mai târziu, când umbrele s-au mutat şi cărbunii se aşează în vatră, mi-am lăsat paharul gol, o sărut încă o dată pe Rebecca pe sprânceană şi îmi şoptesc rămas-bun.

Abia când ajung la uşa salonului vorbeşte din nou.

„Martha?”

Mă uit peste umăr. "Da?"

„Nu am mai sângerat din iulie.”

Buzele mele formează un O de surpriză şi mă întorc lângă ea, punându-mi mâinile pe fiecare dintre umeri. Simt micile bucăţi de os sub fiecare palmă. „Îmi spui că eşti însărcinată?”

„Am avut băieţi. Ştiu cum se simte.”

— Există vreo şansă să fie al lui Isaac?

Rebecca scuturǎ din cap. „Nu ne-am culcat de înainte să plece el la Boston. Şi nu m-a mai atins de atunci. Nu are cum să fie a lui.”

„Când ai sângerat ultima dată?”

„Sfârşitul lunii iulie. *După ce* Isaac a plecat.”

Patru luni. Destul de lung pentru ca un copil să prindă rădăcini.

„I-ai spus?”

"Nu. Dar cred că a ghicit.”

„Îmi pare *atât de* rău,” şoptesc eu, trăgând-o pe Rebecca la pieptul meu. Numai că de data aceasta nu există plâns, nici angoasă. Există doar o linişte liberă. Un vid unde a locuit cândva spiritul prietenului meu. Mă îndepărtez şi cobor o mână pe burta Rebeccai. Movila mică şi fermă este uşor de găsit. Apăs uşor, într-un loc şi

în altul, doar pentru a fi sigur, dar nu există nicio îndoială. Rebecca Foster este o femeie zveltă. În curând nu va mai fi deloc ascuns.

„Nu ştiu ce să fac”, şopteşte ea. Ochii ei, mari şi căprui, de culoarea ceaiului. Ei înoată cu lacrimi.

„Nu trebuie. Nu azi.”

MORA LUI BALLARD

Mă duc direct în camera mea de lucru. Mintea mea este pe Rebecca Foster, dar când întind mâna după jurnal, găsesc un bileţel deasupra şi recunosc mâzgălirea înţeleasă a lui Cyrus.

> Ştiu că vrei să vorbeşti, dar m-am dus la Hook cu Moise să iau nişte seu pe care Amos l-a păstrat pentru noi. Nu sunt sigur când mă voi întoarce.

Aici este o pată de cerneală, de parcă ar fi lăsat pena să se sprijine de hârtie în timp ce se gândea ce să spună în continuare.

> Despre Burgess: Presupun că ştii că şi-a pus mâna pe Hannah. De aceea l-am lovit. Dar dacă e mort, nu am nimic de-a face cu asta. Am adus fetele acasă şi m-am culcat. Pe onoarea mea.
>
> —C.

Am doar copiii pe care îi am. Dar dacă am învăţat ceva despre creşterea tinerilor, este că unii sunt mincinoşi, iar alţii mărturisitori. Cyrus este cel din urmă. Un mărturisitor. În toate deceniile în care a trăit sub acoperişul nostru, nu am avut niciodată de ce să mă îndoiesc de el. Şi nu am niciunul acum. Aşa că îndoi biletul şi îl pun în lateral. Încearcă să-ţi aminteşti de ce am venit aici.

Mi-am pierdut şirul gândurilor, nu-mi amintesc ce am vrut să găsesc în jurnal. Acesta este necazul cu care se confruntă orice femeie care pune pixul pe hârtie într-o gospodărie ocupată. Nu mi se garantează niciodată siguranţa liniştii, cu atât mai puţin o perioadă solidă de timp pentru a-mi urmări gândurile şi a le lega împreună. Acesta este luxul bărbaţilor cu biblioteci, majordom şi soţii. Mamele găsesc o modalitate diferită de a-şi îndeplini munca.

Ha! Iată-1! O sclipire. Mă apuc de capătul de coadă al gândului în timp ce trece pe lângă el, apoi îl urmăresc ca să nu se evapore.

Mă uit din nou la înregistrarea din jurnal. Răsfoiţi paginile înapoi.

> Joi, 1 octombrie — Sens, cu excepţia unor averse. Am avut companie în după-amiaza asta. Domnul Savage, aici, ne informează că doamna Foster a jurat un viol asupra unui număr de bărbaţi, printre care se numără şi Joseph North. Şocant într- adevăr! Am fost acasă.

Atinge intrarea cu un deget. Spre deosebire de formularea pe care am ales-o, nu ştirile în sine m-au şocat – o vizitasem la Rebecca la mijlocul lunii august, după ce a avut loc atacul –, ci că ea a făcut public acuzaţia fără să mă consulte mai întâi. Violul este o infracţiune capitală în State, pedepsită cu spânzurare. Dar în toate cele cinci decenii ale mele, am văzut doar un om atârnând la capătul unei frânghii pentru acea crimă. Este aproape imposibil de dovedit şi, până de curând, majoritatea bărbaţilor prinşi făcând acest lucru au fost trimişi înainte ca instanţele să poată fi implicate. Recentul Război de Independenţă şi ratificarea ulterioară a Constituţiei au creat un cadru de bază de legi pentru a face faţă unor astfel de încălcări. Acum există mai mult un factor de descurajare pentru a împiedica un tată sau un frate vătămat să nu ia dreptatea în propriile mâini.

Îmi trec degetul pe coloană până la o intrare din ziua precedentă, căutând o perspectivă asupra motivelor Rebeccai de a vorbi în public.

> Miercuri, 30 septembrie — Sens, cu excepţia unui averse uşor după-amiază. Am fost chemat la uşa domnului Foster şi am pus câteva întrebări. Mai

târziu, colonelul North m-a interogat în legătură cu ce conversaţie a avut doamna Foster cu mine în legătură cu conduita lui.

Deci, poate nu un moment atât de ciudat până la urmă? Zvonul despre atac începuse să se răspândească în comunitate şi, probabil, North a înţeles că oamenii vorbesc. Întorc paginile din nou, mai înapoi, până în august, când au început toate acestea.

> Miercuri, 19 august — Senin. Chemat la doamna Foster. Mi-a plâns că pe 10 august a primit mari abuzuri de la Joseph North şi Joshua Burgess. După ce a povestit acele abuzuri, ea a spus că nu ar fi putut face nimic mai rău dacă nu ar fi ucis-o. Ea a spus, de asemenea, că North a abuzat-o mai rău decât orice altă persoană din lume, dar credea că este mai bine să-şi ţină necazurile pentru ea cât a putut până când soţul ei se va întoarce, ceea ce ea sperase că va fi în curând. Am venit acasă la 13:00. Simţiţi-vă obosit.

Rebecca *îşi ţinuse* necazurile pentru ea aproape două luni de la atac, având încredere doar în mine. Părea înţelept la acea vreme. Am vrut ca Rebecca să aibă protecţie atunci când a făcut un pas înainte cu acuzaţia ei, aşa că nu a spus nimănui până când Isaac s-a întors din Boston. Acuzaţii erau bărbaţi respectaţi, iar Rebecca s-ar fi putut trezi şi mai mult victimizată dacă ar fi continuat singură. În retrospectivă, însă, cea mai bună dovadă pe care Rebecca a avut-o cu privire la atac a fost daunele aduse corpului ei. Dacă ar fi depus o plângere în ziua în care am găsit-o, arătând ca o epavă distrusă, nimeni nu s-ar fi îndoit de afirmaţiile ei. Şi Dumnezeule, fusese *îngrozitor.* Timp de nouă zile, Rebecca a fost atât de bolnavă şi dureroasă încât abia îşi putea îngriji proprii copii. Nu putea să se scalde, cu greu putea să mănânce. *Aceasta* este femeia pe care am găsit-o înghesuită în casa

ei pe 19 august. Cu toate acestea, aşteptând toate acele săptămâni până când Isaac se întoarce, rănile ei exterioare s-au vindecat şi îndoielii i s-a dat timp să crească rădăcini.

Dacă aş fi putut să o fac altfel, aş fi dus-o pe Rebecca cu căruţa direct la magistraţii din Vassalboro în ziua în care am găsit-o. Lipsa mea de acţiune mă face să mă simt complice la felul în care s-au întâmplat lucrurile. Şi acum mă tem că nu se poate face nimic pentru rănile pe care Rebecca le poartă în interior.

Lucrurile s-au înrăutăţit doar pentru prietenul meu. Având în vedere ceea ce am aflat azi dimineaţă, bănuiesc că Rebecca se temea de o sarcină în august.

> Sâmbătă, 22 august — Senin. Am fost la doamna Foster. A părăsit-o aşa cum era de aşteptat. indienii acolo.
>
> Marţi, 25 august — Senin. M-am dus să o văd pe doamna Foster...

Am fost să o văd pe Rebecca de trei ori în acea săptămână. Îi îmbrăcasem rănile, îi găteam mesele şi îi îngrijisem copiii. Şi în tot acest timp, am încercat să-mi dau seama ce să fac în legătură cu atacul. Isaac se afla în Boston, căutând o intervenţie din partea şefului congregaţiei sale, după ce a fost demis din funcţia de ministru în Hallowell din cauza unei serii de diferenţe teologice.

După cum se dovedeşte, Sally Pierce nu a putut servi ca martor pentru Rebecca. În luna august, ea îşi îngrijea sora mai mare şi nepoata nou-născută la Fort Western. Soţul plecat, ajutorul plecat, Rebecca era singură şi vulnerabilă. Pradă uşoară. *Dar de* ce ? Acesta este lucrul pe care încă nu am reuşit să-l dau seama. *De ce* au comis North şi Burgess o crimă atât de gravă şi violentă? Nu le-ar fi putut crede că o va ţine pentru ea. Sau că ar scăpa cu asta.

Mă întorc la 30 septembrie, când fusesem chemat la paroh de Isaac pentru a răspunde la acea serie de întrebări tulburătoare despre ce sa întâmplat cu soţia lui. Şi apoi, mai târziu în acea după- amiază, la conversaţia mea cu North în care mi-a cerut o contabilitate a fiecărei conversaţii pe care le-am avut cu Isaac şi Rebecca din august. Am refuzat, desigur. Nu era treaba lui şi nu eram obligat să-i spun nimic. Dar acum Joshua Burgess a murit şi, deşi Rebecca părea uşurată să audă vestea, aceasta a venit fără nici un fel de dreptate reală. Nu pot să nu mă gândesc la Isaac, închis în biroul lui, scriind scrisori. A plănuit el răzbunare, precum şi justificare profesională? Şi ar trebui să mă aştept la mai puţin de la un bărbat a cărui soţie a fost atât de oribil de violată?

Mi-am lăsat pixul. Împingeţi jurnalul. A te îngrijora de aceste întrebări nu va face bine. Este timpul să vorbesc cu soţul meu.

Vara, poteca de coborâre la moară este uzată şi lată de anii în care picioarele Ballard au mers înainte şi înapoi. Dar iarna este puţin mai mult decât un canal între bancuri de zăpadă, strâns tare de cizme cu talpă grea. Se şerpuieşte prin păşune, în pădure şi spre pârâu. Pinul şi sumacul cresc de-a lungul lateralelor sale, împreună cu petice de pennyroyal. Însă frunzele întunecate, în formă de mentă, s-au uscat şi au căzut de mult, ceea ce este păcat pentru că aproape mi-am trecut prin proviziile pentru a livra ultima fată Prescott. Preparatul de pennyroyal ajută la calmarea nervilor entuziasmaţi şi îl găsesc util atunci când livrez un Prescott. Urlă fiecare dintre ei. Două dintre cele trei fete aşteaptă primăvara şi îmi este frică să particip la naşteri. Au învăţat astfel de isterii de la mama lor.

Pădurea este liniştită astăzi şi mi-e dor de sunetul melodic şi zgomot al roţii de apă din afara morii. Blocată în gheaţă, roata nu se va mai întoarce până la dezgheţ,

iar asta îngreunează munca lui Efraim. Roata ajută la alimentarea ferăstrăilor lungi, dar acum vor fi Efraim şi fiii noştri care îşi vor face drum prin fiecare buştean. Acum, că râul a îngheţat, el şi băieţii vor trebui să-şi facă livrările pe uscat, o sarcină grea, consumatoare de timp, care îi va lăsa pe toţi epuizaţi şi încerţi.

Noroc de mine.

Trec cu vârful degetului peste o explozie roşie aprinsă de boabe de sumac, amintindu-mi cât de mult îmi place această cale iarna. Combinaţia de ramuri verzi de pin şi fructe de pădure aprinse loveşte împotriva zăpezii, un pic de spectacol bine câştigat pentru a supravieţui tuturor celorlalte plante şi arbuşti. Fac o notă mentală să mă întorc mai târziu şi să recoltez sumacul. Când sunt coapte, fructele de pădure fac un condiment excelent cu nuanţe de lămâie pentru carne şi legume şi cred că lui Dolly ar dori să adauge puţin la friptura pe care o vom lua la cină în seara asta. Dar nu le voi colecta pe toate, deoarece fructele de pădure sunt şi o sursă preferată de hrană de iarnă pentru iepuri şi vulpi.

Mă opresc la jumătatea pasului pe potecă. *Vulpea.* Nu trebuie să uit să-i spun lui Ephraim despre vizitatorul nostru tulburător. A fost acum câteva ore? Simt că a trecut o lună de duminică de când am ajuns acasă.

Asta înseamnă să îmbătrâneşti, cred. *Zilele sunt lungi, dar anii sunt scurti.*

Ciudăţenia întâlnirii mele cu vulpea încă se simte ca un fel de prevestire, o zăbovire în aer, ca o ceaţă care nu se arde cu soarele de amiază. Efraim nici nu va râde de mine, nici nu se va speria. Pur şi simplu va da din cap şi va gândi la asta, aşa cum face cu majoritatea lucrurilor. Dacă îi las suficient timp, ar putea chiar să aibă o explicaţie. Unii bărbaţi gândesc în linie dreaptă, ca o săgeată de pe sfoară. Ei merg la logică, la concluzia uşoară şi evită căile navigabile ale minţii. Dar nu Efraim.

Capul lui este tot râuri şi pâraie şi, cu o minte ca asta, un gând ar putea curge oriunde.

El va avea un răspuns. Întotdeauna o face.

Moara noastră de cherestea este amplasată pe malul pârâului Mill, pe fundaţii de piatră chiar acolo unde curentul este cel mai puternic. Este mare. Mai mare decât hambarul nostru, de fapt. Primul etaj are spaţiu amplu pentru a depozita şi usca o cantitate mare de lemn tăiat, plus spaţiu de lucru suplimentar pentru Ephraim. Al doilea etaj cuprinde o mansardă care se întinde pe lungimea morii şi se uită la spaţiul de dedesubt. Efraim a construit chiar şi o scară convenabilă pentru a accesa ea atunci când găzduim o adunare mare. La urma urmei, sunt puţine lucruri mai incomode decât să trimiţi doamnele pe o scară în fuste.

În urmă cu câţiva ani, Efraim a contrabalansat o punte largă şi robustă pe clădire, astfel încât să se întindă peste apă. Nu mai târâi scândurile până la pârâu şi stai până la genunchi în noroi în timp ce sunt legate. Acum îi trimite direct de pe dig şi în curentul de dedesubt. Ei fac o stropire groaznică, dar îşi încep cu uşurinţă călătoria spre Kennebec, apoi mai departe spre Hallowell, Farmingdale şi mai spre sud, prin Bath, şi mai departe către şantierele navale din Boston, apoi către părţi necunoscute. Îmi place să cred că există nave care navighează pe Atlantic, făcute din scânduri tăiate de soţul şi fiii mei. Îmi place să cred că am contribuit cu ceva la lumea largă.

Pe cealaltă parte a morii, ferită de vedere, se află o mare mieună de lemn, ataşată de peretele exterior şi accesibilă doar printr-o uşă interioară. Ephraim l-a construit pentru a-l adăposti pe Percy, un şoim călător pe care l-a găsit în copilărie în urmă cu cinci ani, iar acum o aud pe pasăre strigându-şi la prânz.

Soţul meu ridică privirea şi zâmbeşte când mă strec

pe uşă.

„Bună, iubire”, spune el.

Ephraim traversează podeaua în trei paşi lungi şi îmi pune un sărut cald în adâncul dintre sprâncene. În tinereţe avusese părul negru şi ochii de culoarea unui cer de vară. Un nas drept galez. Falca pătrată. Ochii şi maxilarul lui sunt încă la fel de puternice ca în ziua în care l-am întâlnit prima dată. Dar părul lui este striat de argint, iar nasul uşor strâmb datorită unui pumn murdar pe care l-a primit acum paisprezece ani.

După o privire de moment în care mă inspectează pentru a verifica starea vieţii şi a mădularului, el întreabă: „Ai venit în sfârşit să-mi spui ce s-a întâmplat azi dimineaţă?”

„Nu a spus Moise nimic când a venit să-l ia pe Cirus?”

"Nu. De ce?"

— Atunci presupun că a vorbit cu tine despre Hannah?

Efraim râde. "Nu. El se străduieşte, totuşi. Se ofileşte un băiat, J z J J z găsind curajul pentru acea conversaţie. Dar el va ajunge acolo. Totuşi, am stat şi am vorbit puţin. Şi ai grijă să o arunci o privire înainte de a pleca.”

Mă gândesc la trupul lui Joshua Burgess şi la asistenţa oferită de Moise în această dimineaţă. — Şi n-a menţionat nimic altceva cât a fost aici?

El rânjeşte. „Numai că *ai* avea veşti pentru mine când te vei întoarce. Dar când l-am presat, a insistat că ai vrea să-mi dai tu însuţi detaliile. Deci nu pot concluziona decât un singur lucru.”

„Care este?”

„Ai făcut ceva pentru a-i câştiga loialitatea băiatului.”

„ *Am* făcut ceva?”

„L-a fermecat într-un fel, bănuiesc. Ai tendinţa să faci

asta.”

„Nu fac aşa ceva! Majoritatea oamenilor mă displace, de fapt.”

„Ei te respectă. Poate că din când în când te temi. Nu este acelaşi lucru.”

„Şi la kilometri distanţă de farmec.”

„ Te *găsesc* fermecător.”

„Eşti părtinitor.” Râd şi sunt recunoscător pentru uşurinţa pe care o aduce în piept. Buna dispoziţie se întinde din colţurile ochilor lui Efraim sub formă de picioare de corbie şi îmi dau seama că mi -a uşurat starea de spirit intenţionată. Trebuie să fi intrat în moară cu un nor de furtună atârnând deasupra capului meu. „Şi Moise vrea să o curteze pe Hannah”, adaug eu.

„Asta nu este o ştire.”

„Ei bine, acum mă vede uşa prin care trebuie să treacă.”

„Şi aici am crezut că am onoarea?”

pufnesc. „Se pare că tânărul Pollard şi cu mine ne-am *legat. ’’*

„Peste ce?”

„Un corp.”

Afară, scârţâitul creşte mai tare în miuăunile şoimilor, însoţit de bătaia puternică a aripilor mari.

„Percy i-e foame”, spun eu, uitându-mă la peretele îndepărtat şi la uşa care duce dincolo.

„Nu poţi schimba subiectele aşa, dragă. Am auzit că se vorbeşte despre un cadavru.”

„Ei bine, pasărea ta este zgomotoasă şi distrage atenţia. Hrăneşte-l. Atunci îţi voi spune.”

Ephraim rânjeşte, apoi traversează podeaua cu paşi mari până la locul în care o găleată mare se află lângă soba cu lemne. Scoate cu mâna goală un păstrăv zgomotos şi deschide uşa care dă acces la măsuţe. Percy sare pe podea şi smulge chestia chiar din degetele lui

Ephraim. Este o pasăre frumoasă, cu aripi ascuţite şi o coadă lungă. Penele lui sunt de un gri albastru deasupra şi de un maro pete
dedesubt. Percy îşi umflă sânul alb şi îşi întoarce capul, astfel încât semnele negre ca mustaţa de pe faţă să fie vizibile. Îmi pare mereu francez. Şi pompos.

Sarcina îndeplinită, Ephraim închide uşa, se întoarce din nou către mine şi îşi încrucişează braţele peste piept, aşteptând.

Încerc să ignor zgomotul cărnii sfâşiate care vine din mieunare. De unde să încep? Şi cum să explic totul? Respir adânc şi îmi las umerii să se aşeze. Întinde-mi gâtul dintr-o parte în alta, apoi începe cel mai bine cum ştiu.

„Ştii că în timp ce eram cu Betsy Clark, pluta lui Jonathan a rămas prinsă în gheaţă la Bumberhook Point şi că Sam Dawin a căzut în timp ce încercau să ajungă la ţărm?”

El dă din cap. „L-am ajutat pe Jonathan să-l bage în patul fetelor.”

„Ştiaţi că a văzut un cadavru când a intrat în jos? Sau că Jonathan l-a trimis pe James Wall să aducă oameni de la Hook să-l taie din gheaţă?

"Nu am." Maxilarul lui Efraim zvâcneşte. „Cine este mortul?”

„Nu am spus niciodată că este un bărbat.”

„Atunci cine e mort?”

„Ajung la asta.”

„Mai degrabă încet, aş spune.”

"Tăcere. Încerc să rezolv detaliile, ca să aibă sens.” Mica sobă cu lemne împrăştie puţină căldură pe care o poate prin moară, iar eu mă apropii, cu palmele întinse, înainte de a continua.

„Amos Pollard l-a trimis pe James să mă ia de la soţii Clark. Au scos cadavrul afară. Dus-o la tavernă. Amos a

vrut să-l inspectez înainte ca doctorul Cony să fie chemat.

"L? Deci a fost un bărbat? Aşa cum am spus."

„Ei bine, ai presupus. Dar asta nu are rost. Şi femeile sunt ucise, ştii?

„ *Ucisă* ?"

„Voi ajunge şi la asta dacă nu întrerupi."

„Atunci, spune-mi ce om a fost ucis în Hallowell", spune Ephraim. Nu sunt atât de mult veştile de care se bucură, ci glumele noastre şi observ fulgerul de umor din ochii lui.

Fac o pauză, dând importanţă numelui înainte de a-l rosti. „Joshua Burgess."

Efraim pare la fel de şocat pe cât este capabil. Ochii i se mari pentru o clipă şi nările i se fulgeră. Dincolo de asta e impasibil ca un ciot. „Ah", spune el. „Ei bine, asta complică lucrurile."

— Fusese bătut şi spânzurat, Efraim. Cineva l-a ucis *înainte* să-l arunce în râu."

"Bine." Se scarpină pe scalp, contemplând. „Există un număr de bărbaţi în acest oraş care ar dori să-l spânzureze."

Acesta este cel mai greu lucru pe care trebuie să-l întreb astăzi, dar eu şi Efraim nu avem obiceiul să ne îndepărtăm de subiectele dificile. „Este fiul nostru unul dintre ei?"

Şi iată, liniştea care îl învinge pe soţul meu atunci când îi este frică. „Care fiu? Şi ce vrei să spui?"

„Nu aţi vorbit cu fiicele voastre în această dimineaţă?"

Ochii i se îngustează. „Doar o dimineaţă bună, când Dolly mi-a adus micul dejun."

— Şi ea nu a spus nimic despre Hannah?

„Hannah vine foarte mult acum. Şi nu. Dolly nu şi-a menţionat sora. De ce?"

— Pentru că Burgess a rănit-o aseară la Frolic. Ephraim se înţepeneşte şi face un pas amenințător

înainte, iar eu îi întind o mână, cu palma plată, pentru a-l opri să ardă. „Totul este bine. Cyrus s-a descurcat. L-a lovit puternic din ceea ce aud, dar adevărul rămâne că Joshua Burgess a încercat să o forţeze pe Hannah să danseze şi a trebuit să fie evacuat din Frolic. Zeci de oameni au fost martori. Şi când vestea morţii lui Burgess se răspândeşte, la fel se va răspândi şi acest fapt.”

— Şi crezi că vor veni după Cyrus?

„El sau Isaac Foster”.

„Există un alt bărbat care ar beneficia direct de pe urma morţii lui Burgess.”

"Da. Cu cât sunt mai puţini oameni care iau poziţia în Vassalboro, cu atât mai bine pentru Joseph North.”

Ephraim dă încet din cap, lăsând ideea să prindă rădăcini. „Când a ajuns James Wall la soţii Clark?”

dau din umeri. — Pe la ora cinci.

„Este posibil ca North să ştie deja?”

„ *Poate.* Din coşul lui se ridica fum când am ajuns în Hook. Cineva i-ar fi putut spune. Sau ar fi putut auzi zarva. I-am văzut ducând cadavrul la cârciumă.”

Din nou, Efraim dă din cap. Sau ar fi putut fi acolo când Burgess a intrat în râu. Ar fi putut să o facă singur.”

Mi-a trecut şi mie posibilitatea. „Nu suntem singurii care se vor întreba despre asta.”

„A acuza şi a dovedi sunt lucruri diferite. Ar trebui declarată cauza morţii. Dovezi aduse.”

Un rânjet viclean îmi trece pe faţă. „De aceea, fără îndoială, Amos Pollard m-a chemat în această dimineaţă. Mâine este ultima vineri a lunii. Curtea de Sesiuni Generale se întruneşte.”

„În taverna lui nu mai puţin. ticălos deştept.”

„Şi, după ce l-am examinat pe Joshua Burgess, pot declara cauza morţii.”

Efraim închide distanţa scurtă dintre noi. Mă trage de pieptul lui şi îşi îngroapă faţa în gâtul meu. Îl simt

trăgând o respiraţie lungă prin nas, înţelegându-mi parfumul şi apoi un val de aer cald îmi trece pe piele în timp ce expiră. După cum este obiceiul lui, Efraim îşi alunecă mâna în movila de păr de la baza craniului meu şi scoate o singură buclă. Îl înfăşoară în jurul degetului, apoi îl lasă să se elibereze. Face asta de mai multe ori în timp ce se gândeşte la situaţie.

— Se pare că ai avut o dimineaţă destul de mare.

„Şi nici măcar nu ai auzit jumătate”.

El chicoteşte în pielea mea. „Îndrăznesc să întreb?”

„Oh, nimic atât de dramatic ca un om pe jumătate înecat şi un cadavru. Dar am văzut o vulpe când am ajuns acasă.”

„Mi s-a părut că am auzit unul lătrat.”

„Vulpea era neagră, nu roşie.”

„O vulpe de argint, atunci. Acestea sunt într-adevăr rare. Unii le numesc vulpi fantomă.”

„Ei bine, ea nu mi se părea o fantomă. Era destul de reală. Şi ea era în creştere care ducea spre păşunea de sud. Lângă stejarul viu.” Mă opresc, simţindu-mă nebun, dar Ephraim îşi apasă o mână pe partea mică a spatelui meu, îndemnându-mă să continui. „Chestia este că erau doi căpători la Coleman azi dimineaţă când m-am oprit înăuntru. Vorbeau despre vulpea aia. Şi iată ea, care mă aşteaptă când ajung acasă? Trebuie să recunoşti că e ciudat.

Nu comentează într-un fel sau altul.

„Ştiu că vulpea este aici”, îi spun. „Ei îl vânează.”

„Se numeşte braconaj atunci când este pe teren privat. Voi fi cu ochii pe ei. Se vor întoarce, fără îndoială.”

„Ar risca acel risc? Poţi să împuşti un braconier la vedere.”

„O vulpe argintie valorează patruzeci de piei de castor, iubire. Iar capcanii nu sunt cunoscuţi pentru că

respectă un cod moral strict.”

„Este ceva diferit la acesta.”

"Cum aşa?"

„Nu puteam scăpa de sentimentul că ea este aici pentru *mine. ’’*

"De ce?"

„Din cauza felului în care mă *privea* . Mă discutam dacă să vin să vorbesc cu tine sau să mă duc să-l verific pe Sam. S-a tot uitat la mine, apoi s-a întors în casă. Ca şi cum Sam era mai important.” Ridic privirea să văd dacă râde. Dar el nu este. Acei ochi albaştri strălucitori întâlnesc privirea mea şi nu există nicio înclinare tachinată în gura lui.

„Nu am văzut niciodată o vulpe argintie, ştii. *În viaţă,* adică. Dar dacă cineva a venit la tine, merită remarcat. Vulpile nu vin la oameni în mod natural. Şi dacă i-ai întreba pe Wabanaki, ei ţi-ar spune că este un *semn. ’’*

„De ce?”

Efraim îşi ţine mâna pe spatele meu, dar îşi întoarce faţa spre fereastră. Doar un dreptunghi de pădure şi zăpadă poate fi văzut prin el, dar el se uită intens. „Băştinaşii cred că vulpea se prezintă doar în vremuri de mare incertitudine. Că acţionează ca un ghid.”

„Şi ce zici de tine? Crezi asta?”

„Cred , spune el, cu grijă, „că ai avut o dimineaţă ciudată. Şi că nu ar trebui să reduceţi nimic.”

---

indienii acolo.

Gâfâi şi mă aşez drept pe scaun, de parcă aş fi fost muşcat. Şi poate că am, dar numai printr-un gând. Micile detalii se leagă, ajungând unul spre celălalt, formând o teorie în mintea mea.

În Hallowell, este bine cunoscut faptul că Rebecca Foster ţine adesea companie cu Wabanaki – o face încă

din copilărie, încurajată de părinţii ei la şcoala parohială pe care o conduceau în Massachusetts. Au păstrat idealurile progresiste de educare a populaţiei native, de a construi un parteneriat între cele două culturi, iar Rebecca a menţinut practica de a le deschide uşa de când s-a mutat în această comunitate împreună cu soţul ei, acum câţiva ani. Nu este neobişnuit să-i vezi la paroh. Dar, la fel ca în majoritatea lucrurilor referitoare la Rebecca Foster, vecinii ei sunt împărţiţi în păreri cu privire la acest obicei. Se pare că există puţine despre ea care să nu provoace diviziune în Hallowell.

„Ce faci?” şopteşte Efraim. Stă la uşa biroului meu, fără cămaşă, desculţ, purtând doar pantaloni care sunt desfăcuţi şi atârnă jos de şolduri.

Până acum trei minute stăteam la masa de toaletă din dormitorul nostru, mă periam pe păr, când apucasem brusc lumânarea şi părăsisem camera. Am venit aici pentru a întoarce paginile din jurnal.

„Am fost să o văd pe Rebecca Foster azi dimineaţă. Am vrut ca ea să audă veştile despre Joshua Burgess de la mine.”

Se sprijină de tocul uşii, dar nu spune nimic.

„Şi când am ajuns acasă, ceva mă deranja în legătură cu Burgess şi cazul Foster, aşa că m-am întors prin înregistrările mele pentru a încerca să-mi amintesc detalii. Cele două lucruri sunt împletite împreună. Sunt sigur de asta.”

Efraim vine să stea lângă mine. Întinde mâna şi îşi trece mâna prin părul meu. „O împletitură are trei şuviţe, iubire.”

„Ceea ce înseamnă că îmi lipseşte unul.”

„Sau poate eşti obosit, căutând sens acolo unde nu există?”

„Nu cred că greşesc în asta. Aici." Îmi bag degetul la intrarea din jurnal.

Efraim o citeşte cu voce tare. „Sâmbătă, douăzeci şi doi august. Clar. Am fost la doamna Foster. A lăsat-o bine aşa cum era de aşteptat. Indienii de acolo.” Se uită la mine în lumina slabă. „Indianii?”

„Ştii că Rebecca s-a împrietenit cu ei.”

„Da. Nu e un secret. Indienii sunt acolo des, presupun.”

„Dar ştii şi că sunt mulţi în Hallowell care o urăsc pentru asta. Ei cred că nu se potriveşte o femeie de rangul ei. Şi o insultă având în vedere tot ce s-a întâmplat în timpul războiului francez şi indian.”

El dă din cap, nesigur încotro mă îndrept cu asta.

„Cine ştii că este mai bun cu ierburile decât mine?”

"Nici unul. *Cu excepţia* ...”

„Wabanaki”. Văd că l-am pierdut complet acum. „Am găsit o cutie care mirosea a savin şi a tanacei în salonul Rebeccai. Era gol.”

Încă acea privire fermă, dar fără întrebări.

„Tansy aduce menstruaţia. Dar savina induce travaliul. Este greu de găsit şi mai greu de recoltat. Preparatul trebuie preparat cu grijă şi administrat în doze specifice.”

Acum este curios. „Ai folosit vreodată asta?”

„Doar atunci când o femeie şi-a depăşit timpul. Şi chiar şi atunci, doar de două ori. Face un travaliu dureros şi, dacă nu eşti atent, poate provoca sângerări necontrolate.”

„Ce încerci să spui?”

„Rebecca Foster este însărcinată. Mi-a spus azi dimineaţă. Copilul nu este al lui Isaac.”

Ephraim se uită din nou la intrare, face socoteala. „La douăsprezece zile după ce a fost violată, Rebecca a luat savine pentru a pune capăt unei posibile sarcini. Crezi că Wabanaki i-au dat ierburile?

„Este doar o presupunere.”

El ridică din umeri. „Nu este una rea.”

Se apropie de miezul nopţii. O simt, felul în care muşchii mei par să atârnă moale de oasele mele. Cum mi s-au uscat ochii şi mă doare gâtul. Dar mi-am reluat locul la masa de toaletă, indiferent, trecându-mi peria cu peri de mistreţ prin păr. Fac asta în fiecare noapte, două sute de lovituri. Periaj, periaj până când părul meu trosneşte de electricitate statică. Îmi place felul în care îmi furnică scalpul, felul în care părul îmi alunecă neted printre degete după aceea. Este singura modalitate de a-mi îmblânzi buclele.

Efraim este întins în pat, privindu-mă. După o clipă oftă. Nu poartă nimic acum, aşteptând să vin în pat. Mă întorc, potrivesc cu el la ochi.

„Mă bucur că m-ai ales”, spune el.

„După câte îmi amintesc, *tu* ai ales.”

"Nu. Am făcut *curte.* Dar n-ar fi contat deloc dacă nu m-ai fi dorit în schimb. Orice bărbat care merită să ştie că este o femeie care alege. Şi oricine gândeşte diferit este un prost.”

Pe masă stă o oglindă mică, ciobită şi deformată cu vârsta. Mă întorc la ea – râzând când îi văd zâmbetul în reflex – şi mişc o secţiune de păr deasupra urechii mele drepte pentru a inspecta o dungă groasă de argint ascunsă sub parte. O ridic, încolăcindu-mi părul în jurul degetului, minunându-mă de acest singur petic argintiu.

Ephraim se mişcă pe pat şi aud căptuşeala moale a picioarelor de pe podea.

„Îmi place”, spune el ridicându-mi dâra din mână. Îl strecoară printre degete.

„Un lucru este să fii bătrân”, îi spun, „şi alta este să te simţi bătrân. Asta mă face să mă *simt* bătrân.”

„Ei bine, mă face să mă simt ca un rege.” Zâmbeşte la privirea mea curioasă. „Numai un prost s-ar supăra să găsească un filon de argint care străbate teritoriul lui iubit.”

Ei bine, este vreo surpriză că am avut nouă copii? Nu pentru mine. Nu cu un bărbat care îmi şopteşte astfel de lucruri la ureche, când stă la un centimetru distanţă, cald şi gol.

Efraim îmi cade părul şi îmi întinde mâna. „Vino în pat, iubire.”

Unele lucruri se schimbă în treizeci şi cinci de ani de căsnicie — părul argintiu, moliciunea burţii mele, liniile din jurul ochilor — dar unele lucruri nu se schimbă şi încă sunt dornică de căldura atingerii soţului meu. Merg cu el bucuros şi zâmbesc în timp ce el stinge lumânarea.

TAVERNA LUI POLLARD
VINERI, 27 NOIEMBRIE

O mulţime mare s-a adunat în Hook. Curtea de Sesiuni Generale atrage o mulţime de oameni ocupaţi dornici de distragere a atenţiei şi de o fărâmă de bârfă la Pollard's Tavern. Ei stau în grupuri, cu coatele sprijinite pe mesele grele de lemn, paharele în mână. Sau se sprijină de perete, şoptind şi culegând noroi din cizme. A noastră este o comunitate de imigranţi din prima, a doua şi a treia generaţie, iar conversaţiile reflectă această diversitate. Cei adunaţi vorbesc în principal în engleză, cu accente variate, dar exploziile glumeţe de germană, franceză şi spaniolă se ridică şi ele deasupra zgomotului.

Abigail Pollard stă cocoţată pe un taburet cu trei picioare lângă vatra aprinsă, cu o batistă înfiptă în decolteu. Pe măsură ce camera se umple şi temperatura creşte, ea o smulge, o şterge pe sprânceană şi o readuce pe corset. Amos Pollard profită de creşterea patronajului, bâzâind prin tavernă, servind rom şi bere, bere şi cidru clienţilor săi. Râde la o glumă. Dă o palmă pe umăr unui prieten. Salută acest patron şi ăla. Există un motiv întemeiat pentru care Amos nu a insistat niciodată ca instanţa să organizeze o şedinţă în altă parte. Zilele de judecată îi sporesc profiturile lunare cu o marjă largă.

Joseph North — colonelul North în majoritatea zilelor — a îmbrăcat numele de judecător pentru această ocazie şi se bucură de puterea şi demnitatea care vin odată cu acest rol. Statul Massachusetts i-a dat titlul în urmă cu douăzeci de ani pentru serviciul său în timpul războiului împotriva francezilor şi indienilor. Şi deşi l-am găsit întotdeauna insuportabil în instanţă, astăzi are complicaţia suplimentară de a fi prima dată când merg în faţa lui North de când Rebecca Foster a făcut public acuzaţia ei.

După cum este tradiţia, a patra vineri a fiecărei luni este rezervată pentru a se ocupa de probleme locale mărunte: plângeri de încălcare a Sabatului, folosirea profanării, acuzaţii de desfrânare, nemulţumiri mici şi probleme domestice. De două ori pe an, North se reuneşte cu ceilalţi judecători de circuit desemnaţi în comitatul Lincoln pentru Curtea Common Pleas. Aceste sesiuni au loc la treisprezece mile spre nord, în Vassalboro şi acoperă infracţiuni mai grave, cum ar fi furtul, calomnia, garanţiile fiscale şi atacul. De asemenea, Curtea Supremă de Justiţie se întruneşte şi ea de două ori pe an şi atrage mult mai multă atenţie, deoarece prezidează procesele de crimă şi orice recurs din partea Curţii pentru Motivele Comune. Aceste cazuri sunt judecate la sud, în Pownalboro — singurul oraş din apropiere cu un tribunal şi închisoare adecvate — şi sunt conduse de un set de avocaţi stimaţi care călătoresc din Boston. Este un sistem judiciar întâmplător şi oarecum lax, dar nevoia noastră este uşoară şi suntem recunoscători că avem orice dreptate putem obţine.

Judecătorul North, totuşi, tratează toate sesiunile cu acelaşi simţ de fast şi fast. Poartă peruca necesară şi halat roşu de mătase, cu nasturi până la vârf şi un guler cu volane care a devenit galben odată cu vârsta. Îi atârnă de gât ca o cârpă moale.

Mă apropii mai mult de partea din faţă a camerei, gata să-mi depun mărturia şi să plec. Există un loc deschis pe o bancă lungă lângă foc şi mă aşez. Nu-l văd pe Efraim până nu îşi scoate pălăria. Stă în picioare, sprijinit de o coloană în umbră, lângă uşă, cu braţele încrucişate peste piept. Oricine altcineva ar considera privirea pe care mi-o dă drept dezinteres, posibil plictiseală, dar îl cunosc suficient de bine pe soţul meu pentru a-i detecta strângerea curioasă din jurul ochilor şi

strângerea maxilarului. După atâţia ani împreună, fiecare mişcare, cuvânt şi ezitare ale lui îmi sunt la fel de clare ca liniile trasate pe una dintre hărţile lui. Efraim este neliniştit. Altfel nar fi aici.

Un pumn de femei stau în spatele meu, bârfind, aşteptând ca bărbaţii lor să depună plângeri sau să se apere de la fel. William Pierce este la o masă cu fiica sa Sally, şoptind cu atenţie. Îi văd pe trei dintre bărbaţii care l-au ajutat să-l scoată pe Burgess de pe gheaţă. Toţi şi-au găsit locuri unul lângă celălalt şi aruncă priviri furtive înainte şi înapoi. Henry Sewall – funcţionarul – se alunecă pe scaunul său de lângă North, gata să ia notiţe şi să ţină seama de orice amenzi atribuite sau plătite. Alţi bărbaţi merg în derivă înăuntru şi afară. Un copil plânge undeva, iar doi copii se ceartă pentru ultimul măr de pe una dintre mese.

„Curtea de sesiuni generale este acum deschisă”, spune North cu autoritate, apoi loveşte masa o dată cu ciocănul.

Mi-am propus să aştept până la sfârşitul şedinţei, să-mi dau declaraţia chiar înainte ca instanţa să respingă. Dar North are alte planuri. M-a văzut intrând, mă urmăreşte de atunci.

— Ai treabă, doamnă Ballard? Se uită direct la mine, provocator.

Apoi toţi ceilalţi fac la fel.

stau. dresează-mi glasul. „Am dovezi de oferit într-o cauză legală.”

„Ce fel?”

Aceasta este o formalitate. Un spectacol montat în beneficiul celor prezenţi. De obicei, există un singur motiv pentru care particip la şedinţele tribunalului, iar cetăţenii din Hallowell ştiu destul de bine acest lucru. Când o femeie necăsătorită dă naştere, este datoria mea

în faţa legii să întreb şi să înregistrez numele tatălui în timp ce femeia este în naştere. Prezumţia legală este că, sub o astfel de constrângere fizică, o femeie nu poate minţi. În mod clar, autorii legii ştiu puţin despre femei şi nimic despre naştere. Aş putea să le dau exemple nesfârşite ale minciunilor care mi-au fost spuse cu dinţii strânşi în timp ce femeile îşi aruncă copiii în lume. Oricum, legea, adoptată în urmă cu patru ani de Adunarea Generală din Massachusetts, este intitulată direct „Un act pentru pedepsirea curviei şi pentru întreţinerea copiilor nenorociţi”. A fost conceput pentru a se asigura că mamele necăsătorite au un mijloc de a-şi îngriji copiii, dar în practică este puţin mai mult decât un ritual de ruşine publică. Dintre toate responsabilităţile cerute de profesia mea, acesta este cel mai puţin preferat. În cazul în care o fată *refuză* să-l numească pe tatăl copilului ei, ea va fi amendată şi posibil condamnată la închisoare pentru douăzeci şi patru de ore. Dacă ea cooperează, fata va fi în continuare amendată, dar nu se va confrunta cu nedemnul unei nopţi petrecute în clinchete.

Recidivatorii sunt supuşi unor amenzi mai mari şi pedepse mai lungi. Cu toate acestea, bărbaţii implicaţi în aceste cazuri scapă de ambele forme de pedeapsă – nu există nicio lege referitoare la desfrânarea *masculină* – decât dacă cineva consideră că este forţat să-şi îngrijească propriul copil o pedeapsă.

Dacă taverna ar fi fost goală, North ar fi ajuns direct la obiect, dar, din moment ce are o audienţă numeroasă, târăşte procedurile. Îi satisfac talentul de spectacol, cunoscând presupunerea pe care a făcut-o deja orice altă persoană din această cameră. O altă naştere nelegitimă. O altă declaraţie de paternitate. Un pic de bârfă suculentă pentru a roade cartierul câteva zile.

Îmi afund capul în pretins respect. „Vin în faţa Curţii Generale de Sesiuni pentru a depune mărturie cu privire la un deces, aşa cum este datoria mea în faţa legii şi a statului Massachusetts.” Cuvinte bine repetate. Trebuie să fiu atent.

Un val de mormăituri se ridică în spatele meu.

„Ce moarte?” întreabă North, cu ochii strânşi la colţuri.

„Joshua Burgess.”

Acum valul se prăbuşeşte pe ţărm într-o cacofonie deplină. North loveşte ciocalul de masă pentru a recăpăta ordinea. Când camera tace din nou, continui.

„Joshua Burgess a fost găsit ieri dimineaţă, prins în gheaţa din Bumberhook Point. Am fost chemat la această unitate pentru a examina cadavrul şi a-mi da părerea despre cauza morţii.”

Ephraim se schimbă neliniştit în vederea mea periferică când aude nota rece din vocea lui North.

— Şi ce *părere aveţi,* doamnă Ballard, despre cauza morţii? întreabă North.

Crimă.

Gâfâie. mormăie. Exclamaţii. Aceste sunete izbucnesc în spatele meu, împreună cu scaunele zgomotând înapoi, bărbaţii se ridică în picioare. Mai multe bomboane se răsturnează şi aud picurarea constantă de bere stropind pe podeaua de piatră. Decesele sunt mult prea frecvente în aceste părţi, dar crimele sunt rare. Rămân în picioare, cu expresia cât de nemişcată şi dezinteresată mă descurc. Îmi ţin ochii pe Nord, iar el ţine privirea, o blochează în loc cu a lui. Alături de el, Henry Sewall aruncă o privire între noi, cu penina plutind deasupra cărţii de înregistrare pe care o păstrează pentru tribunal.

Este nevoie de câteva secunde de lovitură de ciocăn înainte ca ordinea să fie restabilită. — Este o sarcină

grea, doamnă Ballard.

„Nu taxez nimic, îmi expun doar constatările.” Stau drept şi înalt şi vorbesc cu încredere. „Vânătăile i-au acoperit faţa, trunchiul şi vintre. Mai mulţi dinţi au fost rupti. Era clar că fusese bătut rău în timp ce era încă în viaţă. Avea numeroase oase rupte. Gâtul îi era rupt, trahea expusă, iar arsurile de frânghie erau evidente într-un cerc complet sub bărbie. Era evident că, după ce a fost bătut, Joshua Burgess a fost spânzurat. Nu cred că era în viaţă când a fost aruncat în râu.”

North se uită la mine, cu ochii lui întunecaţi transformaţi în cremene, dar nu pot interpreta expresia feţei lui. Vocea lui sună imparţială când întreabă: „Cum poţi fi sigur că a *fost* aruncat înăuntru?”

Oh, ticălosule, nu mi-ai pus niciodată la îndoială mărturia până acum, cred, apoi spui cu atenţie: „Este o deducere bazată pe dovezi”.

— Şi ai văzut vreodată un om spânzurat, doamnă Ballard?

"Da." Acest lucru mă uimeşte, venind de la el, şi nu mi-e frică să o arăt. El dintre toţi oamenii ar trebui să ştie răspunsul la această întrebare. „Am . ’’

Ignor dezordinea din spatele meu, nu acord atenţie mulţimii care stă în picioare, şoptesc, mormăiesc la spatele meu. Sunt atât de intenţionat spre Nord — dornic să identific expresia trecătoare care îi traversează faţa — încât nu-l observ pe bărbatul care a venit să stea lângă mine până nu vorbeşte.

— Onorată Instanţă, spune el. „Dacă pot să mă adresez instanţei? Am şi eu informaţii relevante pentru situaţie.”

Dr. Page.

La naiba. La naiba să fie totul la naiba.

Când judecătorul North vorbeşte din nou, recunosc în

sfârşit aspectul pe care nu am reuşit să o identific: certitudinea.

"Desigur. Vă rugăm să vă menţionaţi numele şi profesia pentru evidenţele judecătoreşti."

„Dr. Benjamin Page. Medic licenţiat şi absolvent al Facultăţii de Medicină Harvard."

Mulţimea adunată la Pollard's Tavern este suficient de impresionată. Ei murmură şi încuviinţează din cap. Aplecaţi-vă înainte. Evaluează bărbatul cu curiozitate. Câteva dintre femeile mai tinere stau mai drepte. Urmăreşte-l cu interes acut. Ei caută verigheta, orice semn că se vorbeşte despre el. În ciuda iritaţiei mele, nu pot nega că aceasta este o modalitate excelentă pentru un medic nou de a-şi face publicitate serviciilor.

„Continuă, doctore Page", spune North, cu vocea mai tare, imperioasă. „Instanţa respectă întotdeauna cuvântul unui profesionist medical calificat."

„Şi eu am inspectat cadavrul lui Joshua Burgess ieri, dar mă tem că descoperirile mele sunt destul de diferite de cele ale amantei Ballard."

North ridică o mână, cu palma în sus şi o flutură, dându-i cuvântul. „Te rog, explicaţi."

Îmi încurcă degetele spre interior, oprindu-mă chiar înainte de a face un pumn, în timp ce îmi întorc privirea constantă către Dr. Page. Intră în zona deschisă dinaintea mesei, dar vorbeşte doar cu North.

„Deşi este adevărat că corpul în cauză prezintă unele... *răni,* ... cred că acest lucru se datorează faptului că a fost măturat în aval, printre gheaţă şi resturi. O mare cantitate de daune se poate întâmpla unui corp în apă agitată. În plus, nu exista nicio frânghie pe sau *lângă* corpul domnului Burgess care să indice o spânzurare. Părerea mea profesională este că a murit prin înec – cel mai probabil din cauza intoxicaţiei – şi că toate rănile au

fost suferite în stare post-mortem.”

Page îşi încrucişează mâinile pe stomac, ca şi cum tocmai ar fi susţinut o prelegere despre anatomia umană – completă cu terminologia latină adecvată – într-o clasă răpită. *Post-mortem.* Nu este nevoie de un lingvist pentru a descifra definiţia acelui cuvânt, dar Page ştie că îl face să pară cunoscător şi calificat în faţa instanţei.

După o clipă, North îşi drese glasul. — Doamna Ballard?

"Da?"

„Când ai inspectat cadavrul, ai găsit o frânghie pe sau lângă persoana lui?”

"Nu am."

„Şi bărbaţii care l-au găsit, au văzut o frânghie?”

"Nu."

„Te-ai întrebat despre asta?”

„Am făcut-o.”

— Pentru că şi ţi s-a părut curios?

„A fost ceva ce am observat, având în vedere arsurile de frânghie *pe gâtul* lui . ”

Îmi alunec ochii spre stânga şi văd licărirea slabă a unui zâmbet strâmb deformând colţul gurii doctorului Page.

Nu mă consider un scrib de vreo reputaţie. Sunt un cronicar al faptelor, nu al sentimentelor. Cu toate acestea, privirea plină de cunoştinţă care trece între North şi Page inspiră un fel de doggerel furios pe care Shakespeare însuşi l-ar putea saluta cu pană.

Mincinos năucit cu fundul deschis!

râvnic vierme de malţ născut din căptuşeală!

Carăv de lepră umed cu înţepătură!

North îşi înclină degetele sub bărbie. Consideră. „Frânghia arde fără frânghie? Este posibil să fi interpretat greşit ceea ce ai văzut, doamnă Ballard?

„Este posibil ca frânghia să se desprindă în apă. Sau a fost tăiat. Sau revendicat.”

"Înţeleg." North zâmbeşte, apoi mâzgăleşte ceva pe o foaie de hârtie şi i-o întinde lui Henry Sewall.

În mod clar, Page fusese trimis la Pollard nu numai pentru a contrazice evaluarea mea, ci şi pentru a urma şi a interoga martorii cu privire la tot ce s-a întâmplat înainte de sosirea lui. Mă blestem pentru că am plecat atât de repede ieri. Ar fi trebuit să rămân cu cadavrul până a plecat.

Taverna tace acum, cu toţi ochii pe noi trei şi pe bătălia noastră de voinţe. Mă uit la doctor. Pagina se uită numai la nord. Dar când North vorbeşte din nou, cuvintele şi privirea lui sunt îndreptate spre mine.

„Vă mulţumesc amândurora că aţi venit astăzi. Şi pentru că a avut atâta grijă să-l examineze pe regretatul domnul Burgess — să se odihnească în pace — dar, după ce a auzit dovezile, este decizia instanţei că moartea lui Joshua Burgess a fost o înec accidental — aşa cum a afirmat dr. Page. Această chestiune este rezolvată. Domnule Sewall, vă rugăm să înregistraţi aceste constatări în dosarul oficial.” Se uită la mulţime. „Cine urmează?”

Nu stau să aud vreo plângere ridicolă pe care ar putea-o avea un vecin împotriva altuia pentru că a luat numele Domnului în zadar. Adevărul să fie spus, sunt mai mult decât puţin tentat să fac asta şi eu. Aşa că mă întorc pe călcâie şi plec. Am o jumătate de gând să-i cer lui Amos Pollard să-l tragă pe Joshua Burgess în tavernă, astfel încât întregul oraş să poată vedea singur. Nu există nicio modalitate posibilă ca râul să-i facă acea daune corpului. Dar sunt la jumătatea uşii – Efraim se mişcă să mă intercepteze – când o idee îmi trece strălucitor prin minte.

„Aşteaptă!” mă opresc. Întoarce-te. Fă un pas înapoi spre nord.

Îl aud pe Efraim blestemând pe sub răsuflarea lui chiar în spatele meu.

— Decizia mea este *definitivă,* doamnă Ballard. Calmul lui North este rupt acum, vocea lui mai tare decât este necesar.

„Am înţeles asta. Şi nu vă contest decizia. Îi cer pur şi simplu domnului Sewall să consemneze în documentele oficiale ale instanţei că există opinii contradictorii cu privire la cauza morţii domnului Burgess. Unul care afirmă înecul accidental.” Fac o pauză pentru efect. „Şi unul care afirmă *crimă. ’’*

„Nu cred că...”

„Este dreptul meu în faţa legii şi a statului Massachusetts să solicit acest lucru.” Îi ofer zâmbetul ţinut în rezervă pentru duşmanii mei. „Ca un *profesionist medical calificat. ’’*

Am dreptate în acest punct. North ştie asta. Şi aşa fac orice număr de alte persoane din cameră. În calitate de moaşă, mi se acordă un statut juridic unic de care majoritatea femeilor nu se bucură. Dacă mă refuză în mod public, voi avea motive să fac apel la o instanţă superioară şi — în cazul în care lucrurile devin controversate — North ar putea fi revocat de numirea lui ca judecător pentru că nu a respectat legea stabilită.

Nu capitulează însă imediat, ci mai degrabă îşi răsuceşte gura în calcul timp de câteva secunde. Nevăzând nicio cale de ieşire, el spune în cele din urmă: „Foarte bine. Domnule Sewall, vă rog să reţineţi că verdictul meu ţine de evaluarea doctorului Page, dar că există – după cum a remarcat doamna Ballard – o *opinie contradictorie. ”*

Henry Sewall îşi aplecă capul peste registru, iar eu

mă întorc să plec încă o dată. Ephraim stă acum la uşă şi aşteaptă, cu mantia mea de călărie peste braţul lui şi o expresie de urgenţă răspândită pe faţa lui.

L-am auzit pe judecătorul North chemându-l pe William Pierce înainte. — Care este plângerea dumneavoastră, domnule Pierce?

„Sunt aici cu fiica mea, Sally, onoare. Şi are două acuzaţii de făcut.”

Din nou, încetinesc. Stop. Întoarce-te.

Efraim blestemă din nou, dar de data aceasta se aude.

„Domnişoară Pierce, care este sarcina dumneavoastră?” întreabă North.

Vocea lui Sally este tremurătoare şi trebuie să-şi dreseasc㠄glasul pentru a scoate cuvintele. — Aduc acuzaţii de desfrânare, Onorată Tare.

Acum Efraim este lângă mine, strângând cu pumnul la spatele rochiei mele, şoptindu-mi la ureche: „Nu.

Nu, nu, nu. Te rog nu, cred.

Mă ridic în vârful picioarelor ca să o văd pe Sally peste mulţime. Fata se uită în pământ, cu faţa roşie, buzele strânse de ruşine.

William Pierce stă lângă fiica lui, cu o mână pe spate, şi îi văd degetele strângând muşchiul mic din adâncitura dintre umăr şi gât.

„Împotriva cui aduci aceste acuzaţii?”

— Împotriva angajatorului meu, doamna Rebecca Foster.

De un deceniu am depus mărturie în această cameră în ultima vineri a fiecărei luni. Dar niciodată, în tot acest timp, nu au existat două astfel de evenimente scandaloase şi cu siguranţă nu în aceeaşi zi. Oamenii din Hallowell vor mesteca acest os *ani de zile.*

William Pierce păşeşte în faţa fiicei sale. — I-am spus Sally să-i anunţe azi dimineaţă, domnule onorabil, pentru

că mi-am atras atenţia că doamna Foster este însărcinată de un bărbat, nu de soţul ei. Sally a auzit-o recunoscând asta ieri! Şi simt că a rămâne în angajarea familiei Foster ar fi o pană pentru caracterul fiicei mele."

„Trădătorul ăla cu ochi de căprioară", şuier, iar Ephraim trebuie să-şi treacă braţul în jurul taliei mele pentru a mă împiedica să mă arunc înainte. „Rebecca nici măcar nu este aici să se apere."

„Trebuie să mergem", spune Ephraim, tonul vocii lui nu suportă nicio discuţie. "Corect. Acum."

"Dl. Sewall, vă rog să notaţi în înregistrările instanţei că doamna Rebecca Foster, soţia reverendului Isaac Foster, a fost acuzată oficial de păcatul grosolan şi imoral al curviei."

În timp ce Henry Sewall înregistrează această încărcare, North se aplecă în faţă şi îşi sprijină coatele pe masă. — Care este cea de-a doua acuzaţie, domnişoară Pierce?

Este îngrozită, asta e evident.

"Crimă."

Nu se aude nicio izbucnire de data asta, ci doar zgomotul picioarelor lui Sally care se târşesc pe podeaua de piatră, în timp ce tatăl ei o împinge mai aproape de masă. „Pe lângă faptul că a spus că este însărcinată, am auzit-o şi pe doamna Foster spunând că soţul ei l-a ucis pe Joshua Burgess."

Acum se aud gâfâituri de uimire. şoapte.

Dr. Page face un pas înapoi. Se străluceşte la ea. Îl văd încercând să găsească o modalitate de a-şi explica greşeala de calcul.

"Nu!" Sunt uimit de sunetul vocii mele. La fel ca toţi ceilalţi din tavernă, căci camera se linişteşte brusc şi toate capetele se rotesc să mă privească. „Nu este deloc ceea ce a spus Rebecca."

"Amantă. Ballard, mârâie North. „Eu…”

„Motivul pentru care Sally a auzit conversaţia noastră este pentru că ea asculta la uşă în timp ce eu am fost acolo ieri. M-ai auzit? I. Am fost. Acolo. Continuă. Întrebaţi-o.”

Nimeni nu o face. Şi atât ea, cât şi tatăl ei rămân tăcuţi, deşi ochii i se umplu de lacrimi de fricǎ. Este clar că Sally nu a vrut să facă asta. Dar este deja făcută. Şi nu simt milă pentru ea.

Nordul se aplecă înainte. — Doamnă Ballard, nu voi tolera o asemenea explozie în sala mea de judecată.

Îl ignor. „Ceea ce a spus Rebecca este că ea *spera* că Isaac l-a ucis pe bărbat. Şi poate cineva dintre voi să o învinuiască?” Mă uit în jurul tavernei, apoi fac un pas înainte şi mă uit la Nord. „Poţi *să* o dai vina pe ea?”

Înfuriat acum, îşi dă ciocănul jos cu o *lovitură puternică.* „Aceasta este o întrerupere obscenă!”

"Nu. Este o eroare obscenă a justiţiei.”

Păi!

„Rebecca nu este aici să se apere împotriva acestor acuzaţii.”

Păi!

„Această nebună proastă a intrat în ultima jumătate de propoziţie şi crede că a auzit o mărturisire? Nu. Ea nu este nimic mai mult decât o persoană care ascultă cu urechea.

Păi!

„Nu ar trebui să prezideţi această chestiune”, îi spun lui North. „Eşti unul dintre bărbaţii acuzaţi că a violat-o pe Rebecca Foster.”

Păi! Păi!

Henry Sewell stă lângă judecător, cu stiloul ţinut în aer, cu gura căscată de uimire.

„Şi tu” – mă întorc şi îmi îndrept cu degetul direct în

faţa lui Sally – „ar trebui să-ţi fie ruşine de tine. Tu bârfeşti micuţul mincinos. Ai idee ce rău tocmai l-ai făcut?”

Păi! Păi! Păi!

Simt mâna lui Efraim pe partea mică a spatelui meu. Se aude un remorcher care mă îndeamnă să plec. Dar nu. Sunt prea furios, prea plin de furie scuipat ca să-l recunosc.

„Doamna Ballard!” Vocea lui North este plină de tunete acum şi este singurul lucru care îmi străpunge vuietul din minte. „Sunteţi în sfidarea instanţei. Domnule Ballard, îndepărtaţi-vă imediat soţia din prezenţa mea.”

Aerul din afara tavernei este curat şi rece, fara nici cea mai mica nuanta de fum de lemne. Aproape că simt gerul de pe limbă, muşcătura iernii instalându-mi în plămâni.

„La ce te gândeai *?* ’’ Efraim îmi şuieră la ureche când mă trage în jos pe trepte şi spre grajduri.

Nu mă obosesc să-mi ţin vocea jos. „Nu am putut să o las să stea acolo şi să mintă despre Rebecca.”

„Taci”, avertizează Efraim în timp ce o mulţime de oameni se revarsă din tavernă. Capetele lor sunt aplecate, şoptind. Câţiva dintre ei se uită spre noi, apoi îndepărtează.

„Şi asta a ajutat? Ce tocmai ai făcut?”

„Am spus adevărul.”

„Şi a fost dat afară din tribunal. Tot ceea ce aţi realizat astăzi ar putea fi respins.”

„Nu ar îndrăzni.”

Ephraim mă conduce prin uşa grajdului şi spre tarabele unde ne aşteaptă Sterling şi Brutus. Scoate un şiling din buzunar şi i-l întinde tânărului Matthew Pollard, băiatul grajdului. Ca şi Moise, el arată ca tatăl

lor, deşi în momentul de faţă este doar întunecat şi slab. Cea mare şi tulburătoare va dura încă câţiva ani.

— Tocmai i-ai oferit avantajul, Martha. North ar putea face orice acum."

Nu sunt o femeie lăsată uşor la lacrimi. Sunt lucruri inutile care servesc doar la a-ţi face vocea să tremure şi obrajii tăi umezi. Dar ei mă apropie acum şi îi împing cu dosul mâinii.

„Nu puteam să stau acolo şi să nu fac nimic! Nu am putut. Nu voi."

Când Matthew Pollard duce caii să-i înşea, Ephraim oftează. Îşi lasă fruntea pe a mea. „Eşti prea implicat în asta."

„Nu am cerut niciodată să fiu."

„Şi nu ţi-aş cere niciodată să te îndepărtezi de un prieten. Dar asta a fost nesăbuit, Martha. Era *periculos.* L-ai numit pe North violator în sala lui de judecată."

„Nu am spus nimic care să nu fie deja înregistrat, despre care să nu se şoptească în acest oraş."

„În spatele uşilor închise? Da. Dar i-ai spus-o în faţă."

— Şi crezi că e mai bine să şopteşti la spatele unui bărbat?

„Cred că este mai bine să fii prudent în discursul tău. Măsurat."

„Deodată ţi-e frică să priveşti un bărbat în ochi şi să-i spui cum este?"

Soţul meu tresări. Priveşte în altă parte. „Asta a fost cu mult timp în urmă."

„Nu era deloc momentul. Ieri. O clipă. Pentru mine este doar o suflare tăiată. Şi am văzut adevărul când North a întrebat dacă am văzut vreodată un bărbat spânzurat. El ştie că am. Era acolo când s-a întâmplat. Şi tu la fel."

Cu treizeci şi cinci de ani în urmă

OXFORD, MASSACHUSETTS
19 DECEMBRIE 1754

Billy Crane smuci la capătul frânghiei. Se supărase – cel mai probabil când căzuse trapa – şi o pată întunecată i se întindea pe piciorul drept. Picătura trebuia să-i rupă gâtul, dar era un bărbat înalt şi am putut vedea că frânghia nu-şi făcuse pe deplin treaba. Spatele îi era arcuit şi un picior zvâcni.

Mi-am întors privirea, dar mâna lui Ephraim s-a întins moale pe obrazul meu, forţându-mi uşor privirea înapoi spre spânzurătoare. „Nu”, a spus el, „ai grijă până la capăt”.

Am încercat să mă desprind, dar el s-a aplecat mai aproape, insistent, cu gura periată de urechea mea. — Aceasta este dreptatea, Martha. Trebuie să-l vezi gata. ”

Nimeni nu trebuie să vadă asta, m-am gândit, dar Efraim m-a ţinut nemişcat. Mulţimea adunată în luminişul de dedesubt a tăcut, ţinându-şi respiraţia colectiv până când spasmele au încetat. Mi-am văzut părinţii în faţa copacului, uitându-se la forma răsucită a lui Crane, cu crima în ochii lor. Abia când spânzuratorul a tăiat frânghia şi a lăsat corpul lui Crane să cadă la pământ cu o lovitură puternică, Ephraim m-a întors la adăpostul larg al pieptului său. Şi apoi plângeam, cu vocea înăbuşită de vântul ascuţit de decembrie şi de inul greu al cămăşii lui. L-am lovit cu pumnii până m-au durut, dar Efraim nu s-a apărat, nici nu m-a ţinut în braţe, nici nu a spus un cuvânt de mângâiere.

Stăteam pe o înălţime deasupra poianei, ascunşi sub un crâş de brazi, mulţimea de dedesubt nevăzută de prezenţa noastră, atât de intenţionaţi erau în faţa lor. De aproape zece ani nu mai existase o spânzurare publică în acele părţi, iar tatăl meu îmi interzisese să merg la acesta. Spânzurările private – cele motivate de răzbunare

– erau însă mult mai frecvente. Grisly. Barbar. Tata a folosit alte câteva cuvinte pentru a descrie procesul, niciunul dintre ele nu se potrivea urechilor unei femei, *dar* – am crezut – uitase să includă *nituirea.*

M-ar închide pentru un an dacă ar şti că i-am văzut spânzurându- i pe Billy Crane. Tata mă forţase să pun mâna pe Biblia familiei şi să jur că nu voi ieşi pe uşă până când Billy nu va fi pus în pământ să putrezească. Şi aş fi ascultat dacă nu ar fi fost Ephraim Ballard. A venit să mă ia după ce părinţii mei au plecat şi nu am putut să-l refuz decât să încetez să mai respire.

În cele din urmă, după ce m-am epuizat, Ephraim mi-a împins lacrimile cu degetele mari şi mi-a cuprins faţa în mâinile lui. S-a uitat la mine de parcă aş putea să mă sfărâm. S-a uitat la mine de parcă ar fi dispus să ridice fiecare bucată dacă o făceam. De parcă le-ar pune înapoi împreună cu propriile degete care sângerează.

Ephraim a dat un semn scurt din cap. „Atunci s-a făcut. E mort."

„Doamne Dumnezeule, Efraim, aşa faci curte unei fete?" Am tras adânc aer în piept şi mi-a zvârnit prin plămâni, frenetic, neregulat. „Te furişezi în mijlocul zilei să vezi un bărbat *spânzurat* ?"

„Curtarea s-a terminat", a spus Ephraim şi a fost nevoie de puţin efort pentru a-şi înăbuşi zâmbetul. „Tot ce a mai rămas acum este căsătoria." Am vrut să răspund la acel zâmbet ascuns cu unul de-al meu, dar nu am putut să găsesc unul. „În plus", a adăugat el, „nu a fost nevoie de prea multă convingere".

S-a încordat când i-am spus: „Tata mi-a spus că ai mărturisit".

Ephraim era mai înalt, dar doar cu câţiva centimetri, iar ochii lui mari şi albaştri se uitau peste capul meu pentru a se odihni pe scena de dedesubt. El a ridicat din

umeri, cu vocea intenţionată lipsită de emoţie. „Le-am spus ce am văzut.”

Ei. Cinci bărbaţi. Doar câţiva bătrâni din oraş, inclusiv tatăl meu, care se întâlniseră cu o seară înainte pentru a vedea ce se poate face cu un bărbat precum Billy Crane.

m-am cutremurat. Nu mă lăsaseră deloc să intru la întâlnire.

Poiana se golise şi l-am căutat în panică după părinţii mei. Nu i- am putut vedea. „Trebuie să ne întoarcem. Sau vor şti ei că m-ai adus.”

Efraim părea nepăsător. — Încă nu, spuse el. „Ei pot aştepta.”

Eram pe cale să protestez când a dat din cap spre baza dealului. O siluetă îmbrăcată în întuneric a început să urce spre noi. A luat dealul într-o serie de paşi lungi şi intenţionaţi, iar în momentul în care l-am recunoscut, m-am încordat.

„Ce caută el aici?”

Efraim nu a răspuns. În schimb, a păşit între noi, astfel încât am fost parţial ascuns în umbra de sub copac. L-a prins de mână pe bărbat. „Iosif. Vă mulţumesc că aţi venit.”

"Desigur." Joseph North era tânăr şi chipeş, iar cuvintele umile nu au făcut nimic pentru a ascunde înfăţişarea entuziasmului care i se ridica deasupra gulerului. El dăduse votul decisiv care pecetluise soarta lui Crane. — Mai ai nevoie de mine în seara asta?

"Da." Efraim s-a uitat la soare, i-a judecat unghiul pe cer. „Ora patru? Asiguraţi-vă că aduceţi documentele. Vreau oficial.”

— Atunci m-ai prins exact la timp. Plec dimineaţa la prima oră pentru a mă alătura regimentului meu. Mergem spre Fort Beausejour. Ordinele noastre sunt de a forţa nativii să iasă din Acadia.” I-a aruncat lui Ephraim

o ultimă privire gânditoare, apoi şi- a înclinat pălăria spre mine. „Martha.”

Joseph North s-a întors şi s-a întors înapoi pe deal. Când a fost departe de ţinta urechii, m-am îndepărtat de Efraim, suspiciunea mia ciupit colţurile ochilor. „Despre ce era vorba?”

— L-am rugat pe Joseph să fie la părinţii tăi când te voi duce acasă...

„Tatăl meu va fi furios, dar nu cred că protecţia legală este în regulă...”

„Să ne căsătorim.

am clipit. " *Ce* ?"

Efraim a luat o mână cu mare grijă, ca şi cum ar ridica un ou de robin dintr-un cuib. „Au trecut doar două săptămâni de când...” De obicei, nu era unul care să se ferească de la comentarii, dar nu părea să găsească cuvintele pentru asta. Şi-a dres glasul. Înroşit. Mi-a trecut un deget de-a lungul bazei degetului mare.

„Ştiu cât timp a trecut.” Am încercat să-mi smulg mâna, dar el a prins-o în a lui.

— Ciclul tău, bâlbâi în cele din urmă Ephraim. „Nu a venit încă. Are?”

„Nu poţi şti asta.”

„Greşesc?”

Tăcerea mea a fost un răspuns suficient.

„Te-ai gândit la ce se va întâmpla dacă eşti însărcinată?”

Am auzit lovitura înainte de a simţi înţepătura în palmă, dar durerea m-a adus în fire. „Cum *îndrăzneşti*!”

Nu a fost rănit, ci speriat, dar mi-a prins ambele încheieturi şi lea tras la piept pentru a mă împiedica să o fac din nou. M-a scuturat puţin şi am simţit că dinţii îmi zdrăngănesc.

„Pentru ce a fost asta?” a cerut el.

„Nu vreau să te căsătoreşti cu mine din milă!”

„Crezi că nu te mai *vreau* ?”

„Cum ai *putut* ?”

Acolo. A fost adevărul. Tensiunea nerostită dintre noi.

Întregul trup al lui Efraim tremura de furie. Mi-a fost teamă că mă va scutura din nou. Sau sărută-mă. Nu puteam spune la care să mă aştept după expresia de pe chipul lui. De fapt, nu a făcut nici una, ci şi-a coborât faţa până când a fost la un centimetru de a mea. — Lasă-mă să fiu clar, mârâi el, furios. „Sentimentele mele nu s-au schimbat. Dar trebuie să ştiu dacă ai tăi au.”

am fost copleşit. Îngrozit, chiar. Dar am clătinat din cap pentru că am *vrut* să mă căsătoresc cu el. Am avut mereu.

Ephraim m-a zdrobit de pieptul lui, cu braţele mele prinse între noi, înainte să-i pot înregistra uşurarea imensă. Mi-a îngropat o mână în păr, frecându-mi cercuri de scalp cu degetul mare.

„Atunci trebuie să te căsătoreşti cu mine. în seara asta. Ia-mi numele şi nu vor putea niciodată să pună la îndoială legitimitatea oricărui copil pe care l-ai avut vreodată.”

Nu eram nici mic, nici delicat. Aveam mare parte din înălţimea tatălui meu şi cea mai mare parte din încăpăţânarea lui; iar când am stat în faţa lui Ephraim Ballard, aproape că l-am putut privi în ochi. Aşa că mi-am îndreptat coloana vertebrală şi mi-am sprijinit fruntea de puntea nasului lui.

— Atunci, du-mă acasă, am spus, ca să ne putem căsători.

LA MENAJERA

DECEMBRIE 1789

Te voi nota în cartea mea de memorie... Priveşte bine şi spune că
eşti bine avertizat.
— WILLIAM SHAKESPEARE , *Henric al VI-lea*

MORA LUI BALLARD
MARTI, 1 DECEMBRIE

Una dintre marile uşi de cedru ale morii stă întredeschisă, iar o iapă mare de dafin este legată de stâlp de afară. Nu aud sunetele aşteptate de ferăstrău şi secure dinăuntru, ci mai degrabă încordarea liniştită a conversaţiei, aşa că mă opresc în fata uşii şi îmi înclin capul într-o parte, ascultând. Calul tremură, iar eu îi pun o mână pe nas, îndemnând la tăcere ca să pot auzi ce se spune.

„Am completat deja acel sondaj", argumentează soţul meu. „Şi am trei comenzi de cherestea de completat până vineri viitoare. Nu am timp să o fac din nou."

Sunt căsătorit suficient de mult încât să prind nuanţa vocii lui Efraim – fiecare silabă tăiată şi vocală încordată – şi nu există nicio îndoială că se străduieşte să-şi stăpânească temperamentul.

„Proprietarii Kennebec *vor* să se facă din nou."

Ah.

Joseph North.

Îmi strâng buzele şi îi arunc calului o privire acuzatoare – *trădător* – apoi îmi trag mâna departe de nasul moale şi cald şi alunec mai aproape de uşă.

Efraim îşi drese glasul. „Fecând-o din nou nu va schimba rezultatele."

„Ar putea implora să difere."

„Pot cerşi tot ce le place. Dar ei nu au văzut pământul. Nu este altceva decât mlaştină de kilometri în toate direcţiile. Nepotrivit pentru agricultură. Şi în plus, acum este puţin mai mult decât un bloc de gheaţă."

„Vor să cedeze un contract de închiriere asupra proprietăţii."

„Şi îşi condamnă chiriaşii la o viaţă de eşec şi sărăcie? Un sertar zdrăngăneşte şi hârtiile se amestecă. Aud nota

de avertizare din vocea soţului meu devenind mai ascuţită. "Aici. Sondajul. Am fost acolo acum două luni. Presupun că ai depus ultimul exemplar pe care ţi l-am dat?”

"Nu încă." Aud sifonul hârtiei în timp ce North îndreptă harta şi apoi o îndoieşte din nou. "Nu pot."

„Nu se poate? Sau *nu va* face?”

„Nu este ceea ce se aşteaptă. Şi ştii că au *aşteptări,* Efraim.”

„Nu îmi părăsesc familia în plină iarnă pentru a confirma ceva ce ştiu deja.” Vocea lui Efraim este acum joasă şi lină şi înşelător de calmă. — În plus, ştiu ce faci, Joseph.

„Îţi reamintesc de *obligaţia ta. ’’* North îi uşurează tonul vocii, mângâie. „Îţi place acest contract de închiriere, nu-i aşa? Îţi place să locuieşti aici?”

Efraim nu răspunde, iar în acea întindere de tăcere există o grijă.

„Acest teren vă este închiriat de către angajatorii noştri *reciproci* . Proprietarii Kennebec pot fi destul de generoşi atunci când sunt mulţumiţi de un chiriaş. Cred că tu ai experimentat asta în ultimii unsprezece ani. Ai contractul de închiriere — şi contractul de topografie — dar nu şi actul acestei moară. Nu încă."

Proprietarii Kennebec, o parte a companiei Plymouth din Boston, au achiziţionat vaste terenuri de-a lungul văii Kennebec în urmă cu o sută cincizeci de ani. Ei deţin cea mai mare parte a terenului de-a lungul râului, pe cincisprezece mile de fiecare parte, şi l -au închiriat pentru a încuraja aşezarea în Districtul Maine. Familia noastră şi-a asumat contractul de închiriere pentru Ballard's Mill în urmă cu unsprezece ani, dar nu deţine încă titlul. Asta nu se va întâmpla până în aprilie viitor, când vom îndeplini în sfârşit a treia condiţie. Primele

două au fost întâlnite într-un an de la locuirea aici: construirea unei case şi cultivarea unui minim de cinci acri. Ultima, însă, este o chestiune de timp. Trebuie să trăim pe această proprietate timp de doisprezece ani consecutiv înainte de a putea deveni legal a noastră. Deci nu încălcăm nimic. Totuşi, simt ameninţarea care atârnă în aer între North şi soţul meu.

„Îmi amintesc destul de bine termenii contractului nostru de închiriere. Nu trebuie să-mi aminteşti.”

„Nu-i aşa? Pentru că pari ciudat de nedorit să vezi raţiunea. Merită un sondaj să-ţi pierzi atât casa, cât şi venitul?”

„Vrei să-mi falsific constatările? Să pretind că este un teren locuibil?”

„Vreau să înţelegi că sunt lucruri mai mari în joc. Fără moara şi contractul tău, ţi-ai găsi familia într-o situaţie îngrozitoare.” North se opreşte pentru o clipă şi aş da orice să-i văd expresia. „Este, după cum ai menţionat, moartea iernii.”

El şi-a dat ordinele, dar nu va sta să-l privească pe Ephraim chibzuind asupra deciziei. Cizmele se mişcă nerăbdătoare pe podeaua uzată din scânduri. Şi din moment ce nu vreau să fiu prins cu urechea cu urechea, trec pe lângă uşă şi intru în moară. Spun primul lucru care îmi vine în minte.

— Mi-ai văzut cerneala? Îi zâmbesc soţului meu, apoi fac spectacol că sunt surprins de prezenţa lui North.

La picioarele lui zace un bătar; jumătate mut — o rasă nedeterminată care a fost bastardizată de o duzină de ori — şi jumătate coiot. Este maro şi alb-negru, cu urechi înalte, cu vârfuri, un bot lung şi ochi galbeni. Mă vede şi mârâie.

Se aude un foşnet în pod şi îmi înclin bărbia să-l văd pe Percy, cocoţat pe balustradă, trezindu-şi penele.

Ghearele îi pulsa ca un bărbat care îşi flectează degetele în aşteptare. Păsării nu-i place nici câinele, nici mârâitul. Şi din felul în care acele hackles se ridică ca răspuns de-a lungul crestei osoase a coloanei vertebrale a curului, pot vedea că sentimentul este reciproc.

— Taci, Cicero, ordonă North, uitându-se mai întâi la şoim, apoi la câine. După o clipă, privirea lui se întoarce spre mine şi spune: „ *Stai.* ”

Cicero se supune pentru că trebuie, dar îşi ţine dinţii descoperiţi. Rămân în picioare, cu braţele încrucişate pentru că nu mi se va spune ce să fac de la oameni ca Joseph North.

„Câinele tău are maniere proaste”, îi spun.

„Sau bună judecată.” Îşi înclină pălăria, dar vocea este rece şi ochii înclinaţi, plini de ură. „Martha.”

Efraim observă schimbul cu o privire îngustă. Joseph North este un bărbat rafinat, care nu este în mod obişnuit dat la grosolănie şi mă îndoiesc că soţul meu va tolera un alt comentariu şmecher. Nu returnez salutul. North vrea scuze pentru că şi-a întrerupt curtea săptămâna trecută, dar nu va primi una.

„Acolo”, spune Ephraim, arătând din cap spre masa de desen, unde este deschisă o cutie mică de lemn. „Cerneala ta.”

Pena mea stă întinsă lângă cutie, cu vârful înnegrit de mâzgălile de dimineaţă ale lui Ephraim. Lângă accesoriile de scris se află o grămadă de unelte pentru prelucrarea lemnului. Cuţite şi lame de diferite lungimi. Unul dintre ei – preferatul lui Efraim – este un lucru rău, în formă de cârlig, folosit pentru a desprinde ramurile mici de pe copacii tăiaţi. O sticlă de ulei de în şi o cârpă de lustruit stau lângă ea, abandonate. Moara miroase a ger şi a rumeguş, a metal uns cu ulei şi a piele veche. Miroase a Efraim.

Acolo unde două discuri de cerneală sunt de obicei cuibărite, rămâne doar unul. Ephraim traversează podeaua şi îmi trece un braţ protector în jurul taliei mele, iar eu mă relaxez în timp ce degetul lui mă mângâie cutia toracică.

„Aceasta este cerneala ta?” întreabă North, ridicând o mână. Abia atunci observ discul întărit ciupit între degetul mare şi arătător, ale cărui tampoane sunt acum pătate în negru. „Efraim nu mi-a spus niciodată că desenezi.”

Deschid gura ca să răspund, dar Ephraim îmi prinde spatele rochiei în pumn şi mă trage mai aproape ca avertisment, aşa că în schimb ridic din umăr.

„Presupun că este util. Trebuie să aveţi nevoie de imagini cu ierburile tale. Vorbind despre asta, adaugă North, cred că soţia mea va trece în curând pentru un alt tonic. Durerile ei de cap s-au agravat în ultima vreme.”

Nu am desenat nicio poză în viaţa mea şi, cu siguranţă, nu am nevoie de una care să mă ajute să-mi amintesc că Lidia North are nevoie de o combinaţie de mărunţiş uscat, mentă şi ghimbir, combinate cu rozmarin şi şarvea zdrobită. Totuşi, funcţionează doar când înmoaie ierburile în coniac timp de şaizeci de zile. Rezultatul este o tinctură eficientă pe care încerc să o ţin la îndemână. Dar dacă
durerile de cap debilitante ale Lidiei s-au înrăutăţit, dau vina pe North şi pe tot ce i-a supus el în ultimele luni. Oricum, presupunerea lui cavaler că voi juca doica soţiei lui mă face să-mi roade marginea limbii.

După o tăcere prelungită, North se întoarce către soţul meu. „Aştept sondajul tău la sfârşitul lunii.” Şi cu asta iese cu paşi mari pe uşă şi se leagăn pe cal. Câinele trapează după el ascultător.

Ephraim îmi dă drumul rochiei şi ridică lama cu

cârlige de pe masa lui de lucru. Îşi bate platul de palmă în timp ce sunetul copitelor se retrage în depărtare. Mai mult decât orice altceva pe bancul de lucru, acel instrument arată ca un lucru construit pentru a mutila.

„Necinstitul a trăit prea mult”, mormăie el pe gura şi coboară lama pe masa de desen, într-un arc ordonat. Stă acolo, tremurând, iar sub placa despicată străluceşte o fâşie de lemn pal, ca o rană deschisă.

Mă uit la el, sceptic. „Ai citit din nou Shakespeare.”

El ridică din umeri, apoi smulge lama liberă. „Îmi place felul în care face o insultă.”

„Atunci cu siguranţă poţi face mai bine decât atât pentru un om ca North.”

Iubesc zâmbetul soţului meu. Îi transformă faţa stoică, dezvăluind două rânduri de dinţi drepti şi linii de râs în jurul ochilor. „Acea măruntaie cu creier de lut, acel prost cu noduri, acea târfă, obscenă, captură de seu gras.”

„Ei bine”, spun eu, „curva ta grasă şi cu creier de lut mi-a luat cerneala. Cum ai de gând să-l recuperezi?”

El aruncă cuţitul pe masă. „O să-ţi cumpăr mai multe.”

„Chestia aia mi se pare răzbunare”, îi spun.

"Ce?"

„Cuţitul tău.”

„Nu este un nume rău pentru o lamă.” O ridică din nou. Îşi echilibrează greutatea în palmă, apoi o pune din nou pe masă. „Este răzbunare.”

După o clipă, Ephraim se întoarce la uşile duble largi prin care a trecut Nord şi se încruntă.

„Ai de gând să o faci?” întreb eu. „Sondajul. Am auzit conversaţia ta.”

Se scarpină după o ureche. „Nu cred că am prea multe de ales.”

— Îţi dai seama că ne pedepseşte pentru ceea ce am

făcut în instanţă?

"Da. Dar cred că este mai mult decât atât."

"Cum aşa?"

„North vrea să fiu la sute de mile depărtare când vine timpul să depui mărturie."

"De ce?"

„Pentru că legea acoperirii împiedică o femeie să depună mărturie în instanţă fără prezenţa soţului ei."

"Nu." Eu dau din cap. „Depun mărturie în instanţă de multe ori pe an, fără să fii prezent.

„Numai pentru că profesia dumneavoastră vă permite să faceţi acest lucru în ceea ce priveşte declaraţia de paternitate a unei femei în timpul naşterii. Acei parametri nu se extind la o situaţie ca aceasta."

„Dar dacă nu pot depune mărturie luna viitoare..."

„Rebecca Foster îşi va pierde singurul martor, iar acuzaţiile ei vor fi respinse", spune el.

PODUL MILL CREEK
VINERI, 4 DECEMBRIE

„La revedere, iubire.”

Ephraim îşi înfige faţa în curbura dintre gâtul şi umărul meu şi îmi apăsă un sărut pe piele. Simt căldura respiraţiei lui alunecând sub gulerul rochiei mele, chiar dacă zăpada cade în jurul nostru. Am mers cu el pe alee, până la podul de peste Mill Creek, ca să-mi iau rămas-bun. Acesta a fost obiceiul nostru de-a lungul anilor lungi în care am trăit în Hallowell. Nu-l las să plece fără o trimitere corespunzătoare.

Strada Water se întinde pe Mill Creek de acest pod oarecum precar. Este alcătuită din scânduri bătute în cuie pe buşteni bruti care se sprijină pe o serie de fundaţii de piatră. Caii pot traversa doi la faţă, dar vagoanele trebuie să meargă la rând. Nu există şine, iar căderea este de cincisprezece picioare până la pârâu dedesubt. La doar douăsprezece picioare lăţime şi treizeci de picioare lungime, de multe ori se simte ca şi cum ar fi ţinut împreună de puţin mai mult decât încăpăţânare şi dorinţe. Dar podul a transportat nenumăraţi călători peste pârâu de mulţi ani încoace, suportând inundaţii şi furtuni deopotrivă şi are nevoie de puţină întreţinere, în afară de înlocuirea ocazională a unei scânduri sau a unui buştean. Efraim verifică fundaţiile în fiecare primăvară, după dezgheţ, şi le întăreşte acolo unde este nevoie.

— Vei fi atent, nu-i aşa? întreb eu.

"Desigur."

...

„Şi vei veni acasă la mine?

„Nu întotdeauna?”

„Ah, dar acesta ar fi momentul în care nu ai făcut-o, când am cea mai mare nevoie de tine.”

Stăm lângă Sterling — calul lui Ephraim — la capătul

apropiat al podului. Soţul meu se îndepărtează de mine şi îmi ridică bărbia în sus cu marginea unui deget, astfel încât privirile noastre să se întâlnească.

„De ce eşti îngrijorat?”

— Că nu vei ajunge acasă la timp. Că nu voi putea depune mărturie, iar Rebecca va rămâne fără apărare. Nordul acela va scăpa cu totul.”

„Asta nu se va întâmpla. O *să* mă întorc.”

"Dar-"

„O voi face.” Se uită la şoimul care se odihneşte pe umflarea şeii, aşteptând să plece. „Mi-am luat măsuri de precauţie. Vom fi căsătoriţi treizeci şi cinci de ani luna aceasta. Nu începe să te îndoieşti de mine acum.”

„Îndoiala şi frica nu sunt acelaşi lucru”, spun eu, urmând privirea lui Ephraim către Percy. Pasărea este îmbrăcată acum cu glugă, aşa că nu-i pot vedea ochii pătrunzători de culoare portocalie ars, iar iaşii lui – curelele lungi şi groase de piele din jurul ghearelor lui – sunt legate de creasta largă de piele din partea din faţă a şeii lui Efraim. Nu poate nici să vadă, nici să zboare.

Uneori simt că Percy ne poate înţelege. Şi poate că poate – în felul lui – pentru că capul lui se roteşte într-un loc şi în altul, ca şi cum ar fi ascultat mai întâi de Efraim, apoi de mine. Lui Percy nu îi place capota, dar este singura modalitate de a călători pe distanţe lungi. Şi numai pe Sterling. Brutus nu ar permite niciodată ca acele gheare letale să se apropie atât de mult. Şaua este tăiată în cruce cu tăieturi ascuţite şi sălbatice acolo unde Percy a săpat în piele. Mai bine decât Sterling, totuşi. Până în prezent, pasărea nu a rănit niciodată calul sau călăreţul şi toţi au învăţat să tolereze aranjamentul.

„Unde vei sta?” întreb eu.

„Fortul Halifax. Dar numai noaptea. Nu pot campa pe vremea asta. Călătoria înainte şi înapoi la site în fiecare

zi îmi va consuma jumătate din timp. Altfel, aş putea fi acasă într-o săptămână.”

Un ghiozdan din piele, un rucsac şi un coş de rucsac sunt prinse în spatele candelei. Ei ţin toate uneltele de topografie ale lui Efraim şi echipamentul lui de iarnă şi sunt împachetate mai bine decât de obicei, având în vedere vremea şi distanţa pe care trebuie să o parcurgă. Vor fi două săptămâni lungi pentru noi toţi.

Mă uit la malul de nori care se deplasează dinspre est. „Se apropie o furtună.”

„Da”, spune el. „Ma dor degetele.”

„Este un moment prost pentru a călători.”

„Am mai făcut asta. Este doar zăpadă.”

„Şi vânturi îngheţate.”

„Doar pentru o zi sau două. Şi atunci va fi doar iarnă, la fel ca întotdeauna. Nu sunt îngrijorat şi nici tu nu ar trebui să fii.”

„ *Urăsc* pe North pentru că te-am făcut să faci asta.”

„Îl urăsc din atâtea motive pentru care abia se clasează”, spune el, încercând să-mi uşureze starea de spirit.

Niciunul dintre noi nu discută motivele legitime de care trebuie să mă tem. Dar ectenia îmi trece totuşi prin minte, toate lucrurile care i s-ar putea întâmpla pe o vreme ca asta.

„Două săptămâni. Asta e tot. Şi apoi voi fi acasă şi ne vom asigura că North este adus în faţa justiţiei”, spune el.

Intru în braţele soţului meu, absorbindu-i căldura şi parfumul. Ne aflăm în anii crepusculari ai unei lungi aventuri amoroase şi recent mi-a trecut prin minte că va veni o zi când unul dintre noi îl îngroapă pe celălalt. Dar, îmi reamintesc, acesta este finalul fericit al unei poveşti ca a noastră. Este un jurământ făcut şi ţinut. *Până când*

moartea ne va despărţi. Este singurul rezultat acceptabil pentru o căsnicie lungă şi fericită şi sunt hotărât să nu mă tem de acea zi, ori de câte ori va sosi. Sunt la fel de hotărât să mă bucur de toate zilele dintre acestea.

— Două săptămâni, îi spun. „Nu mai mult.”

Mă sărută pe sprânceană. Vârful nasului meu. Gura mea, lentă şi blândă, făcându-şi promisiunea atât cu buzele, cât şi cu limba. „La revedere, iubire.”

Animalele simt că este timpul să plece. Sterling îşi bate piciorul din faţă drept, iar Percy se trezeşte pe biban, scuturându-şi penele în aşteptare.

Le place asta, cred.

Şi apoi Efraim se retrage şi se leagăn în şa. Îmi oferă un ultim zâmbet. Stau în zăpadă şi privesc până când el a trecut podul. Mă uit până când ocoleşte curba şi nu se vede.

„încetează să-ţi pară rău pentru tine , mormăi eu, apoi respir adânc şi mă întorc spre casă.

Dar nu mă mişc. nu respir. Pentru că acolo, la nici douăzeci de metri distanţă, este vulpea de argint. Este un exemplar frumos, un fel de negru cărbunios, cu excepţia urechilor, labelor, sânului şi cozii, toate fiind albe. Ea este cocoţată pe creasta unui banc de zăpadă, o pată de cerneală pe fildeş. Dar sunt ochii ei vii, chihlimbari, cei care mă ţin în robie. Par să mă pătrundă, să mă *studieze* .

„Tu din nou”, spun, apoi rostesc numele ei, cuvintele mele sunt o expiraţie blândă, o ceaţă în aerul îngheţat. "Furtună."

A numi un lucru este un act de proprietate. Este un angajament. De proprietate sau grija sau loialitate. Înseamnă *ceva* . Cu acel singur cuvânt am declarat că această fiară mică este *a mea* şi că am responsabilitatea de a o proteja.

Sunetul vocii mele nu sperie animalul. În schimb, ea

face un pas înainte, apoi doi. Mă uit, încă ca marmura sculptată, în timp ce creatura flexibilă se apropie, fiecare pas elegant şi deliberat. Când e la doar opt metri distanţă, îngenunch pe zăpadă şi îmi întind încet mâna goală, cu palma în sus, în semn de bun venit. Abia atunci vulpea tresări şi se năpusteşte în pădure.

SEWELL CHANDLERY
VINERI, 11 DECEMBRIE

Un bărbat intră în camera de naştere. Aruncă uşa înapoi, apoi îşi aruncă haina dintr-o singură mişcare lină. Totuşi, văd asta doar cu coada ochiului, pentru că pacienta mea — tânăra Grace Sewell — se plânge şi se bate pe pat. Acesta este primul ei travaliu şi luptă împotriva oricărei dureri, apoi plânge în fiecare răgaz. Am fost la asta toată noaptea şi suntem amândoi epuizaţi.

„Afară! Voi toţi”, ordonă bărbatul şi, pentru că îi recunosc vocea, îl ignor.

Nu am primit instrucţiuni într-o sală de naştere de când am fost ucenic la un topor de luptă vechi şi ruginit de moaşă din Oxford. Numele ei era Elspeth Horne şi tot ce ştiu despre moaşă am aflat de la ea. Treizeci de ani au trecut de atunci şi va fi nevoie de mai mult decât un bărbat îndrăzneţ pentru a mă face să mă retrag faţă de un pacient.

„M-ai auzit?” întreabă el.

— Da, spun, fără să mă întorc. Pentru prima dată în trei ore, Grace tace. Ea este doar uluită şi nu va dura mult, dar pentru moment e gura închisă. Miracolele nu încetează niciodată.

„Atunci de ce mai eşti aici?” cere el.

„Nu îmi părăsesc pacienţii. Şi nu-ţi răspund.”

„Femeia asta nu mai este pacienta ta. Ea este a mea. Am fost chemat să vă înlocuiesc.”

Mă ridic atunci, înţelegând fiecare centimetru din pompoasele două picioare ale doctorului Benjamin Page.

„Şi această *pacientă* a ta, ştii măcar numele ei?” întreb eu.

"D-na. David Sewell.”

„Numele ei de creştin, doctore. Cel care *îi aparţine de fapt.* O ştii?” El adulmecă. „Numele ei este irelevant.”

— De parcă ar fi fost irelevant cu Joshua Burgess? Arăt spre Grace. „S-ar putea să nu crezi că un nume contează într-o cameră ca aceasta, dar te asigur că este vital.”

Am ajuns la familia Sewall cu o seară înainte, trecând râul îngheţat pe jos, chiar înainte de amurg. Eram însoţit de băiatul de la magazin care lucrează pentru David Sewell şi se aşteptase să mă conducă la o casă privată de peste drum, dar în schimb m-a dus chiar în candelabră, unde David se plimba înainte şi înapoi în spatele tejghelei, arătând foarte bine. la fel ca vărul său mai mare, Henry, funcţionarul oraşului.

„Unde este Grace?” am întrebat, uitându-mă în jurul magazinului slab la grămezile de frânghie încolăcite şi butoaiele de ulei, rafturile pline cu cuie şi şuruburi şi cutii cu săpun.

Arătă spre tavan.

„Se numeşte un *apartament* ”, spuse el, exagerând pronunţia franceză, în timp ce mă conducea pe scările din spatele magazinului. „În Anglia le numesc „apartamente”, dar eu prefer termenul european. Sunt peste tot în Boston. Un mod foarte convenabil de a trăi şi de a lucra.”

Apoi a deschis uşa şi m-a condus în casa de la etajul doi, care se afla deasupra sediului lui de afaceri. Este format din două dormitoare mici şi o cameră mai mare, care combină bucătăria, sufrageria şi zona de living. Tânăra lui soţie era acolo, legănându-se încet pe un scaun, cu buzele strânse şi sprâncenele înnodate. Mama ei cu faţa acru stătea lângă ea şi o ţinea de mână.

„Doare”, îmi spusese Grace. „Nu credeam că o să doară.”

„Atunci ce ai crezut?” am întrebat, îngenunchind lângă ea.

„Nu ştiu că m-am gândit mult la toate. Această parte nu mi-a fost niciodată explicată.”

M-am uitat la mama fetei – doamna Hendricks care arată foarte bine.

„Nu era nevoie să-mi alarmez fiica înainte de a fi pregătită.”

„Tind să cred că îi pregătesc, nu îi alarmez”, i-am spus.

„Am pregătit-o să fie o *doamnă* ”, a adulmecat doamna Hendricks. „Nu că ai putea să-ţi dai seama din acest sat pe care l-a ales soţul ei.”

În realitate, Grace fusese doar în primele etape ale travaliului. Atat de devreme, de fapt, incat daca ar fi fost educata corespunzator de catre mama ei despre realitatile nasterii, nimeni nu s-ar fi obosit sa ma sune pana în zori. Dar mă aşezasem cu fata, indiferent, cronometrandu-i contracţiile toată noaptea. Au venit la fiecare treizeci până la patruzeci şi cinci de minute şi au durat douăzeci de secunde. Cu greu dureri de naştere. Şi în tot acest timp am ascultat-o pe doamna Hendricks plângându-se de călătoria lungă şi grea de la Boston, de dificultăţile ei pe drumurile rurale proaste şi de părerile ei despre acestea.

Fata era neexperimentată şi speriată şi — când am făcut un examen intern — abia se dilată. Cu toate acestea, pe măsură ce orele nopţii au trecut, atât Grace, cât şi mama ei au devenit mai intimidate de proces. Nerăbdător cu rezultatele şi îndoielnic cu privire la capacitatea mea.

La un moment dat, când am ieşit să folosesc privat, doamna Hendricks trebuie să-l fi convins pe David să trimită băiatul de la magazin după Dr. Page. Şi acum este aici, încercând să-mi ordone să plec din cameră.

„Lasă-mă să o văd , cere Page, încercând să mă

îndepărteze de pat.

„Nu mă vei manipula.” L-am lovit în braţ. „Treci de cealaltă parte a patului dacă vrei să o examinezi. Dar nu voi părăsi poziţia mea.

„Foarte bine. Atunci va trebui să te educ.” Se întoarce către Grace. „Este regretabil cât de multe femei de la ţară confundă munca falsă cu lucrul real.”

„Îmi cer scuze...” îl întrerup.

„Pentru că este evident...”

„Durerile ei sunt acum regulate şi promiţătoare.”

„Că aceasta este o muncă falsă”, spune el.

„O, pentru dragostea lui Dumnezeu, Grace, nu-l asculta pe acest om. Am fost cu tine toată noaptea. Travaliul tău este devreme, dar real.”

Fata este din varietatea rigidă şi dreaptă. Bine crescut şi frumos manierat. Dacă nu ar fi însărcinată, ar fi zveltă şi fără formă. Postura excelenta . Talie mică. Nasul suficient de drept pentru a fi riglă. Părul ca un geam de sticlă. Grace Sewell a fost crescută să arate bine într-o rochie şi să facă ceea ce i se spune. Problema este că ea şi-a luat întotdeauna comenzile de la cei cu pedigree şi o educaţie formală. Aşa că are sens ca atunci când se uită la Dr. Page şi la haina lui fină, ea găseşte confort şi familiaritate. În timp ce tot ceea ce a primit de la mine în aceste ore lungi ale nopţii este o asigurare că trebuie să aibă răbdare, că copilul va veni când va fi gata şi că nu mai este nimic de făcut între timp decât să aştepte, să meargă şi să doarmă. dacă poate.

Doamna Hendricks se ridică de pe scaun şi se alătură lui la marginea patului. „Ce părere aveţi, doctore?”

„Cred”, spune el, punându-şi geanta medicală pe pat lângă Grace şi deschizând-o, „că fiica ta suferă aşa cum suferă toate femeile de naştere mai înaltă”.

Ea aşteaptă ca el să continue, cu ochii rotunzi şi gura

curbată într-o muşcă de atenţie, agăţată de fiecare cuvânt.

„Se ştie de secole că femeile bogate şi frumoase – cele care duc vieţi delicate şi sunt din *straturile superioare,* precum fiica ta – suferă mult mai mult în timpul naşterii decât” – se uită la mine – „ femeile *obişnuite ”.*

„Este absurd”, îi spun. „Dacă ai şti ceva despre femei, cu atât mai puţin despre naştere, ai şti că corpul feminin funcţionează la fel, indiferent de clasă.”

„Şi câte femei bine crescute ai născut, doamnă Ballard? Câte doamne? Sau fiicele guvernatorilor? Câte femei bogate ai stat lângă? Dr. Page nu aşteaptă să termin să trag respiraţia care îl va învăţa despre câte *sute* de femei am născut, din toate categoriile sociale, înainte de a merge înainte, „Aşa cum credeam. Acum dă-te din drum şi lasă-mă să ajut această femeie, ca să o pot scăpa de aceste dureri false.”

„Mulţumesc, doctore”, spune doamna Hendricks, cu vocea supusă şi supusă. „Ce poţi face pentru ea?”

„Administraţi laudanum. Ea va dormi şi durerile ei vor înceta.”

„Grace”, fac apelul meu direct fetei acum, „manuale de medicină sugerează laudanum pentru un travaliu fals. Travaliul tău este încă devreme, dar destul de real, iar acest medicament îţi va face un mare rău.”

Dr. Page strânge maxilarul. „Sunt încrezător în diagnosticul meu.”

„Un diagnostic determinat de ce?” cer eu. „Nu ai verificat-o o dată. Intern sau extern.”

„Prin observaţie. Şi pricepere medicală. Amintiţi-vă care dintre noi, se întoarce spre Grace când termină, are diploma de medicină în această cameră.

Grace se uită la mama ei, confuză şi îngrozită. "Ce ar trebuii să fac?"

„Ascultă-l pe doctor, dragă. A mers la şcoală pentru asta.”

Se hotărăşte atunci şi mă uit îngrozit cum dr. Page scoate o sticlă plină cu lichid maro-roşcat. „Cincizeci de picături ar trebui să facă asta”, spune el.

„Asta o va face inconştientă!”

„Cum altfel te aştepţi să doarmă? Ai ţinut-o trează toată noaptea, trăgând şi făcând examinări inutile.”

Dr. Page scoate o picătură dintr-o pungă mică de catifea şi începe să măsoare picăturile într-un pahar mic. „Iată”, spune el după câteva clipe, întinzându-i ceaşca lui Grace, „bea”.

„Vă rog să *nu* luaţi medicamentul ăla”, ţig eu aproape.

Dar Grace Sewell înclină ceaşca înapoi şi îşi scurge conţinutul în gură. Fiori la gustul amar. Înghiţituri cu o înghiţitură delicată. Îşi şterge gura cu dosul mâinii. În câteva clipe, ochii ei sunt grei şi respiră încet.

Dr. Page îşi pune lucrurile deoparte şi îşi prinde geanta. „Pune-l pe soţul ei să mă sune când vor începe adevăratele dureri. Deşi nu mă aştept să se întâmple încă câteva zile.”

Îl privesc plecând, dar nu spun nimic pentru că nu vreau să-i descurajez plecarea. Cu cât nebunul pleacă mai devreme, cu atât mai repede pot avea grijă de Grace.

Doamna Hendricks mă aruncă cu privirea. „Nu pleci şi tu?”

„ *Absolut* nu. Fiica ta, spun eu, arătând spre locul în care zace fata, întinsă pe spate, va fi în curând adânc în chinurile travaliului. Dar ea a devenit inconştientă de acel idiot. Va fi un miracol dacă nu le-a ucis pe ea şi pe copil pe amândoi.”

„Nu prea crezi că...”

„Bineînţeles că o fac!” strig şi sunt mulţumit de expresia de groază de pe faţa doamnei Hendricks în timp

ce ea se strânge înapoi. „De ce crezi că m-am certat cu el? Voi rămâne exact unde sunt până când voi afla că fiica şi nepotul tău sunt bine. Dar dacă nu sunt, îl vei avea pe dr. Page să-i mulţumească pentru asta. Aminteşte-ţi că data viitoare când intri în panică şi suni un bărbat să facă treaba unei femei.”

Grace doarme nouă ore. Stau lângă ea tot timpul, îngrijorată, cu degetele pe încheietura fetei, numărând fiecare bătăi ale inimii. Sunt prea lente, contracţiile prea slabe. Nu aproape de ceea ce este necesar pentru a împinge un copil în lume. Dar ei nu se opresc şi acesta este propriul său fel de miracol.

În cele din urmă, Grace începe să transpire. Fiecare contracţie îi întăreşte burta şi geme adânc în gât. Este genul de sunet pe care îl scoate un soldat când stă în apropierea morţii pe un câmp de luptă. A unui animal rănit în pădure. Este sunetul unei femei care ajunge la tranziţie – acea schimbare dureroasă între travaliu şi naştere. La
început este un gâfâit. Apoi un fluierat, urmat de un geamăt din adâncul pieptului ei. Dacă ar fi trează, aş putea să o pregătesc pentru ceea ce urmează.

Când Grace începe să năruiască, am doar câteva secunde să o aşez în picioare şi să o aplec înainte ca ea să varsă pe pat un penaj maro. Graţia este acoperită. Hainele ei sunt acoperite. Lenjeria de pat este acoperită. Dar ea este în sfârşit trează şi conştientă instantaneu că corpul ei este adânc în munca de a-şi naşte copilul.

Vocea vine din spatele meu. "D-na. Ballard, eu...”

Când mă uit la doamna Hendricks, îi văd gâtul muncind din greu pentru a înghiţi scuzele.

Ea îşi îndepărtează privirea. „Poate Grace să-şi

gestioneze restul muncii? *Femeie proasta, mandra,* cred.

"Da. Dar mulţumită ţie, ea nu este mai bine pregătită să se ocupe de următoarea naştere. Ea îşi va aminti doar ce este mai rău din asta, spun eu, apoi porunceşte-i să plece să adune apă caldă şi lenjerie curată.

"Ce s-a întâmplat?" întreabă Grace în timp ce ultimul laudanum dispare din sistemul ei.

„Cred că ai aflat exact ce fel de doctor este cu adevărat Benjamin Page. Acum — o privesc direct în ochi în timp ce încep să o ajut să-şi scoată rochia murdară —, îmi permiteţi să vă ajut cu ceea ce fac cel mai bine?

Ea dă din cap. rândunele. Începe să plângă. "Da."

"Bun. Mama ta ne aduce o chiuvetă. Şi apoi ne vom întâlni cu copilul tău."

Când doctorul Page vine în fugă pe treptele candelabrei două ore mai târziu, mă întâlnesc cu el la uşa dormitorului lui Grace. Fata stă în pat şi ţine noul ei fiu cu un sentiment de uimire şi mândrie.

Când Page încearcă să treacă pe lângă mine, îi pun o mână pe pieptul lui. „Nu eşti nevoie de tine aici."

„Acesta este al meu..."

"Nu. Ea este pacienta *mea* ."

— Ai face bine să-ţi înveţi locul, doamnă Ballard.

Râd de el. „Sunt în *locul meu* de multe, multe ore acum. Tu, pe de altă parte, ai lăsat o femeie în stare de inconştienţă şi ai abandonat-o efectelor nefaste ale unui drog periculos. Drept urmare, nu ai fost prezent când a început să vomite în somn. Dacă nu *aş* fi fost în *locul meu,* ea ar fi murit. Dar sunt curios de un lucru, totuşi, spun eu.

Se uită alarmat spre pat. "Ce?"

— Te-ai obosit să-i afli numele când erai plecat?

Orice smerenie care ar fi putut ieşi la suprafaţă după

ce a aflat eroarea lui este ştearsă de o fulgerare bruscă de mândrie. „Nu a fost nevoie.”

„Atunci nu ai învăţat nimic. Numele ei este Grace. Iar dacă ai fi un om educat – după cum pretindeţi – aţi şti că numele înseamnă „favoare nemeritată”. Ceea ce este exact ceea ce Dumnezeu a arătat, permiţând atât ei, cât şi copilului să supravieţuiască slujirilor voastre.”

Îi închid uşa în faţă.

TAVERNA LUI POLLARD
Sâmbătă, 12 DECEMBRIE

E sânge în zăpadă.

O mulţime s-a adunat în afara tavernei, iar doi bărbaţi se ceartă în inima ei, cu braţele şi picioarele zvâcnindu-se. Amos şi Moses Pollard stau de ambele părţi ale cercului care se micşorează, cu braţele întinse pentru a împiedica pe oricine să intervină. Abigail s-a aşezat cu înţelepciune pe treptele din faţă, cu cana de cidru aburind în mână, la o distanţă sigură de luptă. Ea se uită cu dispreţ.

Tocmai am venit de la livrarea lui Grace Sewell şi sunt gata să fiu acasă, dar curiozitatea mea învinge şi trec strada ca să văd despre ce e toată agitaţia.

„Bărbaţii sunt o grămadă de proşti”, mormăi Abigail când ajung lângă ea.

"Da. Dar care anume mai exact?”

„Cel care sângerează este James Wall.” Înainte să pot pune o întrebare sau să trag la orice concluzie, ea adaugă: „Şi celălalt este un ofiţer al tribunalului din Vassalboro. A venit aici să-l aducă pe James sub acuzaţie, a făcut-o.

„Taxele pentru ce?”

Ea ridică din umeri. „Nu ştiu. Dar James nu vrea să fie adus. Deci ei decid între ei. Cum am spus, proşti. James nu ar trebui să reziste, iar ofiţerul nu ar trebui să-l lase.”

„Lasă?”

„O să vezi.”

Şi o fac, destul de curând, când ofiţerul se sătura de nenorocire. Este un bărbat de talie medie, sub 6 picioare şi nu atât de slab, cât de musculos. Este clar că a fost antrenat să boxeze, totuşi şi este rapid în picioare. Un cârlig stânga face contact cu maxilarul lui James, trimiţându-l să se întindă în noroiul îngheţat. Ofiţerul este peste el într-o clipă, legându-şi mâinile la spate cu o

frânghie.

— După cum am spus, gâfâie ofiţerul. „Trebuie să vă prezentaţi imediat la Fort Western pentru a face faţă taxelor pentru neachitarea datoriei.”

James scuipă un glob de sânge pe pământ. „Ţi-am spus deja! Am rămas blocaţi în râu şi nu ne-am putut face livrarea. Deci nu am fost plătit. Şi, prin urmare, nu mi-am putut face plata luna trecută.”

Tânărul ofiţer pare să înţeleagă asta. Dar el îşi îndreaptă spatele şi se ridică deasupra lui James. „De ce nu este treaba mea. Asta trebuie să decidă instanţa.”

Mulţimea îl urmăreşte cum îl trage pe James în picioare şi îl conduce la un cărucior parcat lângă tavernă. Ei se îndepărtează în timp ce James este ridicat pe scaun şi are legăturile legate de o buclă de fier ataşată de bufetul vagonului. Este un nod de marinar, destinat tachelarului şi nu există nicio şansă să se desprindă în călătorie. Odată mulţumit că James este în siguranţă, ofiţerul dezleagă frâiele şi se urcă pe scaunul său.

Îşi înclină pălăria către mulţime, apoi strânge curelele de piele şi strigă: „Ha!”

Calul coteşte pe strada Water şi spre nord, în timp ce locuitorii din Hook se uită în tăcere după ei.

„S-a cazat aici noaptea trecută”, spune Abigail, anticipând din nou întrebarea mea. „A spus că se numeşte Barnabas Lambard, dar nu ştiam că este ofiţer al tribunalului şi nici de ce a venit.”

„Pare a fi destul de tânăr.”

„Da. Vreo douăzeci, aş spune. Şi asta probabil a funcţionat în favoarea lui.”

„Cum e?”

„Moise mi-a spus că întreabă despre James. Unde locuieşte şi cum arată. Toată lumea credea că trebuie să fie vechi cunoştinţe. Dar era calul de care era cel mai interesat.” Abigail ia o înghiţitură din cidru şi se întoarce

spre mine.

"De ce?"

„Un bărbat este un bărbat. Dar fiecare cal este unic. În orice caz, asta i-a spus lui Moise. Şi este bine cunoscut că James călăreşte un Narrangansett Pacer. Se laudă cu el destul de des – spune că provine din turma proprie a lui Washington. Minciuni, probabil. Nu aş putea să aleg unul dintr-o turmă, ţine cont, dar acel ofiţer ar putea. A fost încărcat imediat din tavernă în momentul în care l-a văzut pe James legat la post.

Mă uit la locul în care stă calul lângă stâlpul de prindere – confuz şi nervos datorită întregii emoţii. Este de înălţime mijlocie, cu sferturi posterioare înguste şi, la fel ca mulţi alţi cai, este de un castaniu cald. Coamă neagră. Coada neagră. Şosete negre. Totuşi, capul şi coada sunt sus, şi cred că poate un călăreţ bun ar cunoaşte un Pacer de la un Hackney.

„Ce vei face cu ea?” întreb, făcând un semn din cap către cal.

„Încărcaţi-vă la el, cred. James poate plăti factura mai târziu.

Căruţa a dispărut acum, dar mă uit în direcţia în care a plecat. „Am crezut că închisoarea debitorilor este de domeniul trecutului. Cât datorează James?”

Abigail ridică din umeri. „Nu a existat prea multe şanse de a pune întrebări odată ce loviturile au început să zboare, nu-i aşa? Dar am auzit că James intenţionează să înceapă o distilerie. Ea îşi întoarce ochii scoţieni verzi ca muşchi spre mine. Îmi dă o privire plină de import. — Şi că s-a dus la judecătorul North pentru împrumut.

„De ce el?”

„Un om bogat este Nordul. Îi place să aibă un deget în fiecare oală. Sau aşa mi s-a spus.”

Îmi întorc capul într-o parte. Priveşte forma uriaşă a tavernei din spatele nostru. — Are Amos…?

„Nu ar fi făcut *-o niciodată. ’’*

Mulţimea începe să se împrăştie şi îl văd pe John Cowan — tânărul ucenic al fierarului — trecând să-i spună câteva cuvinte fiicei celei mai mari a soţilor Pollard, Catherine. Observăm perechea în tăcere. Capetele plecate. Voci joase. La un moment dat, John se apropie şi atinge uşor cotul lui Catherine când spune ceva. Râd amândoi. Fard de obraz. Apoi îşi ia rămas bun şi pleacă.

„Şi ce crezi din asta?” întreabă Abigail. Încă o dată, sorbi din cidru, apoi îmi dă cana.

E bun şi bogat. Tartă şi puternică. O rotesc în jurul gurii mele, alegându-mi cu grijă cuvintele. „John este bun şi muncitor. Charles Clark depinde foarte mult de el. El este puternic. Responsabil.”

"Dar?"

„Nu am spus „dar”. ”

„Nu cu voce tare, n-ai făcut-o.”

Îi arunc lui Abigail un zâmbet rapid. „Este un om bun. Eu cred că. Dar nu cel mai strălucitor pe care l-am cunoscut vreodată.”

— Standardele tale ar putea fi prea înalte, doamnă Ballard. Nu orice om poate fi Efraim.” Ea mă priveşte cu un zâmbet al ei. „Sau Amos”.

„Din păcate, nu.”

„Îmi înţelegi sensul. Dacă ar veni să-ţi bată la uşă, l-ai lăsa să o curteze pe Hannah?

Abigail şi cu mine nu am discutat niciodată despre interesul lui Moise pentru fiica mea, dar nu i-ar fi putut scăpa atenţia. „Nu John Cowan plănuieşte să vină să bată. Sau cel puţin dacă ar face-o, Moise al tău l-ar doborî”.

Evaluăm forma în retragere a lui John. Nu ar fi o luptă corectă, dar niciunul dintre noi nu o spune cu voce tare. Amândoi ne place prea mult pe Moise.

„Da, ar încerca”, spune Abigail cu o răsucire tristă a gurii.

„Indiferent, se pare că se vorbeşte pentru Hannah, iar Dolly este încă puţin tânără pentru curte, dar dacă circumstanţele ar fi diferite în oricare dintre punctele de vedere, da, i-aş deschide uşa lui John Cowan. Şi cred că şi Efraim ar face-o la fel.”

„Aşa socotesc lucrurile, dar am vrut să mă asigur”, spune Abigail. Apoi, când mă întorc să plec, ea întinde mâna spre cana ei. „Martha?”

"Da?" Îl dau înapoi.

„Să fii surprins dacă Moise vine să bată puţin mai devreme decât te aştepţi.”

Îmi aşez pana pe birou şi îmi întind mâna. Doare. De la frig şi vârstă şi încordarea muşchilor mici puse la treabă pentru a ghida un copil în această lume.

> Vineri, 11 decembrie.—Naştere. fiul lui David Sewell. Noros. La domnul Sewell. Am fost chemat să merg la Grace Sewell ieri seară. Travaliul ei a fost uşor. Dar ea şi mama ei au fost intimidate şi l-au sunat pe dr. Page, care i-a dat pacientului meu cincizeci de picături de laudanum care a pus-o într-o stupoare atât de mare încât durerile ei (care erau obişnuite şi promiţătoare) au devenit puţine până când a vomitat. Durerile iau revenit şi a fost născută la ceasul al şaptelea al unui fiu, primul ei născut. Am primit doisprezece şilingi drept recompensă. A lăsat-o inteligent la zece şi a traversat râul.

Cyrus şi Tânărul Ephraim s-au târât de mult în paturile lor de la etajul doi şi le aud sforăitul zgâiind pe scara. Fetele s-au retras şi în camera lor şi orice vise le-ar aduce noaptea. Jonathan, ca de obicei, doarme în altă parte.

Sprâncenele mele se ciupesc de frustrare la gândul la

el, dar continui să scriu: sâmbătă, 12 decembrie.—

Limpede şi rece. James Wall a fost dus astăzi la Fort Western de un ofiţer. Am auzit că i s-a dat acuzaţie pentru neachitarea datoriilor.

Îmi întind spatele, ascultând vântul din pini şi scârţâitul casei în timp ce se aşează în jurul meu. Aud un coiot ţipând în păşune şi o bufniţă ţipând lângă hambar. Adevărul este că sunt singur.

Şi apoi râd. Dacă cineva mi-ar fi spus acum două decenii, când eram îngropat în copii mici şi în treburi nesfârşite, că într-o zi voi sta la birou într-o casă caldă şi liniştită, în timp ce zăpada cădea afară şi mă plâng de *singurătate,* i-aş fi pălmuit. . Acel viitor părea la fel de îndepărtat ca Constantinopolul.

Respir lung şi rece peste noua intrare pentru a fixa cerneala, apoi îmi las pena deoparte. Mi-ar plăcea foarte mult să mă alătur restului casei în somn, dar deja simt trezirea târâtoare care mă asaltează adesea noaptea. Aceasta este o nouă suferinţă, ceva care a început odată ce am rotunjit colţul celor patruzeci şi cinci. Nu am înţeles niciodată ce este un cadou somnul până când a dispărut. În timp ce, în toate deceniile de dinainte, am dormit adânc şi greu, absorbind fiecare bucăţică de odihnă care mi-a fost oferită, acum răsfoiesc suprafaţa, agitat, uşor de trezit şi incapabil să plec din nou. În nopţi ca aceasta, nici o cantitate de epuizare fizică nu-mi poate determina mintea să se închidă, aşa că în schimb citesc la lumina lumânărilor. Este singura dată când îmi permit această răsfăţ. Bucuria de a cădea într-o altă viaţă, într-o altă lume, este singurul lucru care atenuează frustrarea unei nopţi nedormite.

Mă schimb în cămaşa de noapte, îmi peri părul, mă strec sub cuvertură şi mă întind după lumânarea de pe noptieră. Îl apropii, apoi deschid *Emmeline* de Charlotte

Turner Smith. Ephraim a cumpărat romanul în ultima sa călătorie la Boston. Coperta este zdrenţuită — nu sunt primul proprietar — dar imprimarea este clară şi nu lipsesc pagini, ceea ce este mai mult decât pot spune pentru majoritatea romanelor pe care pot să pun mâna. În câteva secunde, sunt cufundat într-o lume imaginară a aristocraţiei engleze. Dar nu-mi scapa atenţiei că, dacă strămoşii mei s-ar bucura de un asemenea confort, aş locui peste mare, şi nu aici, în sălbăticiile vaste ale lumii noi.

MORA LUI BALLARD
DUMINICĂ, 13 DECEMBRIE

Casa miroase a animal mort. Precum vânatul sălbatic şi sălbatic. Mirosul acru va dura câteva zile, dar nu există niciun ajutor pentru asta. Seul de cerb este înţepător, dar odată ce a fost transformat în lumânări şi a fost vindecat, duhoarea se va estompa. Am adăugat levănţică şi rozmarin uscate, zdrobite, împreună cu uleiurile lor, la fiecare dintre cele patru vase de redare care stau pe masa mea de lucru. Într-o săptămână, lumânările vor mirosi pur şi simplu a pădure. Şi casa va mai mirosi a casă.

— Acolo, spune Dolly, legând ultimele fire de în de capătul unei ramuri zvelte, lungi de un picior. „Două sute patruzeci”.

Îi inspectez munca, apoi dau din cap în semn de aprobare. Dolly a legat fitilurile în timp ce eu pregăteam suporturile de întărire de-a lungul marginii camerei. Fiecare ramură va ţine două lumânări, iar fiecare raft va ţine patruzeci şi opt. În total, ar trebui să avem suficiente lumânări pentru a trece peste iarnă, cu plus pentru troc.

Toată dimineaţa ne-am petrecut cu grăsimea de căprioară dată nouă de Amos Pollard, apoi am strecurat-o până când seuul a devenit neted şi palid. Eu şi Dolly purtăm amândoi şorţuri pentru a ţine stropii de ulei de pe haine şi eşarfe în jurul părului, pentru a nu ne cădea în ochi. Fabricarea lumânărilor este o muncă grea, transpirată şi nu o sarcină menită să facă o femeie să arate frumoasă. Este, totuşi, una dintre părţile necesare conducerii unei gospodării.

Ne luăm locurile la masă şi coborâm primele ramuri, astfel încât fitilurile de la fiecare capăt să cadă în ghivece separate. Sforile groase de în absorb ceara pentru o clipă înainte de a le ridica din nou. Este nevoie de câteva

secunde pentru ca grăsimea topită să se întărească şi apoi le introducem din nou. Repetăm procesul, urmărind fiecare lumânare crescând în lăţime cu fiecare scufundare. Odată ce au o lăţime de un centimetru, punem ramurile pe un suport de uscare, astfel încât lumânările să atârnă pe măsură ce se întăresc. Sarcina va dura câteva ore pentru a fi finalizată, dar niciunul dintre noi nu ne deranjează. Rareori avem o zi întreagă împreună.

Este una dintre acele după-amiezi de iarnă care este atât de strălucitoare încât soarele se reflectă în zăpadă şi mă doare ochii dacă o privesc direct. Nu pot să nu-mi fac griji că Efraim îşi face drum prin mlaştina îngheţată din nord. Oamenii lui sunt galezi, dar au trăit în colonii de două generaţii şi s-au aclimatizat cu aceste ierni din nord-est. El insistă că nu mai simte frigul. Ştiu că minte, dar o spune oricum. Este jocul pe care îl jucăm – un dans al îngrijorării şi al negării.

Hannah a fost cu Lucy, fiica noastră cea mai mare, căsătorită, şi cu familia ei de pe malul celălalt al râului, lângă Fort Western, toată săptămâna. Lucy a avut cel de-al şaptelea copil – omonim lui Hannah – la începutul anului şi era nerăbdătoare atât pentru ajutorul ei, cât şi pentru compania ei. Sunt unsprezece ani între ei, dar au avut întotdeauna o legătură specială. Şi acum că Hannah se apropie de vârsta căsătoriei ea însăşi, bănuiesc că sunt întrebări pe care i-ar fi mai degrabă să le pună surorii ei. Această realitate mă nelinişteşte, totuşi, având în vedere atitudinea obişnuită a lui Lucy faţă de lucrurile de natură carnală. Primul ei copil s-a născut la doar cinci luni după nunta ei.

Există reguli şi ritualuri, desigur, pentru tineri şi modul în care aceştia curtează. De obicei, începe la unul dintre Frolicurile sezoniere. Chiar luna trecută, familia

lui May Kimble a găzduit unul şi va fi altul în ianuarie aici, la moară. Dar totuşi, tinerii găsesc întotdeauna modalităţi de a fi împreună, departe de ochii vigilenţi şi, de fiecare dată când copiii mei nu văd, mă întreb ce ar putea face.

Cât despre băieţi, tânărul Efraim s-a alăturat fraţilor săi mai mari pentru a tăia copaci în pădure astăzi şi niciunul dintre ei nu va fi acasă până la cină. Doar eu şi Dolly suntem aici şi este atât odihnitor, cât şi ciudat. Se pare că abia ieri am avut câte un copil pe fiecare şold şi încă doi înfăşuraţi în jurul gleznelor.

Cufund lumânările în seu, apoi le scot din nou, urmărind excesul picurând şi înapoi în oală. Grăsimea topită s-a răcit uşor şi nu este la fel de curgătoare, făcând procesul să meargă mai repede şi îmi place felul în care ierburile uscate presează seuul. Dar sunt cu ochii pe consistenţă pentru că dacă devine mult mai groasă va trebui să treacă înapoi peste foc.

Lucrăm într-o tăcere prietenoasă până când Dolly spune: „I-am dus ieri tocană şi pâine la amanta Foster, când erai afară.”

„Şi ea este bine?” întreb eu.

„Nu mai bine”, spune Dolly. „Nu mai rău.”

De când Sally Pierce şi-a făcut acuzaţiile, lumea familiei Foster a devenit din ce în ce mai mică. Mulţi dintre cei înclinaţi să le apere acum şoptesc la spate. Ei se întreabă. Ei bârfesc. Unii vecini le evită cu totul. Puţini din Hook le păsa că Joshua Burgess era mort până când pastorul lor a fost incriminat în uciderea lui. Iar cei care au respins afirmaţia lui Rebecca de a fi violată o privesc cu degetul acum că este însărcinată.

Mă gândesc la ce aş putea face pentru Rebecca când Dolly arată ceva pe fereastră.

"Cine este?" întreabă ea. Este o întrebare simplă, dar

există o curiozitate — un anumit fel de *lumină* în ochii ei — pe care o observ înainte de a mă întoarce spre fereastră.

Un bărbat şi-a condus căruţa până la poarta grădinii şi a descălecat. Este tânăr şi agil, de înălţime medie şi îl recunosc imediat.

„Acesta este Barnabas Lambard”.

„Nu am auzit niciodată numele.”

„Este un ofiţer al tribunalului din Vassalboro”.

Dolly termină de scufundat lumânările, aşează creanga pe suportul de întărire, apoi se mută spre fereastră pentru a vedea mai bine. Îşi pune mâinile în şolduri şi îi aruncă bărbatului o privire curioasă, cu capul înclinat în lateral, buzele strânse. „De ce ar veni aici un ofiţer de judecată?”

„O întrebare excelentă”, spun eu. „Tu continui să lucrezi la lumânări. Voi afla.”

„Seul meu s-a îngroşat, spune ea şi ştiu ca vrea sa vina. După zâmbetul slab care îi smulge marginea gurii, bănuiesc că Dolly ar putea găsi tânărul atrăgător.

„Atunci topeşte-l din nou. Mă voi întoarce în curând.”

Îmi ţin şorţul pe mine şi eşarfa în jurul capului când merg să-l salut pe domnul Lambard. Deschid uşa din faţă înainte ca el să treacă prin poarta grădinii.

Îşi înclină pălăria. „Bună dimineaţa, stăpână...?”

„Balard”.

„Bună dimineaţa, doamnă Ballard, sunt...”

— Ştiu cine eşti, domnule Lambard.

Se opreşte pe potecă, cu bărbia înclinată în lateral, cu o expresie pe faţă care sugerează că încearcă să-şi amintească dacă ne-am întâlnit. "Tu faci?"

— Te-am văzut ieri prinzându-l pe James Wall în Hook.

Îşi scoate şapca de pâslă cu boruri largi şi o loveşte de picior de două ori, deşi nu este praf. "Ah. Atunci nu vei fi

surprins să auzi că am venit să arestez pe altcineva.”

Îmi place James şi încă cred că este nedrept că o datorie mizerabilă l-ar putea duce la închisoare, aşa că nu pot să-mi ţin tonul şmecher când răspund: „Cineva uită să-şi plătească taxele? Sau poate eşti după o bârfă?”

Acolo, aproape l-am făcut să zâmbească, dar nu prea ajunge la suprafaţă.

„Un pic mai serios decât atât, mă tem. Sunt aici să arestez un bărbat acuzat de viol.”

— Ai venit după Joseph North?

El clătină din cap şi o singură buclă îi cade pe frunte şi îi cade peste ochi. Îl face să pară mai tânăr cumva, mai puţin serios. Îl împinge cu dosul mâinii. "Nu. Sunt aici pentru Joshua Burgess.”

EI nu ştie. Cum este posibil asta?

— Ei bine, Joshua Burgess nu locuieşte *aici,* mă afirm.

„Aşa că m-am adunat. Dar acum sunt cunoscut în oraş, după ce sa întâmplat ieri. Şi cel mai bine este întotdeauna să ai elementul surpriză atunci când vii să arestezi un bărbat. Pe jumătate mă aştept să fi fugit oricum. M-am gândit să mă opresc şi să întreb mai întâi vecinii.”

— Şi tocmai te-ai întâmplat cu noi?

„Eşti primul cu maşina de pe drumul principal în oraş.” Îşi pune degetul mare peste umăr şi arată spre nord. — Cel puţin venind din Vassalboro.

„Ei bine”, spun eu, reconfortându-mă în coincidenţa, „ştiu cu siguranţă că Burgess nu a fugit.”

— Dar eşti dispus să-mi spui unde este?

Îmi trag colţul buzei de jos în gură, gândindu-mă. — Dacă îmi spui ceva la schimb.

„Şi care ar fi asta?”

— De ce nu ai venit după Joseph North?

„Ah, înţeleg.” Barnabas se scarpină pe ceafă. „Ordine

directe de la instanţă. Trebuie să-l las pe North să vină singur la audiere.

„Şi de ce primeşte un tratament diferit?”

— Pentru că este judecător. Şi un colonel.”

— James Wall era căpitan şi l-ai arestat în faţa a douăzeci de oameni.

Dă din cap o dată, dar nu întrerupe contactul vizual. — Există un decalaj mare între căpitan şi colonel, nu-i aşa?

„Şi un decalaj mare în favoare, aş spune. Crezi că este corect?”

„Ceea ce cred că nu are nimic de -a face cu asta. Sunt doar un ofiţer de judecată; nimeni nu-mi cere părerea.”

„Tocmai am făcut.”

Aruncă un zâmbet rapid şi luminos. — *Cred* că am o singură treabă, stăpână, să-i prind pe bărbaţii cărora mi s-a ordonat. Şi sunt genul de om care îmi face treaba.”

Ieri, când se certa cu James, nu mă uitam bine la el. Dar îl iau pe Barnaba acum, curios de acest om care a păşit în scandalul care a cuprins oraşul nostru. Are părul de culoarea nisipului şi ochii care ar putea fi alun. Sau poate maro. Nu pot spune de la distanţa asta. Dar există ceva în chipul lui şi în felul în care se mişcă care îl face să pară neremarcabil. Îmi vine prin minte că poate face asta intenţionat, pentru a părea neameninţător. Este tânăr pentru a fi ofiţer al tribunalului şi să arate nedescris – în special către străini – ar fi un avantaj.

„E rândul tău”, spune el. „Ţi-am răspuns la întrebări.”

„Îl poţi găsi pe Joshua Burgess la Pollard's Tavern.”

Aruncă o privire spre casa din spatele meu, apoi înapoi, un alt zâmbet înclinându-i colţul gurii. „Pare a fi un loc popular printre elementele criminale din oraşul tău.”

— James nu este un criminal, spun eu. „De fapt, este

un prieten. Şi nu există niciun bărbat în acest oraş care să nu fi fost şocat să audă că nu a reuşit să plătească o datorie.”

Ruşinat, Barnabas dă din cap o dată. Nu este o scuză – nu- mi datorează una – ci mai degrabă o recunoaştere că a judecat greşit bărbatul.

„Du-te la tavernă. Întreabă de Amos Pollard. Spune-i că te-am trimis. Te va duce la Burgess.

„Îţi mulţumesc pentru ajutor”, spune el, înlocuindu-şi pălăria. Îl înclină, adaugă: „Stăpână , apoi se uită peste umărul meu. Din nou, el oferă acel zâmbet fermecător şi îşi înclină pălăria a doua oară. „Domnişoară.”

Mă întorc şi o găsesc pe Dolly sprijinită în prag, cu mâna pe şold şi eşarfa lipsită vizibil din păr. Îl urmăreşte pe Barnabas cu o expresie pe care o pot descrie doar drept proprietară.

Ei bine, asta e nou.

„Bună ziua, domnule Lambard”, spun eu, mergând spre poarta grădinii ca să-l despart. El dezleagă frâiele şi se urcă pe scaunul vagonului.

Un alt vârf al pălăriei lui. Încă o privire peste umărul meu. Un zâmbet care îi tremură la colţul gurii. Şi apoi a plecat, neştiind de descoperirea înfiorătoare care îl aşteaptă la tavernă.

Dolly vine pe alee lângă mine. „De ce nu i-ai spus?”

— Despre Burgess?

"Da."

— Pentru că s-ar fi întors la Vassalboro.

„Este un lucru rău?”

„Dacă se duce acasă acum, nu va vedea niciodată cadavrul. Şi dacă nu vede niciodată acel cadavru, nu va pune nicio întrebare despre cum a ajuns Joshua Burgess să fie spânzurat, apoi aruncat în râu.” O privesc pe Dolly plin în faţă şi văd fulgerul viu al înţelegerii în ochii ei.

„Vreau ca cât mai mulţi oameni să pună întrebări.”

— Cred că o va face, spune Dolly dând din cap ferm. Îşi întoarce privirea în josul alee spre locul unde Barnaba şi căruţa lui au dispărut deja în copaci. „Pare inteligent.”

Este o femeie care alege. Îmi amintesc declaraţia lui Efraim de acum câteva zile. *Oricine gândeşte diferit este un prost.*

> Marţi, 15 decembrie — Senin şi rece. Am fost acasă. A făcut douăzeci de lumânări. Un ofiţer a trecut pe aici căutându-l pe căpitanul Burgess cu un mandat de arestare.

DR. MAGAZINUL LUI COLEMAN
MARTI, 15 DECEMBRIE

Nu sunt singura femeie care a venit la Coleman în speranţa că va găsi ceva astăzi. Sunt două femei la tejghea care aşteaptă să fie servite şi încă trei în spate când intru, cu coşul de răchită înfipt în curba unui braţ. Mă opresc chiar în prag pentru a ridica din umeri din haina mea de călărie şi a scutura zăpada din păr.

Teancul de piei de lângă tejghea nu a crescut, dar nu-mi place coada roşie strălucitoare şi stufoasă care iese din centru. Mă încruntesc când mă întorc şi mă întâlnesc faţă în faţă cu Sarah White. Tânăra aruncă o privire la expresia mea, izbucneşte în lacrimi şi încearcă să-şi treacă drumul.

„Stai”, spun eu, lăsându-mi coşul cu o pocnitură. O apuc de braţul lui Sarah. "Ce s-a întâmplat?"

„Ar fi trebuit să ştiu mai bine. Vino devreme sau târziu, spuse mama, dar nu cât timp *Doamnele* sunt afară.

Doamnelor. Un peiorativ dacă am auzit vreodată unul.

O conduc în lateral. „Spune-mi ce s-a întâmplat.”

— Ei, spune Sarah, dând din cap spre locul unde trei femei se ghemuiesc în colţul îndepărtat, se întorc în cameră. „Am clarificat că nu sunt binevenit aici.”

„Nu este magazinul lor.”

Ea adulmecă şi şterge două lacrimi grase de pe fiecare obraz cu manşeta mânecii. „Cu siguranţă se comportă aşa cum este.”

Dacă Sarah White s-ar fi născut în alt oraş, din părinţi diferiţi, sar fi căsătorit devreme şi bine. Numai faţa ei ar fi asigurat asta. Dar silueta ei ar fi provocat probabil un duel. În prezent, ea locuieşte în Hook, iar părinţii ei nu erau pregătiţi pentru a proteja o fată atât de drăguţă. O aventură cu un membru al miliţiei din Boston anul trecut

a lăsat-o cu o fiică bastardă şi o reputaţie distrusă.

„Ai găsit ceea ce ai nevoie?” întreb eu.

Ea scutură din cap.

„Ei bine, ar fi bine să o faci atunci. Nu se întâmplă des să ieşi fără copil şi mamei tale nu i-ar plăcea să te vadă venind acasă cu mâna goală.”

"Dar-"

„Lasă-i să-mi răspundă , spun, impingând-o pe Sarah înapoi în magazin.

Îmi iau coşul şi mă duc în spate, unde Coleman ţine rechizitele de cusut. Cele trei femei cern printre şuruburi de ţesătură răspândite de-a lungul unei mese. Ei şoptesc între ei, râzând, iar eu ascult cum unul dintre ei vorbeşte pe un ton clocotind de bucurie.

„Îţi vine să crezi cât de *nesăbuită* este Sarah? Se plimbă fără acel copil.”

Mă uit prin şipcile din raft şi o găsesc pe Clarissa Stone trecându- şi mâna de-a lungul unui şurub de bumbac moale şi albastru. Faţa ei este înclinată spre însoţitorul din dreapta ei, gura răsucită într-un zâmbet vicios.

„Este indecent”, este de acord Rachel Blossom.

Peggy Bridge intervine atunci, incapabil să reziste la un pic de bârfă şi un *tsk dezaprobator.* „Sunt ore în care ea să facă cumpărături. Mama ei ar fi trebuit să o înveţe.”

„ *Oh,* în mod clar mama ei nu a învăţat- *o nimic",* spune Clarissa, iar eu deschid gura să-i excoriez pe toţi când adaugă: „Ai auzit de Sam Dawin?”

Mă dau înapoi ca să mă asigur că nu mă văd.

„Dar el?”

„El şi May s-au *căsătorit* duminică în sufrageria lui Henry Sewall. S-au dus imediat la menaj . Mama ei este furioasă.”

Clarissa primeşte exact răspunsul pe care şi-a dorit-o. *Hmms* şi *tsks* şi capete care tremură la judecată.

„Nu vi se pare *ciudat* ?” întreabă ea. „Ei şi-au postat notificarea de intenţie doar acum şase săptămâni.”

Peggy, care nu trebuie omisă, adaugă: „Am auzit că au făcut o adevărată manifestare publică de afecţiune. Soţul meu l-a văzut pe Sam sărutându-l pe May chiar pe *stradă* !”

Acest ultim cuvânt este spus cu un aer atât de scandal, încât ea ar fi putut la fel de bine să sugereze că alergau goi prin oraş după biserică.

Clarissa dă din cap, pronunţându-şi verdictul cu certitudine. „May este *însărcinată.* Ceilalţi icnesc, dar este doar pentru spectacol, iar ea pare mulţumită când adaugă: „De ce altfel s-ar căsători atât de repede?”

Este o etapă îngrozitoare de ipocrizie şi nu o voi mai tolera nici o clipă. Ies din spatele raftului, surprinzându-i. Se învârt, îngroziţi să constate că conversaţia lor urâtă a fost auzită. Şi de mine nu mai puţin. Expresii variate de ruşine, furie şi suspiciune le trec pe faţă.

Atât Clarissa, cât şi Peggy sunt gravide. Clarissa într-o măsură atât de mare încât se pare că s-ar putea să fie deja restante. Îmi las privirea să zăbovească peste pântecele lor umflate, le las să se simtă inconfortabil sub privirea mea.

„Poate că s-au căsătorit repede pentru că sunt îndrăgostiţi? Sau pentru că Sam aproape că a murit acum câteva săptămâni şi asta îl face pe om să creadă că nu există timp de pierdut.” Mă apropii. Coboara-mi vocea. „Nu este nimic în neregulă ca un bărbat să dorească să împartă patul cu soţia sa chiar de la început. Ceea ce *este* în neregulă, însă, este să bârfeşti vecinii tăi într-un mod atât de crud. Şi nu doar Sam Dawin – un om bun după standardele oricui – ci şi Sarah White? Asta este

bogat. Chiar şi pentru cei ca voi trei.

— Din câte îmi amintesc, adaug răsucind cuţitul, ţi-ai născut primul copil la patru luni după nuntă, Peggy. Au fost şase luni pentru tine, Rachel. Mă uit la Clarissa Stone şi scutur din cap. „Dar tu eşti cel căruia ar trebui să-i fie cea mai mare ruşine de ultrajul tău evlavios. A durat un an şi un proces amar de paternitate până când Paul să facă din tine o femeie cinstită.

Nu trebuie să le reamintesc de unde ştiu asta, cum le-am asistat pe fiecare la naştere şi că – în cazul Clarissei – am primit mărturie cu privire la paternitatea copilului ei, pe care ulterior am dat-o în instanţă când a dat în judecată pentru întreţinere. .

„Nici unul dintre voi nu are dreptul să vorbească”, spun eu. „Şi dacă ai avea un pic de integritate, te-ai duce să-i ceri scuze lui Sarah în acest moment.”

Doar Rachel Blossom are decenta să se înroşească. Ceilalţi se J J J mişcă şi se uită cu privirea înainte să-şi întoarcă nasul spre tavan şi să treacă pe lângă mine.

„Îmi pare rău”, îi şopteşte Rachel în timp ce îşi întoarce faţa spre podea şi îi urmează, dar, la fel ca prietenii ei, nu îi spune niciun cuvânt lui Sarah la ieşire.

Îi privesc plecând, imaginându-mă cum trebuie să mă înjure pe sub răsuflarea lor în timp ce se grăbesc înapoi la casele lor. Au lăsat şuruburile de ţesătură în dezordine, aşa că le îndoaie şi le îndrept în rânduri ordonate pe masă. Un şurub de mătase verde pal îmi atrage atenţia şi îl smulg din grămadă. Trece-mi degetul mare de-a lungul ţesăturii nubby. Verificaţi eticheta de preţ. Pune-l înapoi. Ridică-l din nou. Înainte şi înapoi, de cinci ori, până când mă hotărăsc şi o bag sub un braţ. La urma urmei, am *nevoie* de o rochie nouă.

Ridic privirea şi o găsesc pe Sarah White stând în faţa

mea.

„Mulţumesc”, spune ea. „Nu trebuia să mă aperi. Mi-am făcut alegerile. Dar mă bucur că ai făcut-o totuşi.”

„A fost adevărul. Şi trebuiau să audă asta.” Sarah pare atât de tristă în timp ce se întoarce, încât îmi întind mâna. Vreau să-i uşurez jena, să o asigur că nu toată lumea din Hook o consideră o proscrisă. — Părerea lor despre tine nu contează, Sarah.

— Nu sunt doar ei, Martha. Este toată lumea. Este greu să priveşti în jos un oraş întreg”, spune ea, apoi merge să plătească pentru articolele din coşul ei.

Privesc cum Sarah pleacă, cu bărbia lipită de gulerul rochiei pentru a evita suflarea rece a vântului. Mă doare să mă gândesc la ea atât de singură şi ostracizată în această comunitate. Îi va fi mai greu să-şi găsească un soţ acum că a născut deja un copil, dar nu este lipsită de speranţă şi mă hotărăsc să o ajut să găsească un bărbat care să o iubească aşa cum este.

Mă întorc la materialele de cusut şi întreb: „Unde sunt acele?”

„În spatele tău şi în stânga. Al doilea raft de jos. Borcan verde, strigă Coleman din faţa magazinului.

„Ai auzit asta?”

— În mare parte sunt orb, doamnă Ballard, dar urechile îmi merg bine.

Destul de sigur, acele sunt exact unde a spus el şi iau un pachet din borcan, apoi triez altul lângă el pentru nasturi, înainte de a aduce totul în faţă.

Am pus coşul la picioarele mele şi mă sprijin de blat.

„Mi-e teamă să întreb cât de bine au funcţionat urechile tale acum câteva momente.”

„Nu te-ai chinuit foarte mult să-ţi ţii vocea jos. Şi au meritat-o indiferent.”

— Poate, dar nu am fost foarte amabil din partea mea.

„Şi de ce îl acuzau pe Sam Dawin? A fost amabil?” întreabă el. "Greu. Deşi este natura umană, presupun.”

"Ipocrizie?"

„Ei bine, da. Ei se simt mai bine cu ei înşişi ori de câte ori altcineva este prins făcând acelaşi lucru.”

„Dar nici Sam, nici May nu au fost prinşi în nimic.”

„Motiv pentru care nu mi-am ţinut limba.”

„Şi îmi placi cu atât mai bine pentru asta”, spune el. Coleman se întoarce la tabla de şah. „Acum cu ce te pot ajuta în dimineaţa asta?”

Alunec pachetul de ace peste tejghea, împreună cu o grămadă mică de nasturi şi mătasea.

„Asta va fi tot?”

Sunt o duzină de lucruri pe care mi-aş dori să le am: un fierbător nou din fontă pentru bucătărie, un set de sticle de sticlă albastră pentru camera mea de lucru. Dar, aşa cum fac de fiecare dată când trec prin aceste uşi, îmi amintesc de ceea ce am *nevoie.*

"Nimic. Dacă nu ai auzit unde l-au dus pe James Wall?

„Am auzit că a fost închis în curtea închisorii din Fort Western până când datoria i-a fost plătită.”

„Atunci, a pus garanţie?”

Coleman dă din cap. "Ieri."

A fi închis în „curtea închisorii” şi a fi în închisoare sunt două lucruri complet diferite. Acesta din urmă este aşa cum sună. Arestare şi detenţie pentru o perioadă de timp stabilită. Primul, însă, este un aranjament liber în care cei care aşteaptă procesul, sau cei care au fost arestaţi pentru datorii neplătite, pot plăti cauţiune şi apoi îşi desfăşoară activitatea în timpul zilei – într-o zonă stabilită – dar trebuie să se întoarcă la casa închisorii la întuneric. Răsărit până la apus. Limitele libertăţii lor includ o distanţă de o milă de fiecare parte a râului, de la

Mill Brook până la cotul din Water Street. În cazul rar în care o casă sau o afacere se încadrează în afara acelei graniţe, aceasta este de asemenea inclusă.

Coleman mă studiază o clipă şi am senzaţia că se decide dacă să- mi spună sau nu altceva. Are un pic de mâncare blocat între dinţi şi o culege cu limba pentru o clipă, apoi spune. „Acel nou doctor al tău a creat destulă agitaţie."

„Nu este *al meu* ", protestez.

„Cei mai mulţi oameni par să fie bucuroşi că este aici. Să ai un alt medic *adevărat* este un avantaj pentru acest oraş, spun ei. Şi are bani." La aceasta el oferă un rânjet strâmb. „Deci nu-l urăsc."

"Bani?"

„Oh, da. Tânăra lui soţie a sosit vineri. A cumpărat jumătate din magazin ca să-şi poată amenaja casa." Îmi aruncă o privire înţelegătoare. „Este *foarte* însărcinată. Au mai rămas doar câteva luni, aş spune."

„Închiriază camere?"

"Nu." El dă din cap. „O casă. Peste râu. Au închiriat vechiul local McMaster chiar lângă Chandlery.

„Ei bine, asta explică multe", mormăi eu.

— Ai grijă cu el, Martha. A spus clar că nu-i pasă de tine. Crede că eşti un amestec.

„Sentimentul este reciproc."

"Poate. Dar recrutează alături de el. Şi asta te va răni până la urmă. Ce cu fiasco-ul Burgess. Şi livrarea lui Grace Sewell."

„Ştii despre asta?"

„S-a asigurat că *toată lumea* ştie. Spune că *ai* insistat să-i dea fetei acelei o doză aproape letală de laudanum. Se opunea categoric, era. Dar a amânat dat fiind că o cunoşti pe fată. Am vrut să mă fac drăguţ cu moaşa locală după praful de la tribunal. El fiind un tip genial şi

toate celelalte.”

„Nenorocitul ăla nenorocit! Nu am făcut aşa ceva…”

Coleman pune mâna pe a mea. "Ştiu. Dar cu asta ai de-a face şi ar trebui să fii conştient.”

Gemu şi îmi sprijin coatele pe blat. Pune-mi capul pe mâini. „La naiba pe Burgess ăla. Dacă nu era deja mort, l-aş omorî eu pentru toate necazurile pe care le-a provocat.”

„După cum am auzit, el încă provoacă probleme.”

Când ridic privirea, încearcă să-şi supună un rânjet. „Barnabas Lambard?”

„M-am speriat destul de mult, când Amos a tras prelată. A cerut să ştie ce s-a întâmplat. Aşa că Amos i-a spus totul. Şi apoi acel ofiţer a mers direct la biroul lui Henry Sewell şi s-a uitat la dosarele tribunalului. Din câte am auzit, pare să fie de acord cu evaluarea ta.”

„Începe să-mi placă băiatul ăla.”

„Ei bine, nu-ţi plac prea mult acum.”

„Nu trebuie să mă placă atâta timp cât continuă să pună întrebările potrivite.”

„S-ar putea să regreti că ai spus asta într-o zi.” Coleman râde. „Băiatul ăla nu pare genul care să se oprească”.

Pun totul în coşul meu şi îl ridic peste braţ.

„Mulţumesc. Pentru bunuri şi bârfe.”

„Întotdeauna”, spune el şi, încă o dată, îşi întinde mâna veche şi uzată şi o apucă pe a mea. „Ai grijă, Martha. Sentimentul s-a întors împotriva lui Rebecca Foster. Se întoarce şi împotriva ta.”

MORA LUI BALLARD
JOI, 17 DECEMBRIE

Joi, 17 decembrie.—Naştere. fiica domnului Stone.

Clarissa Stone a născut ieri la ceasul a douăsprezecea o fiică moartă. Operaţia efectuată de dr. Benjamin Page. După cum am fost informat, membrele sugarului erau mult dislocate. Bărbatul nu ştie cum să facă o prezentare în pod.

Hannah a adus vestea în după-amiaza asta. Într-o zi după ce a certat-o pe Clarissa Stone la Coleman's Store, a intrat în travaliu. Şi în loc să mă sune, aşa cum ar fi trebuit, a sunat după dr. Page. Aceasta este vina mea. Sunt sigur de asta. Ştiu că am fost dur cu ea pentru că am evitat-o pe Sarah şi am bârfit despre Sam. Dar asta? Este un preţ prea mare de plătit. Pentru ea. Şi pentru mine.

Mi-am pus pixul jos.

Închide ochii.

Plânge.

MORA LUI BALLARD
VINERI, 18 DECEMBRIE

Efraim este mort.

Aceasta este frica sâcâitoare care m-a chinuit în ultimele douăsprezece zile şi trebuie să o alung din mintea mea, ca să nu prindă rădăcini şi să nu se deterioreze. Îi simt absenţa ca şi cum ar fi un membru lipsă, o parte vitală din mine a dispărut şi adesea mă trezesc uitându-mă pe alee, aşteptând întoarcerea lui.

Trebuie să plec la Vassalboro marţi, cu sau fără el. Aş prefera , desigur, dar devin din ce în ce mai puţin sigur că va ajunge acasă la timp.

Dacă ajunge acasă.

„Nu”, spun eu cu voce tare, luând captiv şi acel gând.

În lipsa lui, mă ţin ocupat. Gătitul. Curatenie. Întoarcerea inului şi ţeserea inului. Am grijă de vecini şi de pacienţii mei când sună, fac tincturi şi siropuri în camera mea de lucru. Gestionez mica noastră fermă şi atribui munca copiilor mei. Cyrus conduce moara. Hannah şi Dolly mulg vacile. Jonathan are grijă de animale. Tânărul Efraim supraveghează puii şi îngrijeşte caii. Are o voce blândă şi mâini blânde şi nu am văzut niciodată un cal tresărind sau îndărătând în prezenţa lui. Totuşi, el este puţin tânăr pentru slujbă şi îi verific pe Brutus şi Bucket o dată pe zi doar pentru a mă asigura că totul este bine.

Alunec între uşile grele ale hambarului, cu câte o găleată de slops în fiecare mână. Este timpul să hrănim porcii, dar Jonathan nu este de găsit nicăieri, ceea ce înseamnă că a alunecat din nou fără să spună nimănui.

Hambarul a fost construit ca un pătrat mare, cu un acoperiş în vârf şi patru cadrane separate în interior, câte unul pentru cai, vite, capre şi porci, cu o pasarelă în formă de cruce între ţarcuri. Miroase a paie vechi şi

gunoi de grajd proaspăt, a lucernă, fân şi orz stivuite în podul de sus. Miroase a animale calde şi a rumeguş umed. Caii tremură în timp ce îmi croiesc drum printre boxe. Ambele vaci de lapte sunt gestante şi se mişcă şi se scad la sunetul vocii mele, în timp ce taurul călcă şi pufneşte în ţarcul lui. Este neliniştit, dornic de o nouă şansă la vaci, dar şi-a făcut treaba pentru anul şi va trebui să aştepte până la sezonul de reproducere din iunie. Viţeii – un mascul şi o femelă – se plictisesc şi dorm, uitaţi, în timp ce caprele se forfocă în ţarcul lor, behăind cererea lor de cină.

— Taci, spun eu. „Nu e rândul tău. Jonathan se va ocupa de tine mai târziu.”

Ridic o găleată şi apoi cealaltă peste şina pentru porci şi arunc conţinutul în jgheab, tresărind la sunetul umed şi vărsat. Nu stau să mă uit la animalele grase şi roz înrădăcinate şi pufnind prin cină. Nu mi-au plăcut niciodată mâncătorii dezordonaţi.

Sunt aproape la uşa hambarului când aud lucrul pe care l-am ascultat săptămâni întregi: zgomotul greu de copite de cal pe pământ îngheţat.

„Efraim”, şoptesc eu şi fug pe uşă, cu o găleată goală legănând din fiecare mână. Îmi sar în picioare în timp ce mă grăbesc pe potecă, având grijă să nu alunec pe zăpada tare.

Zâmbetul meu se evaporă în momentul în care ocolesc curba şi ajung în curtea din faţă. Joseph North şi-a descălecat iapa de dafin şi îşi leagă frâiele de stâlpul porţii. Câinele lui nebun stă la picioarele lui şi se uită la mine ca şi cum aş fi o masă. Îşi dezvăluie dinţii, dar nu mârâie.

Arunc găleţile de lemn cu un zgomot şi îmi pun mâinile pe şolduri. „Ce vrei?”

„Am venit să văd rezultatele sondajului lui Efraim. M-

am oprit la moară, dar el nu era înăuntru.”

La fel de bine ar fi spus că a trecut la ceai. Sau pentru a aduce plata unei facturi cu întârziere. Dar ochii îi sunt ciupiţi de colţuri, socotitori, şi ştiu că a venit să vadă dacă Efraim s-a întors.

— Asta pentru că nu este la moară.

„Unde este, atunci?”

„Afară.”

„ *Unde* ?”

„Nu am întâlnit niciodată un bărbat căruia să-i facă plăcere să-i dea soţiei socoteală despre fiecare mişcare a lui, colonele. Efraim merge unde vrea şi se întoarce când vrea. Cât despre unde şi când, va trebui să-l întrebi singur pentru că cu siguranţă nu ştiu.”

North ia înfăţişarea mea dezordonată: hainele de lucru zdruncinate, mâinile murdare şi eşarfa legată în jurul părului meu.

„Văd că te-am prins în mijlocul muncii tale”, spune el. Poate că este imaginaţia mea, antipatia mea faţă de bărbat, dar simt că el subliniază cuvântul într-un mod care sugerează că doar o femeie nerafinată s-ar demni să facă muncă fizică. „Spune-i lui Efraim că-l caut.”

Sper că ar putea pleca atunci, dar plecarea lui este întreruptă de Cyrus. Fiul meu ocoleşte cotul potecii, venind din hambar, cu o undiţă peste un umăr şi un şirag de păstrăv albastru în mână. Ca întotdeauna, zâmbeşte, aproape că izbucneşte de voie bună. Totuşi, dacă aş avea un cuţit în mână chiar în acest moment, l -aş trage cu bucurie prin gâtul lui North, pentru expresia de dezgust care îi trece pe faţă când îl priveşte pe fiul meu apropiindu-se.

Cyrus Ballard are treizeci şi trei de ani şi nu se va căsători şi nu va avea niciodată copii. El nu va lucra niciodată departe de moară sau nu va merge la mare –

deşi este cea mai mare dorinţă a lui. El nu va explora niciodată vastele sălbăticii ale acestui continent neîmblânzit. Cyrus are treizeci şi trei de ani şi este mut. A fost jefuit de vorbire la vârsta de doisprezece ani, iar pierderea i-a marcat viaţa în moduri ireparabile.

Nu există niciun defect în intelectul sau în capacitatea sa fizică. Este înalt, puternic şi frumos. Poate să citească şi să scrie şi poate comunica cu mâinile atunci când este necesar. Este o formă de vorbire pe care am adoptat-o, mişcări în loc de cuvinte. Dar în afara familiei noastre, de multe ori îi este milă. Gând idiot. O populaţie analfabetă îi pasă puţin de un bărbat cu un scris frumos şi — fără vorbire, nu-i poate face să înţeleagă.

„Bună, Cyrus”, spune North. Se uită înainte şi înapoi între noi, apoi rânjeşte. — Tatăl tău s-a întors din călătoria lui de topografie?

Cyrus îşi încrucişează braţele peste piept şi se străluceşte. Lui nu-i place North mai mult decât noi ceilalţi. După o clipă, se mişcă să stea lângă mine, protector.

„De ce nu iei peştele înăuntru”, îi spun. „Vor dori curăţenie.”

Dă din cap spre sfoară, unde o tăietură curge pe burta fiecărui peşte, pentru a dovedi că a făcut-o deja.

„Se vorbeşte ceva despre tine în sat”, spune North.

Ochii căprui ai lui Cyrus se ciupesc de suspiciune. El este incapabil să ia momeala, să întrebe ce ar putea fi această discuţie.

„Se pare că te-ai certat cu Joshua Burgess în noaptea în care a murit. Este un moment fascinant, nu crezi?”

„Ce insinuezi?” întreb eu.

„Doar că fiul tău bate un bărbat în faţa a cincizeci de oameni şi câteva ore mai târziu acel bărbat se dovedeşte mort. Mi se pare curios. Poate că şi acel ofiţer de la

tribunal o va face. Am auzit că a adulmecat prin jur.”

„Dacă se întâmplă asta, fără îndoială, îl vei trimite la propria ta judecată de înec accidental.”

„O judecată făcută fără a beneficia de toate faptele.” Joseph North zâmbeşte. — Nu pot să nu mă întreb dacă ai ştiut de luptă când ai depus mărturie în faţa mea, doamnă Ballard.

Nu-i datorez acestui om nimic. Nu răspunsuri. Nu explicatii. Nu respect. Şi nu-i dau nimic din asta în timp ce stau acolo, aşteptând să plece.

Dar el nu a terminat. „Vreau să ştiu ce ţi-a spus Rebecca Foster. Dacă vreau să mă apăr, trebuie să înţeleg acuzaţiile.”

„Acuzaţiile mi se par destul de simple.”

Un muşchi mic îi zvâcneşte de-a lungul maxilarului. „Detaliile sunt vitale pentru apărarea mea.”

— Apărarea dumneavoastră nu este preocuparea mea, colonele. Mă duc la Vassal-boro să depun mărturie în numele Rebeccai, nu al tău.

„Eu sunt judecător al acestui judeţ. Prin lege, nu poţi să-mi ţii aceste informaţii.”

„Este datoria mea în faţa *legii* să depun mărturie în faţa *instanţei.* După cum bine ştiţi. O veţi auzi, împreună cu toţi ceilalţi, săptămâna viitoare, în faţa judecătorului din Vassalboro.

"Poate."

Ar fi putut spune la fel de bine, *dacă. Dacă* soţul tău este prezent. *Dacă* soţul tău este încă în viaţă. *Dacă.* Dar percepţia înseamnă foarte mult pentru Joseph North şi nu poate rupe caracterul în rolul său de acuzat pe nedrept. *Poate.* Un cuvânt mai civilizat, urban, mai puţin ameninţător. Totuşi, există oceane de sens în acele două silabe.

— Nu trebuie să fii îngrijorat, colonele. Sunt convins

că audierea se va desfăşura conform planului.”

Se întoarce la iapa lui. Adună frâiele. Îl văd cum se leagăn pe cal, apoi o întorc într-un cerc mic. „S-ar putea să iei în considerare toate modalităţile în care încrederea ta este deplasată”, spune el.

Ca la un semnal, Cicero mârâie.

„Dacă aş fi în locul tău, aş hrăni chestia aia înainte să muşte pe cineva.”

„Nu are rost să hrăneşti un câine când îşi poate lua cina de gât”, spune el, apoi îşi înfăşoară cizmele în partea iapei. Joseph North galopează pe alee, câinele bătrân pe călcâie.

Vineri, 18 decembrie — Înnorat şi puţină ninsoare. Colonelul North a fost aici. M-a examinat în legătură cu ce conversaţie a avut doamna Foster cu mine în legătură cu comportamentul lui faţă de ea în august anul trecut. Am fost acasă.

Sâmbătă, 19 decembrie — O parte senină a zilei. Astăzi se împlinesc 35 de ani de la căsătoria mea. Dl Ballard nu sa întors de la sondajul său. Am fost acasă.

DUMINICĂ, 20 DECEMBRIE

Uciderea găinilor este o mizerie sângeroasă, îngrozitoare. Sarcina îi revine de obicei lui Efraim sau Ionatan, dar ambii au dispărut. Aşa că astăzi Cyrus şi cu mine ne-am asumat slujba de măcelărie şi dăm trei cocoşi neplăcuţi în curte.

Aceştia sunt ultimii dintre cocoşii noştri în plus din primăvară. Lucruri rele care ne chinuie cu ciocul şi

pinteni de fiecare dată când mergem să strângem ouăle. Sunt mici şi grăsimi şi m-am săturat de ele. Nu-i mare tristeţe să-i vezi băgaţi la cuptor la friptură.

„Urăsc toporul”, îi spun lui Cyrus. „Ar trebui să folosim Revenge.”

Îmi aruncă o privire întrebătoare.

„Lama tatălui tău. Jos la moară. Chestia aia îngrozitoare, agăţată. Răzbunare. Aşa îi spunem noi. Adu-l dacă vrei.”

Îi ia doar câteva clipe să meargă acolo şi înapoi. Dar lama e în mână când se întoarce. Dezbatem în tăcere cine dintre noi va face treaba. El arată spre mine. Îşi ţine pumnul de parcă ar apuca ceva şi sunt de acord pentru că nu există o cale bună de a ieşi din această muncă. Mă voi confrunta cu pinteni sau lame într-un fel sau altul. Mai bine să fii stăpân pe lucrul care taie.

Cyrus apucă prima pasăre. O ţine cu capul în jos câteva clipe, lăsând sângele să-i curgă la cap. Când ochii i se închid şi aripile încetează să bată, ştiu că cocoşul a adormit. Cyrus îşi ţine capul în cealaltă mână şi îşi asigură strânsoarea de picioare. Urăsc *să* ucid lucruri. Dar îi urăsc mai mult pe aceşti cocoşi. Şi acesta este cel mai uman mod de a le trimite. Aşa că am tăiat gâtul păsării cu o mişcare rapidă, în formă de C şi gata. Cyrus atârnă pasărea de picioare de gard, astfel încât sângele să se scurgă. Merge destul de repede după aceea. Unul după altul. Odată ce terminăm, se duce să cureţe lama şi o pune înapoi la moară.

O să le pun pe Hannah şi pe Dolly să se îmbrace şi să gătească păsările după ce vor fi smulse. Nu există o modalitate curată de a termina treaba, dar este mai bine făcut afară decât în bucătărie, unde penele şi sângele vor ajunge peste tot. Opăr păsările în apă fierbinte pentru a slăbi penele, apoi îmi aşez scaunul şi ciopul ciotul în

curte şi mă apuc de treabă. În curând, există o grămadă de pene albe şi negre în găleata de la picioarele mele. Am eviscerat ultimul cocoş când din nou sunetul copitelor de cai răsună pe alee. Dar de data aceasta sunt două seturi şi nici măcar nu mă obosesc să-mi fac speranţe.

Când ridic capul, văd că North s-a întors. Şi şi-a adus soţia cu el. La jumătatea drumului, îi întinde mâna şi îi face semn Lidiei.

„Aşteaptă aici”, îi spune el, apoi îşi dă iapa în trap.

Lidia North face ce i se spune şi îşi trage calul cenuşiu la oprire. Este îmbrăcată într-o mantie verde de călărie şi tot ce pot să văd este faţa ei palidă care se uită pe sub glugă. Arată rău, iar mâinile îi sunt înfipte într-un manşon pentru a rămâne cald.

La naiba, cred, dar du-te să-l întâlneşti pe North la poartă, cu mâinile lipite de sânge.

"Colonel."

Este îmbrăcat în haine de călărie şi împachetat pentru o călătorie. M-am îndreptat spre Vassalboro devreme, fără îndoială. Curacul este pe călcâiele lui, privindu-mă în acel mod răpitor, prădător.

„Efraim?” întreabă el, fără să se obosească să descalece sau să ofere un salut.

„În drum.”

Pufneşte, neconvins. „Ti-aş da un sfat. Când stai în faţa judecătorilor”, spune North, cu o voce suficient de joasă încât soţia lui să nu poată auzi, cu braţul larg pentru a indica casa, hambarul, moara, „aminteşte-ţi cine sunt eu. La urma urmei, familia ta depinde foarte mult de generozitatea mea.”

„Mă ameninţăţi?”

„ Vă *reamintesc* ”, spune el, „că, în calitate de agent al proprietarilor Kennebec, este de datoria *mea* să confirm

că aţi îndeplinit toate condiţiile necesare pentru a obţine actul asupra acestei proprietăţi.”

"Nu vă faceţi griji. Îmi *amintesc* exact cine eşti, spun eu. „Rebecca Foster mi-a spus”.

Am fost atât de consumat de găini încât nu mi-am dat seama cât de jalnic de frig este aici. Soarele şi-a depăşit zenitul şi alunecă spre orizont, târând cu el şi ultima căldură slabă a zilei şi o briză a venit dinspre est, biciuind cioburi de gheaţă în aer. Mă ustură obrajii şi îmi lăcrimă ochii.

Vocea lui Joseph North este la fel de rece ca aerul când răspunde: „E clar că trăiesc mai mult de un idiot în această casă”.

Gâfâi la insultă. Aş putea să ţip de furie. Dar nu eu sunt cel care scoate sunetul brusc ţipăit. Vine atât de repede şi atât de tare încât sar. Învârte-te. Nu vezi nimic. Dar apoi se aude un zgomot de aer şi bătaie din aripi în timp ce o pasăre enormă se scufundă spre noi. Face un cerc leneş în jurul casei, trece între mine şi North, apoi alunecă spre poarta grădinii, strângând scândura de lemn atât de strâns încât ghearele ei deschid cedrul deteriorat.

Cicero ţipeşte şi mârâie, dar şi el vede acele gheare letale şi păstrează distanţa. North îşi trage calul înapoi, alarmat, dar nu simt decât un val sălbatic de uşurare.

„Percy”, şoptesc eu.

Există doar trei şoimi pe teritoriul Maine şi doar unul în Hallowell. Efraim este singurul care practică şoimul călare. Aşa că, când rostesc numele păsării, Joseph North îşi pierde orice nădejde şi îşi întoarce calul.

— Credeam că vrei să vorbeşti cu soţul meu? Sun după el. „După cum puteţi vedea, el este acasă acum.”

„Se face târziu”, spune North, cu pietriş în gât. „Nu mai am timp să frământ.”

Călare, la o plimbare rapidă, va dura patru ore pentru a ajunge la Vassalboro. Nu există nicio şansă ca el şi Lidia să reuşească înainte de căderea nopţii. Ceea ce înseamnă că trebuie să găsească adăpost pe parcurs sau să călătorească după întuneric.

— Păcat, spun eu, destul de tare încât Lidia să poată auzi. „Sunt sigur că soţului meu i-ar plăcea să vorbească cu tine despre vizitele tale în această săptămână.”

„Cicero, vino!” Nordul se trage. Nici nu se uită la mine şi nici numi ia rămas bun. Bătrânul trapează după el, cu crupa slabă clătinând la fiecare pas. North s-a întâlnit cu soţia lui, la jumătatea drumului până la linia copacilor, când văd un alt cal şi călăreţ ieşind la iveală. Inima mea se avântă pentru o secundă până îmi dau seama că nu este soţul meu.

Moses Pollard călăreşte herghelia preferată a tatălui său şi poartă cele mai bune de duminică. Are un buchet de boabe de sumac roşu aprins într-o mână şi un rânjet prostesc pe faţă.

„Oh mare durere”, şoptesc eu.

Percy îşi strânge strânsoarea poarta grădinii şi aud zgârietura ghearei de lemn. Iaşii atârnă de la picioarele lui, toţi doisprezece centimetri legănându-se înainte şi înapoi în timp ce îl priveşte pe tânăr care se apropie.

Moise a observat şi pasărea şi se ridică la trei metri de poartă. Calul lui se ridică neliniştit.

— Ai trecut pe lângă Efraim pe drum? întreb eu.

"Nu."

Moise descălecă, ţinând stânjenit buchetul într-o mână, în timp ce strânge frâiele în cealaltă. Îşi drese glasul, neştiind cum să procedeze acum că ştie că tatăl lui Hannah nu este acasă. Este evident că nu s-a pregătit pentru această posibilitate.

Percy, totuşi, devine nerăbdător şi scârţâie tare,

clătinând din cap.

— Îi este foame, îi explic.

Pentru o clipă, ochii lui Moise se rotunjesc de alarmă şi îmi dau seama că a înţeles asta ca însemnând că aş putea pune pasărea asupra lui.

„Hannah!” Sun, apoi îmi strâng buzele ca să nu mai râd când Moise pălişte. O, cât de slabă creşte inima omului când o smulge – încă bătând – din piept şi o pune la picioarele unei femei. Când fiica mea apare în prag, îi spun: „Ai companie. Şi te rog trimite-l pe Cyrus cu unul dintre acei cocoşi. Lui Percy îi este foame.”

Obrajii lui Hannah înfloresc cu o culoare fericită când îl vede pe Moise. Ea îi zâmbeşte, el îi întoarce gestul şi ştiu că totul este pierdut. În cursul anului va avea loc o nuntă.

„Tata e acasă?” întreabă ea uitându-se la pasăre.

"Nu ştiu. Dar trebuie să-l duc pe Percy la mieauna.

Hannah se bagă înăuntru şi se întoarce o clipă mai târziu cu Cyrus, care ţine de gât o pasăre smulsă.

Zâmbeşte şi îl atârnă deasupra pământului. Există o sclipire tachinătoare în acei ochi alun care sugerează că ar putea arunca pasărea direct în Moise doar pentru a vedea ce se întâmplă. Hannah este sora lui mai mică până la urmă. Nu poate să-i fie uşor peţitorului ei.

În diferite circumstanţe, l-aş putea lăsa să se joace cu Moise. „Aruncă-l în faţa porţii”, îi spun lui Cyrus. „Înainte să vină la tine.”

Puiul aterizează cu un flop umed exact acolo unde intenţionează Cyrus. Mă dau înapoi când Percy se lansează de pe poartă şi începe să-şi sălbatice prânzul chiar acolo, pe potecă.

„Moise, de ce nu intri cu Cyrus şi Hannah şi nu bei un ceai? Îl voi pune pe Percy la moară şi mă voi alătura cu tine în curând.

— Desigur, stăpână Ballard, spune el, legând frâiele şi trecând prin poartă. El ţine un loc larg, cu grijă să nu privească măcelul, apoi îi urmează pe ceilalţi în casă. Ar *veni* să cheme într-o după-amiază în care este imposibil să păstrezi vreun simţ al decorului. Măcar vor avea o poveste de spus copiilor lor într-o zi. Cu grijă, mă las pe o parte şi îmi spăl sângele de pe mâini.

Nu mi-e ruşine să recunosc că aştept prea mult să-l adun pe Percy. Sper ca Efraim să coboare pe alee în orice moment şi să mă elibereze de datorie. Dar el nu vine şi nu se aude nici un zgomot de copite nicăieri în pădure. Devine din ce în ce mai liniştit şi mai rece.

— O să vorbesc cu stăpânul tău despre asta, spun eu, trăgându- mi şalul de pe umeri. Nu este suficientă protecţie, ştiu asta, dar este mai bine decât nimic şi o înfăşuresc în jurul antebraţului stâng. Percy ar putea să-mi zdrobească braţul cu o apăsare feroce din acele gheare. Putea să rupă prin carne şi oase. Dar cu siguranţă pregătirea lui Efraim nu este degeaba? Acesta este ceea ce îmi spun în timp ce îmi tin respiraţia, închid ochii, îmi întorc fata şi îmi întind antebraţul stâng într-un unghi drept din partea mea. Imediat ce se opreşte, un zid de aer şi aripi bătând îmi loveşte faţa.

Deschid cu piciorul uşa de la mihiaurile lui Percy. De fapt, nu m-a rănit. Cel mai probabil pentru că am făcut exact aşa cum l-am văzut pe Efraim făcând de o mie de ori. Odată ce Percy a fost stabil pe braţul meu, mi-am pus degetele mâinii drepte între picioarele lui – chiar deasupra ghearelor lui – apoi l-am ridicat de pe braţul meu. După aceea, a fost doar o chestiune de a asigura iesele şi de a merge, cu braţul întins, până la moară.

Încă nici urmă de Efraim. Fiecare minut care trece face ca piatra din stomacul meu să devină mai grea.

Toate fricile teribile pe care le- am ţinut la distanţă în ultimele două săptămâni se ciocnesc una de cealaltă, din ce în ce mai tare. Dar nu pot distra pe niciunul dintre ei acum. Trebuie să mă pregătesc pentru călătoria mea la Vassalboro de marţi. Şi trebuie să fiu gazdă pentru tânărul care a venit să o curteze pe fiica mea.

În retrospectivă, îmi spun, de aceea am ratat evidentul. S-au întâmplat prea multe deodată. Dar o văd, în sfârşit, când mă aplec în faţă pentru a pune pasărea în miuarurile lui.

Ephraim a legat un mesaj în jurul piciorului lui Percy:

Ne vedem la tribunal. Adu cartea.

VASSALBORO
MIERCURI, 23 DECEMBRIE

Desfac biletul, apoi îl reîmpachetez în timp ce mă aşez pe pat din camera mea de la mansardă închiriată de la Silver Street Tavern din Vassalboro. Îmi trec unghia mare de-a lungul cutei, purtând-o subţire. Scrisul de mână al lui Efraim este îngrijit şi concis, litere perfect spaţiate desenate cu o mână fermă. Mă minunez de frumuseţea lor, de exactitatea fiecărei linii şi curbe elegante. Soţul meu se numără printre cei care cred că scrisul de mână al unui bărbat este o dovadă a caracterului său.

Audierea începe în mai puţin de o oră, dar Efraim încă nu este aici. Am făcut călătoria singur ieri, alegând să nu călătoresc cu familia Foster, ca să am timp şi spaţiu să mă gândesc, şi am ajuns la apus, aşteptându-mă să-mi găsesc soţul aşteptându-mă. Nu era, aşa că am sărit peste cină şi m-am culcat devreme, dornică de un somn bun.

Stomacul îmi bubuie, dar gândul că mănânc îmi face greaţă. Îmi pun părul, îmi pun cea mai bună rochie, îmi dantelă cizmele şi bag jurnalul într-un ghiozdan de piele înainte de a părăsi camera. Cobor toate cele trei etaje de scări cu grijă, având grijă unde îmi pun picioarele în casa scărilor întunecată. În loc să mănânc micul dejun, iau un măr moale şi şifonat dintr-un castron de pe una dintre mese în timp ce trec prin holul principal, apoi îl duc în grajdurile din spatele tavernei unde este găzduit Brutus. Nu este mult mai uşor acolo decât în casa scării şi sunt forţat să evit grămezile de gunoi de grajd în drum spre taraba lui. O privire rapidă în toate direcţiile dezvăluie că nu există niciun semn de Sterling.

"Unde eşti?" mormăi pe sub răsuflare.

Brutus smuieşte când apar în faţa lui şi îşi vâră capul peste uşa boxei. Întind mărul pe palmă şi el îl scoate cu

dinţii.

„Nu muşca pe nimeni cât sunt plecat”, spun, apoi îşi freca nasul cu drag.

Stau acolo, cu ochii închişi, încă o clipă. Mirosul de fân şi de cal şi gunoi de grajd mă măcina. Este un parfum fortifiant care îmi aminteşte de casă.

"Da. Mă zăbovesc, îi spun lui Brutus. „Uneori o femeie trebuie să facă un lucru de care se teme.”

Se uită la mine, cu ochii căprui care nu clipesc. Nesimpatic. Apoi pufneşte, trimiţându-mi o pufătură de aer cald în faţă.

„Bine, atunci. Fii un măgar.”

Spre deosebire de Hallowell, toate procedurile judecătoreşti din Vassalboro au loc la Meeting House – o clădire dreptunghiulară lungă cu un etaj, care serveşte drept biserică, tribunal şi centru comunitar. Se află chiar vizavi de tavernă şi, odată ce ies afară, văd că există deja o coadă de oameni care aşteaptă să intre. Ca şi în Hook, zilele de la tribunal atrag întotdeauna mulţime. Nevrând să pierd un loc avantajos, mă grăbesc peste drumul plin de noroi şi urc treptele pe promenada care leagă toate magazinele şi clădirile de pe acea parte a străzii. Intru în spatele unui grup de femei care şoptesc şi le urmez în Casa de Adunări.

Jumătate din bănci sunt deja pline, iar eu manevrez cât pot de aproape de faţă. Odată ce mi-am ales locul, bag ghiozdanul între picioare şi aştept. Deoarece unul dintre inculpaţii din cazul Foster se întâmplă să fie şi un judecător de circuit, această audiere a atras multă atenţie. Asta nu înseamnă că va fi primul pe dosar sau că va fi audiat chiar astăzi. Se ştie că Curtea de Sesiuni Generale va funcţiona până la trei zile. Deşi bănuiesc că nu va fi cazul în această sesiune, având în vedere că Crăciunul se apropie.

Îl văd pe Joseph North stând în stânga unei mese

lungi din partea din faţă a camerei, unde un bărbat în vârstă, îmbrăcat în halate de mătase şi o perucă albă pudrată, studiază dosarul. Pentru că este întâlnirea de iarnă, halatul lui este roşu. Negrul este rezervat pentru vară.

North nu pare încântat să stea cu ceilalţi inculpaţi şi nu vorbesc între ei sau cu nimeni altcineva. El stă drept, ras curat şi poartă cea mai bună haină a lui.

Camera continuă să se umple şi încă nu există nici un semn de Efraim. Dar exact la ora nouă, judecătorul loveşte ciocanul de masă şi camera tace. Întinz gâtul să o caut pe Rebecca Foster şi o găsesc în colţul din spate, aşezată lângă soţul ei. Ochii ei sunt închişi, iar faţa ei este întoarsă spre fereastră, ca şi cum ar fi luat putere din lumina slabă care se filtrează. Arată frumoasă şi ruptă.

Peste culoar şi cinci rânduri înainte se află Lidia North. E slăbită şi dezumflată. Subţire ca şina. Palid ca o fantomă. Pometii mai ascuţiţi, claviculele ieşind deasupra gulerului din dantelă al rochiei ei albastre. Cred că durerile ei de cap trebuie să fie mai grave în ultima vreme. Cu toate acestea, ea nu este descurajată să-şi întreţină soţul.

„Curtea de şedinţe generale este acum deschisă”, anunţă grefierul. „Preşedintele onorabilului Obadiah Wood.”

Onorabil este un termen folosit vag în sensul că Wood — un medic — este, la fel ca North însuşi, un judecător de pace neinstruit, recunoscut de statul Massachusetts şi Districtul Maine, dar nu un avocat de profesie. El umple un gol specific în sistemul juridic şi are o înţelegere rudimentară a legii în cel mai bun caz. Majoritatea acestor judecători guvernează prin bun simţ, dar unii prin parţialitate.

Pentru că aceasta este doar o audiere, nu sunt avocaţi

prezenţi, nu există juriu şi nu se va pronunţa niciun verdict. Instanţa se întruneşte pur şi simplu pentru a constata validitatea acuzaţiei şi pentru a stabili acuzaţii formale pentru un proces viitor, dacă este necesar.

Obadiah Wood se uită la dosarul din faţa lui şi spune: „Instanţa va audia probe în cazul Commonwealth-ului împotriva lui Henry Jackson. Domnul Jackson, un frizer, este acuzat de răni rău intenţionate în timp ce îl bărbierise pe Jacob Retton în urmă cu două luni.”

Doi bărbaţi se apropie de masa lungă şi îşi argumentează pe rând cazul în timp ce judecătorul le pune fiecăruia dintre ei o serie de întrebări. Întreaga dezbatere durează mai puţin de zece minute, iar Wood declară că Henry Jackson şi-a tăiat clientul cu un brici din greşeală şi nu sunt acuzate, în ciuda faptului că Jacob Retton va avea o cicatrice de-a lungul maxilarului pentru tot restul vieţii. . Henry Jackson este obligat să plătească o amendă de doisprezece şilingi drept recompensă.

Şi aşa merge. El audiază trei cazuri de furt mic, două de calomnie, o cerere de divorţ, o soluţionare a succesiunii, o încălcare a contractului (contractul menţionat fiind o strângere de mână) şi cinci cereri de recuperare a datoriilor. Dispune în total şase amenzi, toate înregistrate de grefier. Este nevoie de aproape două ore pentru a elimina aceste cazuri şi încep să mă simt înţepenit şi amorţit din cauza stării atât de mult. Regret că nu am luat micul dejun. Mă întreb dacă va exista o oportunitate de a scăpa şi de a găsi un privat pentru a mă uşura.

„Următorul pe dosar este Commonwealth-ul împotriva lui Joseph North şi Joshua Burgess.”

Mă încordez ca nordul. Dar apoi Barnabas Lambard se strecoară de la marginea camerei şi se apropie de masă. Fusese atât de nemişcat încât nu-l văzusem. Îi şopteşte ceva lui Obadiah Wood, apoi se întoarce la locul lui.

Barnaba mă vede, totuşi, şi nu-mi dau seama dacă expresia lui este una de iritare sau de curiozitate. Mă îndoiesc că se aştepta să mă găsească aici. Dacă mai este timp după aceea, îmi voi cere scuze că nu l-am avertizat despre cadavru.

Obadiah Wood se întoarce către grefier şi spune: „Vă rog să-l scoateţi pe Joshua Burgess din dosarele instanţei. Am fost anunţaţi că este decedat. De asemenea, reţineţi că poate exista o anchetă viitoare cu privire la cauza morţii."

— Îmi cer scuze, Onorată Tată. North face un pas înainte şi îşi drese glasul. „Cred că a fost o greşeală. Benjamin Page, un medic din Hallowell, a declarat moartea lui Joshua Burgess o înec accidental."

Mă uit la North, curios ce face. Nu în urmă cu cinci zile, el l-a ameninţat pe Cyrus, insinuând că el a fost cel care l-a ucis pe Burgess. Şi acum împinge din nou evaluarea doctorului Page? Nu are sens.

De parcă mi-ar fi simţit controlul, ochii lui North se îndreaptă spre ai mei – se strâng – apoi se întorc la judecător.

Oh. Este o ameninţare, cred. *Pentru mine. Ştie că nu vreau ca numele lui Cyrus să fie adus în judecată în legătură cu o anchetă de crimă. Îmi aminteşte că are o carte de jucat.*

"Dl. Lambard?" întreabă Wood.

Barnabas mai face un pas înainte, dar de data aceasta îşi scoate pălăria şi o pune pe coapsă. „Da, domnule onorabil?"

— Te-ai dus să-l prinzi pe domnul Burgess?

„Am făcut-o. La ordinele acestei instanţe."

„Şi ce ai găsit?"

„Că el este mort. Eu însumi am văzut cadavrul în timp ce era depozitat până când pământul se dezgheţă suficient pentru îngropare."

— Şi ţi s-a părut că bărbatul s-a înecat?

Barnabas clătină din cap şi două bucle îi cad peste frunte. „Nu, domnule onorabil, el…”

North îşi drese glasul. — Din nou, domnule domnitor, dacă pot să clarific?

„Dacă vreau lămuririle tale, o voi cere. După cum spuneai, domnule Lambard?

Am fost curios de Barnabas din momentul în care l-am văzut ceartă în faţa Tavernei Pollard cu James Wall şi continuă să mă surprindă acum.

„Când am găsit cadavrul domnului Burgess, am văzut că avea nenumărate răni. Aşa că am cerut să văd înregistrările instanţei cu privire la moartea lui. Am fost mulţumit de un anume Henry Sewell din Hallowell.” Aici el se uită la mine şi dă din cap atât de slab încât abia îl prind. „Este adevărat că cauza oficială a morţii înregistrată este cea a înecului”.

Mulţimea murmură în linişte şi Barnaba îi dă voie.

„Dar”, spune el, după o clipă, „înregistrarea arată, de asemenea, că a existat o a doua opinie, contradictorie, cu privire la cauza morţii – înregistrată tot de un medic – cea a crimei. Mai exact agăţat. În calitatea mea de ofiţer al instanţei, este părerea mea, având în vedere că domnul Burgess este unul dintre cei doi bărbaţi acuzaţi de o crimă gravă, aceasta pare o chestiune care merită analizată. În mare parte pentru că” – şi aici arată scuze – „în timpul aceleiaşi audieri, un bărbat a fost acuzat că l-a ucis pe domnul Burgess”.

„Ce om?” întreabă Wood.

— Reverendul Isaac Foster, domnule.

Băiat prost, cred, şi când Barnaba se uită la mine, poate judeca în siguranţă gândurile mele numai după expresia mea. Sprâncenele i se ciupesc de îngrijorare înainte să se întoarcă spre Wood.

"Dl. North", întreabă Wood, „a fost vreo dovadă în acest sens oferită curţii dumneavoastră?"

Se ridică şi văd că îşi alege cuvintele cu grijă. „O tânără care lucra pentru familia Foster susţine că a auzit-o pe doamna Foster spunând că soţul ei l-a ucis pe bărbat. Dar acel punct a fost argumentat şi în sala mea de judecată, aşa că i-am pus grefierului meu să înregistreze acuzaţia, dar nu am luat nicio măsură suplimentară, deoarece părea a fi o preocupare mai bine lăsată la o altă instanţă." North oferă un zâmbet ciupit. „Având în vedere circumstanţele."

„Ei bine, cel puţin putem fi de acord cu asta." Wood pufneşte, apoi loveşte masa cu ciocanul. Grefierul va observa că problema cauzei morţii lui Joshua Burgess rămâne nehotărâtă şi va fi amânată până la următoarea sesiune. La fel ca orice considerare a implicării reverendului Foster sau a oricui altcineva. Vom trece la problema în discuţie. Cazul împotriva lui Joseph North, deoarece se referă la acuzaţia de vătămare a persoanei amantei Foster. Toate părţile vă rog să vă prezentaţi."

Rebecca se deplasează în partea din faţă a camerei, cu degetele înnodate la talie, cu capul sus. Isaac urmează, cu o mână aşezată protector în partea mică a spatelui ei. Ea se uită la Isaac, alarmată, când el se îndepărtează de partea ei şi se apropie de masă.

„Am o cerere de făcut înainte de a începe", spune el.

Wood se uită la Rebecca, apoi la Isaac. — Presupun că eşti domnul Foster?

"Eu sunt."

— Nu vă temeţi, domnule Foster, instanţa nu se va ocupa astăzi de acuzaţia care v-a fost adusă.

„Nu asta aş vrea să mă adresez. Deşi, având în vedere că nici eu, nici soţia mea nu am fost luna trecută în instanţa judecătorului North şi nu am avut şansa să ne apărăm, aş dori ca dosarul să arate că neg în mod oficial

acuzaţia. Nu am avut niciun rol în moartea acelui om.”

„Foarte bine atunci, grefierul vă va înregistra declaraţia.”

Isaac Foster a trecut de treizeci de ani şi trece de la simplu la familiar, dar încă are vocea unui orator şi rezonează prin cameră. „În aceeaşi zi în care mi-au fost aduse acele acuzaţii ticăloase, Joseph North a depus acuzaţii de desfrânare împotriva soţiei mele. Mi-ar plăcea să le scadă.”

„Este foarte neobişnuit”, spune Wood. „De ce au fost depuse acuzaţii?”

Isaac deschide gura pentru a răspunde, dar North, vădit nervos, îl întrerupe. „Tânăra menajeră a stăpânei Foster a adus această acuzare, nu eu. Ea susţine că amanta Foster este însărcinată de un bărbat, nu de soţul ei.”

„Şi aceasta ar fi aceeaşi tânără, care nu mai este angajată, care şi- a acuzat şi soţul de crimă?” întreabă Wood.

"Ah." Îşi drese glasul. "Da. Ar fi.”

Există gheaţă în tonul lui Obadiah Wood când întreabă: „Şi aţi crezut că este potrivit să depuneţi aceste acuzaţii într-un caz în care sunteţi inculpatul?”

Sala de judecată este tăcută, toţi ochii îndreptaţi spre partea din faţă a sălii unde se desfăşoară această ultimă întorsătură.

North îşi ridică bărbia. „M-am gândit să-mi fac treaba.”

„În acest caz, depăşeşti. Am ordonat ca toate acuzaţiile de curvie împotriva Rebeccai Foster să fie renunţate imediat.” Se întoarce către funcţionar. „Citează un conflict de interese ca explicaţie.”

În Curtea de Sesiuni Generale, judecătorul singuratic are o mare marjă de manevră în aceste chestiuni. Cu toate acestea, Curtea de Motive Comune necesită o

hotărâre majoritară, aşa că sunt recunoscător că este un singur om, şi nu trei, care audiază acest caz astăzi.

„Pot să continui? Sau există alte încălcări de conduită despre care ati dori să ne informaţi?” Obadiah Wood îşi încrucişează mâinile pe masă şi se uită direct la North.

„Prin toate mijloacele, să terminăm cu asta”, îi spune North.

Îndrăznesc să arunc o privire către Lidia care, cu ochii aţintiţi asupra soţului ei, pare acum îmbujorată. Dar are bunul simţ de a păstra pentru ea orice simte şi se abţine să facă orice izbucnire.

Wood scanează din nou dosarul, apoi ridică privirea spre mulţimea adunată. „Acuzaţia afirmă că în noaptea de 10 august, Joseph North şi Joshua Burgess au pătruns în casa lui Isaac Foster şi au rănit-o pe soţia respectivului domnului Foster.” Se uită la Rebecca. — Asta este acuzaţia pe care o aduci în faţa acestei instanţe?

Rebecca stă în faţa mesei şi, când vorbeşte, vocea ei nu se clăteşte. "Nu. Nu este.”

Nu sunt singurul care trag un gâfâit puternic. *Doamne, ce face ea?* Cred că.

Obadiah Wood se uită la dosar şi apoi se întoarce la Rebecca. „Notele mele indică o vătămare fizică. Dacă nu asta, care este taxa dvs.?”

„S-au produs leziuni fizice”, spune ea, iar acolo, la ultima silabă, îi aud prima rupere a vocii. „Dar au fost din cauza unui viol. Aceasta este sarcina mea, Onorată Tată. În noaptea de zece august, acei bărbaţi au pătruns în casa mea şi” – îşi drese vocea, înghite în sec – „m-au *violat* ”.

Wood îşi strânge sprânceana. „Este o acuzaţie foarte serioasă. Aveţi vreo dovadă?”

„Au lăsat suficiente dovezi chiar aici.” Rebecca îşi pune o mână tremurândă pe burtă şi strânge ţesătura, astfel încât proeminenţa mică şi rotundă să fie evidentă.

„De asemenea, acuzaţi că sunteţi cu un copil ca urmare a acestui atac?”

"Eu sunt."

După un moment, Wood se întoarce spre Nord. „Ce ai de spus acestor acuzaţii?”

Toată fanfara a dispărut din vocea lui. „Neg tot ce a spus această femeie. Nu am fost la ea acasă în acea seară şi nu am făcut lucrurile de care mă acuză ea.”

Lemn. „Atunci unde ai fost?”

„Am luat cina acasă cu un maior Henry Warren din miliţia din Boston. Regimentul său se află acum în Fort Halifax, dar va atesta cu bucurie acest fapt dacă i se va da ocazia. După cină, a plecat, iar eu şi soţia mea ne-am culcat.”

„Stăpâna North?” întreabă Wood.

Ea stă în picioare, iar când vorbeşte, vocea ei este mică. „Este aşa cum spune el. Soţul meu era acasă în acea seară.”

North nu se uită la Rebecca, dar îşi înmuie vocea. „Nu mă întreb dacă cineva a abordat-o pe stăpâna Foster, dar nimic din ceea ce pretinde ea nu s-a întâmplat de mâna *mea* . Am fost acuzat pe nedrept.”

„S-ar putea să fi fost comis un atac grav împotriva persoanei tale, stăpână Foster”—Wood arată cu degetul spre North, care este pe cale să-l întrerupă din nou—,dar mă aflu într-o situaţie dificilă de a nu-ţi putea verifica afirmaţiile. Fără un martor la acest atac, nu putem *dovedi* că s-a întâmplat. Şi să acuzi un om de o crimă capitală fără nicio dovadă este un lucru dificil.”

Isaac Foster începe să tremure. Începe în vocea lui şi se mişcă către braţul întins, arătând spre Nord. Este cel mai puţin compus pe care l-am văzut vreodată. El este furios. Transpiraţie. Ochelarii îi alunecă pe nas şi îi împinge la loc. "El. A fost martor. Acest. *A* făcut- o!”

Wood pare îndurerat când îi reaminteşte lui Isaac că

North este un inculpat, nu un martor şi că a negat acuzaţiile, indiferent.

"Vă rog." Rebecca se apropie de judecător. „Am un martor. Ea este în această sală de judecată. Ea poate mărturisi că spun adevărul."

Simt că stomacul mi se răsuceşte cu o adrenalină bruscă, iar inima îmi zboară în piept, bătându-mi puternic de coaste.

„Protest acest martor!" spune North, făcând din nou un pas înainte. „Ea nu..."

Vocea lui Obadiah Wood este puternică, tăiată pe silabe. Îşi pierde răbdarea. — Nu este rândul dumneavoastră să vorbiţi, domnule North. Vei avea şansa ta. Faceţi un pas înapoi."

North face ceea ce i s-a spus, dar pot vedea bula crescândă de frustrare în pieptul lui, felul în care umflă şi iese cu fiecare respiraţie. Este obişnuit să aibă control total asupra unei săli de judecată.

„Cine este acest martor?" întreabă Wood.

„Eu", spun eu, stând în picioare. Întreaga cameră îşi balansează capetele în direcţia mea. „Pot verifica tot ce tocmai a spus Rebecca Foster în instanţă."

„Te rog să faci un pas înainte, stăpână...?

„Balard".

Judecătorul Wood flutură cu braţul, indicându-mă că ar trebui să mă apropii de masă.

„Obiec", spune Joseph North, renunţând la orice simţ al proprietăţii. „Legea acoperirii împiedică orice femeie – chiar şi una la fel de apreciată ca amanta Ballard – să depună mărturie în instanţă fără prezenţa tatălui sau a soţului ei."

— Şi ce îngrijorare vă este asta, domnule colonel?

„ *Mare* îngrijorare! Fiecare cuvânt din ea. Legea rămâne fermă în ceea ce priveşte parametrii a ceea ce mărturie poate da."

Îmi croiesc drum prin mulţime, ghiozdanul în mână, ignorând North şi vorbesc direct cu Wood. „Sunt moaşă, iar legile din Massachusetts şi din districtul Maine îmi permit să depun mărturie în instanţă, în afară de orice acoperire, fie că este vorba de soţ sau tată. Fac acest lucru în sala de judecată a lui Joseph North de mai multe ori pe an şi nu s-a opus niciodată”.

North clătină din cap, ridică o mână, arătă cu degetul pentru a accentua şi vine el însuşi să stea în faţa mesei. „Legile din Massachusetts prevăd că o moaşă poate depune mărturie în chestiuni de paternitate. Nu îi acordă o astfel de indemnizaţie în audierile legale ca acesta.”

„S-ar putea argumenta că aceasta *este* o chestiune de paternitate”, spun eu.

„Aceasta este o acuzaţie care nu poate fi *niciodată* dovedită!”

Pentru prima dată astăzi, Obadiah Wood pare nesigur. Se uită la Nord. Apoi înapoi la mine. Dar el nu vorbeşte şi nu oferă comentarii cu privire la obiecţia lui North. Cu cât tăcerea continuă, cu atât nordul este mai drept.

Îmi strâng mai strâns ghiozdanul. „Te rog, Onorată Tată, tatăl meu a murit cu mulţi ani în urmă, iar soţul meu...”

„Este aici!” strigă Ephraim din spatele sălii de judecată, chiar lângă uşă. "Sunt aici!"

Lui Ephraim îi ia o clipă să ajungă pe front. Casa de şedinţe este atât de plină – există loc doar în acest moment – încât trebuie să se strecoare între zeci de spectatori pentru a ajunge lângă mine. Când o face, miroase a cal, transpiraţie şi vânt şi ştiu că a călărit din greu pentru a fi aici la timp. Îmi dă mâna o strângere reconfortantă.

„Îmi pare atât de rău”, îmi şopteşte el la ureche. „Voi explica mai târziu.”

Efraim se întoarce spre judecător şi zâmbeşte. Îl

cunoaşte pe Obadiah Wood, dar se anunţă în folosul celor care urmăresc. „Sunt Ephraim Ballard, soţul Marthei şi îmi cer scuze pentru întârziere.” El aruncă o privire neiertă către North. „Am fost inevitabil reţinut.”

— Vă mulţumesc că aţi venit, domnule Ballard, spune Wood, apoi îmi face semn. „Vă rog, spuneţi instanţei ce ştiţi despre evenimentele care au avut loc pe 10 august.”

„Am chemat-o pe amanta Foster pe 19 august şi am găsit-o grav rănită. Sunt moaşă. Mă ocup de femei de peste treizeci de ani. Ştiu daunele provocate de viol, iar rănile Rebeccai au fost unele dintre cele mai grave pe care le-am văzut vreodată.”

„Ea minte”, mârâie North.

— Asta e singura ta apărare? Wood se repezi la el. „Că orice femeie care te contrazice este o mincinoasă? Continuă, doamnă Ballard.”

„Rănile de la atacul ei au fost văzute cu proprii mei ochi. Avea mai multe vânătăi şi tăieturi. O buză despicată. I-am îmbrăcat rănile şi am ajutat-o să se scalde şi am ascultat detaliile a ceea ce i s-a întâmplat. Ea nu a schimbat niciun cuvânt din acea zi în asta.”

Obadiah Wood se scarpină la falcă. „Cum poate instanţa să fie sigură că tu şi amanta Foster nu aţi conspirat pentru a-l acuza greşit pe colonelul North?”

înghit un oftat. Nu voi înţelege niciodată de ce bărbaţii cred că femeile muncesc atât de mult pentru a le distruge. Din experienţa mea, de obicei este invers.

„Pot dovedi asta”, îi spun. „Dacă îmi dai voie?”

„Prin toate mijloacele.”

Scot jurnalul din ghiozdan, îl duc la masă, apoi îl pun în faţa judecătorului şi mă întorc la intrarea pe 19 august. Aduc cartea mai aproape ca el să o citească.

„Acolo”, spun eu. „Am înregistrat acuzaţia Rebeccai în agenda mea în noaptea în care mi-a spus-o. Veţi observa că am făcut multe luni de înregistrări de atunci şi că nu

m-aş fi putut întoarce să le completez. Ceea ce susţine Rebecca este adevărat. În fiecare cuvânt şi detaliu.”

Obadiah Wood ne respinge astfel încât să poată citi înregistrările din jurnal şi să delibereze. Pe baza numărului de oameni care ies din Casa de Adunări, se simte ca şi cum întreg oraşul Vassalboro este prezent.

În timp ce cu Efraim ne îndreptăm spre uşă, o văd cu coada ochiului pe Lidia Nord. Ea face cu mâna, încercând să-mi atragă atenţia în timp ce se îndreptă spre mulţime.

Odată ce ajunge la câţiva metri de noi, Lidia strigă: „Martha! Putem vorbi? Am terminat tonic.”

Dar până atunci am ajuns la îndrăgostirea oamenilor care ieşiră pe uşă, iar Lidia este mutată, cu vocea pierdută în mulţimea zgomotoasă. Nu mă uit la Ephraim să văd dacă a observat-o. Pentru moment, este mai uşor să mă prefac că nu am auzit. Odată afară, merg cu Ephraim în timp ce îl conduce pe Sterling la grajduri pentru a fi hrănit şi îngrijit.

„Ai primit mesajul meu?” întreabă el, căutând o tarabă goală.

„Aproape că am pierdut un braţ în acest proces, dar da.”

„Percy nu ţi-ar face rău.”

„Mă bucur că eşti sigur de asta. A trebuit să-i hrănesc un pui smuls doar ca să mă asigur.”

Odată ce Efraim ia dat frâiele grajdului cu dinţi tăiaţi şi i-a dat un şiling să îngrijească calul, îmi arunc braţele în jurul lui.

„Eram atât de îngrijorat că nu vei reuşi.”

„Aproape că nu am făcut-o.” Mă trage mai aproape. Respiră parfumul pielii mele. „Mlaştina este mizerabilă în această perioadă a anului. Am fost aproape înghiţiţi de două ori. Dacă North acordă acel contract de închiriere, îl voi numi criminal. Nimeni nu ar putea supravieţui acolo.”

„Ei bine, cu siguranţă a vrut să te ucidă chiar acum”, spun eu.

„Lasă-l să încerce.”

„Aş prefera ca el să nu fie el, dacă nu te superi. Am trăit destul de mult fără tine în ultimele săptămâni.”

Ephraim mă conduce înapoi la cârciumă şi luăm un prânz neliniştit la o masă mică din colţ. Tocanita este fara aroma şi painea uscata. Tânjesc după oraşul nostru şi taverna noastră şi gătitul lui Abigail Pollard. Ne luăm mâncarea până când un bărbat vine să stea lângă mine şi îşi drese glasul. Îmi ridic privirea spre o faţă plină de scuze.

„Stăpână Ballard”, spune el, apoi dă din cap către Ephraim. "Dl. Ballard.”

„Acesta este Barnabas Lambard”, îi explic soţului meu. „Ofiţer de instanţă. S-au întâmplat multe când ai fost plecat.”

Efraim îl urmăreşte pe băiat, dar nu spune nimic

Barnaba îşi scoate pălăria. „Nu ştiam că Foster sunt prietenii tăi”, îmi spune el.

„N-ai fi putut.”

„Cu siguranţă nu am intenţionat să le înrăutăţesc situaţia. Văd că am, totuşi. Şi asta mă deranjează. Am raportat doar ceea ce am găsit în Hallowell.” Îşi drese glasul, iar acuzaţia este blândă. „Ce m *-ai* trimis să găsesc.”

Nu mă uit la soţul meu, deşi îi simt privirea curioasă pe profilul meu. „Via e a mea. Ar fi trebuit să-ţi spun că Burgess a murit, dar mia fost teamă că vei pleca fără a investiga. Susţin evaluarea mea că a fost ucis. Dar nu a fost de Isaac Foster.”

„Ştii asta sigur?”

Ezit, dar doar pentru o clipă. „Deşi sunt suficient de mare ca să fiu sigur de puţin, ştiu că Isaac este un om livrest, nu un brutal. Şi el a fost cel care a insistat ca

acest caz să treacă prin instanţe. Nu are sens să ia dreptatea în propriile mâini înainte de începerea procesului.”

„Ei bine, sper că ai dreptate.” Îşi întoarce pălăria la cap. „Mai bine m-aş întoarce.”

Efraim îl priveşte cum pleacă şi pot vedea toate întrebările crescând în ochii lui. Odată ce Barnaba a împins uşa, se întoarce spre mine. „Despre ce era vorba?”

„Cred că tânărul domnul Lambard încearcă să rămână de partea mea bună.”

„Şi de ce anume ar fi preocupat de asta?”

— Probabil pentru că s-a îndrăgostit de fiica ta.

„Mă îndoiesc că Moise va fi încântat să audă asta.”

„Mă îndoiesc că lui Moise îi va păsa. Barnaba nu este după Hannah.”

Efraim face calculele. Încruntă. "Nu. E prea tânără.”

— Explică-i asta lui Dolly.

„Aş prefera să explici ce s-a întâmplat cât timp am fost plecat. Şi repede.”

Deschid gura să fac exact asta când auzim strigăte pe străzi. Judecătorul este pregătit.

Spectatorii ne fac loc lui Efraim şi mie când intrăm din nou în Casa de Adunări. De data aceasta găsim locuri mai bune în faţă. Wood aşteaptă până când cei implicaţi sunt prezenţi.

„Cazul adus astăzi în faţa instanţei este dificil”, începe Obadiah Wood. „Doamna Foster a dat mărturie convingătoare, iar amanta Ballard a dat dovada că a fost atacată în august, după cum spune ea.”

Doamne, nu, cred.

Simt că vine, „dar” care va servi drept justificare pentru negarea dreptăţii. Simt că vine aşa cum simt o furtună sau o ceartă. Ca fulgerul în aer. Mi se ridică în sânge şi îi strâng atât de tare mâna lui Efraim încât

şuieră în semn de protest.

„Dificultatea este," continuă Wood, „că Curtea de Sesiuni Generale a fost înfiinţată pentru a soluţiona chestiuni mărunte şi nu este nimic meschin în privinţa acuzaţiilor pe care le -am auzit astăzi. Prin urmare, trimit acest caz Curţii pentru Motive Comune pentru sfaturi suplimentare." Camera erupe, dar Wood loveşte ciocănul de şapte ori. „Tribunalul se va reuni din nou la Hallowell cu o banca plină pe 29 ianuarie."

„Ce laş! Ce guttersnipe! Ce ciudăţenie urâtă şi împuţită!" Ttrânt uşa camerei mele de la tavernă după ce Ephraim intră. Îmi arunc ghiozdanul pe podea. Ritm. „S-a absolvit doar de responsabilitate."

Ephraim se lasă în pat cu un geamăt obosit şi îşi scoate cizmele. „Se află la Curtea de Pledoarie Comune pentru Comitatul Kennebec. Asta înseamnă că va asculta din nou cazul."

„Ar fi putut aduce acuzaţii *astăzi* ! Ar fi putut să-l trimită direct la Curtea Supremă de Justiţie!"

Glasul lui Efraim este cald şi blând. — Bărbatul era viclean, Martha. El ştie că orice acuzaţie serioasă adusă de o instanţă inferioară ar fi probabil eliminată dacă nu trec mai întâi prin Curtea de Motive Comune. Dar un verdict majoritar din Sesiuni va fi audiat. Ceea ce pare a fi laşitate ar putea fi de fapt singura speranţă pe care o are Rebecca."

Simt furia rostogolindu-se spre mine ca o ceaţă şi încep să tremur. Ochii îmi ard.

Ephraim Ballard a făcut de mult un studiu despre mine. El poate simţi că starea mea de spirit se schimbă ca vântul. Mă trage în jos să mă aşez lângă el, ca să-mi pot pune capul pe umărul lui.

„Nu este corect!"

"Nu. Nu este.”

Şi apoi plâng. Mai ales pentru Rebecca şi inima minusculă şi nedorită care bate adânc în pântecele ei. Dar şi pentru mine. Şi fiicele noastre. Şi pentru orice altă femeie care trăieşte, suferă şi moare prin capricii mercuriale ale bărbaţilor. Trei minute mai târziu, când m-am strâns uscat, mă aplec şi scot jurnalul din ghiozdan.

„Ce faci?”

„Singurul lucru pe care îl pot.”

Îmi iau pixul şi, cu o mână tremurândă, îmi amestec cerneala. Furia mea face ca scrisul meu să fie aproape ilizibil.

> Miercuri, 23 decembrie — O zi înnorată. Am fost la Vassalboro ca dovadă în cauza dintre Commonwealth şi Joseph North, Esquire. Acuzaţia a fost că North, în noaptea de zece august, a pătruns în casa lui Isaac Foster şi şi-a rapit soţia. Mărturia mea a fost că doamna Foster, pe 19 august, mi s-a plâns că a primit mari abuzuri de la North şi că a fost grav rănită. Judecătorul a stabilit că Cauza urmează să fie prezentată înaintea Sesiunilor din ianuarie anul viitor.

Când aduc cina în cameră câteva ore mai târziu, Ephraim râde de mine.

"Ce?"

Dă din cap spre ulciorul cu cidru de pe tava de lemn şi spre cele două căni de lângă ea. „Nu aveau bere? Ştii că nu beau chestia asta.”

Mă uit la ulcior şi durează un moment să-mi amintesc despre ce vorbeşte. „Asta a fost cu mult timp în urmă. Şi pe langa asta. Tatăl meu era supărat.”

„A încercat să mă omoare”.

"Mutila. Posibil să paralizeze. Dar nu cred că te-a vrut *moartă.* Sau cel puţin nu permanent."

Efraim îşi dă ochii peste cap. „Nu cred că o moarte temporară este ceea ce a avut în minte când mi-a aruncat ulciorul în *cap.* ''

Râsul mă surprinde. Este un medicament bun după săptămâni de nelinişte, după o zi atât de dezamăgitoare. „Poate că a vrut să te omoare. Doar puţin. Dar cred că amândoi putem fi de acord că ai meritat-o."

Cu treizeci şi cinci de ani în urmă

OXFORD, MASSACHUSETTS
19 DECEMBRIE 1754

Efraim se abătu. Urciorul îl simţi dor de un picior şi se sfărâmă de tocul uşii, umplând camera cu un parfum copleşitor de mere fermentate.

— Este dreptul lui, domnule Moore, spuse Joseph North, păşind între tatăl meu şi soţul meu. Cuvântul acela. *sot.* Atât de nou încât nu puteam încă să o vorbesc cu voce tare, doar gândul era destul de uimitor. „Sunt căsătoriţi acum”, continuă el, ridicând certificatul într- o mână, ca şi cum ar fi să ofere dovada. Ca funcţionar, North avea dreptul legal de a se căsători cu noi. Un fapt pe care Efraim îl cunoştea şi îl exploata.

„Nu îmi pasă de drepturile lui. Reputaţia fiicei mele mă preocupă.”

— Nu a mai rămas nimic din asta, părinte. Billy Crane s-a ocupat de asta.”

Au fost surprinşi să mă audă vorbind şi fiecare cap din cameră sa întors. Rămăsesem tăcut în acea seară, vorbind doar când îmi venea rândul să rostesc jurămintele.

I-am părăsit pe toţi ceilalţi şi mă voi lipi numai de tine.

Cuvintele erau încă calde pe buzele mele şi le-am strâns împreună, sperând să păstrez senzaţia intactă. Pentru acele câteva momente nu mi-a fost frică. Nu mi-a fost ruşine.

Mama plângea de mai bine de o oră. Tatăl, alternativ, furios şi pufăind de uşurare că fiica lui, dezamăgită, fusese răscumpărată. North a venit aşa cum am promis, sosind la scurt timp după noi, documentele în regulă. Ephraim m-a ţinut de mână când am păşit pe uşă şi a refuzat să mă lase să plec de lângă el chiar şi pentru o clipă.

— Billy Crane a *murit,* spuse North.

Tatăl dădu din cap. Îşi încrucişă braţele peste piept. „Şi îţi mulţumesc pentru asta.”

„Şi Martha vine cu mine”, a spus Ephraim ferm, trăgând conversaţia înapoi la subiectul în cauză. „Mergem la menaj în seara asta.”

Majoritatea cuplurilor – inclusiv părinţii mei – nu au început să locuiască împreună multe luni după nuntă, alegând în schimb să desăvârşească, ci să trăiască separat până când o casă ar putea fi pusă în ordine. Tradiţia susţinea că aceasta era o modalitate de a aduna toate bunurile necesare pentru a păstra o casă. De asemenea, a dat timp mirelui să finalizeze aranjamentele de locuit pentru noul cuplu. Dar, de fapt, practica a fost adesea folosită de părinţi pentru a se asigura că fiica lor nu a făcut o greşeală gravă în alegerea soţului. Deşi nu este obişnuit, nu a fost nemaivăzut ca o anulare să fie solicitată în săptămânile de după nuntă.

„Nu are nimic!” s-a plâns mama.

„Ea mă are. Şi am multe pentru a ne face să începem”, a spus Ephraim. „Nu i s-a luat destul de la ea? Vrei să renunţi şi la tradiţie?”

El s-a referit la adunarea comunală şi cadourile de bunuri de uz casnic, vesela, lenjerie şi pilote, care de obicei aveau loc după o nuntă şi înainte ca cuplurile proaspăt căsătorite să-şi facă o casă împreună. Voia să se asigure că femeile din comunitatea noastră îmi vor face în continuare o pilota de nuntă. Voia să se asigure că oraşul nu mă va face de ruşine.

„Dacă aceasta este alegerea ei, se poate descurca şi fără”, a spus tatăl meu şi, deşi îmi dădeam seama că a regretat cuvintele de îndată ce le-a rostit, şi-a ridicat bărbia sfidător.

„Sunt întristat să vă aud spunând asta, domnule

Moore. M-am gândit mai bine la tine.” Efraim mi-a eliberat mâna şi şi-a dus braţul la talia mea. M-a tras strâns de partea lui. — Îi poţi trimite cufărul dimineaţa. Dar ea vine cu mine în seara asta.”

Cabana era mai mare decât mă aşteptam. Două camere, cea mai mare cu un şemineu din piatră stivuită. Într-un colţ se afla o bucătărie cu un aragaz, o masă şi o fereastră deasupra unei întinderi lungi de tejghea din lemn cioplit. Un dormitor. Am aruncat o privire spre uşă. Privit în altă parte. Privit înapoi. Mâinile au început să-mi tremure.

Efraim m-a eliberat şi s-a îndepărtat. "Vă place?"

Mi-a plăcut casa şi l-am iubit pe bărbat şi nu aveam cuvintele potrivite să-i spun niciunul dintre aceste lucruri. Nu i-am răspuns însă la întrebare, aşa că m-am întors spre el, dând din cap. „Da”.

A observat plăcerea din ochii mei şi şi-a lăsat capul cu un zâmbet timid. „Spune asta din nou. Îmi place sunetul.”

Jurămintele noastre. Îşi zâmbise drum printre ele, radiand de parcă eram singurii doi oameni din bucătăria părinţilor mei mai devreme în acea seară. De parcă camera nu trosnea de tensiune.

Nu mi-am dat seama că tremuram până când Efraim s-a aplecat să aprindă un foc în vatră. Odată ce trosni vesel şi frigul amar a fost alungat din cameră, a intrat în dormitor să aprindă un alt foc în vatra de acolo.

S-a întors. Mi-am strâns mâna în amândouă. „Vino. Am ceva pentru tine.”

Am îndrăznit să arunc o privire spre uşa dormitorului. Cufărul meu de speranţe încă stătea acasă, plin cu dantelă şi lenjerie şi cu ac. Plin de lucrurile pe care le făcusem de când eram copil. Lucrurile pe care femeile le

folosesc pentru a-şi crea o casă. Dar nu acesta era cadoul pe care bărbaţii îl aşteptau de la soţiile lor în ziua în care s-au căsătorit.

Efraim s-a aplecat puţin ca să mă poată privi în ochi. „Nu asta. Nu trebuie să-ţi fie frică de mine, Martha. Nu te voi răni.” M-a tras la piept şi şi-a strecurat mâinile în părul de la baza capului meu, în buclele sălbatice pe care nu le-aş putea îmblânzi niciodată. „Nu te-aş răni niciodată. Niciodată.”

M-am tras înapoi să-i privesc faţa. „Ce este, atunci?”

"Acolo." A arătat spre masa lungă din bucătărie şi am văzut pentru prima dată cutia de lemn în centrul ei.

Era din pin şi nu erau cuie sau dibluri. O adunase într-o manieră simplă. Numai Efraim. Mi-am pus palma pe capac.

Am făcut semn către restul casei, finisată perfect şi etanşată împotriva intemperiilor. — Presupun că ai avut timp suplimentar la dispoziţie?

I-a plăcut nota tachinătoare din vocea mea. I-a răspuns fizic. Ephraim s-a apropiat de mine şi a pus o mână blândă pe umărul meu. Am simţit greutatea ei, grea şi puternică.

„Casa a fost terminată cu luni în urmă. Apoi mobila trecute câteva săptămâni. Un bărbat are nevoie de ceva care să-l ocupe noaptea.”

Într-adevăr.

Mi-am dres glasul.

— Deschide-l, spuse el. „Totul este pentru tine.”

M-a înghiontat cu antebraţul, iar eu i-am ridicat capacul cadoului. Înăuntru era o carte legată în piele, plină cu pagini goale. Prăjituri cu cerneală. O pană de pene. Şi o Biblie King James. Le-am scos din cutie şi le-am pus pe masă unul câte unul.

"Ce este asta?"

— Începutul educaţiei dumneavoastră, doamnă Ballard.

am râs. „Ştii că nu ştiu să citesc.”

„Asta, iubire, este exact ideea.”

"Nu înţeleg."

Faţa lui era de necitit şi eram pe cale să-i cer o explicaţie când gura lui a acoperit-o pe a mea. Mâinile lui erau blânde ca pene pe obrajii mei, degetele mari îmi mângâiau maxilarul. Limba lui mi-a periat buzele, le-a rugat să se despartă, să se înmoaie. După un moment au făcut-o. A gustat din sare şi pâine şi cidru de mere. Mâinile lui nu s-au rătăcit niciodată de pe faţa mea, dar am simţit cum i-a trebuit să le ţină acolo. Am simţit pasiunea şi frustrarea în buzele lui. Am simţit dorul în fiecare centimetru al corpului lui. Ephraim Ballard m-a sărutat pentru clipe lungi şi nesfârşite. Respira greu când în cele din urmă s-a retras.

— Nu-ţi voi lua cadavrul în seara asta, Martha. Nu o voi face până când nu mi-o ceri. Nu, spuse el, clătinând din cap. „Nu până când nu mă *implori* . Nu voi lua nimic de la tine care să nu fie dat gratuit. Înţelegi?"

Răspunsul meu a fost doar o fantomă a vorbirii. "Da."

„Este un singur lucru pe care îl voi cere de la tine. Ca soţul tău.” Şi-a adus chipul atât de aproape, încât eram sigur că mă va săruta din nou. Dar Efraim şi-a frecat doar nasul de al meu, l-a periat înainte şi înapoi până când am închis ochii. „Lasă-mă să te sărut. *Vă rog.* Oricand vreau. Doar aşa. Vei avea încredere în mine cu acel singur lucru?”

Eram incapabil de cuvinte. Dar am dat din cap şi mi-am înclinat bărbia în sus. A acceptat oferta. Mâinile lui nu au trecut pe sub claviculă. Dar mi-au explorat baza craniului şi buclele groase ale părului meu. S-a făcut cunoştinţă cu lobii urechilor mele. Pometi. Falca.

Lăcătoarea la tâmplă. Şi limba lui a mers şi ea la treabă, încurcându-se cu a mea şi trasând forma buzelor mele.

„Ţi-a plăcut asta”, a spus el când s-a îndepărtat.

Nu a fost o întrebare. El ştia că am făcut-o. Efraim a putut să-mi citească chipul aşa cum şi-a citit registrele şi cărţile. Am fost deschis înaintea lui. "Da."

„Bine atunci.” Dădu din cap spre banca de lângă masă. "Sta."

El a îndreptat Biblia pe masă. Întotdeauna tâmplar, l-a pătrat cu propriul corp, apoi a deschis-o. Era nou. Aş putea spune atâtea. Legatura din piele era curată şi tare, fără crăpături sau zgârieturi. Prima pagină era goală, iar eu, desigur, nu am putut să o citesc pe a doua.

Acest lucru nu era preocupat pentru Efraim. Mi-a citit-o. „Registrul de familie.” A arătat mai întâi o linie şi apoi cele de sub ea. „Soţ şi soţie. naşteri. Decese. Viaţa noastră va fi înregistrată aici, pe această pagină.”

A apăsat cartea cu mâna şi un zâmbet s-a extins pe faţă. Pena de pene fusese ascuţită până la un punct aprig. A amestecat cerneala cu apă într-un vas mic şi a înmuiat pena în băltoaica neagră. M-am relaxat lângă el pe bancă. Mişcarea mică m-a adus suficient de aproape de Efraim, încât coapsele şi umerii ni s-au atins.

Ephraim a bătut pană de buza de trei ori, trântind excesul de cerneală de pe vârf. A ridicat-o deasupra paginii. „În aceasta, în ziua nouăsprezece decembrie, în anul Domnului nostru, o mie şapte sute cincizeci şi patru, eu, Ephraim Ballard, o iau de soţie pe Martha Moore.”

— Acesta este numele meu, spuse el, zgâriind pană de hârtie. „Aşa este scris.” Literele erau toate unghiuri, linii şi curbe şi nu aveau sens pentru mine. Dar a fost minunat să ştiu că această colecţie de zgârieturi de cerneală era numele pe care îl luasem drept al meu. „Şi aceasta”, a adăugat el, scufundând din nou pană în cerneală, „este a

ta”.

L-am privit scriindu-mi numele cu o mână delicată. Nu ar fi putut fi mai blând sau mai precis dacă mi-ar fi desenat faţa cu acea pană. Numele meu arăta frumos sub mâna lui.

„Ţi-ai mai văzut numele scris înainte?

"Nu."

— Tatăl tău nu a scris-o niciodată pentru tine?

„Nu am întrebat niciodată.”

„O să-ţi scriu oricând vei cere. O voi grava pe propria mea inimă dacă asta vrei tu.” Şi-a coborât buzele la tâmplă, şi le-a trecut pe linia părului meu. „Şi te voi învăţa să-l scrii pe al meu”.

Şi-a frecat nasul de urechea mea, de maxilarul meu, de tâmplă. Nu puteam gândi corect. După o clipă, i-a fost clar că nu mă gândeam la nimic. Efraim a râs, adânc şi cald.

„Ei bine, atunci, doamnă Ballard, să vă începem educaţia.” A tras teancul de pergament mai aproape. Am aranjat cerneala şi pană. Apoi a deschis Biblia într-o secţiune aproape de mijloc. „Ştii ce carte este aceasta?”

Am clătinat din cap. Cum as putea?

„Este una pe care nu o vei auzi niciodată propovăduită în biserică. Şi aş pune pariu că tatăl tău nu a citit-o niciodată la masă după cină.

"Ce este?"

„Cântarea lui Solomon”. A trasat titlul cu degetul, iar eu am încercat să-l urmăresc, întrebându-mă ce semne corespundeau fiecărui cuvânt. — Să te citesc puţin?

"Vă rog."

Şi-a pus vârful degetului sub fiecare cuvânt şi l-a mişcat încet în timp ce citea. L-am urmat cu ochii. „Cântarea Cântărilor, care este a lui Solomon”, a spus el. „Lasă-l să mă sărute cu sărutările gurii lui, căci

dragostea ta este mai bună decât vinul.”

Am încercat să-mi ascund zâmbetul. A observat înainte de a avea şansa să-l netezesc de pe faţă. Efraim a repetat versetul, dar de data aceasta a rostit cuvintele pe buzele mele.

Să mă sărute cu sărutările gurii lui? Da, m-am gândit, *îl voi lăsa.*

Nu m-am putut abţine să nu mă întreb dacă cartea spunea ceva despre limba lui, pentru că şi Efraim a folosit din plin asta.

„Biblia spune asta?” am întrebat când a venit să ia aer.

„Într-adevăr, şi multe altele.”

Nu observasem până acum cât de obosit arăta. Miercuri de-a lungul maxilarului şi cercurilor întunecate sub ochi. Efraim căscă. În casa asta era un singur pat şi abia era suficient de mare pentru a ne potrivi pe noi doi. Dar ţinuse cont şi de asta.

M-a tras în picioare. "Vino cu mine." M-a condus în dormitor. A deschis uşa. M-a luat să stau lângă pat. Mi-a ţinut mâinile în ale lui. „Am promis că nu te voi atinge până când nu eşti gata. Şi mă voi ţine de acea promisiune dacă mă ucide. Dar tu eşti soţia mea, Martha. Şi mi-ar plăcea foarte mult să împart patul tău.”

„Patul meu?”

„Am construit-o pentru tine.”

I-am răspuns cu un sărut rapid.

„A fost un da?”

am dat din cap. „Prefer să fiu cald când dorm.”

„Atunci daţi-mi onoarea.”

Ephraim a întors patul şi m-a lăsat în intimitate să mă dezbrac. Am urcat înăuntru, purtând schimbul meu şi mă aşteptam să mi se alăture, dar el a rătăcit prin cabină, stingând lumânările. Camera se umplu de miros de fum

de lumânare şi singura lumină venea din jarul strălucitor din vatră. Când i-am auzit hainele căzând pe podea, inima mi-a explodat sub coaste. Era o greutate în pat lângă mine. O mişcare de aer în timp ce ridica pătura. Şi apoi toată lungimea corpului lui era chiar acolo, lângă al meu.

„Pot să te ţin?” şopti el.

"Da."

„Atunci vino aici. Şi să dormim.”

Ephraim m-a tras la pieptul lui şi şi-a băgat picioarele în spatele mele. Dacă am fi verticale, aş fi stat în poala lui. Dar nu eram verticali. Stăteam întinşi în pat, *fără să* ne desăvârşim căsnicia. Şi totuşi a fost cel mai intim lucru pe care l-am făcut vreodată.

Mai târziu, în timp ce zăceam într-o trezire încăpăţânată, ghemuit pe spatele lui Efraim pentru căldură, ascultând ritmul lent şi uniform al respiraţiei lui, mi-am lăsat mintea să rătăcească la toate lucrurile pe care le-am fi putut face în întuneric în acea seară. M-am gândit cum ar fi fost să-i simt mâinile de-a lungul corpului meu. Ce locuri ar fi putut explora cu buzele şi limba. M-am gândit la o cuplare care să nu implice durere, frică sau violenţă. M-am gândit că mă predau mâinilor calde şi blânde ale bărbatului pe care-l iubeam, iar pielea mea s-a încălzit. Dorinţa de a mă rostogoli pe spate şi de a-l trage cu mine era atât de puternică încât nu mă puteam gândi la nimic altceva. În schimb, am stat acolo, cu ochii deschişi, nasul lipit de pielea netedă şi caldă a spatelui şi l-am lăsat să mă ia doar pe gânduri.

Eram adânc în această fantezie când am auzit bubuitul profund al vocii lui. „Te simţi bine, Martha? Ce iti fac? În gândurile tale?”

Am tresarit şi m-am indepartat de el.

„Nu”, a şoptit el, întinzându-se pe spate să mă apuce de braţ şi să- l întindă din nou peste piept. Mi-a pus mâna pe inima lui şi şi-a pus-o pe a lui deasupra. „Nu te opri. Sunt sigur că orice îţi imaginezi este ceva de care mă bucur enorm.”

„Credeam că adormi.”

„Am putut simţi genele tale atingându-mi spatele”, a explicat el. „Aşa am ştiut că eşti treaz. Te încălzeşti din ce în ce mai mult.” Efraim a râs. „Şi nu pot să nu mă întreb la ce te gândeai despre noi că facem în patul meu.”

— Ai spus că e patul *meu .*

„Ah, aşa este, iubire. Şi când eşti gata să mă pui să fac în fapt ceea ce tocmai m-ai pus să fac în gând, vom găsi o altă utilizare pentru patul tău.”

3

UN VISTOL

IANUARIE 1790

Unii se ridică prin păcat, iar alţii prin virtute cad.
— WILLIAM SHAKESPEARE , *Măsură pentru măsură*

FORT WESTERN
VINERI, 1 IANUARIE

Petrec prima oră din prima dimineaţă a acestui nou deceniu îngropând un copil. El este născut mort. Şi mic. Nu mai mult de cinci lire sterline, iar sosirea lui în această lume crudă a venit cu o lună mai devreme.

„Se pare greşit că ar trebui să intre în pământ fără nume , spune Efraim.

„Ea a refuzat să-l numească. Aşa cum ea a refuzat să-l declare pe tată."

Mută mănunchiul mic, înfăşurat în braţul stâng şi îşi pune cealaltă mână pe el. „Nathan", pronunţă el.

„Efraim", îi avertizez. „Nu avem niciun drept."

„Şi cine va şti?" Se uită în jur. Priveşte în cerul întunecat, acoperit de nori. Pădurea. Apoi acei ochi albaştri intensi se întorc spre mine şi văd lumina felinarului pâlpâind în adâncul lor. Din nou, el spune: „El nu ar trebui să intre în pământ fără nume".

Sunt prea obosit să mă cert. Mâinile am băşici şi sângerări din cauza săpatului gropii şi mă doare spatele. „Bine, atunci. Nathan."

Mormântul este suficient de adânc acum – peste un picior adânc şi lat – dar a fost o mizerie de săpat, necesitând atât secure, cât şi pic. Deşi Efraim s-a oferit să o facă, eu am insistat să rămână înăuntru cu familia. Oricum, doar din noroc este cu mine acum. Vremea s-a înrăutăţit aseară şi el se îndrepta spre Fort Western când am plecat. Aşa că ne-am încrucişat împreună şi m-a întâlnit la casa femeii în travaliu după ce a terminat de vizitat cu James Wall.

Nu puteam face nimic pentru mamă sau copil. Micul băieţel era deja plecat când a strigat din trupul mamei sale, iar ea – îngrozită şi necăsătorită – nu declarase nimic, păstrând secretul numelui tatălui. Ea doar

plânsese. Apoi a ţipat. Apoi a început să tremure. Tremuratul este normal. Majoritatea mamelor se găsesc în imposibilitatea de a opri tremurul după naştere. Dar asta era diferit. A venit din miezul ei şi a continuat. Era sălbatic şi dezlănţuit, iar eu am părăsit camera abia când ea a predat în cele din urmă trupul minuscul, iar mama ei a preluat priveghiul. În câteva clipe, fata a adormit de epuizare. Are doar optsprezece ani.

O parte din misiunea mea, un lucru cerut de lege pentru a fi autorizat ca moaşă, este să îngrop un copil născut mort. Sau unul care trece în timp ce sunt prezent. Cerinţa este menită să scutească mama de această agonie, dar în schimb plasează greul direct pe umerii moaşei. Şi iarna — *o, Doamne,* de ce trebuie să existe un anotimp atât de crud? — să îndepărtezi zăpada cu lopata, apoi să spargi pământul îngheţat, să săpi un mormânt suficient de adânc încât orice animal sălbatic să nu se amestece. De obicei, sunt necesare şi pietre îngrămădite deasupra.

În acest caz, singura locaţie posibilă era sub ramurile unui pin mare, întins. Este singurul loc în care pământul este aproape suficient de moale pentru a săpa un mormânt. Totuşi, nu a fost uşor.

Acum este miezul nopţii şi mă întorc către soţul meu, întinzând mâna spre mănunchiul din braţele lui. Nu predă copilul imediat. În schimb, se uită la pachetul minuscul, înfăşurat, de în, şi văd balta de tristeţe din ochii lui.

„Este timpul.”

Ephraim clătină din cap, dislocând fantomele care locuiesc acolo, apoi pune uşor copilul în braţele mele. Împreună îl punem în gaură. Acoperiţi-l mai întâi cu murdărie, o grămadă de zăpadă, apoi ace de pin şi, în cele din urmă, un cairn de piatră care nu poate fi dislocat

de niciun animal sălbatic. După aceea, soţul meu îngenunchează lângă mormânt, buzele mişcându-se în rugăciune tăcută. Această privelişte îmi este atât de familiară încât sunt aproape orbit de durere. Unele amintiri nu se estompează niciodată.

Se uită la faţa mea şi la lacrimile care îngheaţă pe obrajii mei. „Hai să mergem acasă, iubito”, spune el.

Dimineaţa, după ce m-am răsfăţat cu o ceaşcă rară de cafea neagră fierbinte, mă retrag în camera mea de lucru şi trec peste lista livrărilor pe care le-am efectuat în ultimele douăsprezece luni. Anul Domnului nostru, 1789, a adus cincizeci de suflete noi la Hallowell. Dintre aceştia, am participat la treizeci şi nouă. Restul fie au fost livrate de altcineva, fie s-au întâmplat înainte să ajung eu.

După cum este adevărat în fiecare an de când mi-am început inventarul, majoritatea bebeluşilor pe care i-am născut au fost fete. Douăzeci şi şapte anul trecut. Nu mă consider o femeie superstiţioasă, dar găsesc mângâiere în aceste cifre. Fiecare moaşă pe care am cunoscut-o vreodată a avertizat că o abundenţă de naşteri de bărbaţi timp de mai mulţi ani la rând înseamnă război care se profilează. Unul dintre ei – bătrân, amar şi văduv – îngropase fiecare copil al ei şi, în calcificarea durerii ei, s-a referit la aceşti băieţi drept „carnea de tun a regilor”. Nu am eliberat niciodată un băiat – nici din trupul meu, nici cu mâinile mele – şi nu m-am gândit la acele cuvinte. Din cei nouă copii ai mei, şase erau fete şi întotdeauna am luat asta ca pe un semn bun. Mă face să sper că războaiele acestei ţări sunt în spatele nostru.

Patru dintre naşterile din Hook de anul trecut au fost născute morţi, deşi am participat doar la trei dintre ele. Fiecare este o pierdere amară şi îmi iau timpul să citesc

intrările.

Joi, 25 februarie. Naşterea. fiica domnului Jacob Chandler. Doamna Chandler a fost născută la al 9-lea ceas al unei fete, născută moartă...

Joi, 10 septembrie. Naşterea. fiica domnului Pinkham. Clar. Am fost chemat să o văd pe soţia căpitanului Pinkham. Am plecat de acasă la ceasul al doisprezecelea. Mers. Pacienta mea a născut o fiică, la ora nouă seara. S-a născut mort. Am rămas toată noaptea.

Joi, 17 decembrie. Naşterea. fiica domnului Stone. Clarissa Stone a născut ieri la ceasul a douăsprezecea o fiică moartă. Operaţia efectuată de dr. Benjamin Page. După cum am fost informat, membrele sugarului erau mult dislocate. Bărbatul nu ştie cum să facă o prezentare în pod.

La şase zile după ce i-a dat lui Grace Sewell o doză aproape letală de laudanum, Clarissa Stone a cerut acel doctor idiot să-şi nască copilul. Rezultatele au fost dezastruoase. Şi da, înţeleg de ce ea nu a vrut să fiu prezent după bătaia de limbă pe care i-am dat-o la Coleman. Dar nu era niciun motiv să mergi la dr. Page. Nu sunt decât una dintre cele cinci moaşe din acest judeţ.

Are douăzeci şi patru de ani. Douăzecişipatru! Am treizeci de ani pe bărbat şi de peste două ori mai multă experienţă de viaţă. Cu toate acestea, tinerele mame din acest oraş sunt uimite de simpla idee a unui bărbat educat la Harvard. Atât de mult încât i-au pus vieţile copiilor nenăscuţi în mâinile lui, iar rezultatele sunt mortale.

Nu este că fiecare naştere la care asist merge bine, desigur. Livrarea de aseară este dovada asta. Dar ea pierduse copilul înainte de a sosi eu, iar aceasta este diferenţa dintre Page şi mine. Cu inima grea ridic pixul

pe hârtie şi înregistrez viaţa pierdută ieri:

> Joi, 31 decembrie. Naşterea. fiul lui Ruth Emery. Limpede şi foarte rece. Am fost chemat să o văd pe Ruth Emery. A născut-o dintr-un fiu care era mort. A fost primul ei născut. Ea continuă în durere. Am lăsat-o la miezul nopţii. Domnul Ballard m-a condus acolo şi acasă din nou, deoarece drumurile sunt aproape de netrecut.

Îi consider bebeluşii *mei* . Nu sunt mama lor, desigur, dar ei sunt *ai mei* şi încă mai simt greutatea durerii atârnând grea în acele camere de naştere. Singurul lucru mai greu decât pierderea unui copil ar fi pierderea unei mame şi îi mulţumesc marelui dar al Providenţei că încă nu am experimentat asta.

Uneori, totuşi, partea cea mai dificilă a unei naşteri este pur şi simplu să ajung acolo la timp. Râul, ca întotdeauna, este cel mai mare obstacol al meu. Îngheţată sau liberă, trebuie traversată adesea şi, indiferent dacă este cu feribotul sau pe jos, nu există o modalitate sigură de a face acest lucru. Vremea, de asemenea, acţionează ca un răufăcător împotriva mea mai des decât cred că este corect. Împreună, aceste două forţe îmi fac la fel de multe probleme ca şi pacienţii înşişi.

La începutul acestei primăveri, m-am confruntat cu o astfel de împrejurare şi revin în jurnal la intrare.

> Sâmbătă, 6 aprilie, Naştere. fiica lui Eben Hewin. O furtună puternică de ploaie. Am fost sunat la prima oră de Eben Hewin. Am traversat râul cu barca lui. A fost o mare mare. Am ajuns în siguranţă, apoi am plecat către domnul Hewin. Am traversat pârâul lângă casa lui pe buşteni trecători, dar am ajuns în siguranţă. Dar când am trecut pe lângă domnul

Haines, un copac mare a explodat de rădăcini înaintea mea, ceea ce a făcut ca calul meu să se întoarcă, ceea ce mi-a cruţat viaţa. Am fost asistat peste copacul căzut de domnul Haines. A mers mai departe şi în curând am ajuns la un alt pârâu, dar podul dispăruse. Domnul Hewin a luat frâiele, a pătruns şi a condus calul meu pe partea cealaltă. Am ajuns în siguranţă şi nevătămaţi. Seiful doamnei Hewin a fost livrat la zece în acea seară.

Anul trecut, doi dintre copiii pe care i-am născut au fost nelegitimi, dar o singură mamă a declarat tatăl în timpul travaliului. Ea are de miercuri. Dar săraca Sarah White rămâne necăsătorită şi foarte calomniată.

Duminică, 21 iunie, Naştere. fiica lui Sarah White. Dimineaţa senină. Ieri am fost chemat la răsăritul soarelui la Sarah White, ea fiind în travaliu şi încă necăsătorită. Ea a rămas bolnavă toată ziua, dar a fost născută în siguranţă de o fiică la ora 9 în această dimineaţă.

Astăzi nu doar naşterile îmi fac timp să notez. De asemenea, mă întorc în căutarea a trei intrări, notate printr-o pată de cerneală în margine. Păstrând tradiţia, nu merg mai departe în sondajul meu din anul precedent înainte de a plăti omagiu. De data aceasta, totuşi, marchez o aniversare importantă – şi grea -:

Sâmbătă, 26 iunie... Fiica mea Triphene a murit astăzi acum douăzeci de ani. Avea patru ani...

Duminică, 4 iulie... Fiica mea Dorothy a murit acum douăzeci de ani astăzi. Ea avea doi ani....

Joi, 7 iulie... Fiica mea Martha a murit acum douăzeci de ani astăzi. Ea avea opt ani...

Din tot ceea ce am suferit în cei cincizeci şi patru de ani, aceste trei cicatrici sunt gravate cel mai adânc în

sufletul meu. Nu contează că am mai avut două fiice după ce le-am îngropat pe cele trei. Pierderea este încă la fel de proaspătă şi dureroasă ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri. Când au murit, generaţii au murit împreună cu ei.

Îmi părăsesc biroul pentru o clipă şi mă duc la cutia de lemn de pe masa mea de lucru. Am scos Biblia pe care mi-a dat-o Efraim în noaptea nunţii noastre cu mulţi ani în urmă. Pe registrul de familie, sub numele noastre, este lista pe care a promis că o vom face împreună. Propria noastră moştenire, înregistrată în alb-negru. Îmi trec degetul pe datele de naştere a celor nouă copii ai noştri.

Cyrus Ballard — 11 septembrie 1756
Lucy Ballard — 28 august 1758
Martha Ballard — 7 aprilie 1761 — a murit, 7 iulie 1769 Jonathan Ballard — 4 martie 1763
Triphene Ballard — 26 martie 1765 — a murit, 26 iunie 1769
Dorothy Ballard — 17 mai 1767 — a murit, 4 iulie 1769 Hannah Ballard — 6 august 1769
Dorothy „Dolly” Ballard — 20 februarie 1772
Ephraim Ballard, Jr. — 30 martie 1778

Timp de douăzeci şi trei de ani, munca mea principală a fost să cresc o familie. Munca pe care o consideram atât onoare, cât şi datorie. Bucurie şi încercare. Faptul că am doar cincizeci şi patru de ani şi am îngropat o treime din acea familie este o durere pentru care nu există cuvinte.

Eram însărcinată în opt luni cu Hannah în acea vară îngrozitoare şi — în momentele mele cele mai întunecate — eram convinsă că durerea ne va pune şi pe mine şi pe copilul pe care îl purtam în pământ. Rar trece o zi în care să nu mă uit la Hannah şi să o consider un miracol.

Mă doare. În fiecare an mă doare când fac asta, dar să

uit ar fi o accidentare mai mare. Acum că s-a terminat, însă, îmi împing cartea şi respir lung şi adânc pe nas. Le ascult pe fiicele mele zăngănind prin bucătărie. Miroşi şuierul de slănină şi sfârâit de cartofi. Îmi las jurnalul şi Biblia şi merg să fiu cu copiii pe care îi mai am.

MORA LUI BALLARD
DUMINICĂ, 3 IANUARIE

Familia mea a încetat să participe la închinarea publică în iulie, când Isaac Foster a fost îndepărtat din funcţia de predicator. A fost singura noastră formă de protest disponibilă şi, deşi nu regret decizia, mi se pare ciudat să stau acasă într-o dimineaţă de duminică. Dar nu este *neplăcut* să te odihneşti în faţa focului, cu o ceaşcă caldă de ceai în mână şi să citeşti Cartea de rugăciune comună.

„El şi-a arătat puterea braţului Său”, şoptesc eu, unghia degetului meu arătător drept trecând de-a lungul ultimului vers al liturghiei de astăzi. „El i-a dărâmat pe cei puternici de pe tronurile lor şi i-a înălţat pe cei smeriţi.”

Închid ochii, mă rog să fie aşa şi închid cartea. De îndată ce l-am pus înapoi pe raft, aud o bătaie blândă în uşă. Hannah îşi scoate capul afară, apoi se uită înapoi la mine şi spune: „Stăpâna Parker este aici”.

— Soţul ei este cu ea? Nu l-am văzut pe Seth de dimineaţa, el şi ceilalţi l-au tăiat pe Joshua Burgess din gheaţă. Fusese unul dintre primii care au fugit în timpul inspecţiei mele asupra cadavrului.

Hannah scutură din cap. „E singură.”

— Nu ai invitat-o să intre?

— A cerut să vorbească cu tine la poartă.

„Este bolnavă?”

Hannah ridică din umeri. „Să nu te uiţi.”

Ciudat, cred, şi îmi trag şalul de pe cuier, întrebându-mă de această nevoie de intimitate în timp ce mă strec pe uşă. Doamna Parker stă înăuntrul porţii grădinii, strângându-şi mâinile.

„Ellen.” O privesc deasupra capului până în picioare. „Nu eşti bine?”

Că să spunem aşa.

Nu bate vânt, iar zăpada are deasupra o crustă subţire de gheaţă unde s-a topit ziua şi a îngheţat din nou noaptea. Cizmele mele scot un zgomot neplăcut de scrâşnet când mă deplasez prin curte.

"Ce s-a întâmplat?" întreb eu.

„Trebuie să împrumut un cal.”

Ştiu cu siguranţă că soţul ei are doi căprişari buni legaţi în hambarul lor. "De ce?"

Ellen Parker este o femeie timidă, genul care se îndreaptă spre fundul unei încăperi aglomerate, care roşeşte ori de câte ori prea mulţi oameni o privesc deodată. Frigul i-a înroşit vârful nasului, dar cred că nuanţa roz de pe obraji este o jenă.

„S-a *întors”,* şopteşte Ellen.

"OMS?"

„ *Ea.* Ochii lui Ellen se fac mari şi îşi strânge buzele de parcă ar trebui să fie evident. „Femeia de culoare. Trebuie să o văd.”

„ *Oh. ”*

L-am auzit pe soţul ei, Seth, menţionând asta, la tavernă, când l – am inspectat pe Joshua Burgess în urmă cu o lună, dar uitasem în toată frământările care au urmat. „Nu vrei să ştie soţul tău?”

„Seth nu ar fi de acord. Şi dacă iau unul dintre caii tăi, nu mă va întreba unde m-am dus.”

„Unde crede că eşti acum?”

"Aici. Cu tine. M-a văzut plecând. Şi mă va vedea mergând acasă. nu mint. Cel puţin nu mult”, şopteşte ea.

În diferite circumstanţe, aş putea sublinia că o minciună de omisiune nu este diferită de orice alt fel, dar nu am nicio problemă să-i împrumut calul.

„Poţi să-l iei pe Bucket. E bătrân şi lent, dar te va duce acolo.”

„Mulţumesc. Am nevoie de el doar pentru câteva ore.”

"Desigur. Dar este o călătorie grea prin pădure. Eşti sigur că nu pot face ceva pentru tine aici?”

„Da”, spune ea fără explicaţii.

— Atunci îl voi trimite pe tânărul Ephraim la hambar.

Ellen îmi mulţumeşte din nou şi mă duc să-mi găsesc fiul şi să-i dau instrucţiuni pentru cal. Zece minute mai târziu, stau la uşă şi mă uit la vecinul meu plecând – nu pe alee şi spre drumul principal, ci spre păşunea de nord, spre poteca care şerpuieşte trei mile prin pădure până la Burnt Hill.

De patru ori pe an, o femeie de culoare cunoscută doar ca Doctor vine la Hallowell. Ea soseşte neanunţată şi ar putea rămâne o singură săptămână sau luni la rând. Nimeni nu ştie vreodată. Dar sosirea ei este mereu şoaptă, iar vestea se răspândeşte din casă în casă ca o ceaţă fină plutind pe sub uşă. Doctorul este unul dintre singurii oameni pe care îi cunosc a căror expertiză medicală o depăşeşte pe a mea. Unii au susţinut că ea are darul vindecării. Alţii, desigur, printre ei Seth Parker, o numesc vrăjitoare. Este o acuzaţie lipsită de imaginaţie şi una pe care, sincer, m-am săturat să o aud. *Vrăjitorie.* De parcă nu există altă explicaţie pentru o femeie care excelează în munca ei.

Doctorul vorbeşte cu un accent cald francez şi adesea se descrie ca o *accoucheuse.* O moaşă, la fel ca mine. Cu toate acestea, ea este mult mai mult. Doctorul este un mister pentru mulţi din Hook şi, prin urmare, se tem de ea. Cu toate acestea, nu am văzut pe nimeni care să nu privească femeia cu un fel de uimire uluită.

De săptămâna trecută, în Hallowell sunt o mie, o sută, nouăzeci şi nouă de locuitori. Familiile sunt o sută optzeci şi patru şi, dintre acestea, douăsprezece sunt de culoare. Toate gratuite. Nu există sclavi în Hal-lowell,

Curtea Supremă de Justiţie a abolit efectiv practica în Massachusetts în urmă cu nouă ani, prin hotărârea lor în cazul Mum Bett. Recensământul îi numără pe toţi cei din Hook, cu excepţia doctorului, deoarece ea le-a rugat pe cei care locuiesc aici să se asigure că cei care fac recensământ nu ştiu că se mută printre noi. Doctorul a jurat că nu se va întoarce niciodată în cazul în care prezenţa ei va fi dezvăluită şi suntem mai mult decât fericiţi să o păstrăm secret, având în vedere câţi dintre noi ne bazăm pe serviciile ei.

Când nu-l mai aud pe Bucket pufnind şi călcând prin pădure, mă întorc înăuntru şi merg în camera mea de lucru. Amestec cerneala şi înmui pixul:

Duminică, 3 ianuarie — Senin. Am fost acasă. Doamna Parker ne-a împrumutat calul pentru a merge la doctorul negru...

DEAL ARS
MIERCURI, 6 IANUARIE

Mă apropii încet de cabină.

Pentru o mare parte a anului, baza tăietorului de lemne de la poalele dealului Ars rămâne goală. În primăvară, bărbaţii vin din Winthrop şi Pittston pentru a tabăra şi a recolta cherestea pe care o trimit mai târziu pe un Bracket Brook, puternic umflat, spre Hallowell, unde este strâns la Kennebec şi transportat spre sud în plute. Dar în timpul iernii, pârâul se estompează până la un picurător, iar tabăra îndepărtată este abandonată.

Cel mai înalt punct din trei judeţe, Burnt Hill – numit aşa pentru un incendiu vechi de zeci de ani – este bătut de vânt şi frig amar, steril la vârful său rotunjit, cu excepţia tufişurilor şi a stâncilor. Pantele sale sunt groase, cu un baldachin de mesteacăn de hârtie îmbătrânit şi arţar de zahăr. Pe măsură ce sunt tăiaţi de pe deal, unul câte unul, tremurând aspen, balsam şi molid se ridică pentru a le lua locul. Totuşi, cel mai mult îmi place aspenul, nu doar pentru scoarţa lor palidă, cu pete şi pentru spectacolul uimitor de aur în fiecare toamnă, ci pentru că fiecare aspen din această mare întindere de pădure este conectat printr-un singur sistem de rădăcină. Ei dau viaţă unul altuia şi lucrează pentru a înlocui ceea ce iau tăietorii de lemne. Există multe lucruri pe care oamenii le-ar putea învăţa de la natură doar dacă am asculta.

Oricât de frumos ar fi Burnt Hill, singurul motiv pentru care cineva ar merge în acest loc în plină iarnă este să-l vadă pe doctor. Cunoştinţele despre sosirea ei sunt transmise în sus şi în jos pe Kennebec în şoaptă, dar ea este vizitată doar de cei care se străduiesc să-şi păstreze secretele aproape.

În timp ce merg în poiană, o tânără familie Wabanaki

se strecoară pe uşa cabinei. Un bărbat şi o femeie ţinând în braţe un bebeluş înfăşat în piei de iepure. Ambii părinţi sunt îmbrăcaţi în pături grele de lână vopsite într-un roşu profund şi uimitor şi poartă jambierele tradiţionale, tunicile şi mocasinii din piele de căprioară. Femeia îşi leagăn copilul aproape de corp şi îşi ţine ochii în pământ, atentă la fiecare pas perfid prin năvală. Dar tatăl se uită la mine şi dă din cap precaut înainte de a lua copilul, apoi de a-şi ajuta soţia să urce pe cal. Odată ce ea este situată, el ridică din nou pachetul spre ea, apoi îi conduce din poiană fără să se uite înapoi. Ale lor sunt singurele urme din cei doi centimetri de zăpadă proaspătă care acoperă poiana.

Fascinat, aştept până când acel fulger de purpuriu nu se mai vede între ramurile de pin înainte să mă apropii de cabană. În total, nu este mai mare decât camera mea de lucru şi stă ca un dreptunghi deformat la baza unui mic afloriment de piatră. Buclele de fum din coş şi aud zumzetul înăuntru – o creştere şi o cădere melodică a vocii care sună atât familiar, cât şi străin.

Cobor pe Brutus şi-l leg de o căruţă mare acoperită care stă lângă cabină. În spatele lui, şi în lateral, este un grajd înclinat, construit de tăietori de lemne şi făcut din cherestea tăiată şi legată. Se sprijină pe suprafaţa stâncii şi este suficient de lată pentru un singur călăreţ. Înăuntru este cel mai mare cal pe care l-am văzut vreodată. Optsprezece mâini dacă are un centimetru şi atât de roşiatic încât străluceşte ca focul în umbră. Brutus pufni la el, iar el îmi întoarce gestul în timp ce eu dau din cap.

„Întotdeauna este un concurs de pisuri cu voi, bărbaţi”, spun, apoi mă întorc către celălalt cal. „Şi tu cine eşti?”

Dacă am o slăbiciune pentru ceva în lumea asta, este

un armăsar mare şi frumos.

„El este Goliat”, strigă o voce din interiorul cabinei. — Şi tu, Martha Ballard, ar trebui să intri înăuntru. *C'est froid. ’’*

E *frig* , şi sunt recunoscător pentru primire, dar îmi amintesc, în ultima secundă, că am adus un cadou şi mă duc mai întâi să iau sticla din geanta. Este o sticlă de sirop de coacăze şi ţuică, învelită într-o pânză moale de în şi legată cu o panglică. Nu am nevoie de serviciile doctorului astăzi — cel puţin nu în sensul obişnuit — dar nu am uitat să aduc plata.

— Mă bucur să te văd din nou, doctore, spun eu, în timp ce intru înăuntru şi ridic din umeri din haina mea de călărie. Îl atârn pe un cuier şi îmi periez zăpada de pe păr, apoi închid uşa ca să închid frigul care a intrat în plutire după mine ca o ceaţă. „De unde ai ştiut că sunt eu?”

Doctorul oferă un zâmbet înţelegător, buzele pline curbate în jurul dinţilor mici şi drepti.

„Oh”, spun eu, în timp ce răspunsul îmi vine în minte. „Mi-ai recunoscut vocea.”

— L-ai recunoaşte pe al meu, *nu* ?

"Într-adevăr."

Există un balansoar de ambele părţi ale şemineului şi un ciot plat şi rotund între ele, cu un felinar deasupra care emană o lumină moale, aurie. Cu aproximativ un deceniu mai tânăr decât mine, Doctorul are pomeţi înalţi şi un gât lung şi subţire. Ea poartă o rochie verde de muselină, iar părul ei este ţinut sus şi departe, sub o bandă asortată. Are un mortar în poală şi un pistil în mână. Lângă ea este un coş ţesut, cu capac bine fixat deasupra. Fără îndoială, un cadou de la Wabanaki pentru serviciile prestate.

Doctorul mă vede uitându-mă la coş şi spune: „Femeia

pe care ai văzut-o afară s-a uscat. Nu mai are cu ce să- *l hrănească pe bebe.* ”

Iau asta drept invitaţia mea de a intra şi a mă aşeza. În timp ce îmi aranjez fustele, ea continuă.

„Se întâmplă. Nimeni nu ştie de ce. Dar *le bébé* nu s-a înţărcat. Aşa că au venit la mine pentru ajutor.”

„Nu există nimeni în tribul ei care să poată alăpta copilul pentru ea?”

„Nimeni cu lapte de rezervă.” Se uită la mine de parcă ar trebui să ştiu asta. „Este iarnă. Şi mulţi sunt foame.”

„Ce i-ai spus?”

Doctorul îndoaie mâna care a lucrat la pistil. Degetele ei sunt lungi şi subţiri. Elegant. Dar pot vedea că rozul de pe acea mână a fost odată rupt şi s-a vindecat prost. Nu se îndreaptă complet ca celelalte. „Nu este nimic mai bun ca laptele matern, dar hrănirea copilului cu nuci fierte amestecate cu făină de porumb şi apă îl va duce la izvor, când va putea mânca alte alimente.”

Nu ştiam asta şi aşa îi spun.

Ea mă priveşte în sus şi în jos şi spune: „Nu eşti bolnav”.

"Nu."

— Atunci spune-mi de ce eşti aici.

Aşez sticla de sirop lângă felinar. „Ellen Parker mi-a împrumutat calul săptămâna aceasta să vină să te vadă.”

„Şi eşti curios de ce?”

"Nu. Am destule secrete de purtat. Sunt puţin interesat să-l adaug pe al ei la grămadă.

— Şi totuşi nu ai venit în vizită. Doctorul îşi întoarce privirea către mortar şi pistil. Ea îmbracă mânerul rotunjit în palmă şi îl rostogoleşte în sens invers acelor de ceasornic pe mortar, zdrobind frunzele fine şi uscate în pulbere. Miroase a piper negru şi salvie.

„De ce n-ar trebui?”

„Nimeni nu o face. Există întotdeauna un motiv.”

„Ce zici de Hitty?”

Doctorul ridică privirea la mine ascuţită, cu ochii întunecaţi nemişcaţi şi neclintiţi ca un lac la miezul nopţii. „Nici măcar ea”, spune ea. „Nu de când a început cu *cet homme. ’’*

„Credeam că sunt căsătoriţi”.

"Numai... *aah* ... care este cuvântul...?" Îşi împleteşte degetele şi le ţine în sus.

„Mână fermă?”

"Da. Nu că ar conta. Nicio lege nu recunoaşte o căsătorie – de mână sau de altă natură – între cei din soiul tău şi al meu.” Doctorul îşi linge capătul micului rupt şi îl pune la pudra fină din bolul ei. O gustă, gândindu-se o clipă cu ochii închişi, apoi dă din cap o dată, hotărând că e aşa cum vrea ea şi aşează bolul pe podea lângă ea. „Dar din nou, nu ai venit să vorbeşti despre fiica mea.”

"Nu."

„Spune-mi atunci.”

Sunt atât de multe lucruri despre Doctor pe care nu le înţeleg. De unde vine şi unde merge când nu se află în Hal-lowell? Cum a învăţat ea meşteşugul medicinei şi de la cine? Când a învăţat să vorbească engleză şi cum a făcut cunoştinţă cu Wabanaki? Cum călătoreşte atât de liber singură ca femeie în sălbăticie? Dar dacă aş putea să-i pun doctorului orice întrebare – şi să mi se garanteze un răspuns – i-aş întreba numele. Ce este? Cu toate acestea, aceasta este o cunoaştere interzisă, o întrebare care mă va face imediat respins. Aşa că întreb ce am venit aici să învăţ.

„Ce ştii despre ierburile tansy şi savine?”

Doctorul răspunde fără ezitare. „Sunt folosite pentru a opri un copil să crească în pântece. Unul aduce *les régies*

” — pune o mână, cu degetele desfăşurate, pe abdomenul inferior, apoi îl strânge în pumn — „şi cealaltă crampe. Dar ştiai deja asta, *nu ?*"

„Recent, am îngrijit o femeie, Rebecca Foster, care le-a luat împreună. O mare parte din ceea ce pot aduna. Dar ea nu a pierdut copilul.”

„Copilul nu a fost binevenit?”

„A fost forţat asupra ei”.

Nu este atât de mult că Doctorul tresări, dar o umbră pâlpâie prin ochii ei întunecaţi şi catifelaţi. Scurt. Doar fantoma unei emoţii, a dispărut la fel de repede cum a apărut. — Deci vrea să încerce din nou *les herbes ?*

"Nu. Sau cel puţin nu a spus asta. Şi oricum nu l-aş recomanda. Nu i le-am dat în primul rând.”

„ *Bon.* Savine este rea. Omoară o femeie de câte ori ajută.”

„Dar va cauza răni copilului după aceea, deoarece nu a reuşit să dezrădăcineze? Asta trebuie să ştiu.” Ideea ca Rebecca Foster să fie lăsată, nu doar cu un copil nedorit, ci şi cu un invalid, m-a făcut să pierd mai mult de o noapte de somn.

„Nu mai mult decât mama. E *bine ?*"

„Mă tem că nu va fi niciodată bine.” Îmi bat în piept cu un deget.

„Aici înăuntru.” Apoi mişc degetul la tâmplă şi bat din nou. „Sau aici.” „Eşti îngrijorat că va răni *copilul* când va veni? Sau ea însăşi?” „Sunt îngrijorat de zece mii de lucruri.”

Doctorul râde, un timbru profund şi bogat care umple cabina. „Atunci nu ai învăţat prea multe despre a fi vindecător.” Vede aspectul rănit traversând faţa mea, dar nu o urmăreşte cu scuze. — Ai făcut tot ce ai putut pentru a ajuta această femeie?

"Da."

„Îngrijoraţi-vă doar pentru grija pe care o acordaţi atunci când vi se cere. Restul nu este al tău să te îngrijorezi. Ah, spune doctorul ridicând un deget. „Vine cineva.”

"OMS?"

„Următorul meu pacient.”

Mă întorc spre uşă şi ascult. La început, nu aud nimic altceva decât crengi de pin care scârţâie în vânt şi ţâşnii care trăiesc adânc în ramurile lor chemându-se unul pe altul. Dar apoi, după câteva secunde lungi, detectez ghemul constant de copite care se îndreaptă spre poiană.

„Cine i-a dat doamnei Foster *les herbes* dacă nu ai fost tu?”

Arunc o privire la coşul ţesut de lângă ea. „Cred că a fost Wabanaki, deşi nu pot fi sigur. Sunt prieteni de mult.”

"Ah. De aceea nu a murit. De ce copilul a rămas înrădăcinat? Trebuie să-i întrebi. Inca nu i-am vazut pe Wabanaki gresind cu *les herbes. ’’*

Doctorul rămâne pe scaun, cu mâinile încrucişate în poală. Ea dă din cap o dată. Am fost demis.

— Mulţumesc, spun eu ridicându-mă.

Doctorul zâmbeşte. "Pentru ce?"

„Aminteşte-mi că nu sunt Dumnezeu.”

Din nou, acel râs, ca apa peste stânci. „Ai uitat?”

"Nu. Doar că există unele răni pe care nu voi fi niciodată suficient de priceput să le vindec.”

Inscrutabil ca întotdeauna, doctorul se uită doar în timp ce mă duc la uşă. Mă strec în mantia mea de călărie şi îmi pun mănuşile. Nu suntem prieteni. Nu în sensul tradiţional. Mi-ar plăcea să fie aşa, dar simt zidul dintre noi. O barieră imperturabilă admiraţiei mele. Poate într-o zi o voi cuceri.

Se aude o bătaie în uşă.

Doctorul se uită la mine, dar vorbeşte cu acest nou venit. „ *Entrez* ”, spune ea.

Simt aerul rece pe gâtul meu, simt privirea bruscă a unui străin surprins. Şi când mă întorc, o găsesc pe May Dawin stând la uşă.

„Îmi pare rău, eu...”

"Nu vă faceţi griji. Pur şi simplu plec”, îi spun, iar apoi, pentru că nu vreau ca fata să se simtă stânjenită că m-a ocolit în favoarea doctorului, adaug: „Ce mai face Sam?”

Nu este deloc surprinzător faptul că Sam Dawin s-a îndrăgostit cu capul întâi de fată. În afară de faptul că bărbaţii mari au adesea o înclinaţie pentru femeile mici – o iritare a mea de lungă durată – ea este drăguţă, ca o căprioară, toate căprui moale – păr, pistrui, ochi – şi piele netedă. Vocea ei, de asemenea, are o cadenţă blândă, liniştitoare.

„Este bine, stăpână Ballard”, spune ea. „Îţi mulţumesc că l-ai reparat. Nu ştiu ce aş avea” – vocea ei se îngroaşă de emoţie – „ce m- aş face fără el”.

Mi-am pus mâna pe umărul lui May şi o mângâie. „Şi el te iubeşte. Să nu te îndoieşti niciodată de asta.”

"Nu am putut. Nu dacă aş încerca.”

„Bună ziua, amândoi”, spun eu şi ies pe uşă. Pe măsură ce se închide în urma mea, o aud pe May prezentându-se şi apoi vine răspunsul obişnuit.

„Poţi să-mi spui doctor.”

May Dawin este înăuntru, şoptind cu doctorul, dar Sam stă lângă căruţă, trecându-şi mâna mare în sus şi în jos pe puntea nasului lung şi moale al lui Brutus. Niciodată nu a părut mai puţin încântat să mă vadă.

MORA LUI BALLARD
DUMINICĂ, 10 IANUARIE

Mă sprijin de marginea mesei de lucru, la moară, uitându-mă pe soţul meu cum ia micul dejun. Ephraim stă lângă soba cu lemne, cu o farfurie de tablă în poală şi ia guri mari, dar precise, de omletă şi cartofi prăjiţi. Baconul a dispărut de mult. A mâncat-o primul.

„Mulţumesc”, spune el. „Era pe cale să încep să-mi roade glezna.”

„Nu prea multă carne acolo. Data viitoare, gândeşte-te la fund.”

„Nu pot ajunge”, spune el, aplecându-se într-o parte şi ciugulind aerul cu dinţii.

râd. Este bine să fii căsătorit cu un bărbat cu un dar pentru lejeritate. „Mă bucur că nu te-ai uscat şi nu te-ai dus la sămânţă”, îi spun. „Atât de mulţi bărbaţi de vârsta ta”.

„Nu mulţi dintre ei au o soţie care să semene cu tine. Am un stimulent.”

Alunec de pe masă şi traversez scândurile vechi, uzate de intemperii, apoi îi iau farfuria din mâini şi o aşez pe aragaz înainte de a-l călare în poală şi de a-mi înfăşura gâtul cu braţele.

„Nu e nevoie să minţi, soţ. Amândoi ştim că nu sunt drăguţă. Nu am fost niciodată.”

Nu spune nimic pentru o clipă, doar mă studiază de parcă mi-ar fi văzut faţa pentru prima dată. Apoi scoate unul dintre acele zgomote masculine care nu se pot distinge. Jumătate mormăit, jumătate oftat. Îmi trece un deget de-a lungul nasului, peste buze, pe un pomeţi şi pe bărbie. El îndepărtează câteva şuviţe de păr de la ochi şi spune: „Când erai tânăr, ochii tăi erau întunecaţi. Castanul ca părul tău. Şi ştii ce spune Bardul despre ochii castanii?

„Nimic, sunt sigur.”

„ O culoare excelentă: castanul tău a fost întotdeauna singura culoare. ”

„Cred că tocmai ai inventat asta.”

„De fapt, nu am făcut-o. Este din *Aşa cum vă place.* Dar nu asta încerc să spun. Ochii tăi erau întunecaţi, dar acum s-au luminat. Auriu, ca ghindele.”

pufnesc. „Şi presupun că Bardul ar avea ceva de spus şi despre ghinde? Fără îndoială din *The Taming of the Shrew. ’’*

„A avut multe de spus despre ghinde – era un om bine familiarizat cu natura, era Shakespeare. Dar versul meu preferat este tot din *As You Like It,* deşi, spre deosebire de Celia, nu te-am găsit „sub un copac, scăpat ca o ghindă”. Era un câmp, prima dată când te-am văzut, şi din câte îmi amintesc, nu se vedea nici un stejar. Dar ideea mea este că ceva despre tine a trebuit să se domolească odată cu vârsta, având în vedere că temperamentul tău nu s-ar clinti nici măcar un centimetru. A fost lăsat în seama ochilor tăi să se înmoaie şi sunt mai drăguţi acum ca niciodată. Deci nu, doamnă Ballard, s-ar putea să nu fiţi drăguţă, dar voi fi al naibii dacă nu sunteţi cea mai *frumoasă* femeie pe care am văzut-o vreodată.

„Eşti părtinitor.”

„Sunt *mândru. ’’*

Au trecut câţiva ani de când am făcut dragoste la moară, dar având în vedere cuvintele lui miere, cred că acesta ar putea fi un moment bun pentru a reînvia obiceiul. Mă apropii mai mult, cu şoldurile în sus, exact când auzim un sunet la uşă.

Un bărbat aproape că râde, dar se salvează în ultima secundă dresându-şi glasul, urmat de un *„ Ahem. ’’*

Barnabas Lambard – bărbierit şi îmbrăcat în cele mai

bune de duminică – se sprijină de tocul uşii cu genul de rânjet precoce care se potriveşte cel mai bine unui băiat de doisprezece ani. „Îmi pare rău că vă întrerup”, spune el.

„Asta ne face doi”, mormăie Ephraim, în timp ce mă ridică cu blândeţe din poală pentru a putea sta în picioare.

„Acesta este Barnabas Lambard”, îi reamintesc.

Efraim strâmbă ochii. — Eşti ofiţerul curţii din Vassal-boro.

"Da."

Sunt încântat să-l văd şi nu mi-e teamă să-l arăt, aşa că îl ador cu un zâmbet. Efraim observă acest act de aprobare rară, îl ia pe bărbat curios.

„Soţia mea spune că tu eşti cel care i-a spus lui Obadiah Wood că Burgess a fost ucis.”

Barnabas mă priveşte cu o expresie care se încadrează undeva între intrigă şi supărare. "Eu sunt. Deşi ar fi putut să mă avertizeze din faţă că bărbatul a murit. A venit ca un şoc. Aşa cum a intenţionat ea, sunt sigură.”

„De aceea eşti aici?” întreb eu.

„Există două motive, de fapt, şi acesta este unul dintre ele.” El traversează podeaua şi îi întinde mâna lui Efraim, prezentându-se oficial. „Barnabas Lambard. Mă bucur să vă cunosc oficial, domnule.”

Oh.

Mă uit la el din nou. Are o tăietură proaspătă de bărbierit pe falca lui, iar gulerul cămăşii a fost presat. Privirea care trece între Efraim şi mine este atât de rapidă că Barnaba nu ar trebui să o prindă, dar o face, apoi ochii i se îngustează, când propria lui privire se mişcă între noi.

Băiat deştept .

„De ce te-ar aduce un mort înapoi la Hallowell?” întreabă Efraim.

„Pentru că a fost deschisă o anchetă cu privire la cauza morţii lui. Judecătorul Wood are întrebări cu privire la circumstanţele şi modul în care a murit şi a ordonat Sesiunilor să se ocupe de chestiunea pe data de douăzeci şi nouă, când se vor reuni aici, în Hook. Se întoarce spre mine. „M-am gândit că aţi dori să ştiţi că există un interes tot mai mare în rândul celorlalţi doi judecători cu privire la acuzaţia adusă domnului Foster.”

— Genul de întrebări care ar trebui să-şi asigure un avocat?

"Poate."

„Mulţumesc pentru avertisment.”

„Acum că voi doi v-aţi reparat...” Vocea lui Efraim este uscată ca pâinea prăjită. Îl priveşte pe tânărul Barnaba cu un interes reînnoit. — Trebuie să fi călărit jumătate din noapte ca să ajungi atât de devreme?

„Am intrat ieri. Am stat la tavernă.” Următoarele lui cuvinte sunt alese cu grijă şi nu se teme să întâlnească ochii lui Efraim când le spune. „Nu am vrut să ajung mirând a drum”.

„Şi de ce este asta?”

Ei stau la o distanţă de un picior, cu ochii aţintiţi unul pe celălalt. Ephraim l-a bătut în înălţime, dar cred că băiatul s-ar putea să se potrivească în ceea ce priveşte nervii. Fără să se uite în altă parte, îşi scoate pălăria şi o ţine în faţa lui. Zâmbeşte, mare şi larg. Nu cel mai puţin jenat.

„Asta m-ar aduce la al doilea motiv. M-am gândit că aş putea să o salut pe fiica ta.”

Efraim a ghicit acest scop, desigur. I-am spus despre prima vizită a lui Barnabas şi despre interesul pe care l-a avut Dolly pentru el. Dar niciun om nu este vreodată cu

adevărat pregătit când un băiat vine să ciocăne, iar Efraim – oricât de bun este tată – nu poate ţine mârâitul din vocea lui când răspunde.

"Buna ziua? Asta e tot ce vrei să spui?”

„Am auzit că este un loc bun pentru a începe o primă întâlnire.”

E un pic de triumf în ochii lui Efraim. „ *Prima* întâlnire? Şi ştii măcar numele ei, având în vedere că nu i-ai vorbit niciodată?”

„Dolly. Prescurtare pentru Dorothy, sau cel puţin aşa mi s-a spus. Un nume de familie, cred? Se uită la mine în discuţie.

„După mama”, îi spun.

„Este prea tânără pentru a face curte”, spune Ephraim.

De fapt, Dolly va împlini optsprezece ani luna viitoare. Cu doar două luni mai tânăr decât eram când Efraim a venit prima dată să mă curteze. Ştie că mă gândesc la asta, desigur, aşa că refuză cu încăpăţânare să-mi întâmpine privirea.

Din nou, Barnabas arată acel zâmbet nelegiuit, un indiciu de încredere fără orgoliu. Dacă nu sunt atent, voi ajunge să fiu foarte îndrăgostit de acest băiat. Este un bărbat rar care se poate descurca cu soţul meu.

„Ei bine, şi eu sunt tânăr, ceea ce este bine. Dar nu am spus niciodată un cuvânt despre curte. Am spus doar că aş dori să salut.”

— Şi totuşi încă nu ai explicat de ce.

El ridică din umeri. „Îmi place felul în care arată. La *mine,* vreau să spun. De două ori i-am atras atentia şi nu a roşit şi nu a chicotit. Nu pare să fie o prostie despre fiica ta. Din putinele pe care le-am văzut, îmi aminteşte de Doamna Ballard. Inteligenţi, amândoi. La fel ca mama mea.”

Este un discurs bun, dar Efraim nu va ceda repede. Îl lasă pe Barnaba să stea acolo o clipă – suficient de lung pentru ca o stropire de incertitudine să se strecoare în ochii plini de noroi ai băiatului – înainte ca în cele din urmă să ridice mâna şi să o întindă. „Ephraim Ballard”.

„Acum că am scăpat asta din drum”, spun eu ştergându-mi mâinile de şortul meu. „Vrei nişte mic dejun? Cred că Dolly curăţă ultima parte acum.”

„Mi-ar plăcea foarte mult asta.”

Aştept până când Efraim şi Barnaba au urcat pe poteca spre casă şi apoi închid uşa morii. Afară, în miaurăturile lui, Percy sfiarbă nemulţumit de plecarea noastră, dar nu-l bag în seamă. El a luat deja micul dejun şi în curând Efraim îl va lăsa să zboare.

Îi urmăresc pe bărbaţi pe potecă, urmărind cum îşi croiesc drumul între malurile de zăpadă, observând cum merg. Efraim ca un taur — sigur şi puternic — şi Barnaba ca un cerb — tânăr şi gata. Sunt multe, cred, pe care le poţi spune despre un bărbat prin felul în care merge. Nimic timid pe drumul dinaintea mea, totuşi, aşa că ajung din urmă şi încerc să mă pregătesc pentru ceea ce va urma.

Dolly aşteaptă la uşă. Ea se sprijină de cadru exact aşa cum a făcut-o ultima dată când Barnabas Lambard a intrat pe poarta grădinii, cu o mână pe şold şi cu faţa înroşită de curiozitate. Probabil că l-a văzut urcând, trebuie să fi sperat că ne vom întoarce acasă.

Îl înfig pe Ephraim în coaste şi îi şoptesc: „Îţi înţelegi un pic mai bine tatăl meu acum, poate?”

El răspunde cu un mormăit iritat.

Obrajii lui Dolly sunt strălucitori, iar părul ei este periat, căzându-i pe spate în râuri de bucle maro, dar cel mai frumos lucru la ea sunt acei ochi. La fel ca al tatălui ei. Ar putea fi la fel de bine vara pentru tot albastrul de

sub genele ei grele. Şi când îi zâmbeşte lui Barnaba, aud dinţii lui Efraim scrâşnind împreună. Îl trag de mână şi îl trag înapoi cu o jumătate de pas.

„Aminteşte-ţi, *iubire,* ” râd, „este o femeie care alege. Tu ai spus asta.”

„Şi sunt un prost pentru că ţi-am menţionat asta vreodată.”

Dolly îl lasă pe Barnaba să intre în casă, iar noi îl urmăm, niciunul dintre noi nu prea gata să ne vadă fiica cea mică doborâtă atât de uşor de săgeata lui Cupidon.

DR. MAGAZINUL LUI COLEMAN
MARTI, 12 IANUARIE

„Nu intri?” întreb eu.

Efraim clătină din cap. „Nu azi. Trebuie să trec peste râu şi să întreb despre o comandă de cherestea.

Există doar două moduri de a traversa Kennebec: cu feribotul în lunile mai calde sau pe jos după ce este îngheţat. Are aproape o jumătate de milă lăţime în puncte şi suficient de adânc încât nimeni să nu fi atins vreodată fundul. Actualul probabil are ceva de-a face cu asta, totuşi. Kennebec nu este genul de râu pe care îl înoţi. Tot ce se află în partea de vest este considerat Hallowell, iar totul în est, Fort Western, chiar dacă, în practică, sunt un sat, împărţit în jumătate, care se întinde pe două mile în lungime. Dar fiecare parte are casele şi magazinele ei, propria comunitate. Deşi este perfid, aproape prefer să trec râul pe jos. Feribotul durează prea mult.

„Fii în siguranţă”, îi spun.

„Nu vă faceţi griji, gheaţa este suficient de groasă. Şi voi fi plecat doar o oră. Ne întâlnim la tavernă la o halbă când ai terminat aici.

Ephraim mă sărută pe frunte, apoi coboară de pe promenadă spre poteca bine bătută care duce pe mal şi peste râul îngheţat. Îl privesc începând traversarea – cu pasul sigur ca întotdeauna – apoi mă întorc la magazin.

Coleman face afaceri stabile astăzi, aşa că aştept ca un grup de tăietori să îşi termine de cumpărat uneltele înainte să mă apropii de ghişeu.

— De ce ai putea avea nevoie astăzi, stăpână Ballard? întreabă el.

"Nimic. Dacă nu ai întâlnit ceva nou de citit?”

Îmi ridic coşul pe blat şi îmi trag mantia înapoi. Copia mea a *lui Emmeline* se află deasupra a două duzini de

lumânări bine stivuite. Fundul lor a fost tăiat plat şi fitilul tuns.

— Înţeleg că ai adus un lot nou. Coleman întinde mâna dreaptă şi scoate o lumânare din coş. Adulmecă ceara uscată, apoi culege un fir de lavandă cu unghia mare. „Acestea sunt fanteziste.”

„Doar pentru că ceva este util nu înseamnă că nu poate fi frumos.”

Majoritatea familiilor din Hook îşi fac propriile lumânări, dar există întotdeauna un călător sau o gospodină sau un negustor care se află în situaţie de împotrivire, iar cel al lui Coleman este primul loc în care se îndreaptă. Lui îi place să satisfacă nevoia, iar mie îmi place şansa de a face troc. Vin aici de cel puţin două ori pe lună în speranţa că a primit un nou transport de cafea, zahăr şi ciocolată de la Boston, deşi şansele ca acele articole să ajungă de la închiderea râului sunt mici. Cel mai important, însă, sper să găsesc ceva nou de citit. După ce am terminat-o *pe Emmeline,* sunt dornic de altă poveste.

Curând îşi îndreaptă atenţia de la lumânări la carte.

„Ceva bun?” întreabă Coleman, încurcându-şi ochiul pentru a se concentra asupra titlului.

„Mi-a plăcut mai mult decât majoritatea. Iar autorul este englez. Vei aproba asta, spun eu cu ochiul. „Este vorba despre o femeie aflată la marginea înaltei societăţi, care refuză rolurile tradiţionale care i-au fost atribuite, găsindu-şi propria cale, o dragoste pe care o alege şi, prin urmare, ajunge în cele din urmă atât bogată, cât şi fericită.”

„Deci este o fantezie?”

„Absolut nu. Este o *posibilitate.* Deşi, trebuie să spun, mi s-a părut mai degrabă... care este cuvântul potrivit... *gotic,* poate. Plin de locaţii sălbatice, îndepărtate şi

întâmplări misterioase. Cred că ţi-ar face plăcere.”

„Atunci o să schimb cartea cu o carte, doamnă Ballard”, spune el, întinzând mâna sub tejghea şi scoţând un roman care este destul de rău pentru uzură şi lipseşte jumătate de copertă. „Deşi, să fiu sinceră, ochiul meu blestemat se estompează asupra mea şi nu va trece mult până nu voi putea citi deloc. Va trebui să angajez un băiat de magazin care să ţină registrele.

Îi iau cartea şi mă întorc la pagina de titlu. „ *Castelele din Athlin şi Dunbayne* de Ann Radcliffe”, spun eu. „Ai citit-o?”

„Care a fost cuvântul pe care tocmai l-aţi folosit? *gotic* ? Dacă asta cauţi, vei fi mulţumit. Este o ceartă scoţiană medievală în toată regula.”

„Atunci se va potrivi perfect cu starea mea de spirit.” Îmi bag cartea sub braţ şi încep să despachetez lumânările.

— Mai e ceva cât timp eşti aici?

„Mi-ar plăcea nişte cafea şi zahăr. Dar m-ar mulţumi cu făina de porumb şi melasă.”

„Mi-e teamă că niciunul dintre primii. Nu până când râul se deschide. Dar pot să-ţi dau o pungă de făină de porumb şi o halbă de melasă. Mai multe din contul tău pentru a-l acoperi.”

"Cum-"

"Dl. Sewell a intrat. A adăugat bani în contul tău şi a cumpărat o liră de ciocolată şi jumătate de liră de ceai şi pentru tine. Sunt împachetate şi puse deoparte pentru tine.”

Uneori sunt plătit cu monede înainte de a părăsi casa unui pacient. Uneori cu alimente sau animale sau troc mai târziu în cursul anului. Dar la fel de des, un soţ recunoscător îmi va adăuga contul la Coleman sau mă va surprinde cu o achiziţie rămasă în aşteptarea sosirii.

„Oh”, spun eu, „a fost bine din partea lui”.

„Pentru a-l auzi vorbind, era invers. A spus că soţia lui aproape a murit din cauza acelui laudanum şi că tu ai salvat-o.”

Nu ştiu ce să spun la asta, aşa că nu spun nimic.

— Ştiu că crezi că jumătate din oraş s-a întors împotriva ta, Martha, cu toate necazurile pe care le-ai avut. Dar sunt la fel de mulţi care nu vor auzi un cuvânt rău împotriva ta. Domnul Sewell se numără în acest număr. Şi eu la fel.”

Cyrus este la Pollard's Tavern când sosesc şi îmi face semn la masa lui.

"Ce faci aici?" întreb eu.

Alunecă un registru peste masă. Atingeţi linia care arată că o comandă de cherestea a fost livrată şi plătită.

— Chandler Robbins? Am citit numele. — Înţeleg că are o altă navă în construcţie?

Cyrus dă din cap. Afişează detaliile comenzii pentru şaptezeci de scânduri de stejar alb şi doi buşteni de pin pentru catarg.

„Soţia lui îşi aşteaptă primul copil în curând”, îi spun, de parcă ar conta, de parcă i-ar păsa.

Deşi poate că nu este corect. Cyrus este mult mai interesat să aibă o familie decât Jonathan. Care este adevărata tragedie a circumstanţei lui. Este un om bun, puternic, bun, inteligent. Dar simplul fapt al acestei lumi este că femeile se uită la el de parcă ar fi prost. Pur şi simplu pentru că nu poate vorbi. Se tem că este o boală. Că prinde. Unele suferinţe care ar putea fi transmise copiilor lor. Aşa că fetele din acest oraş s-au uitat mereu prin el. Şi şi-a construit un zid în jurul inimii sale ca răspuns.

„Orice femeie vrea ca un bărbat să şoptească cuvinte

blânde în întuneric”, mi-a spus Ephraim odată, când mă plângeam lipsa de perspective a lui Cyrus. Nu a existat nicio răutate în declaraţie, doar frângere de inimă. Şi nu l-am uitat niciodată pentru că este adevărat.

„Ştiaţi că Chandler Robbins a fost unul dintre oamenii care l-au tăiat pe Joshua Burgess de pe gheaţă?” întreb eu.

Dacă Cyrus m-a auzit, nu se deranjează să recunoască întrebarea. Ochii lui sunt fixaţi pe cineva din spatele meu şi îi urmăreşte prin cameră. Stă puţin mai drept, cu ochi curioşi, când un set de paşi se opreşte în spatele meu. Când mă întorc, Sarah White stă acolo cu o poşetă cu monede în mână şi un zâmbet pe buze.

„Bună, Martha”, spune ea. „Cyrus.”

Fiul meu îi aruncă un rânjet larg şi mulţumit ca răspuns şi cred că obrajii lui au devenit puţin roz.

"Se poate?" întreabă Sarah, arătând banca.

"Desigur." Mă dau deoparte ca să-mi fac loc.

Se aşează, îşi aranjează fusta, apoi întinde o poşetă mică de pânză. "Aici."

"Ce este asta?"

„Şase şilingi pentru taxa ta. Şi încă douăsprezece pentru amenda instanţei. Exact ce iti datorez. Tatăl meu a spus că nu va plăti nici un cent din asta. Că era responsabilitatea mea. Aşa că am făcut slujbe ciudate prin oraş pentru cei care m-ar avea. Eu însumi am câştigat fiecare bucată.”

Amendarea mamelor necăsătorite este un sistem crud, menit să umilească femeile şi, prin urmare, să le descurajeze de la activitatea carnală. Dar având în vedere că femeile nu concepe copii singure şi nu există nicio lege care să amendeze bărbaţii pentru participarea lor, este şi cel mai rău tip de ipocrizie. Amenzile minime şi maxime sunt stabilite prin lege, dar sumele dintre

acestea sunt la latitudinea fiecărui judecător şi pot varia de la incomod la un capăt la paralizant pe celălalt. Legea — intitulată grav Un act pentru pedepsirea curviei şi pentru întreţinerea copiilor nenorociţi — prevede că orice femeie care comite desfrânare va fi amendată cu cel puţin şase şilingi pentru prima infracţiune şi nu mai mult de trei lire sterline. Fiecare infracţiune după aceea variază între doisprezece şilingi şi şase lire sterline. Dacă o femeie nu poate plăti amenda, ea este trimisă în curtea închisorii pentru cel puţin patruzeci şi opt de ore, dar instanţa o poate prelungi la treizeci de zile. Joseph North decide cazurile din acest judeţ şi nu este de obicei cunoscut pentru clemenţa sa. Dar pentru Sarah, el acordase amenda minimă – fără îndoială pentru că mă oferisem să o plătesc eu în acea zi, deoarece Sarah nu avea nici un şiling pe numele ei. I-a luat şase luni să câştige banii.

„Sarah...''

„Insist. E datoria mea. Şi vreau să plătesc.” Ea îmi aruncă poşeta în mână şi îmi închide degetele în jurul ei.

Există ceva în ochii ei – un fel de lumină – cu care nu pot să mă cert. Sarah este mândră de ea însăşi pentru că a reuşit acest lucru şi nu voi lua asta de la ea. Cyrus simte şi el, se sprijină peste masă pe antebraţe. Ştiu că vrea să-i spună ceva, că cuvintele s-ar răsturna dacă ar avea capacitatea. În schimb, ridică un deget, apoi deschid e registrul şi smulge o pagină din spate. El ia cerneală şi pană din carcasă şi ne uităm amândoi cum mâzgăleeşte un bilet scurt, apoi îl alunecă pe masă.

Eşti o femeie bună, Sarah White.

Ea ia hârtia şi îi zâmbeşte cu o expresie frustrată. „Îmi pare rău, Cyrus. Nu ştiu să citesc.”

Privirea lui coboară de la a ei. Căde la masă. Dă din cap o dată, resemnat. Jenat.

„El spune că eşti o femeie bună.”

Şi asta o face să râdă. „S-ar putea să fie singurul din Hook care o face.”

„Nu singurul”, spun eu. „Nu prea mult.” Şi atunci îmi vine ideea. „Ce faci sâmbătă?”

„Nimic din câte ştiu eu.”

„Ar trebui să vii la Frolic. De data asta e la moară. Ne-ar plăcea să te avem.”

Mă uit la Cyrus pentru confirmare, iar el dă din cap cu nerăbdare. "Nu ştiu...."

„Este doar o seară.”

„Ce zici de copil?”

„Adu-o. Nu vor lipsi braţele dispuse să o legăne în timp ce dansezi.” O văd ezitând, se uită la uşă pentru o ieşire. „Te gândeşti la asta? Vă rog?"

Sarah îmi dă din cap cu jumătate de inimă. „O voi face.” "Promisiune?"

Ea zâmbeşte din nou, dar din păcate de data aceasta. — Pentru tine, Martha, da.

Îşi ia rămas bun, dar privirea mea este asupra lui Cyrus când pleacă. O urmăreşte prin cameră şi nu-mi vede ochii până când ea iese pe uşă.

Oh. Cum am ratat asta?

"Cât timp?" întreb eu.

Îşi ridică mâinile de parcă ar întreba: *Ce?*

„De cât timp eşti îndrăgostit de ea?”

Cyrus îşi strânge maxilarul. Tremură. Apoi apucă biletul, îl strânge în pumn şi se îndreaptă spre vatra mare şi trosnitoare. Îşi aruncă misiva în flăcări şi pleacă de la Pollard fără să mai arunce o privire în direcţia mea.

Respir lung între buzele strânse. — Atât de mult, presupun.

Aerul din afara tavernei este limpede, dar briza care iese de pe râu este suficient de rece încât să ardă. Îl dezleg pe Brutus de la stâlpul de prindere şi îl conduc pe distanţa scurtă până la locul unde bea Sterling dintr-un jgheab. Gheaţa a fost spartă, dar bucăţi mici şi ascuţite plutesc la suprafaţă.

„Îţi vei îngheţa buzele”, îi spun calului, zgâriindu-şi pieptul mare de butoi sub cureaua din piele.

„Este de mirare că nu te muşcă.” Efraim pune o mână liniştitoare pe umărul meu, ştiind că voi sări la vocea lui.

„Cum faci *asta* ?” În toţi anii în care am fost căsătoriţi, încă nu lam auzit pe bărbat să se strecoare în spatele meu.

Ride din umeri, luându-mi frâiele lui Brutus din mâinile mele şi inspectând şaua şi hamul ca şi cum ar fi în pericol de eşec imediat. Nu este că nu are încredere în abilităţile mele cu un cal, ci mai degrabă nu este dispus să mă lase pe unul decât dacă consideră că este potrivit să călăresc – cu siguranţă nu unul la fel de voinic ca Brutus.

„Ai întârziat. Ai spus că vei avea o oră. Au trecut două.”

„Am mai luat trei comenzi de cherestea de la fort. Apoi am vorbit puţin cu James Wall.”

Ridic o sprânceană.

— Ştiai că construieşte o distilerie?

„Am auzit.”

„A închiriat o porţiune de teren de-a lungul Farwell Brook. Nu este suficient de mare pentru a fi folosit pentru tranzacţionarea moară. Dar este frig şi primăvara şi este potrivit dacă eşti genul de om intenţionat să facă whisky. El plăteşte contractul de închiriere cu cât câştigă de la noi.”

"Ne?"

„Ce îi plătim Jonathan, Cyrus şi cu mine pentru a ne ajuta să luăm scândurile în aval.”

"Ah. Asta explică multe.”

A venit rândul lui Efraim să-mi arunce privirea întrebătoare.

„Nu au făcut niciodată ultima livrare, nu-i aşa? În schimb, am rămas blocat în râu. Iar James nu a avut nimic cu care să plătească atunci când nota scade.

„Nu este în întregime adevărat”, spune Ephraim, apoi îmi studiază chipul. „Îi lipsea doar zece dolari. Dar asta pentru că North a cerut plata integrală. Pentru întregul împrumut.”

„Ce va face James în privinţa asta?”

„M-am oferit să acopăr diferenţa. O parte din mine se simte responsabilă. Dar a refuzat. Spune că nu se va îndatora din nou. Intenţionează să-şi vândă calul pentru a plăti nota.”

„Pacerul?”

„Da. Spune că poate acoperi ceea ce îi datorează lui North, apoi să cumpere un cântăreţ pentru al înlocui.

N-am înţeles niciodată obsesia lui James pentru acea rasă, dar sunt trist să mă gândesc că a pierdut calul. Şi totul pentru că a mers la omul nepotrivit pentru un împrumut.

— Oricum, Ephraim ridică din umeri. „Asta mi-a luat atât de mult.”

„Ei bine, ai ratat ceva interesant ca urmare.”

„Şi care ar fi asta?”

Scot poşeta cu monede din buzunar şi i-o dau.

"Ce-i asta?"

„Taxa mea pentru livrarea lui Sarah White. Şi amenda instanţei. Optsprezece şilingi, plătiţi integral. Mi l-a adus ea însăşi.”

„Asta trebuie să fi luat-o...”

„Luni. Nu este corect, Efraim. Trebuie să existe o cale mai bună.”

"Şi?"

„Şi ce?”

El râde. „Te cunosc suficient de bine pentru a şti când există *şi.* ’’

Efraim îmi pune o mână de ambele părţi ale taliei mele şi mă ajută să urc în şa. Apoi îşi balansează un picior peste spatele lui Sterling şi se instalează în al său. Ne întoarcem spre casă exact când cerul începe să se întunece.

„Am o idee”, spun, încercând să-mi rezolv gândurile, astfel încât să aibă sens. „Sau două.”

„Te ascult.”

„Sarah nu-şi poate permite o altă întoarcere în faţa instanţei. Va fi închisoare dacă mai are un copil în afara căsătoriei.

„Vrei să spui că nu-şi va schimba felurile?”

„Spun că tatăl copilului ei a profitat cu bucurie de trupul ei, dar a părăsit oraşul cu mult înainte *ca* rezultatele poftei lui să o aducă în faţa instanţei. Nu există dreptate în asta.”

„Sarah l-a dus în pat de bună voie. Sau cel puţin nu a spus niciodată altfel. Nu este deloc nevinovată în această chestiune.”

"Nevinovat? Nu. Dar nici ea nu are nici un recurs legal. Bărbatul a plecat, iar ea nu poate primi întreţinere pentru copilul ei.”

„Părinţii ei nu au scos-o afară.”

„Dar nici ei nu o susţin. Are nevoie de un mod real de a-şi câştiga existenţa. Nu slujbe ciudate care plătesc un şiling ici şi colo.”

„Deci ce ai de gând să faci pentru ea?”

„Exact ceea ce ai făcut pentru mine.”

Îi ia o clipă să-şi dea seama ce vreau să spun. — O vei

învăţa să citească?

„Dacă ea vrea să aibă vreo şansă reală în această lume, de acolo trebuie să înceapă.”

După un sfert de milă ne întoarcem de la Kennebec, unde Mill Brook se întâlneşte cu râul. Mai departe, Water Street se îngustează şi devine puţin mai mult decât o potecă glorificată pentru vite care trece prin Vassalboro şi urmăreşte Kennebec pe malurile sale, dispărând în cele din urmă la o sută cincizeci de mile nord, la fel ca şi râul însuşi, până la izvorul său, Lacul Moosehead.

— Şi această a doua idee a ta?

„Dacă nu îşi găseşte un loc de muncă, atunci poate o pot ajuta să-

şi găsească un soţ.

— Presupun că ai în minte un bărbat?

„Da”.

— Şi crezi că ar trebui să fie Jonathan?

Deschid gura, uluit, gata să mă cert, dar Ephraim îmi greşeşte înţelesul şi mă întrerupe.

„Ştiu că te deranjează că nu s-a interesat de curte.”

„Are douăzeci şi şase de ani. Ar trebui să curteze *pe cineva. ’’*

„Acesta este standardul pe care îl ai pentru el? Doar cineva? Şi Sarah ar fi alegerea ta?

„Sarah ar fi o captură grozavă pentru orice bărbat, Jonathan sau altcineva. Dar nu, nu m-am gândit să le împerechez împreună.”

„Atunci cine?”

„Cyrus.”

Acest lucru îl surprinde. „Şi ce te-a făcut să te gândeşti la asta?”

„Tu ai fi gândit la fel dacă ai fi văzut cum se uită el la ea acum. Bănuiesc că poartă o torţă pentru fata aceea de ceva vreme.”

Îi spun despre bilet. Cum a aruncat-o în foc şi a plecat cu furtună.

Efraim călăreşte în tăcere pentru o vreme. — Nu va aprecia că te amesteci, Martha.

„Nu am de gând să mă amestec.”

El pufneşte.

„Pur şi simplu voi crea o *oportunitate. ’’*

„Pentru cine? Te?"

„Pentru Cyrus.”

„Nu poate vorbi, iar Sarah nu poate să citească.”

Îi zâmbesc soţului meu. "Încă."

DECUL LUI DAWIN
LUNI, 18 IANUARIE

Sam Dawin nu este fericit să mă vadă. Îmi dau seama după întinderea gurii şi după felul în care îşi rotunjeşte umerii în timp ce aruncă un balot de fân peste gard. Un taur uriaş roşu-alb, cu coarne lungi şi cârlige, începe să-l sfâşie, apoi are botul adânc, îngrozindu- se. În câteva secunde, fânul este împrăştiat, iar Sam călcă în picioare prin zăpadă spre mine.

„Ştiu ce eşti aici să întrebi”, spune el, „şi nu este treaba ta”.

Bărbatul nu a fost niciodată nepoliticos până acum, nu în toţi anii în care l-am cunoscut, iar asta, mai mult decât orice, mă uimeşte în tăcere. Îşi poate vedea pasul greşit totuşi şi are bunăvoinţa să se oprească.

„Nu am venit să te întreb nimic.”

„Nu ai avut?”

"Nu. Am venit să te felicit pentru căsătorie şi să aduc un cadou de nuntă. Deşi am întârziat o lună şi îmi cer scuze pentru asta.”

Ruşinat, culoarea îi inundă obrajii. "Îmi pare rău. am

presupus...” "Ce?"

— Credeam că ai venit să întrebi de ce s-a dus May la doctor.

„Nu este treaba mea mai mult decât a ta să ştii de ce *am* fost acolo.”

„Îmi pare cu adevărat rău. Eu... a fost foarte nepoliticos din partea mea.” Sam se uită la pământ. „Ai fost amabil cu noi şi nu am avut dreptul să-mi asum nimic.”

„Ai dreptate să protejezi mireasa ta. Indiferent de presupusa infracţiune.”

Sam aruncă o privire rapidă către faţa mea, apoi îşi întoarce privirea constantă în picioare. „Am auzit deja

zvonurile. Se răspândesc rapid, ştii.”

„Zvonurile fac asta. Şi te-ai dus repede la menaj.” Îl văd pe Sam înţepenindu-se din nou, pot vedea cum se strecoară în defensivă prin colţurile gurii lui. „Am adus o pilota pentru luna mai. Fac unul în plus în fiecare iarnă.” Este un risc, dar fac un pas înainte şi îmi pun mâna pe braţul lui. „Nici o femeie nu ar trebui să meargă la menaj fără o pilota adecvată.”

Nu adaug că căsătoriile în grabă nu sunt nimic nou în Hallowell, şi nici presupunerile care vin împreună cu ele. Legat de geanta mea este coletul mare, înfăşurat. Desfac legarea şi i-o dau lui Sam. O ridică din braţele mele cu grijă, ca şi cum ar ridica un copil.

— Căsătoria ta este treaba ta, Sam. Nu lăsa pe nimeni să-ţi spună diferit.”

„Mulţumesc. Mama lui May nu i-a făcut o pilota. E prea supărată. Probabil că nu mă va ierta niciodată.”

„Bineînţeles că o va face.”

„Nu o cunoşti pe mama ei”.

„De fapt, da. Dar, indiferent, propria mea mama m-a iertat pe mine şi pe Efraim, după ce am mers devreme la menaj.”

El ridică privirea spre mine. „Nu ai aşteptat?”

„Nu”, spun eu. „Efraim m-a dus acasă în acea seară.”

Un alt fel de tânăr s-ar putea roşi la aceste cuvinte. S-ar putea să se bâlbâie sau să-şi mişte picioarele. Dar Sam Dawin este stăruitor şi statornic, practic şi nu arată că îi este ruşine de dorinţa de a se culca cu propria lui soţie.

„Mă bucur că înţelegi”, spune el. „Nu mulţi o fac.”

— Ai fi uimit de lucrurile pe care le înţeleg, Sam.

Văd decizia trecând prin ochii lui, mai întâi întrebarea, apoi răspunsul, unul urmărindu-l pe celălalt. În cele din urmă, el întreabă: „Vrei să intri? Sunt sigur că May şi-ar dori să te vadă.”

„Mi-ar plăcea foarte mult asta”, îi spun, apoi mă întorc la geanta mea. Brutus este legat la post, bea dintr-un jgheab şi păşte pe balotul de fân de lângă el. Ridic o sticlă din geantă. „Şi mai am un dar. Dar acesta este doar pentru luna mai.”

Casa este mică, dar îngrijită, bine concepută, astfel încât Sam să poată continua pe măsură ce familia lor creşte. Este îndepărtat de Strada Waterului la 50 de metri, dar are vedere la debarcaderul lor şi la râul de dincolo. Sam Dawin a avut norocul să închirieze unul dintre ultimele loturi cu faţadă la râu şi, prin urmare, poate profita atât de traficul morii, cât şi de cei optzeci de acri de teren agricol. Dacă se descurcă bine, el va oferi o viaţă solidă tinerei sale familii.

Camera din faţă este caldă, curată şi miroase a lemn nou şi a pâine proaspăt coaptă. May stă pe un balansoar lângă vatră, cu o grămadă de tricotaje în poală şi o ceaşcă de ceai pe măsuţa din stânga ei.

La început, pare uimită să mă vadă, dar apoi zâmbeşte şi două gropiţe perfecte, rotunde, apar la colţurile gurii ei frumoase. „Doamnă Ballard”, spune ea, „te rog să intri.”

Sam ridică coletul. „Martha ne-a adus un cadou de nuntă.”

„Ce amabil din partea ta. Prima noastră”, spune May, încercând să stea în picioare, dar nici măcar nu este complet în picioare când se lasă din nou pe spate în scaun, ameţită.

Atunci observ găleata de la picioarele ei şi, în câteva secunde, May a apucat-o şi s-a aplecat, năpânind.

"Îmi pare atât de rău." Ea căluşeşte. Scărcăturile din nou. "lartă- mă. eu...”

Cuvintele ei se pierd în gâlgâitul umed.

Sunt imediat lângă ea, îngenuncheat, împingând părul

departe de fruntea moale a lui May. O palmă pe fruntea ei dovedeşte că nu are febră, aşa că pun sticla pe care am adus-o pe măsuţă şi, acţionând din instinct, încep să dau ordine.

„Sam, du-te şi ia o cârpă rece şi umedă."

S-a întors în mai puţin de treizeci de secunde şi presez materialul de fruntea lui May. „Aplecă-te pe spate. Odihneşte-ţi capul pe scaun. Respiră pe nas."

Fata se supune fără îndoială în timp ce îi mângâiesc sprânceana şi obrajii cu cârpa rece. „Eşti bolnav?" întreb eu.

Că să spunem aşa.

O privire la Sam dovedeşte că suspiciunile mele sunt corecte. Închide ochii încet. Oftă. Dă din cap. May este însărcinată.

Asta mă enervează. Nu pentru că copilul a fost în mod clar conceput în afara căsătoriei – asta se întâmplă de cele mai multe ori în Hallowell – ci pentru că le oferă bârfitorilor loc să se bucure. Sperasem să înăbuşi zvonul ăsta.

„Cât de departe?" întreb eu.

„Am ratat două cicluri."

Şi au fost căsătoriţi doar o lună.

Lacrimile îi curg pe obraji, iar eu le şterg. Apoi, când sunt sigur că fata nu va tresări, îi iau chipul lui May în mâini.

„Niciun copil nu este conceput fără voia lui Dumnezeu, mai. Dacă eşti însărcinată, înseamnă că ai fost atinsă de Providenţă şi nu mă vei auzi niciodată spunând un cuvânt rău despre copilul pe care îl porţi. Nici nu voi lăsa pe nimeni să facă asta în prezenţa mea. Înţelegi?"

May dă din cap. Continuă să plângă. Nu pot spune dacă îi este frică sau ruşine sau pur şi simplu bolnavă.

Actul de maternitate nu se limitează la naşterea copiilor. Acesta este un alt lucru pe care l-am învăţat în toţi anii mei lungi de moaşă. Travaliul poate face fiecare femeie o novice, dar sarcina face fiecare femeie un copil. Speriat. Vulnerabil. Ill. Epuizat. Fragil. O femeie însărcinată este, în cele mai multe privinţe, o femeie neputincioasă. Emoţiile ei sunt neregulate. Corpul ei o trădează. Deoarece May Dawin nu are în prezent o mamă proprie, i-am mângâiat părul, o încurajez să respire, promit că stomacul ei se va calma. Şi o face. Valul se potoleşte, iar apoi suntem lăsaţi în consecinţele vulnerabile ale mărturisirii.

Nu fac contact vizual cu May. Nu mă uit la Sam. În schimb, îmi aşez privirea pe focul care trosneşte şi le ofer ceva de care rar mă despart: secretele vecinilor noştri.

„În fiecare an nasc copii născuţi în afara căsătoriei în acest oraş. Ştii acele nume. Majoritatea tuturor din Hallowell o fac. Ei vin la tribunal doar ca să mă audă spunându-le. Anul trecut au fost doi. Cu un an înainte, cinci. Ceea ce nu ştiţi este câţi dintre copiii pe care îi naştem sunt *concepuţi* în afara căsătoriei. Patru din zece. O naştere *timpurie* o numesc. *Pre* maturitate. Şi nici unul dintre ei subponderali. Părinţii noştri puritani ne-au făcut să credem că dragostea se întâmplă rar în afara patului conjugal. Dar ştiu mai bine decât majoritatea că se întâmplă rar – cel puţin pentru prima dată – *în* patul acela.

Sunt uimit să descopăr că şi Sam plânge acum. Arată de parcă vrea să o smulgă pe May din braţele mele şi să fugă cu ea. Cuvintele pot fi un dar, dar la fel poate fi tăcerea. Şi acesta este următorul lucru pe care îl dau acestei noi familii. Îmi sprijin obrazul de părul moale şi castaniu al lui May şi las liniştea să se aşeze în jurul nostru ca frunzele de toamnă. Nu stau din nou în picioare

până când nevoia nu s-a risipit.

„Ţi-am adus ceva”, îi spun lui May. ridic sticla. Dă-i-o. „Este un sirop din frunze de urs, merişor, ceai verde şi mentă. Ajută la calmarea infecţiilor tractului urinar. Acestea sunt frecvente la femeile proaspăt căsătorite,... un rezultat al... *eh* ... efortului excesiv . ” Mă întrebam de ce ar fi nevoie ca Sam Dawin să se înroşească, iar acum ştiu. Obrajii lui sunt în flăcări. „O lingură dimineaţa şi seara, luată cu un pahar cu apă.”

May trece cu unghia peste dop. „Mulţumesc.”

„Acum, deschide celălalt cadou al tău.”

Sam îi dă coletul lui May şi ea rupe hârtia. Pilota este mare, suficient de mare pentru a le acoperi pe amândouă şi este făcută din resturi de ţesătură pe care le-am adunat şi le-am păstrat de-a lungul anilor în acest scop. În fiecare an fac o pilota suplimentară, cusuta în bucăţi noaptea înainte de incendiu, când cealaltă lucrare a mea este terminată. Şi în fiecare an aleg acelaşi model. Se numeşte verighete, bucle moi împletite şi aşezate pe un fundal pal, cu chenar solid. Fac asta pentru că în fiecare an are loc o nuntă. Uneori grăbit. Uneori realizat conform standardelor oraşului nostru. Cu toate acestea, fiecare tânără mireasă se găseşte într-o casă nouă şi nu ştie cum să-l facă *acasă* . Aceasta, o simplă bucată de lenjerie de pat, este răspunsul. Toată lumea trebuie să doarmă, iar să facă asta sub o pilota caldă, făcută cu tandreţe, este primul lucru care ajută o casă să devină o casă.

Din nou, sunt lacrimi, dar fericite de data aceasta.

„Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.” May îşi apasă călcâiele mâinilor în ochi.

„Nu trebuie.”

Nu vreau să copleşesc tânărul cuplu mai mult decât am făcut-o deja, aşa că îmi iau rămas bun, apoi adaug:

„May este norocos să te am, Sam. Nu fi prea dur cu tine însuţi.”

El şi May schimbă o privire pe care nu o pot descifra, iar zâmbetul reciproc moare pe buze.

MORA LUI BALLARD
Sâmbătă, 23 IANUARIE

Barnabas Lambard cântă la lăutar. Nu pot să explic de ce mă uimeşte acest lucru, dar o face. Părea un tip mai serios, presupun. De obicei, nu se echivalează un ofiţer de aplicare a legii cu a fi muzician. Dar aceleaşi mâini care l-au trimis pe James Wall să se întindă la pământ sunt la fel de agile cu arcul şi sfoara. El stă pe un ciot mare, în colţul morii, făcându-şi drum printr-o interpretare plină de viaţă a „Bucuria soldatului”.

„Întotdeauna mi-a plăcut acest cântec”, spune Ephraim, lovindu- şi şoldul de al meu. De ultima oră face gazdă, rătăcind prin moară, salutând pe toţi cei care sosesc. „Este o veche baladă scoţiană pe care o cântau cârmuirii şi lăutarii în timp ce soldaţii beau whisky în pregătirea pentru luptă.”

„Să sperăm că nu va izbucni o bătălie în seara asta , spun în timp ce privirea mea se îndreaptă spre locul în care Cyrus o învârte pe Dolly pe ringul de dans. Nu am uitat ce s-a întâmplat la ultimul Frolic.

Efraim ridică din umeri. „Ştii cum merg lucrurile astea. Nu este neobişnuit ca pumnii să zboare spre sfârşitul unei seri. După ce cidrul ăla urât a fost transmis ore întregi.”

„Asta se întâmplă doar atunci când un băiat crede că altul a avut mai multe rânduri decât echitabile pe ringul de dans cu o fată drăguţă. Dacă s-ar întâmpla asta, mi-aş pune banii pe Barnaba. I-am văzut pumnii în acţiune.”

„Până acum Dolly a dansat doar cu fraţii ei. Nu există nici un motiv ca el să devină gelos încă.”

În aer este un nor de rumeguş fin, pudrat, ridicat de picioarele învolburate şi dansătoare a şaizeci de tineri în timp ce se potrivesc cu ritmul cântecului. Este un fel de haos minunat, iar moara miroase a praf şi fum de lemne,

bucurie şi transpiraţie, whisky şi cidru de mere. De asemenea, miroase a împerechere. Nu *sexul* în sine, asta este complet diferit – deşi niciunul dintre părinţii de aici în seara asta nu este suficient de prost încât să creadă că nu s-ar putea întâmpla – ci *împerecherea,* acel ritual comun tuturor speciilor. Flirtul. Posturarea. Alegerea. Dans. Sărutul ocazional, furat în întuneric, ascuns de ochii vigilenţi. Totul are un miros străvechi. Ca pământul întunecat şi fructele coapte. La fel ca umanitatea la nivelul cel mai elementar, elementar.

„Lumea trebuie să fie populată!” Benedick a observat atât de util în *Much Ado About Nothing.* Rămâne piesa mea preferată de Shakespeare numai pentru acea replică, deşi restul monologului său despre virtuţile Beatricei nu doare. Aşa că nu e de mirare că în seara asta sunt cincisprezece însoţitori la moară, părinţi adunaţi de-a lungul marginilor camerei sau aşezaţi în pod şi sorbind din propriile lor ulcioare de cidru, bere şi whisky, ţinând cu ochii de vreme copiii lor de dedesubt.

Când Barnaba oboseşte după al cincilea cântec, dansatorii iau o pauză. Îşi umplu ceştile şi se îndreaptă spre masă pentru un pic de mâncare. John Cowan — tânărul ucenic al fierarului — se împleteşte prin mulţime şi îi întinde mâna pentru lăutar. A sosit cu Catherine Pollard în această seară şi dansează cu ea încă de la prima melodie. Mă uit unde Abigail îl urmăreşte cu interes. Mai rafinată în gusturile ei de băut decât majoritatea, ea hrăneşte o cană de vin fiert. Nu numai John Cowan îl urmăreşte în seara asta, ci şi Moise. Nu a sosit cu Hannah, dat fiind că noi găzduim dansul, dar a stat aproape de ea toată seara.

„Nu este uşor, nu?” întreb eu, după ce mă îndrept spre podul unde Abigail se sprijină de balustradă.

"Ce?"

„Să-ţi ţii ochii pe doi deodată.”

„De aceea, Bunul Dumnezeu mi-a dat doi ochi în primul rând”, spune ea zâmbind. „De tine îmi este milă.”

"Cum aşa?"

„Ai patru copii de vârstă acolo jos şi doar jumătate din ochi au nevoie pentru a-i urmări.”

„Efraim este aici.”

Ea râde. „Dar, ca de obicei, are ochi doar pentru tine.”

Abigail nu greşeşte. Simt căldura privirii soţului meu în timp ce se mişcă prin moară, iar când mă uit la el, mă întâmpină cu un zâmbet gata.

În cealaltă parte a camerei, Barnabas îi şopteşte ceva lui John Cowan. El nu arată mai mult ca un muzician decât eu un pirat, dar se urcă pe butuc, pune arcul la coarde cu o blândeţe rafinată şi începe să cânte. Melodia care se ridică este la fel de minunată ca cea pe care Barnaba a terminat-o acum câteva momente, deşi mai lent.

Recunosc „Whiskey for Breakfast” după primele note. Tatăl meu mi-a spus odată că cântecul era o odă pentru cei care stăteau trează atât de târziu încât ei, la propriu, îşi luau whisky-ul înainte de micul dejun. Şi pe baza privirii hotărâte din ochii lui Barnaba, văd că a cerut-o intenţionat. Îşi flexează degetele în timp ce se mişcă prin marginea camerei spre Dolly. Ochii ei se luminează la vederea lui.

Şi iată-l, întreabă.

Barnaba se înclină şi îşi întinde mâna în cauză.

Dolly face o reverenţă şi o primeşte.

Şi apoi s-au topit în mulţimea de dansatori, cu braţul ei în jurul gâtului lui şi mâna lui la talia ei.

Băiat deştept, cred.

După ce i-am văzut dansând pentru o clipă, o părăsesc pe Abigail şi mă întorc la etajul principal şi mă duc să

stau lângă uşile duble largi, sperând că un curent de aer să mă răcorească. Când Efraim se strecoară în spatele meu şi mă sărută sub urechea mea, tresar, apoi mă sprijin de el când râde.

„Cât timp a trecut?” întreb eu.

„De ce?”

„De când am găzduit ultima oară una dintre acestea.”

„Hmm.” Îşi apasă bărbia de tâmpla mea. „Trebuie să fi fost când Lucy a fost curtată de acel băiat din oraş.”

Băiatul ăla din oraş, cred. Îl cheamă Aaron Town, dar soţul meu nu l-a iertat niciodată pe „băiatul acela” pentru că şi-a lăsat fiica însărcinată în afara căsătoriei. Se căsătorise cu ea la timp pentru naştere, desigur. La urma urmei, erau îndrăgostiţi. Dar Efraim rămâne inflexibil de modă veche cu privire la astfel de chestiuni. „Nu luaţi ceea ce nu vă aparţine”, le-a spus el fiilor noştri în nenumărate ocazii. Nu am inima să-i spun că — cel puţin într-un caz — bănuiesc că prelegerile au fost în zadar.

„Ar fi fost mai devreme dacă fiii tăi ar fi deranjaţi să curteze pe cineva.”

„Acum sunt ai mei, nu?”

„Numai că pare corect să ne luăm vina.”

Este greu să găsesc pe cineva în mulţimea învolburată, dar în cele din urmă văd capul clătinând al lui Jonathan şi apoi fulgerul părului căpruiat al lui Sally Pierce. L-a uzat în seara asta şi străluceşte la lumina lămpii. Ca de obicei, ea se uită la el cu acei ochi ridicoli de lună.

— Sally l-a convins să-i dea măcar un dans.

Obrajii ei sunt rotunzi şi zâmbetul strălucitor. Sally *este* o fată drăguţă. Înalt, dar nu falnic. Plină de viaţă. Şi observ că rochia ei a fost tăiată pentru a spori aceste atuuri în loc de talia ei.

„Nu este primul dans”, îmi spune Ephraim. „Este al

treilea. Nu ai fost atent.”

„Nu este Sally pe care o căutam.”

„Atunci cine?”

„Sarah White.”

Efraim îşi pune mâinile pe şoldurile mele şi mă întoarce spre el. — Am crezut că nu o să te amesteci?

„Ofer opţiuni. Asta e tot."

Îmi zâmbeşte larg şi tachinand pentru a arăta că nu este nemulţumit. „Nu am spus niciodată că este o idee proastă.”

„Ar rezolva două probleme deodată. Ea ar fi în siguranţă şi ar fi asigurată. Şi Cyrus s-a putut stabili în sfârşit cu o familie a lui.”

„Dragostea nu ia în calcul?” întreabă Efraim.

„Bănuiesc că este deja acolo. Şi da, ar putea dura ceva mai mult. Dar dragostea poate creşte între doi oameni. Am văzut că se întâmplă de mai multe ori. În plus, am fost norocoşi”, adaug eu. „Pentru noi a explodat.”

„Aşa cum sa întâmplat cu Lucy”, îmi spune el şi văd cum îl doare admiterea. „Aşa cum este pentru Hannah acum. Şi pentru Dolly. Sunt aproape orbiţi de dragoste acolo, pe ringul de dans. Se desprinde de ei în valuri, ca aburul dintr-o tigaie. Ai vrea ceva *mai puţin* pentru Sarah?

„Este un viitor mai bun decât să crească singur un copil. Vreau doar ca ea să fie deschisă la idee.”

„Şi forţarea ei va face asta?”

„Nu aş forţa niciodată nimic. Eu doar...”

"Ce?" '

„Vreau să văd ce s-ar întâmpla între ei dacă ideea i s-ar oferi şansa de a creşte.”

„Nu va funcţiona niciodată dacă este ideea ta. Ar trebui să fie al ei.”

Dau din cap, înţelegând. „Pentru că o femeie este cea care alege.” „Şi trebuie să iei în considerare că poate că a ales deja.”

„Un bărbat care a lăsat-o însărcinată şi a lăsat-o cu un copil? E clar că a ales *greşit. ’’*

„Greşitul sau corect nu contează. Sarah nu este aici în seara asta. Ea a făcut cel puţin această alegere.” Efraim mă sărută pe nas, apoi mă mângâie pe fund şi pleacă să se alăture celorlalţi părinţi din pod.

Ei bine, cred *că poate are nevoie doar de o altă oportunitate.*

Cântecul se termină şi dansatorii îşi trag răsuflarea, dar apoi John Cowan îşi începe a treia melodie, „St. Anne's Reel”, şi un val de râsete se ridică deasupra muzicii. Cyrus şi Tânărul Ephraim dansează în mijlocul cercului, fiecare cu un partener invizibil. Până la sfârşitul primului vers, amândoi bat din palme şi bat din picioare, iar până la sfârşitul celui de-al doilea, au dobândit parteneri adevăraţi din mulţime.

Mă îndrept spre masa de mâncare să văd ce pot face cu stomacul meu mârâit. Abigail Pollard a adus o bucată întreagă de friptură de vită pentru ocazie, iar celelalte familii au contribuit şi ele, fiecare aducând specialităţile lor. Există pui gătit în bere, muschi de căprioară umplut cu mere şi coaste de porc pentru a completa carnea. Orice număr de legume prăjite, inclusiv morcovi, cartofi, napi şi chard. O roată de brânză — acum deformată, cu bucăţi scoase din ea de degetele lacome. Pâini. gemuri. Biscuiti. prăjituri. Plăcinte – atât din soiul de fructe, cât şi din carne. Nuci prăjite şi fructe uscate şi, desigur, zeci de ulcioare de cidru, bere, hidromel şi whisky.

Dezbat printre sortimentul de dulciuri când Sam Dawin mi se alătură la masă.

„Ce caută aici în seara asta un bărbat căsătorit ca

tine?” întreb eu.

El ridică din umeri, studiind o farfurie de tarte cu mere, hotărând care arată cel mai bine. Scoate unul din grămadă. Ia o muşcătură mare. „Mai îi place muzica”, spune el, încercând să nu scuipe firimituri.

I-am văzut venind mai devreme. May a fost în mansardă cea mai mare parte a serii cu o mână de alte femei căsătorite, urmărind dansul de mai jos. Pare obosită – şi puţin verde – dar şi fericită. Se pare că altcineva nu este conştient de sarcina ei.

„Se simte mai bine?” întreb eu.

„Depinde de zi.”

Dau din cap spre masă. „Pâinea va ajuta. La fel şi brânza. Încercaţi şi fructele uscate. Dar aş sta departe de orice cu multe condimente sau sare. Daţi-i alimente uşoare în următoarele câteva săptămâni şi aş pune pariu că se va simţi mai bine într-o lună.”

— Mulţumesc, doamnă Ballard. o voi face.”

Aleg o tarta cu rubarba. Acestea au fost făcute şi de Abigail, iar crusta este făcută cu unt, atât de fulgioasă încât se sfărâmă pe bărbie când iau prima muşcătură. Mă aştept ca Sam să încarce o farfurie pentru mai, dar în schimb îşi duce propria tartă acolo unde Jonathan se odihneşte de perete, luând o pauză de la acest nou dans. Ambii bărbaţi se sprijină de o grămadă de scânduri stivuite, cu un singur picior sprijinit sub ei. Braţele încrucişate. Capetele aplecate. Vorbind. Ambele feţe sunt întunecate de nişte necazuri care par deplasate în această seară. Jonathan îşi aplecă capul spre urechea lui Sam. Mormăie ceva. Sam scuipa. Jonathan îşi dă pumnul. Sunt clar supăraţi, dar nu unul pe celălalt.

Jonathan spune ceva cu o expresie de finalitate.

Apoi Sam dă din cap.

De parcă ar fi ajuns la o înţelegere.

După o clipă, atenţia lor se îndreaptă înapoi către dans, cercetând mulţimea.

Jonathan se uită pe rând pe Moise şi Hannah, apoi pe Barnabas şi pe Dolly. Nu mi-a spus niciun cuvânt despre aceşti noi pretendenţi, dar în mod clar, nu i-au scăpat atenţiei. Gestul este protector şi tandru şi sunt uluit să constat că lacrimile îmi înţepă ochii. De ani de zile am oscilat între mândrie şi îngrijorare când vine vorba de acest băiat al meu. Îmi doresc cu disperare să fie un om bun ca tatăl lui. De asemenea, sunt dureros de conştient că nu poţi face un copil să fie ceva ce nu este. Dar aceasta – vigilenţa vigilentă asupra surorilor lui – mă face să simt că nu totul este pierdut.

Mă întorc exact când John Cowan se lansează într-un alt cântec zgomotos. Cineva mă bate pe umăr. Şi acolo este Cyrus. Părul întunecat şi creţ este zdrobit. Ochii alun strălucind. Zâmbeşte, larg şi frumos.

Apoi se înclină.

Şi întinde mâna.

Crezi că îţi va frânge inima să ai un copil care suferă în acest fel. Unul care este văzut ca fiind deteriorat. Crezi, poate, că e vina ta cumva. Că dacă ai fi făcut ceva diferit, ai fi avut mai multă grijă de el, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată. Şi apoi îţi cere să dansezi într-o seară rece de ianuarie şi îţi dai seama că poate eşti un prost. Şi oricare ar fi viaţa lui acum – altfel decât ţi-ai imaginat cu toţi acei ani în urmă, când a crescut în pântecele tău şi s-a ghemuit în mâna pe care ai pus-o pe stomacul tău – el este perfect.

Ii intorc zambetul.

Reverenţă.

Dă-i mâna mea.

Lasă băiatul meu să mă conducă pe ringul de dans.

„îmi pare rău , 11 spun.

Cyrus ridică o sprânceană în discuţie.

„Că ea nu a venit.”

El ridică din umeri, de parcă ar spune că nu e mare lucru, de parcă n-ar fi crezut niciodată că o va face. Dar există un nor de dezamăgire în ochii lui. Şi chiar înainte de a păşi în cântec, ridic privirea şi-l găsesc pe Efraim stând lângă balustrada podului. Îl văd acolo, scris pe chipul lui, simplu ca ziua: frângere de inimă. Îşi doreşte pentru Cyrus exact ceea ce a găsit pentru el însuşi. Apoi cântecul se umflă, ritmul se ridică prin scânduri, iar eu sunt măturat.

PODUL MILL CREEK
MARTI, 26 IANUARIE

Nu-i văd pe îndrăgostiţi până nu ajung la ei şi chiar şi atunci, aşa cum sunt ei ascunşi, ar fi fost uşor să trec cu totul pe lângă ei. Un bărbat şi o femeie într-o îmbrăţişare pasională. Capetele aplecate. Respirând greu. Mâinile rătăcind.

Este nevoie de un moment pentru a recunoaşte părul castaniu al lui Sally Pierce.

Mai e nevoie de câteva după aceea pentru a-l recunoaşte pe Jonathan. Căruţa este în afara drumului, tras sub adăpostul a trei pini falnici, iar aceştia sunt lipiţi de el, fără să ţină seama de prezenţa mea. Jonathan are o mână pe fusta lui Sally şi alta în păr.

Mă uit neîncrezător. Nu *ceea ce* fac ei m-a părut prost – la urma urmei, eu eram tânăr cândva – ci *unde.* Oricine trecea podul putea să-i vadă dacă avea grijă să se uite. Apoi, din nou, poate de aceea au ales locul până la urmă. Sunt la două mile de Hook. Retras. Privat. În pădure singuri.

Doar că nu sunt. Şi acum trebuie să-mi anunţ prezenţa sau să merg mai departe, prefăcându-mă că nu i-am văzut. Aceasta din urmă este alegerea mai bună. Cel mai înţelept. La urma urmei, atât Jonathan, cât şi Sally sunt majori. Dar nu am uitat acuzaţiile pe care le-a adus familiei Foster, nici ruşinea şi necazurile pe care le-a cauzat prietenilor mei. Aşa că acesta pare cel mai rău tip de ipocrizie şi decid că nu-i datorez nicio bunătate fetei astăzi.

„Nu mă deranjează”, spun când sunt sigur că pot controla tonul vocii mele. Şi chiar şi atunci, este nevoie de câteva secunde pentru ca cuvintele să se înregistreze în mintea lor tulbure.

Jonathan şi Sally se despart ca şi cum ar fi fost loviţi de fulger. În momentul în care mă recunoaşte, faţa i se inundă, mai întâi de şoc, apoi de frică. Ochii aceia de culoare alune devin din ce în ce mai mari pe măsură ce faţa ei se mototoleşte de consternare. Ea este pe cale să plângă. Trebuie doar să spun un cuvânt pentru a mă asigura că se întâmplă. Jonathan, simţind asta, păşeşte în faţa lui Sally în timp ce îşi rearanjează hainele. Se uită la mine cu o expresie care poate fi descrisă doar ca furie. Furios, nu că a fost prins, ci de *mama lui.*

Aşa a fost între noi în ultimii ani. Ştiu de ce, dar totuşi, doare. Bucuria de a avea fii este că ei *îşi închină* mamele. Până când într-o zi, deodată, nu o fac. *Nu sunt ca tine,* îşi dă seama. *Suntem diferiţi.* Apoi, acel băiat – cândva mic şi dulce – începe procesul lung şi greu de separare, până când în cele din urmă rupe cusătura. Dar găurile în care mama şi fiul au fost odată împletite împreună rămân.

„Sally a fost acasă, ajutând-o pe Hannah cu o pilota.” Jonathan îşi drese glasul. „Tocmai o escortam acasă.”

„Asta făceai?”

Nu se deranjează să explice cum au ajuns să fie parcate sub un copac, lipiţi de căruţă. Tăcerea se întinde între noi, lungă şi incomodă.

„Poate că ar fi bine să o aduci până acolo.” mă întâlnesc

Ochii lui Sally intenţionaţi, atunci. „Ca să nu-l superi pe tatăl ei . Jonathan o ajută pe fată să urce în căruţă, apoi se întoarce lângă el, aruncându-mi o privire de ostilitate flagrantă.

— Sally, spun eu şi îmi iau rămas bun din cap.

Fata nu poate să-mi întâlnească ochii, obrajii şi părul luptându- mă pentru care este mai strălucitor. Vocea ei

este abia un croai când răspunde: „Stăpâna Ballard”.

Jonathan se urcă pe scaunul de lângă ea şi ia frâiele.

„Jonathan?”

El ridică privirea atunci şi văd prima privire a băiatului care a fost. Dulce, dar deştept, aşa cum era când era prins cu mâna într-un borcan cu dulciuri. Este doar un fulger, dar mă mângâie. Îmi aminteşte că, deşi este propriul său bărbat, este încă băiatul meu. Nici măcar o cusătură ruptă nu poate modifica asta.

„Vom vorbi despre asta mai târziu.”

— Ai de gând să te căsătoreşti cu Sally Pierce?

Jonathan tresări. Nu se aşteptase să mă găsească aşteptându-l în hambar. Dar am învăţat de mult că acest fiu anume nu poate fi lăsat să-şi iasă dintr-o confruntare. Singura modalitate de a-i atrage atenţia este să-l prinzi prin surprindere.

„Nu”, spune el. „Nu sunt genul care să-mi sară peste sabia. Nu cu ea. Nu cu nimeni. Căsătoria înseamnă copii. Şi copiii înseamnă responsabilităţi. Îmi place viaţa mea exact aşa cum este.”

„Atunci ar fi bine să o laşi în pace. Ştii destul de bine cum devin copiii.”

„A fost doar puţin distractiv”, spune el.

— Nu sunt un prost, Jonathan Ballard.

„Nu te-am crezut niciodată”.

Îl conduce pe Sterling la taraba lui, apoi ridică şaua pe suport. Nu se uită la mine şi cred că în sfârşit arată un pic de jenă.

„Nici eu, tu. De aceea sunt surprins că eşti atât de nesăbuit cu fata aceea. *Ei!* Dintre toţi oamenii? Cum ai putut?”

„A fost doar...”

„Nu îndrăzni să spui că a fost doar puţin distractiv. Pentru că i- am văzut faţa. Şi crede că primeşte mult mai mult de la tine decât atât.”

TAVERNA LUI POLLARD
VINERI, 29 IANUARIE

Court of Common Pleas a venit la Hallowell pentru a stabili dacă acuzaţii vor fi aduse împotriva lui Joseph North. Este o sesiune specială, convocată de judecătorul Wood luna trecută în Vassalboro şi este prima dată când aceşti oameni au ţinut tribunal în oraşul nostru. Încă o dată, ne-am adunat la Pollard's Tavern, dar de data aceasta North nu poartă nici halat, nici perucă.

Obadiah Wood este aici, împreună cu colegii judecători ai Sessions, James Parker şi John Hubbard. În calitate de ofiţer desemnat la curtea lor, Barnabas Lambard i-a însoţit şi ei. Taverna este plină, fiecare loc ocupat, plin de prieteni şi vecini care au venit să-şi vadă pe unul dintre ei înfruntând această acuzaţie serioasă. Şi asta a înrăutăţit lucrurile pentru Rebecca, desigur. Feţele cunoscute. Şoaptele şi judecata. Una este să depuneţi mărturie în Vassalboro, în faţa străinilor, dar cu totul altceva este să o faceţi în faţa oamenilor cu care faceţi schimb cu lapte şi ouă.

Felul în care aerul trosneşte de tensiune, felul în care simt privirile vecinilor noştri, mă face să cred că ei speră la un alt spectacol. O altă izbucnire din partea mea. Jumătate dintre ei nu au fost aici prima dată, nu m-au văzut ţinut în judecată. Mă enervează acest voyeurism.

Când am ajuns la cârciumă în urmă cu o oră, Efraim se uitase la cer şi se încruntase.

„Se apropie o furtună”, spusese el.

I-am urmat privirea şi am văzut norii întunecaţi şi furioşi din est, care se rostogoleau dinspre Atlantic. „Mai rău decât de obicei?”

"Da." Îşi flectă degetele mâinii stângi. „O simt. În oasele mele.”

"Cât timp?"

— Câteva ore, dacă avem noroc.

De fapt, viscolul a venit chiar mai repede decât a prezis Efraim, vânturile ridicându-se şi cerul deschizându-se exact când au sosit judecătorii. Bucăţi de zăpadă zimţate se biciuiesc acum prin aer, zgâriind la ferestre. Un curent de aer se strecoară pe sub uşă şi se învârte în jurul picioarelor noastre. Îmi strâng fusta mai strâns în jurul gleznelor. Amos Pollard a transformat incendiile într-un foc puternic, dar nu fac nimic pentru a învinge frigul târâtor împins înainte de această furtună. Ephraim îşi lasă braţul peste umărul meu.

Jonathan şi Cyrus şi-au ales locuri în spatele camerei, departe de privirile indiscrete. Dacă sunt aici în sprijinul nostru, sau din curiozitate, nu pot spune. Dar amândoi au insistat să vină.

North stă în lateral. Dar Henry Sewell este în frunte, ca de obicei, îndeplinindu-şi îndatoririle de funcţionar. El şi Joseph North evită contactul vizual.

Rebecca şi cu mine suntem în faţă, flancaţi de soţii noştri, iar când Obadiah Wood loveşte ciocănul, ea aproape îi sare din piele. *Aceste înfăţişări în instanţă o poartă,* cred. Ea sperase că acuzaţiile vor fi declarate în Vassalboro, că cazul va fi mutat în proces în Pownalboro. Ea sperase că nu va trebui să repete detaliile calvarului ei la urechile lacome ale vecinilor noştri. Dar Obadiah Wood a spulberat aceste speranţe şi, împreună, judecătorii au ales să mute această audiere în comunitatea noastră. Deşi bănuiesc că această decizie are atât de mult de-a face cu Joshua Burgess cât şi cu Joseph North.

„Această sesiune specială a instanţei s-a reunit pe două chestiuni şi nu va lua în considerare alte aspecte”, declară Obadiah Wood. „Dacă aşteptaţi o hotărâre într-un caz pendinte, ultima dată de judecată emisă rămâne în

vigoare.”

Nici judecătorul Parker, nici judecătorul Hubbard nu par încântaţi să fie în Hook, cred, iar acesta din urmă continuă să se uite la ferestre şi la norii de furtună care se apropie. Fără îndoială că vor trebui să îşi asigure camere la tavernă în seara asta. Ei nu pot merge înapoi la Vassalboro pe vremea asta.

„Cele două chestiuni în faţa instanţei de astăzi sunt acuzaţia de viol împotriva colonelului North şi o anchetă cu privire la moartea lui Joshua Burgess, de asemenea, un acuzat în prima cauză. Deoarece aceste probleme sunt legate, am ales să le rezolvăm împreună.”

Îl văd pe Isaac Foster înţepenindu-se în vederea mea periferică, iar Ephraim îmi strânge mâna.

„Aş dori să solicit o prelungire”, spune North, făcând un pas înainte, „pentru că nu am avut timp să-mi asigur un reprezentant legal adecvat”.

Judecătorul James Parker, un bărbat în vârstă, cu părul castaniu pete şi ochi cu glugă, se aplecă peste masă. „Negat. Ai avut o lună. Dar nu contează. Aceasta este doar o audiere, nu un proces. Nicio vină sau nevinovăţie nu va fi stabilită astăzi. Suntem aici la sfatul instanţei inferioare” – se uită la judecătorul Wood – „pentru a stabili dacă vor fi depuse acuzaţii”.

John Hubbard îşi drese glasul. Îşi reglează gulerul. Arată ca o bufniţă într-un tufiş de iederă, cu peruca încreţită şi uşor decentrată. „Acum, la prima chestiune, cea a lui Joshua Burgess”, spune el. „Ne-a atras atenţia cu câteva săptămâni în urmă că trupul decedatului este depozitat în acest oraş, deoarece este imposibil să-l îngroapă până la dezgheţ. Am examinat cadavrul la sosirea noastră, dar am dori să-i punem la întrebări pe cei care au inspectat prima dată cadavrul, o Martha Ballard, moaşă şi un doctor Benjamin Page. Vă rog să

veniţi în faţă.”

Fac cum mi-am cerut, cu bărbia ridicată, cu mâinile încrucişate la talie, dar nu mă uit la doctorul Page când vine să stea lângă mine.

„Cine a examinat primul cadavrul?” întreabă Hubbard.

îmi ridic mâna. „Am făcut-o, onoratăre”.

Se uită la notiţele lui. — Şi ai declarat că cauza morţii este crima prin spânzurare?

„Am făcut-o.”

„Şi cum ai ajuns la această concluzie?”

Am grijă să prezint fapte, nu sentimente. „Toate rănile la gâtul căpitanului Burgess au fost în concordanţă cu spânzurarea. O pauză curată şi arsuri substanţiale de frânghie. Dar rănile la restul corpului său au fost cele ale unui bărbat care a fost bătut. Numeroase tăieturi, vânătăi şi oase rupte.”

„Şi ai mai văzut vreodată o spânzurare?” întreabă el şi nu-mi place tonul de condescendenţă pe care îl aud.

"Da." Un singur cuvânt, fără explicaţie, dar sper că certitudinea din acea silabă arată clar că ştiu ce vorbesc.

"Înţeleg. Şi ai găsit o frânghie pe persoana lui?

"Nu am."

— Şi nu ţi s-a părut ciudat?

"Nu. Mi-a întărit doar convingerea că a fost ucis. Dacă Burgess sar fi spânzurat, ar fi fost găsit atârnând de un copac – frânghie intactă – şi nu ar fi fost găzduit în râu.

Hubbard zgâria notiţe în registrul său. — Mulţumesc, doamnă Ballard. El ridică privirea. „Dr. Pagină?"

"Da?"

„Vă rugăm să explicaţi evaluarea iniţială.”

„În studiile mele la Harvard Medical School am efectuat disecţii pe mai mult de un bărbat găsit mort în port. Apa poate dăuna enorm corpului uman. Şi având în vedere că nu era prezentă o frânghie asupra defunctului,

părea probabil că rănile ar fi putut fi făcute în stare post-mortem.”

„Şi ai reuşit să stabileşti cât timp a murit cadavrul înainte de a intra în râu?”

— Am postulat moartea prin înec, domnule.

— Avea apă în plămâni?

„Nu i-am făcut o disecţie pe acest om, aşa că…”

„Este posibil să fi fost decedat când a intrat în râu?”

„Nu credeam aşa ceva la momentul respectiv”.

Hubbard se uită la mine. — Doamna Ballard?

"Da?"

„Cât timp crezi că era mort înainte de a intra în apă?”

„Mă îndoiesc mai mult decât câteva momente”, spun.

"De ce?"

„Vânătăile. Avea zeci de ele şi erau proaspete. Majoritatea erau roz şi umflate. Unele erau violet strălucitor. Dar nici verdele şi maroul unei vânătăi care se estompează”, spun instanţei, apoi adaug cu atenţie: „În cele trei decenii de îngrijire a pacienţilor, nu am văzut niciodată un mort vânătă. Sângele curge după moarte, Onorată Tare. Nu se grăbeşte la suprafaţa pielii.”

Se uită la Page. Ridică o sprânceană. — Este corect,

doctore? „Este, dar…”

— Aţi văzut vreodată o spânzurare, doctore Page?

„Am efectuat mai mult de o disecţie pe astfel de…”

„Nu te-am întrebat dacă ai văzut vreodată un *spânzurat,* ci un *om spânzurat.* Ai?”

"Nu."

„Mulţumesc. S-ar putea să fiţi amândoi aşezaţi.”

— Dacă îmi permiteţi, domnule onorabil? Page face un pas înainte.

"Da?"

„Mi-ai cerut să explic evaluarea mea iniţială. Dar aş dori ca instanţa să ştie că de atunci s-a schimbat.”

„Te rog să spui de ce ar putea fi asta?” întreabă Hubbard.

„Informaţii pertinente mi-au fost ascunse în timpul examinării mele iniţiale.”

„Explică.”

„Mi-a atras atenţia că victima se afla într-o confruntare violentă cu doar câteva ore înainte ca trupul său să fie găsit. Dacă aş fi ştiut asta, ar fi luat în considerare evaluarea mea.”

Uneori sunt uimit de cât de nemişcat pot fi în timp ce inima îmi bate repede. Cum *îndrăzneşte* Page?

James Parker preia interogatoriul acum. „Ştii cu cine s-a luptat Burgess în noaptea aceea?”

Page ridică bărbia. Îndrăzneşte cineva să se uite pieziş la mine. „Într-adevăr, da. S-a luptat cu fiul cel mare al stăpânei Ballard, Cyrus.”

Este ca şi cum cineva ar fi dus o cizmă la un stup, felul în care camera începe să bâzâie. Aceşti judecători nu sunt atât de repede să- şi piardă controlul asupra unei săli de judecată precum North a fost, totuşi, şi Wood readuce imediat în atentie acest lucru cu trei lovituri puternice de ciocan.

Urmându-l, dr. Page se întoarce la locul lui. Îl privesc răsturnând prin cameră şi se aşează la o masă lungă lângă o tânără drăguţă. Este genul de fată care va arăta mereu copilărească, indiferent de vârsta ei. Mic. Îngust. Dezosat fin. Toate acestea, deşi ea este — după cum mi-a spus Samuel Coleman nu cu mult timp în urmă — destul de departe într-o sarcină. Ea îşi sprijină mâna pe burta ei umflată şi se uită la soţul ei de parcă ar fi coborât de pe Muntele Olimp doar pentru această ocazie.

— Doamna Ballard?

îmi ridic bărbia. Întoarce-te la judecători.

„Ştiaţi de această confruntare mai devreme?”

— Nu când am inspectat cadavrul, Onorată Tare. Am aflat mai târziu în aceeaşi zi.”

„De la cine?”

îmi dresesc glasul. „Membri ai gospodăriei mele”.

„Şi această informaţie a fost transmisă sub forma unei mărturisiri?” întreabă el.

"Nu. *Absolut* nu. Fiicele mele au participat la o distracţie cu fraţii lor cu o seară înainte. Burgess a fost şi el acolo. Şi când a încercat să o forţeze pe fata mea cea mare să danseze, Cyrus l-a oprit. În această cameră sunt cel puţin zece persoane care au văzut altercaţia şi pot atesta aceste fapte. Toţi l-au văzut pe Burgess părăsind dansul sănătos şi că Cyrus nu l-a urmat. Dar nu cred că are vreo legătură cu această anchetă.”

„Asta e părerea ta *profesională* ? Sau cel personal?” întreabă el.

„Amândoi.”

„Şi după dans? Unde s-a dus fiul tău?”

„Şi-a escortat surorile acasă, apoi s-a culcat”.

„Poate cineva să-şi dea seama unde era în miezul nopţii?”

Ce broască otrăvitoare cu spinare, cred.

„Era în pat când am fost chemată la o naştere. La ora două în acea dimineaţă, spun eu şi este nevoie de un efort mare pentru a ţine veninul din vocea mea.

Obadiah Wood se uită la copia sa din dosarul lui Henry Sewell. El întreabă: „Când ţi-ai dat prima dată mărturia despre cauza morţii, ai inclus acele informaţii?”

"Nu am."

"De ce? Fiul tău l-a bătut pe bărbat.”

„Nu există nicio lege împotriva asta”, spun eu. „Nu atunci când îşi proteja sora de avansuri nedorite împotriva unui bărbat care fusese deja acuzat de viol. Şi în plus, Burgess a plecat de la acea altercaţie. După cum

mărturisesc mulţi oameni. Pe când omul pe care l-am inspectat în această tavernă nu ar fi putut să meargă deloc. Orice s-a întâmplat cu el sa întâmplat după ce a părăsit Frolicul.”

„Fiul tău este astăzi în sala de judecată?”

Simt prezenţa lui Cyrus înainte să-l văd. A venit să stea în spatele meu acum.

„El este.”

„Scrieţi-vă numele complet pentru tribunal, vă rog”, spune Obadiah Wood.

Există o perioadă lungă şi dureroasă în care Cyrus nu spune nimic.

— Nu are nici un cuvânt, Onorată Tată, îi explic.

Judecătorii se privesc unii la alţii, nedumeriţi.

„Nu poate vorbi deloc?”

„Cyrus este mut.”

Nu pot suporta valul de jenă care îi curge chipul. Felul în care îşi strânge dinţii apoi îşi îndreaptă maxilarul.

„Este şi el surd? Poate înţelege întrebările noastre?”

Acid dantelă fiecare silabă a răspunsului meu. "El. este. Nu. Surd. El vă poate înţelege toate întrebările şi vă poate răspunde cu limbajul corpului sau în scris. Cyrus este pe deplin alfabetizat.”

Dintre toţi bărbaţii de pe bancă, judecătorul Parker pare cel mai fascinat de această întorsătură a evenimentelor. Se aplecă înainte, sprijinindu-şi coatele pe masă. „Ai intrat într-o altercaţie fizică cu Joshua Burgess cu o noapte înainte de a muri?” întreabă el.

Cyrus dă din cap.

— L-ai ucis pe bărbat?

El dă din cap. Negând în mod clar acuzaţia.

„Este adevărat că ştii să citeşti şi să scrii?”

El dă din cap.

„Vom cere o depoziţie scrisă din propria

dumneavoastră mână – de preferinţă până la sfârşitul zilei – care să precizeze versiunea dvs. despre evenimente în legătură cu altercaţia cu Joshua Burgess. Eşti dispus să oferi asta?”

Din nou, încuviinţarea din cap.

Judecătorii se strâng împreună la masa lor, cu capetele aplecate, cu vocile scăzute şi cu degetele atingând notele. După câteva momente, Hubbard se îndreaptă şi spune: „Doamna Ballard?”

Mă apropii cu un pas de masă.

„Sunteţi recuzat prin prezenta ca martor în orice calitate în ceea ce priveşte ancheta uciderii lui Joshua Burgess. Vă rugăm să luaţi loc.” După ce m-am aşezat pe banca de lângă Ephraim, continuă Hubbard. „Cu toate acestea, instanţa a stabilit că este nevoie de investigaţii suplimentare. Nicio cauză oficială a morţii nu va fi declarată în acest moment. Dar vom aborda acuzaţia care a fost făcută împotriva domnului Isaac Foster, soţul inculpatului.” Se uită la dosar. „O Sally Pierce a declarat anterior în faţa acestei instanţe că a auzit-o pe doamna Foster mărturisind că soţul ei l-a ucis pe Joshua Burgess. Vom auzi mai întâi de ea.”

Nu mi-am dat seama că Sally era prezentă. Ea vine în faţă aşa cum a fost rugată, cu tatăl ei lângă ea, privind peste tot, în afară de mine. Sally încă poartă mantia de călărie şi o strânge strâns pe piept. E ca şi cum s-ar consola cu greutatea şi căldura ei.

„Domnişoara Pierce?”

"Da."

Chiar dacă Sally se uită la Hubbard, ochii ei sunt neconcentraţi.

— Vă rugăm să ne spuneţi ce aţi auzit-o pe doamna Foster spunând.

Sally îşi drese glasul, dar vocea îi tremură indiferent.

„Ea se afla în mijlocul unei conversaţii cu amanta Ballard, care venise să-i spună că Joshua Burgess a murit. Şi am auzit-o spunând: „Isaac l-a ucis”. Simplu ca ziua ea a spus-o. Şi nu am vrut niciodată să pun pe nimeni în necazuri, dar trebuie să spun adevărul. Aşa spune tatăl meu.” Se uită apoi la picioarele ei şi abia îi aud cuvintele următoare. „El spune că trebuie.”

— Doamna Ballard?

stau din nou.

„Ai fost acolo în ziua aceea? Şi asta ai auzit?”

"Am fost acolo. Şi i-am dat veştile lui Rebecca. Am crezut că ar trebui să vină de la un prieten. Dar, pentru că Sally asculta la uşă, o conversaţie care nu era din interesul ei, a auzit doar jumătate din ceea ce mi-a spus Rebecca.

„Şi ce a fost cealaltă jumătate?”

„Ea a spus: „ *Sper* că Isaac l-a ucis”. Şi o poţi învinovăţi?” Mă uit la Efraim, îi ofer fantoma unui zâmbet. „Aş spera nu mai puţin de la propriul meu soţ în această situaţie.”

„Domnişoara Pierce?”

Mâinile încep să-i tremure. „Domnule?”

— Este posibil să fi auzit doar o parte din ceea ce a spus doamna Foster?

William Pierce îşi pune mâna pe umerii lui Sally şi, aşa cum a făcut prima dată când au venit la tribunal, îi văd degetul mare şi arătător ciupind muşchiul dintre gât şi umăr.

„Am spus instanţei exact ceea ce am auzit.” O tresărire. „ *Domnule.* ’’

Sally poate simţi greutatea privirii mele, iar ochii ei se mişcă în lateral când vorbesc din nou. „Deşi sunt sigură că domnişoara Pierce este un *model* de virtute şi că nu ar înşela niciodată pe nimeni *intenţionat* , rămân ferm în

certitudinea mea că a auzit greşit conversaţia.”

Mă întind şi o apuc de mâna tremurătoare a Rebeccai, o strâng liniştitor.

Judecătorii discută în linişte pentru un moment, apoi Hubbard spune: „Vom trece la următoarea chestiune”.

Isaac Foster sare în picioare. Face un pas mare spre masa unde stau arbitrii. „Nu o să o întrebi pe soţia mea ce a spus? Sau lasă-mă 1 /X ■ w r^ii să vorbesc în propria mea apărare?

Obadiah Wood îşi dresează glasul. „În dosar se menţionează deja că aţi negat acuzaţia. Nu am simţit că trebuie clarificat aşa cum aţi fost... ah... atât de neclintit în Vassalboro.

Furia lui Isaac se slăbeşte, dar doar puţin. „Atunci mă aştept să-i oferi şi soţiei mele aceeaşi şansă de a se apăra.”

— Foarte bine, doamnă Foster, spuse Wood. — Vă rugăm să clarificaţi pentru instanţă exact ce i-aţi spus doamnei Ballard în acea zi.

Rebecca se ridică. „Este exact aşa cum a spus Martha. I-am spus că speram că soţul meu îl va ucide pe Joshua Burgess. Că nu am fost trist să aud că a murit. Şi nu regret nici un cuvânt din asta” – şi apoi îi aruncă lui Sally o privire ofilită – „pentru că este *adevărat.* ’’

Judecătorul James Parker se aplecă înainte, cu nasul său mare de şoim ieşit în afară. — Mulţumesc, doamnă Foster. Mărturia dumneavoastră va fi înregistrată de grefier, iar acum vom trece la cealaltă chestiune în discuţie. Vă rog să spuneţi instanţei ce s-a întâmplat în seara zilei de zece august?”

Pot spune că Rebecca este speriată într-un fel în care nu fusese în Vassalboro. Corpul ei pare să se încovoaie pe el însuşi, făcând-o să pară mai mică decât este în realitate. Ea păşeşte în zona deschisă dinaintea mesei.

„Soţul meu era în Boston, iar eu eram acasă, singură,

cu cei doi fii ai noştri. Era aproape de miezul nopţii, dar eram treaz, citeam, când cineva a început să bată în uşă.

— Şi ai deschis-o de bunăvoie? întreabă Parker.

„Nu, nu am făcut.”

— Te-ai deranjat să închizi lacătul înainte de a te retrage seara?

„Da”, spune ea şi aud o notă de acid în vocea ei. „Deşi majoritatea oamenilor din acest sat nu se deranjează să facă asta. Se ştie că Hook este sigur. Sau aşa mi se spune. Dar nu am fost crescut în aceste părţi şi de mult am obiceiul de a-mi încuia uşile noaptea, chiar şi atunci când soţul meu este acasă. S-a întâmplat să stau în faţa ei când au dat-o cu piciorul.”

— Ai suferit răni?

„Un obraz învineţit şi o buză despicată. Uşa m-a lovit aici.” Îşi pune o palmă pe obraz acolo unde vânătăile îngrozitoare îi stricaseră pielea. Este de mirare că impactul nu i-a spulberat jumătate din oasele feţei. „Aşa am ajuns pe podea.”

Obadiah Wood întreabă: „Vrei să spui că Joseph North a intrat în casa ta în acea seară?”

"Da. Şi, de asemenea, Joshua Burgess. Nu l-am uitat pur şi simplu pentru că este mort.”

El dă din cap. „Continuă, te rog.”

Toată taverna ascultă, fără suflare, în timp ce ea îşi continuă relatarea. Cei doi nu fuseseră de acord la acel moment cu privire la zgomot şi dacă ea trebuia, de fapt, să fie rănită. În cele din urmă, Burgess a ajutat-o să se ridice, deoarece nu se putea descurca singură. Pete negre pluteau în faţa ochilor ei şi nu-şi putea suporta propria greutate. Au fost fericiţi să facă transportul. Direct în dormitor.

Pe jumătate oarbă, greaţă, ameţită de impact, Rebecca nu-şi dăduse prea mult sens întrebărilor pe care

i le puneau.

Când va fi soţul tău acasă?

Opreşte zgomotul acela. Nu vrei să trezeşti copiii, nu-i aşa?

Unde este lanterna?

Rebecca le explicase, cât de bine putea, că Isaac nu era acasă. Cel mai probabil, n-ar fi acasă săptămâni întregi. Trebuiau să plece. Trebuiau să se întoarcă mai târziu. Ea nu înţelegea ce se întâmpla. Nu înţelegea de ce îi smulgeau papucii jos. De ce i-au scos ciorapii. Bineînţeles că nu voia ca copiii să se trezească. De ce ar face-o? Trecuse aproape două ore pentru a-i face să adoarmă în primul rând. Lanterna? Avea un felinar? Ea nu-şi putea aminti. Capul îi pulsa. Vederea ei se întoarse.

Este chinuitor să o asculţi. Felul în care vocea i se prinde în gât. Să-şi vadă ştergerea mucilor de pe mâneca bluzei. Îi urăsc pe fiecare dintre aceşti judecători pentru că a făcut-o să facă asta. Dar ea nu se dă înapoi. Ea nu reţine nimic în timp ce îşi continuă povestea.

Rebecca a început să se lupte când au aruncat-o în pat. Întinsul întins a dus totul mai rău. Abia când au făcut-o dezbrăcată în tură, a început să înţeleagă ce se întâmplă. Şi până atunci, era mult, mult prea târziu.

Vocea Rebeccai devine mai calmă cu cât se apropie de sfârşitul poveştii ei oribile. „A fost Joshua Burgess cel care a mers primul”, spune ea.

Burgess fusese rezervat până în acel moment. Ţinând câţiva paşi în urmă, în timp ce North o târa în dormitor, privind în linişte din umbră cum North îşi dezbrăca hainele. El era cel care îi forţase picioarele să deschidă. Iar North o ţinuse acolo, vultur răspândit şi tremurând, în timp ce Burgess îşi desprindea încet, metodic propria haină. Cizme. Şosete de lână. Apoi i-a smuls tivul de dantelă de la schimbul ei, astfel încât să-şi poată lega

părul pe spate. Ce s-a întâmplat cu tura ei după aceea nu şi-a amintit, dar a dispărut când el s-a urcat peste ea.

Nu am văzut niciodată o sală de judecată atât de liniştită în toată viaţa mea. Mărturia este înfiorătoare. Rebecca nu pregăteşte niciun detaliu. Nu se deranjează cu un discurs modest sau cu propria reputaţie. Ea a decis să şocheze şi să scandalizeze vecinii care au insistat să fie prezenţi pentru a asista la această umilire publică. Ea vrea să le pedepsească curiozitatea. Şi mă întreb dacă nu este prima dată când Isaac aude pe deplin povestea ei, căci el o apucă alternativ de furie şi plânge deschis lângă ea.

„M-a durut.” Vocea Rebeccai se rupe în cele din urmă.

Vreau să ajung la Rebecca, să o iau şi să o ţin în braţe aşa cum îmi ţin propriile fiice când sunt bolnave sau rănite. Vreau să o feresc de această expunere îngrozitoare.

Ochii Rebeccai găsesc un loc sigur pe peretele din spatele lui Obadiah Wood şi se uită la el. Vocea ei alunecă într-un ton monoton, lipsit de orice şoc, orice durere. Sună de parcă ar fi într-o altă cameră, în altă ţară, în timp ce continuă.

În timp ce Burgess a reuşit să-şi asalteze rapid, mormăind în perna de lângă capul ei, apoi rostogolindu-se de pe corp, North a vrut să o pedepsească. Nu s-a mulţumit cu demisia. După ce durerea orbitoare din cap s-a domolit, după ce ea a încetat să se bată pe pat, după ce a încetat să-i implore să plece şi a tăcut, el a plecat la muncă. Şi i-a demontat sistematic calmul. A lăsat-o încercând să scape de limitele propriei ei piele.

Trădător. Curvă. amant indian. Izabela. Ispititoare. Vreau. El a acuzat-o că este toate aceste lucruri şi nu numai.

Rebecca ridică o mână tremurândă şi o pune peste

sânul stâng. „L-a aruncat”, spune ea. „Iar şi iar până când Burgess a trebuit să mă ţină cu genunchii, ca să stau nemişcat. După un timp nu am mai putut simţi nimic altceva decât acel zgomot. Dar era „amantul indian” pe care îl repeta încontinuu în timp ce smulgea. Nu puteam să ţip,” a icnit ea, lacrimile venind. „Dacă i-aş fi trezit pe băieţi? Dacă ar fi venit plângând? Ce le-aş fi spus? Ce le-ar fi făcut bărbaţii aceia copiilor mei?”

North o luase atunci, cu Burgess ţinându-şi braţele de pat, astfel încât să nu se poată scărpina sau lovi. Era bine în cele mai adânci ore ale nopţii când s-a epuizat.

Nu-i vei spune un cuvânt din asta soţului tău. Sau oricui altcineva. Înţelegi? spuse North, trăgându-şi pantalonii cu mişcările somnolente ale unui bărbat mulţumit de munca lui. Ea meritase, spuse el, pentru că i-a adus pe acei indieni în oraşul lor, după ce miliţia s-a străduit atât de mult ca să-i bată înapoi în pustie. Nu aveau de ales decât să-i înveţe această lecţie. North i-a spus asta chiar dacă îşi ştergea mărgelele de sudoare de pe frunte.

Au lăsat-o singură şi goală şi plângând în cearşafurile murdare. Şi stătea întinsă acolo, incapabil să-şi mişte membrele, ascultându-le trecând prin hol spre uşă, râzând, glumitând despre felul în care le implorase să se oprească. Pentru o clipă chinuitoare s-au oprit la capătul scărilor şi inima i-a bătut în piept de groaza că ar putea pleca în căutarea copiilor ei. Dar nu au făcut-o.

Cei trei judecători stau acolo şi se uită la ea câteva clipe lungi, neştiind ce să facă din acuzaţiile ei.

În cele din urmă, vorbeşte John Hubbard. „Şi ai spus cuiva? Ziua aceea sau următoarea?”

Ochii Rebeccai sunt bazine adânci de durere când în sfârşit îi deschide. „Cui aş putea spune? Judecătorul North era cel care mi-a ascultat plângerea.”

— Şi totuşi ai un martor?

"Da. Martha Ballard."

Hubbard mă sună din nou înainte. — Se pare că eşti o femeie ocupată, doamnă Ballard. Cum ai ajuns să fii martor în toate aceste chestiuni?"

„Ei intră în atribuţiile profesiei mele. Nu caut astfel de experienţe, onoratăre."

— Continuă, atunci, spune-ne ce ştii despre pretenţiile stăpânei Foster.

Încă o dată, spun instanţei exact cum am găsit-o pe Rebecca, la fel ca şi în Vassalboro luna trecută. Le spun despre rănile ei. Le arăt jurnalul meu şi înregistrările pe care le-am făcut, împreună cu interacţiunile pe care le-am avut cu judecătorul North de atunci.

„Îţi mulţumesc, doamnă Ballard, pentru mărturia ta", spune Parker. „Vom auzi de la inculpat acum. domnule North?"

El face un pas înainte.

„Cum pledaţi în această cauză?"

"Nevinovat. Nu i-am făcut nimic acestei femei. Ea nu are nicio dovadă. Niciun martor la actul despre care spune că s-a întâmplat. Nimic decât o prietenă care a văzut-o mult mai târziu. Vă cer să respingeţi aceste acuzaţii. Nu ar fi trebuit niciodată aduse în primul rând!"

„Este demn de remarcat", spune judecătorul Parker, „că *a existat* un martor la presupusa crimă, dar acum este mort. Şi acesta este un fapt pe care această instanţă îl consideră atât curios, cât şi destul de convenabil pentru tine."

„Sunt acuzat acum de crimă?" întreabă North, şuierând cuvintele printre dinţi.

„Vă fac doar o observaţie, domnule North. Şi reamintindu-vă că vom urmări toate căile de investigaţie în ceea ce priveşte atât domnul Burgess, cât şi acest caz,

având în vedere modul în care sunt împletite. Parker se uită la Henry Sewell. „Vă rugăm să introduceţi pledoaria de nevinovăţie a domnului North în înregistrările instanţei.”

„Soţia mea poate depune mărturie că am fost acasă, cu ea, în noaptea în care se presupune că au avut loc aceste evenimente”, continuă North.

Lidia a trecut de la a arăta slabă în Vassalboro la acum bolnavă. Pal. Buzele subţiri şi presate împreună. Două degete îi masează constant tâmpla stângă. „Era acasă”, spune ea.

„V-aş ruga să luaţi în considerare propria mea reputaţie în acest oraş”, le spune North judecătorilor, „faţă de cea a amantei Foster şi a soţului ei. Aceste acuzaţii nu sunt altceva decât o mică răzbunare, un mod de a mă întoarce pentru că l-am demis din funcţia de ministru. El dă *în judecată* orasul pentru salarii neplatite! Mai ai nevoie de vreo dovadă a duplicităţii lor decât atât?

O privesc pe Lidia cum se scufundă din nou pe scaun şi mă întreb cât de des este trează în aceste zile, după ora opt. Cât de uşor i-ar fi pentru North să scape din pat fără soţia sa neştiind.

Şi aşa merge, înainte şi înapoi, devenind mai puţin despre ceea ce sa întâmplat cu Rebecca şi mai mult despre soţul ei faţă de bărbatul acuzat că a violat-o. Ca şi cum Isaac ar fi avut vreo legătură cu ceea ce sa întâmplat cu Rebecca în august. De parcă insistenţa lui de a fi plătită întreaga sumă convenită în contractul său are vreo relevanţă asupra situaţiei.

— Mai aveţi ceva de adăugat în legătură cu acuzaţiile reale, domnule North? Wood o întrerupe în cele din urmă.

"Nu."

„Atunci, vă rog să vă luaţi loc. Curtea se va suspenda

pentru o scurtă perioadă de timp, astfel încât să putem delibera.”

El loveşte ciocanul, apoi el, Parker şi Hubbard se retrag în magazie pentru a discuta între ei.

Stau cu Rebecca. Ţine-o de mână. Aşteptăm în timp ce privitorii măcina în jurul tavernei şi îşi reumple cănile. Unii ies să folosească camera privată, trimiţând o suflare de aer rece în cameră de fiecare dată când deschid uşa. Alţii îşi întind picioarele.

După ceva timp – poate zece sau cincisprezece minute – judecătorii se întorc la tavernă şi îşi ridică faţa spre Rebecca Foster. John Hubbard loveşte cu ciocănul.

„Curtea pentru motive comune a decis că *va* fi adusă acuzaţii împotriva lui Joseph North”, anunţă el.

James Parker adaugă: „Cu toate acestea, rămâne datoria instanţei să sublinieze că nu există martori care au văzut-o de fapt pe doamna Foster fiind *atacată.* Şi fără un astfel de martor nu ar fi legal să-l judecăm pe acest om într-un caz capital care ar putea duce la moartea lui. Prin urmare, este decizia instanţei de a declara acuzaţii de *tentativă* de viol.”

Taverna erupe. Oamenii sar în picioare. Unii aplaudă uşurarea. Alţii îşi strigă indignarea. Dar nu pot suporta să mă uit la Rebecca, nu pot suporta să asist a doua oară la sfâşierea ei. Aşa că mă uit la Efraim în schimb şi văd tot ce simt reflectat în ochii lui. Indiferent de ceea ce s-ar putea întâmpla în următorul proces, Joseph North nu va atârna pentru ceea ce i-a făcut Rebeccai.

Obadiah Wood bate cu ciocanul pentru a calma izbucnirea provocată de această veste. „Nu am terminat. Decizia noastră este ca acest caz să fie judecat în faţa Curţii Supreme de Justiţie peste trei luni. Inculpatul va fi arestat la curtea închisorii din Fort Western până în acel moment. Colonele North, vă rugăm să faceţi un pas

înainte şi să recunoaşteţi că înţelegeţi acuzaţiile, parametrii constrângerilor dumneavoastră la Fort Western şi că veţi fi prezent pentru proces.”

Wood se uită prin cameră. "Colonel?"

Lidia North rămâne pe scaunul ei, dar soţul ei nu este alături de ea. Nu este deloc la cârciumă.

Stau în camera mea de lucru, jurnalul întins pe birou şi scriu în timp ce furtuna intră dinspre est, peste Atlantic, un monstru care se construieşte în ocean şi împinge tot acel vânt şi zăpadă peste coastă şi spre interior. Construire, clădire până când devine un zid de alb care înghite tot ce îi este în cale.

Suntem acasă acum, iar gospodăria se agita în jurul meu. Hannah şi Dolly pregătesc cina în timp ce bărbaţii – inclusiv Barnaba – intră şi ieşi din picioare, cu braţe pline de lemn pentru a se pregăti pentru ceea ce urmează. Ei închid obloanele şi fac focurile, îngrămădindu-se în pietre de încălzire care pot fi înfăşurate şi duse la culcare mai târziu. Efraim a insistat ca Barnaba să stea peste noapte cu noi, în loc să se întoarcă cu călărie la Vassalboro. Aparent, nu sunt singurul care s-a îndrăgostit de băiat.

Lângă vatră este o tablă de şah şi — între treburi — Cyrus şi Barnaba îşi fac rândul. Au fost la asta de ore întregi, luptându-se în linişte. Nu l-am văzut niciodată pe Cyrus pierzând jocul, dar ceva îmi spune că nu ar trebui să-l ignor pe Barnabas Lambard. Hannah şi Dolly le ignoră, desigur. Au mai văzut concursuri de pis.

Închei intrarea înţepându-mi pana în hârtie.

Colonelul North a fugit de judecată şi nu a putut fi găsit.

MORA LUI BALLARD
Sâmbătă, 30 IANUARIE

Sunt trezit de o mână pe umăr, tremurând. Cu blândeţe. O şoaptă. Respiraţie caldă pe ureche. Nu dormisem bine, prea conştient de vântul care se scurgea prin crăpăturile pereţilor, de frigul care se prăbuşeşte şi de zăpada care cădea, nu ca o pătură, ci ca un giulgiu de înmormântare.

„Vino să vezi”, spune Efraim şi îl simt că întinde mâna mea.

Mă trage în picioare. Paşi se apropie în timp ce mă clătin, mâinile lui trecând peste mişca mea subţire. Prin părul meu. Pe spatele meu. Peste fundul meu. Un râs, apoi se aplecă şi trage o pătură de pe pat. Îmi înfăşoară umerii în timp ce stau nesigur lângă pat, încă întrebându-mă de ce m-a trezit.

Efraim mă conduce prin casa întunecată, cu degetele noastre împletite. A aprins lumânările şi a făcut focul, dar nu poate fi încă cinci dimineaţa şi gospodăria încă doarme, toată lumea în paturile lor, cu excepţia lui Barnaba care sforăie pe un palet lângă foc. Sau poate doar se preface că doarme. În timp ce clipesc din pânzele de păianjen din ochii mei, îi văd capul mişcându-se spre noi în timp ce trecem pe lângă noi, dar ochii lui rămân închişi.

Un somn uşor, atunci, cred. *Un om precaut.*

Tabla de şah stă lângă el pe podea, neschimbată faţă de noaptea trecută.

Când ajungem la uşă, Ephraim mă împinge în lateral, apoi o deschide. În faţa mea stă un zid alb aproape de buiandrug. Doar şase centimetri de nori palizi, de coston, pot fi văzuţi deasupra zăpezii. Am văzut drifturi îngrămădite până la trei, poate patru picioare. Dar o singură dată am mai văzut aşa ceva.

„Încă se coboară”, spune el. „Nu la fel de greu ca mai devreme. Dar nu dă semne de oprire.”

Întind o mână, cu palma plată, şi o apăs în bancul de zăpadă. Este moale, dar rece, iar mâna mea se afundă, lăsând o amprentă. Sunt treaz acum, conştient de ceea ce a încercat soţul meu să spună în ultimele minute.

„Parcă ar fi fost la Oxford”, îi spun.

El dă din cap. Zâmbete. — Deci, îţi aminteşti, atunci?

„Ca şi cum ar fi un lucru pe care îl voi uita vreodată.”

Ephraim Ballard mă ia de mână şi mă duce înapoi în pat.

Cu treizeci şi cinci de ani în urmă

OXFORD, MASSACHUSETTS
19 IANUARIE 1755

"Ce aţi spus?"

Obrazul meu s-a sprijinit de pieptul gol al lui Efraim, dar totuşi, chiar şi atât de aproape, abia am auzit ce şoptise el. Mâna mea s-a întins pe inima lui şi şi-a trecut încet degetele prin părul meu, lăsându-l să alunece şi să cadă înapoi în jurul umerilor mei goi. Soarele nu era răsărit, dar chiar dacă ar fi fost, nu ne-am fi dat seama, căci furtuna încă năvăli afară şi cerul era la fel de negru ca de două zile.

Cabana era totuşi caldă, la fel ca şi noi.

Focul ardea jos şi roşu în vatră, aruncând o strălucire de vis peste pat. Din când în când, un curent de aer rece se strecura pe sub uşă, iar el m-a tras mai aproape, lăsând pielea lui să se încălzească pe a mea. Nimic nu stă acum între noi. Îmi luasem tura cu mâinile tremurătoare cu o seară înainte şi a rămas pe podea, acolo unde căzuse, când mi-a alunecat peste umeri şi s-a strâns la picioarele mele.

„Hmm?” întrebă el, realizând abia acum că pusesem o întrebare.

M-am sprijinit pe cot şi m-am uitat în ochii lui fără nori. „Ai spus ceva. Ce a fost?”

"Ah." Nu puteam fi sigur, dar am crezut că a roşit. „Mai mult Solomon.”

"Oh."

Efraim îmi şoptise la ureche Cântarea lui Solomon toată noaptea, liniştindu-mă cu cuvinte străvechi care m-au uimit prin profunzimea înţelegerii lor romantice.

„Eşti cu totul frumoasă, draga mea”, a repetat el şi m-a tras înapoi lângă el.

După cum am promis, Efraim nu încercase să mă seducă în primele zile şi săptămâni ale căsătoriei noastre.

Aşteptase cu răbdare. M-a sărutat ori de câte ori a vrut el şi m-a ţinut în braţe în fiecare noapte lungă şi rece. A aşteptat, mai întâi până am sângerat, apoi mai mult, până am fost amândoi pe jumătate nebuni de dorinţă. La început mă întrebam dacă hotărârea lui era astfel încât să ştie dacă vreun copil conceput este sau nu al lui. Cu siguranţă asta conta pentru un bărbat. Dar curând a devenit evident că era o asigurare pe care dorea să o *am* . Să ştii, într-un fel sau altul. Pentru a elimina o întrebare care ar putea persista o viaţă întreagă. Şi am ştiut, destul de clar, la o săptămână după ce ne-am căsătorit. Şi asta, desigur, a făcut situaţia noastră mai puţin complicată pentru câteva zile. Ne-a oferit şansa de a învăţa cum să trăim în acelaşi spaţiu fără să dansăm constant în jurul tensiunii de a nu ne-am consumat încă căsătoria. Dar în curând ciclul meu s-a încheiat, iar ianuarie a venit şi a adus cu el genul de frig şi vremea pe care le asociez doar în această lună. A adus *iarna* şi ne-a forţat să intrăm, cu excepţia tuturor sarcinilor, cu excepţia celor mai scurte. Ne-a forţat să ne apropiem îndelung.

După cum am promis, a lăsat decizia să fie a mea. Şi pentru că nu ştiam să mă predau, am aşteptat prea mult. Nici atunci nu s-a plâns. Dar aseară, pregătindu-mă de culcare, *ştiam.* Eram căsătoriţi de o lună şi, în acel timp, Ephraim Ballard dovedise ce fel de bărbat era. Nu mai aveam de ce să mă tem. Era timpul să mă decid ce fel de soţie voi fi.

Aşa am făcut-o.

Dar mai întâi am amânat, periându-mi părul în timp ce mă aşezam pe micul taburet din faţa focului.

L-am lăsat să se dezbrace, aşa cum făcea întotdeauna, şi să se urce în pat. L-am lăsat să stea acolo şi să mă privească câteva clipe lungi. Lasă-i ochii să treacă peste

tot ce putea vedea. Apoi mi-am pus peria jos şi m-am dus să stau în faţa lui. Expresia de pe chipul meu trebuie să fi fost clară pentru că a îngheţat. Nu a tras aer în piept. Ochii noştri au rămas închişi în timp ce mi-am tras schimbul de pe un umăr.

„Eşti sigur?” întrebă el cu voce răguşită.

Am răspuns dezvăluindu-mi celălalt umăr, astfel încât materialul subţire să poată cădea. Nu spuse nimic în timp ce privea. Nu a spus nimic timp de secunde lungi, nenumărate. Dar când Ephraim Ballard şi-a găsit în sfârşit vocea, am înţeles de ce a ales Cântarea lui Solomon ca text pentru lecţiile mele de lectură. Cuvintele în sine au fost un prim, un exemplu perfect, rafinat, a modului în care un bărbat ar trebui să-şi ia soţia în pat pentru prima dată. Şi, aşa cum făcuse Solomon, Efraim a început din vârf şi a coborât, luminând sensul fiecărui rând pe care l-am transcris atât de atent în cartea mea în ultima lună. Cuvinte care păruseră practice şi agrare, dar, atunci când erau experimentate ca acţiune, nu erau decât erotice.

Ce frumoasa esti, draga mea...

Ochii tăi... părul tău...

Buzele tale... gura...

Gâtul tău...

Sânii tăi.

Mă voi duce la muntele de mir şi la dealul de tămâie...

Esti cu totul frumoasa, draga mea...

Mi-ai făcut inima să bată mai repede cu o singură privire a ochilor tăi...

Buzele tale, mireasa mea, picură miere...

Fie ca iubitul meu să vină în grădina lui şi să mănânce fructele ei alese...

Acestea au fost cuvintele şoptite la ureche în timp ce mă predam fiecărei priviri şi atingeri noaptea trecută, în

timp ce furtuna a căzut asupra noastră, urlând aprobarea. Niciodată nu mi-a fost atât de cald. Niciodată nu m-am simţit atât de în siguranţă. Şi apoi, câteva ore mai târziu, m-a tras mai strâns, de parcă era îngrozit că aş scăpa din patul nostru şi aş rupe vraja. A şoptit din nou cuvintele, intenţionat să aprindă această dorinţă proaspăt trezită, hotărât să o alimenteze într-o flacără care ne-a mistuit pe amândoi.

MOASA

FEBRUARIE 1790

O poveste tristă este cea mai bună pentru iarnă.
— WILLIAM SHAKESPEARE *, Povestea de iarnă*

PARSONIA
Sâmbătă, 13 FEBRUARIE

Luni, 1 februarie. O furtună de zăpadă...
Joi, 4 februarie. A nins...
Sâmbătă, 6 februarie. O zi foarte rece...
Duminică, 7 februarie. Frig senin şi excesiv...
Luni, 8 februarie. Teribil, frig şi vânt...

„Doamne, urăsc iarna , spun, închizând jurnalul şi masându-mi tâmplele cu vârful degetelor. Este şi o rugăciune şi un blestem şi nu mă simt vinovat pentru nici unul. Timp de aproape două săptămâni, nu a fost decât frig şi zăpadă şi o opresiune lungă şi tulburătoare.

Aşa că, când a sosit scrisoarea azi dimineaţă, prin care mă chema la Foster, nu m-am enervat. Faptul că a venit de la un avocat mi-a stârnit şi interesul.

Dragă doamnă Ballard,
Dacă nu prezintă nicio provocare, ai fi destul de amabil să mă întâlneşti la casa parohială pentru ceai în această după-amiază. 1:00 ascuţit.
Cu respect,
Seth Parker, Esquire

— Spune-i tatălui tău că domnul Parker m-a chemat la familia Foster, spun eu, trecând prin bucătărie.

Hannah se uită la fereastra unde zăpada este încă îngrămădită, apoi se întoarce la mine de parcă aş fi spus că o să sar de pe acoperişul hambarului. „Este îngrozitor acolo.”

„Stai aici nu o va face mai puţin.”

Rebecca Foster este însărcinată în şase luni şi în

sfârşit apare. Cu primul ei copil a durat mai mult, dar cu fiecare copil ulterior, corpul ei a dezvăluit secretul mai devreme. Mă minunez cum variază asta de la femeie la alta. Unele înfloresc în primele luni, iar altele aşteaptă până în ultimele săptămâni.

Rebecca nu îşi părăseşte deseori casa acum şi, fără ca Sally Pierce să o ajute, parohul se simte prăfuit şi aglomerat. Se simte — poate nu în mod nejustificat — de parcă stăpâna sa a renunţat. Rebecca a făcut ceai pentru cei adunaţi, totuşi şi există pâine proaspătă cu unt şi dulceaţă.

Cei doi tineri băieţi Foster – blonzi ca mama lor – se plimbă în sufragerie pentru o bucată, apoi ies afară cu degetele lipicioase. Îi privesc plecând, întrebându-mă dacă pot simţi greutatea din cameră sau dacă nu sunt conştienţi de preocupările adulţilor.

„Îţi mulţumesc că ai venit, doamnă Ballard”, îmi spune Seth Parker. „Sper că nu a fost prea greu să ajung aici.”

„M-am descurcat destul de bine.”

Esquire Parker este unul dintre puţinii avocaţi din Hallowell, dar la fel ca majoritatea bărbaţilor din zonă, se distra atât în comerţul fluvial, cât şi în agricultură. Nu este prea nevoie de avocat în această parte a lumii, aşa că nu este adesea chemat în această calitate. Dar acum că audierile sunt complete şi că acuzaţiile – deşi minime – au fost depuse, familia Foster are nevoie de cineva care să-i reprezinte la proces.

— Am luat deja depoziţia Rebeccai, spune el, arătând spre un teanc mic de hârtii de pe măsuţa din faţa lui. Lângă ea se află o altă stivă goală, împreună cu cerneală şi penă. „Dacă îmi vei spune tot ce îţi aminteşti, o voi scrie. Trebuie doar să-ţi pui amprenta la sfârşit.”

„Pot să-l scriu şi eu”, spun, cu vocea tăiată de iritare. „Şi semnează şi numele meu.”

"Ah. Asta e corect. Păstrează o carte de zi."

"Da. De mulţi ani acum. Mă simt destul de confortabil cu un stilou."

„Foarte bine atunci." El alunecă hârtie şi pană peste masă, astfel încât să se odihnească în faţa mea. „Acesta va fi depus ca probă instanţei din Pownalboro".

În timp ce mă aşez în faţa ziarului, Isaac Foster se îndreaptă spre cameră.

„Stăpână Ballard", mă salută, apoi sărută vârful capului soţiei sale. Stă în faţa focului, încălzindu-şi crupa. La urma urmei, este iarnă şi niciunul dintre noi nu este vreodată cu adevărat cald decât dacă este pus la o flacără deschisă.

Isaac toarnă o ceaşcă de ceai când încep depunerea mea. „Henry Sewall ne-a vizitat ieri", îi spune el lui Seth.

"Chiar aşa?"

„A adus o scrisoare."

Ridic privirea ascuţită, cu stiloul plutind deasupra hârtiei. "De ce?"

„Un predicator pe nume Cobb i s-a oferit postul meu. Mi s-a spus că va începe cândva în mai. Şi are nevoie de o locuinţă permanentă ca parte a salariului său. Avem timp până la sfârşitul lunii aprilie pentru a găsi noi locuri de cazare."

— Dar Rebecca urmează să livreze la sfârşitul lunii aprilie, argumentez eu.

Există o notă în vocea lui Isaac pe care nu o pot identifica. „Un fapt care nu a fost luat în considerare."

„Unde vei merge?"

Seth Parker se aplecă înainte, cu coatele sprijinite pe genunchi. „Nicăieri încă. Depun o contestaţie invocând conflict de interese, având în vedere că Joseph North este şeful comitetului bisericii."

„Şi dacă nu asta?" întreb eu.

Rebecca se împinge pe stomac, tresărind. „Cel mai probabil spre Fort Western. La camere inchiriate.”

„Trebuie să existe o altă opţiune”, spun eu.

„Pot să vă asigur că explorez fiecare opţiune în numele lor, doamnă Ballard. Dar dacă vrei cu adevărat să ajuţi, cel mai bun lucru pe care îl poţi face este să-ţi termini depunerea.”

În mod previzibil, conversaţia se îndreaptă spre vreme pe măsură ce zgârieturile mele uşoare continuă. Furtunile. Zăpada. Gheaţa care se ridică mai sus de-a lungul malurilor Kennebec. Starea teribilă a fiecărui drum care duce în şi iese din Hook. *De ce sunt bărbaţii atât de obsedaţi de drumuri? Nu voi înţelege niciodată.* Este un zgomot de fond nebunesc pentru fiecare cuvânt pe care îl gravam deliberat pe hârtie.

Câteva minute mai târziu, am pus pana jos şi îmi îndoiesc mâna. „Şi cum este soţia dumneavoastră, domnule Parker? E bine?”

„Ellen? Da. Exact ca ploaia aş spune. De ce întrebaţi?"

„Fără motiv. Transmite-mi salutările.” Orice boală a determinat-o pe Ellen să caute doctorul fie s-a rezolvat de la sine, fie a rămas ascunsă de cunoştinţele soţului ei.

Îi dau hârtia domnului Parker şi îl privesc cum ia în considerare scrisul meu ordonat şi concis. După un moment, îmi dă un semn de aprobare din cap. — Îţi mulţumesc din nou că ai venit, doamnă Ballard.

"Desigur. Dar din moment ce sunt aici, aş vrea să o examinez pe Rebecca. Asiguraţi-vă că totul este bine cu ea şi cu copilul.”

Copil.

Acesta este punctul în care Rebecca tresări, cu gura strânsă la colţuri. Ea se întoarce de la soţul ei şi se ridică de pe scaun, trecând pe lângă el în drum spre dormitorul lor fără un cuvânt.

Rebecca stă întinsă pe patul ei, într-un schimb de bumbac, în timp ce îmi mişc degetele peste burta ei umflată, împingând ici şi colo.

„Îmi pare rău pentru scrisoare”, îi spun.

„La fel ca şi mine.”

„Dar procesul...”

„Nu va face bine.” Rebecca se uită la mine, cu acei ochi căprui sigur. „Aţi văzut ce sa întâmplat la ultima audiere. Chiar dacă îl vor găsi vinovat, va fi pentru *tentativă* de o crimă, nu pentru *comiterea* uneia. Nu a mai rămas nimic pentru noi în Hook. Isaac este cel care luptă să rămână. Prefer să o iau de la capăt. Undeva nou. Unde nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu mine.”

Deschid gura să mă cert, dar ea mă întrerupe.

„Ştii că am dreptate. Îţi place prea mult de mine ca să recunosc asta.”

Oh, *arderea* pe care o induc lacrimile. Uneori mai rău decât focul. „Ai dreptate”, şoptesc eu. „ *Urăsc* că ai dreptate.”

Una dintre cele mai mari abilităţi pe care le am ca moaşă este să stau în tăcere. Nu pot număra de câte ori am ţinut fără cuvinte o mână în timp ce durerea explodează într-o cameră. Singurul antidot la acest gen de disperare este crearea unui bastion de calm imobil. A sta şi a fi. Să se roage şi să ofere mângâiere. Pentru a vedea umbrele tăind urme de-a lungul peretelui în timp ce soarele se mişcă încet pe cer. Să nu spui nimic când nu există cuvinte care să poată consola. Şi în această tăcere încărcată simt mişcându-se copilul din pântecele Rebecăi. O bătaie, puternică şi constantă. Rămân acolo unde sunt, cu degetele răspândite pe burta ei, concentrându-mă asupra bătăilor ritmice care se ridică din corpul ei – acea dovadă mişcătoare, zvârcolită a vieţii.

Aştept şase bătăi ale inimii înainte de a şopti: „De cât timp s-a accelerat?”

„Nu mult timp. O lună şi ceva.”

„Nu mi-ai spus.”

„Speram că se va opri.” Rebecca se întoarce. Se uită la perete. „Încă o fac.”

Câteva momente mai târziu, stau în faţa parohiei, respirând aer rece prin nas pentru a-mi calma mintea şi a-mi calma furia. *Nu este corect.* Acesta este ceea ce îmi trece prin minte iar şi iar ca un câine care îşi urmăreşte coada. Nu este *corect.*

Răzbunarea ar putea fi a Domnului, dar nu a numit El pe oameni să fie arbitri ai dreptăţii? Unde este pentru o femeie ca Rebecca? Şi cine poate aduce un judecător în faţa justiţiei? În timp ce trap pe canalul îngust de zăpadă de pe Water Street, călare pe Brutus, îmi vine un gând – atât de repede încât nu am timp să-l resping: dacă Joseph North nu poate fi spânzurat pentru că a violat-o pe Rebecca Foster, poate că poate fi spânzurat. pentru uciderea lui Joshua Burgess?

Sâmbătă, 13 februarie — Senin şi rece. Gheaţa se formează la Fort Western. Am fost chemat să mă prezint astăzi la casa lui Isaac Foster pentru a da mărturie despre ceea ce ştiu cu privire la cauza care urmează să fie judecată acolo. Am venit acasă la începutul serii. Doamna Densmore a venit să-mi taie o rochie de mătase verde. Ea îmi spune că soţia lui James Bridge a fost născută la prima oră în această dimineaţă a unui fiu născut mort care urmează să fie îngropat în această seară. Doctorul Page era operatorul.

Nu sunt supărată că Clarissa Stone nu m-a sunat. Mai sunt şi alte moaşe şi ar fi putut trimite după oricare dintre ele. Dar Peggy? După ce i-a făcut Page copilului Clarissei? Nu există nicio scuză pentru mândria ei. Avea toate informaţiile de care avea nevoie.

Pot conta pe o mână numărul de bărbaţi pe care i-am urât cu adevărat în toată viaţa mea. Dar Benjamin Page este aproape de capul acestei liste. Billy Crane ocupă primul loc. Urmat îndeaproape de Joseph North. Dar de la sosirea lui Page la Hallowell, el nu a fost decât o ciumă. Doamne, l-aş sugruma cu mâinile goale dacă aş putea.

MORA LUI BALLARD
LUNI, 15 FEBRUARIE

„De ce este aici?” întreabă Efraim.

Am coborât la moară cu prânzul pentru Efraim. Lucrează la roată de apă din zori şi arată cumva şi transpirat şi îngheţat. Roata este încă blocată în pârâul îngheţat, iar soţul meu a stabilit că acum este cel mai bun moment pentru a face reparaţii atât de necesare la câteva dintre paletele de lemn care au putrezit sau crăpat.

„Barnaba?” întreb eu, uitându-mă peste umăr. „Ma degrabă am crezut că motivele lui vor fi evidente.”

Îi dau lui Efraim farfuria, dar el o pune pe un ciot. „Nu a venit la curte”, spune Ephraim. „Uită-te la el.”

Barnaba este slăbit. A călărit greu şi lung, cu vântul la faţă. Obrajii îi sunt roşii, buzele crăpate.

— Poate că se grăbea să o vadă pe Dolly?

Chiar dacă spun cuvintele, ştiu că soţul meu are dreptate. Ca întotdeauna.

Ephraim îşi trage gura într-o linie dură. „Băiatul ăla nu vrea să fie aici. Îi este frică.”

Barnaba a adus căruţa. În ultima vreme a venit călare, dar acelea au fost apeluri sociale. L-am văzut doar de două ori pe vagonul acela – cel cu bucla de fier fixată pe bufet.

Efraim face un pas ameninţător înainte când Barnaba sare jos de pe scaun. Se pare că a înghiţit un galon de oţet. Îşi scoate pălăria. Îşi loveşte coapsa. Priveşte spre nori. Strânge ochii. Clătină din cap de parcă s-ar certa cu Atotputernicul.

„De ce eşti aici?” cere Efraim.

Este pentru prima dată când îl văd vreodată pe Barnabas Lambard de-a dreptul. Aproape că se sufocă cu cuvintele. „Sunt aici să-ţi arestez fiul pentru uciderea lui

Joshua Burgess.”

Vocea lui Efraim este joasă şi profundă. Periculos. "Care. fiu?”

Cuvântul trebuie să fie dureros pentru Barnaba, ca o sticlă tăiată pe limbă, iar el se străduieşte să-l scuipe.

După o clipă, se uită la mine de parcă ar fi cerut ajutor. Este o milă pe care nu o va primi. Nu azi.

„Cyrus.”

Singurul lucru pe care şi l-a dorit copilul nostru cel mai mare, în toată viaţa lui, este să meargă la mare. Deşi ştiu că ar nega asta, bănuiesc că Cyrus vrea să fie pirat. Să te căţări în tachelaj şi să te cocoţezi într-un cuib de cioară şi să vezi locaţii exotice. Îşi doreşte -

J > > > >

mai mult decât orice – o viaţă de aventură. O viaţă plină de aer sărat şi apă albastră şi un pumn scuturat sfidător la orizontul furtunos. Cu toate acestea, a fost jefuit de acest viitor şi se mulţumeşte cu navigarea pe Kennebec şi navigarea prin buştenii tatălui său către porturile din aval. Iarna, însă, este fără ieşire la mare. Şi singura lui mângâiere este Mill Pond, unde merge aproape în fiecare zi la pescuit.

Aşa că urcăm greoi pe potecă – noi patru – în căutarea lui. Efraim. Barnaba — care pare că ar prefera să mănânce o grămadă de măruntaie aburindă. eu. Şi Dolly. Îl văzuse sosind. Bineînţeles că a avut. Fata aceea îl caută ca pe un credincios din secolul I care aşteaptă întoarcerea lui Hristos. Aşa că, de îndată ce am trecut de poarta grădinii, ea a ieşit grăbită pe uşa din faţă, uscandu-şi mâinile pe un prosop de bucătărie.

Dar fata este perceptivă – mai mult decât orice tânăr de şaptesprezece ani pe care l-am întâlnit vreodată – şi ştie că ceva nu este în regulă. Nimeni nu ii va raspunde

insa la intrebari, iar acum este şi ea suparata.

„Unde mergem?” cere ea. „De ce este aici? De ce nu-mi răspunde nimeni?”

Îi arunc o privire de avertizare care o face să înghită următoarea întrebare şi îi văd furia transformându-se în frică într-o singură clipire. Ea înţelege în sfârşit.

„Nu ar îndrăzni”, şopteşte Dolly. Ea mă apucă de antebraţ şi mă strânge puternic. *„ Nu ar fi făcut-o. ”*

„Este nevoie de zeci de ani pentru a cunoaşte cu adevărat un bărbat, Dolly. Şi abia ai avut săptămâni cu ăla. Aş sugera să nu presupuneţi nimic despre ceea ce va sau nu va face.”

Este o lecţie grea, dar cel mai bine este să o înveţe acum.

Dolly tăce, apoi cade în pas în spatele meu pe poteca îngustă. Efraim conduce haita. De două ori Barnabas se uită înapoi la mine şi – judecând după expresia de pe chipul lui – crede că este condus în pădure ca un sacrificiu ritual. Nu pot spune că gândul nu i-a trecut prin minte soţului meu, dar mai ales bănuiesc că vrea să vadă dacă Barnaba are curajul să-şi ducă misiunea.

Mill Pond se află la o jumătate de milă nord de casă şi se află în mijlocul unei pajişti întinse. Iazul nu este chiar atât de mare – doar doi acri în diametru – dar este destul de adânc în mijloc şi este casa fericită pentru multe sute de păstrăvi cu spate albastru. Cyrus a descoperit-o la o zi de la mutarea noastră la această proprietate în urmă cu unsprezece ani şi a revendicat-o imediat ca fiind a lui. El stă acum în centrul iazului, pe două picioare de gheaţă, ţinând o fir de pescuit în fiecare mână. A ţinut gaura deschisă toată iarna, iar părţile ei sunt zimţate de la ciobirea constantă cu securea.

Cyrus îşi vede primul tatăl şi oferă un zâmbet larg.

Dar Barnaba intră în poiană. Apoi eu. Urmat de Dolly. Şi zâmbetul se topeşte de pe buze. Când ochii i se ascuţi şi pumnii îi strâng peste undiţele, ştiu că a înţeles motivul acestei întreruperi.

Cyrus îşi răsuceşte buzele de nemulţumire.

Gură nişte blasfemii care nu vor ajunge niciodată în aer.

Dă din cap.

Apoi smulge ambii stâlpi din apă şi trage înapoi peste gheaţă. Privim cum îşi adună accesoriile de pescuit — găleată, stâlpi, sfoară, cârlige — şi se îndreaptă spre noi.

Aruncă totul la picioarele lui Efraim, iar apoi mâinile lui se mişcă într-o rafală: degetul mare îndreptat spre el însuşi, mâna plată tăiând aerul ca şi cum ar fi spus că *nu a făcut-o,* apoi pumnul pe partea laterală a gâtului, imitând un laţ. .

„Ştiu”, spune Efraim. „Dar Barnaba de aici crede că ai făcut-o.”

"Nu. eu nu. Dar să te arestez este slujba care mi s-a dat. Mărturia doctorului Page a fost *blestemată.* „Se uită în lateral şi se uită la mine, de parcă ar fi trebuit să vă împărtăşesc ceea ce ştiam despre bătaie cu mult timp în urmă. „Şi instanţa a ordonat să te aduc.”

Cyrus îl studiază în linişte, apoi se întoarce spre Ephraim şi îşi bate mâna, indicând că este liber să-l interogheze pe băiat.

„Şi unde îl vei duce?” întreabă Efraim.

„Vassalboro. Va trebui să apară în faţa judecătorului Wood. Dar odată ce plăteşte cauţiune, va fi trimis în curtea închisorii din Fort Western.”

„Şi ce dovadă au ei?” întreabă Efraim.

„Dovada? Niciuna din cate stiu eu. Doar mărturia doctorului Page, care a fost confirmată de cel puţin alte cinci persoane. Deci instanţa va analiza chestiunea.”

Vocea lui este mai calmă acum că a avut şansa să explice totul, dar Barnaba pare încă neliniştit. Îi place Cyrus. Ştiu asta cu adevărat. Şi nu a privit-o pe Dolly în ochi o dată.

Ea, însă, nu s-a oprit să se uite la el de când am ajuns la iaz. „Nu poţi face asta!” Este aproape un strigăt, dar nu chiar. Dolly nu este genul care să coboare în isterici. Dar ea are un temperament şi îl lasă pe Barnaba să-l vadă pentru prima dată.

El tresări.

Apoi respiră adânc.

Barnaba face un pas spre Cyrus. „Nu vreau să fac asta. Vă rog să credeţi asta. Dar dacă te lupţi cu mine, va trebui să te contrazic.”

Mă gândesc la cât de uşor l-a supus pe James Wall. Barnabas, însă, nu l-a văzut niciodată pe Cyrus aruncând un pumn.

„Când va sta în faţa lui Obadiah Wood?” întreabă

Efraim. "Mâine."

„Şi audierea?”

„La sfârşitul lunii viitoare. Vineri, douăzeci şi şase martie.”

Capul lui Dolly se roteşte înainte şi înapoi în timp ce ia această conversaţie dintre tatăl ei şi pretendentul ei. Şi cu fiecare secundă care trece, sprâncenele ei se apropie şi obrajii îi ard mai fierbinţi.

"Nu!" spune ea. „Nu o voi avea. Nu-mi vei aresta fratele. Tu ai spus ca nu a facut nimic rau.

„Am spus ca nu *cred* ca a facut-o.” Vocea lui Barnabas nu este altceva decât o şoapta, iar ochii lui ramân aţintiţi asupra lui Cyrus. El aşteapta, se uita sa vada daca Cyrus va fugi. El nu mai este tânarul fermecator care a luat masa cu noi de mai multe ori, ci mai degraba ofiţerul eficient şi nemilos al curţii.

„Dolly”, avertizeaza Ephraim.

"Stop." Ea se întoarce spre tatal ei, iar el clipeşte surprins. Aceasta poate fi prima data când ea îl sfideaza în mod direct. „Nu poţi lasa sa se întâmple asta.”

„ *Acesta* ”, avertizeaza el, „nu are nimic de-a face cu tine”.

„Are totul de-a face cu mine”, şuiera ea.

Dolly pleaca de lânga mine şi se strecoara prin zapada pentru a sta în faţa lui Barnabas. Ea nu este la fel de înalta ca mine, dar se ridica totuşi la înalţimea ei maxima.

„Nu face asta”, îi spune ea.

"Trebuie sa." Totuşi, privirea lui este fixata pe Cyrus.

" *Vă rog.* ”

„Nu înţelegi. am...”

„Înţeleg *perfect.* ”

Poate ma întrebam daca sentimentele ei pentru Barnabas erau înradacinate în infatuare. El este primul barbat care i-a acordat o atenţie serioasa pâna la urma. Şi asta tinde sa aduca mintea unei fete. Dar nu. O aud acolo în vocea ei tremurânda. Îi pasa de el. Dar ea îşi iubeşte fratele.

„Daca îl arestezi, nu-ţi voi mai vorbi niciodata. Nici o data. *Vreodată.* ”

Este un lucru greşit de spus. Şi ea ştie asta în momentul în care cuvintele au alunecat în aerul rece şi fragil. Dar este încapaţânata, ca mine, şi nu se va da înapoi acum ca a luat atitudine.

Ochii i se închid şi coloana vertebrala se înţepeneşte. Soţul meu avea dreptate. Asta nu are nimic de-a face cu Dolly. Şi faptul ca s-a
introdus într-o chestiune a instanţei l-a dezamăgit pe Barnabas Lambard.

Vocea lui este rece ca gheaţa râului când răspunde:

„Îmi pare rău să aud asta”.

Barnaba nu vede că vine palma. Bănuiesc că o aude înainte să simtă. Dar până atunci s-a întors şi pleacă pe poteca spre casă.

El este uluit.

Dar Cyrus rânjeşte.

Iar Efraim nu se poate hotărî dacă să râdă sau să ceară după fiica lui.

Deci eu sunt cel care va vorbi.

„Cyrus nu a ucis pe nimeni”, spun eu.

"Ştiu că." Vocea lui Barnaba este sugrumată. Şi scuteşte o privire dornică asupra formei lui Dolly care se retrage. „Da. Şi se va dovedi în instanţă destul de curând. Vei vedea. Nu e nimic. Nici un singur martor care să-l fi văzut lângă Burgess după Frolic.

„Atunci de ce face instanţa asta?”

„Pentru a dovedi că au dat curs acestei chestiuni. Că au fost minuţioşi. În cazul în care se pun întrebări.”

„ *Se* pun întrebări?”

"Da. Dar nu despre Cyrus. Preocuparea este legată de Nord. El a scăpat şi ei nu vor ca autoritatea lor să fie pusă sub semnul întrebării. S-au întâmplat mai multe în acest judeţ în ultimele patru luni decât în ultimii patru ani. Fiecare judecător din acea instanţă este supus multă atenţie.”

„De la cine?”

„Curtea Supremă de Justiţie”.

„Deci fiul meu a căzut pradă politicii?”

„Aş vrea să pot spune că nu este adevărat.”

Efraim îşi mijeşte ochii. „Şi eşti dispus să faci parte din asta?”

„Sunt genul de om care îmi face treaba, domnule Ballard”, spune Barnabas, îndreptându-şi privirea spre soţul meu. „Dacă nimic altceva, sper că poţi respecta

asta.”

După aceea o privire rapidă, îşi întoarce atenţia către Cyrus. Parcă s-ar pregăti de luptă. Pariez dacă va fi om la om, sau doi împotriva unu. Văd că nu este mulţumit de nici una dintre variante. Dar el este pregătit pentru ei.

— Ai de gând să te lupţi cu mine? îl întreabă pe Cyrus.

Ar fi o luptă al naibii. Şi dacă ar fi alţi bărbaţi – *orice* alţi bărbaţi, de fapt – aş putea plăti să văd asta.

Pădurea este liniştită. Atât de liniştit încât pot auzi respiraţia tuturor celor prezenţi. Nu este vânt. Fără cântece de păsări. Fără vorbărie de veveriţe sau alunecarea zăpezii din crengi de pin.

Copilul meu cel mare face un pas înainte.

Îşi bate pumnii.

Zâmbeşte, răutăcios, şi la naiba dacă nu-mi dau seama că îi place asta.

Apoi Cyrus îşi întinde mâinile întinse, încheieturile strânse, şi aşteaptă ca Barnabas Lambard să le lege cu o frânghie.

ŞEARIE ALBĂ
VINERI, 19 FEBRUARIE

Magazinul de şai este aproape ascuns de drum. Se află la un bloc de Winthrop Street în mijlocul Hook, accesibil doar printr-o potecă prin zăpadă. Este ataşată de o casă mică, din lemn, cu şindrilă de lemn, şi pot auzi *ciocănitul* unui pumn din piele, apoi *zgomotul curat* al unui tăietor de curele în timp ce îl conduc pe Brutus prin canalul îngust de zăpadă murdară. Tot locul miroase a piele. Nu ca un tăbăcărie, toţi de rang şi fetidă cu seu şi carcasă, dar bogat şi lustruit. Ca curele, genţi şi cizme. Jeremiah White face şi alte lucruri: frâiele şi mănuşile, mai ales. Dar el îşi câştigă existenţa cu adevărat din şei. Încă îl folosesc pe cel pe care l-am cumpărat de la el în urmă cu un deceniu şi alunec din el în timp ce descalec pe Brutus înainte de stâlpul de prindere.

După ce îmi desfac ghiozdanul, mă duc la stânga spre uşa din faţă, deoarece afacerea mea nu este cu Jeremiah astăzi. Dar uşa se deschide înainte ca eu să pot bate.

Nu am văzut-o pe Rachel Blossom de când am găsit-o pe ea, pe Clarissa Stone şi pe Peggy Bridge bârfind în acea zi la Coleman's Store. Ea trage scurt când mă găseşte pe treaptă. Apoi, aruncând o privire în spatele ei, închide uşa.

„Vreau să-ţi cer scuze şi faţă de tine”, spune ea, ridicându-şi bărbia mică şi ascuţită în semn de sfidare, de parcă o cred incapabilă de aşa ceva.

„La fel?” întreb eu.

„Tocmai mi-am cerut iertare lui Sarah pentru ceea ce am făcut în ziua aceea. ai avut dreptate. A fost ruşinos şi îmi pare rău.”

Nu oferă nicio apărare pentru acţiunile sale, nu urmăreşte recunoaşterea cu un *dar* şi o respect cu atât mai mult pentru asta.

„Clarissa şi Peggy sunt prietenii tăi. Poate fi greu să vorbeşti.”

„Nu ar trebui să fie.” Ea îşi îndepărtează privirea. Clipeşte înapoi lacrimile.

Când Rachel îmi întâlneşte din nou privirea, îşi pune o mână pe burtă şi îşi trage strâns rochia pentru a dezvălui mica movilă. N-aş fi observat niciodată altfel. Are poate cinci luni.

„Încă îl vei livra pe acesta? Nu voi chema dr. Page. Nici ei nu ar trebui să aibă.”

O trag pe Rachel aproape şi îmi înconjoară braţele în jurul ei. "Desigur. Ar fi onoarea mea. Şi îmi pare rău pentru Clarissa şi Peggy. Dacă m-ar fi chemat, aş fi venit.”

"Ştiu." Rachel se retrage şi îşi drese glasul. „Îmi place Sarah. Sper că mă va lăsa să vizitez din nou.”

„Şi mie îmi place de ea. Şi cred că ar fi o prietenă bună pentru tine.”

Rachel îmi ia rămas bun şi o văd cum dispare după colţul străzii Winthrop.

Mă întorc la uşă şi bat, dar nu trebuie să aştept mult înainte să fie aruncată înapoi de o femeie mică cu părul cărunt, strâns într-un coc strâns.

„Martha!”

„Stăpâna White”. dau din cap în semn de salut.

„Intră.” Ea îşi şterge mâinile pe şorţ şi mă introduce înăuntru. „A trecut prea mult timp de când nu te-am văzut. Cărui îi datorez plăcerea acestei vizite?”

„De fapt, am venit după Sarah. Dacă nu vă deranjeaza."

Alice White este surprinsă să audă asta, dar nu spune asta. "Desigur. Zi plină pentru ea. Ea este în camera ei cu copilul acum. O voi lua. Vă rog, luaţi loc.”

Iau unul dintre cele două scaune din lemn lustruit din

faţa ferestrei şi îmi bag ghiozdanul dedesubt. Se aud şoapte în cealaltă cameră. Urgent. Posibil frustrat. Dar nu pot desluşi cuvintele. După o clipă, Alice se strecoară înapoi afară.

„Va fi doar o clipă”, spune ea. „Nu te deranjează pe mine.”

Femeia mai în vârstă nu are unde să se retragă, aşa că îşi ridică tricotajele, se duce la masa din bucătărie şi îşi întinde firele şi acele.

Sarah White locuieşte cu părinţii ei, încă doarme în acelaşi dormitor pe care l-a ocupat când era copil. Abia acum există un leagăn lângă perete şi o aură generală de tristeţe pătrunde în casă. După câteva minute, ea iese, bebeluşul băgat în curba braţului stâng, în timp ce încearcă să-şi nastureze bluza cu cealaltă mână.

Ea mi se alătură la fereastră în timp ce doamna White tricotează o pereche de şosete şi se preface că nu ascultă.

„Mă bucur să te văd”, spune Sarah.

"Şi tu." O ridic pe fetiţa plinuţă din braţele lui Sarah şi îi îndoiesc pătura de pe faţă. „Amândoi arătaţi bine.”

„lartă-mă că am durat atât de mult. Alăptam.”

„M-am gândit că ai putea fi.”

„Ea mănâncă atât de mult. Tot timpul! Dar nu pare să conteze. Încă fac mai mult lapte decât poate consuma un copil. Este” – flutură o mână în aer – „necruţător .

„Consideră-te binecuvântat. Am ştiut că mai multe femei se usucă cu mult înainte ca un copil să împlinească nouă luni. Alăptează-o cât de mult poţi. Vă va face amândurora o lume de bine.”

De obicei, dau acest sfat pentru sănătatea bebeluşului şi, de asemenea, pentru a ajuta o tânără să-şi recapete silueta. Cu toate acestea, nu se pare că Sarah se luptă în acest sens. Rochia ei dezvăluie aceeaşi siluetă de

clepsidră pe care o avea înainte, dacă nu puţin mai grea deasupra.

Sarah se uită la mine, cu ochi mari curioasă. „Am auzit de Cyrus. Este scandalos, ce s-a întâmplat. E bine?”

Deşi urăsc că vestea despre arestarea lui s-a răspândit, sunt încurajat de interesul ei.

„Este la fel de bine pe cât se poate de aşteptat. Curtea închisorii este dificilă iarna. Atât de câteva ore între apus şi apus. Greu de pus într-o zi întreagă de muncă. Dar sunt sigur că acuzaţiile vor fi respinse. Cyrus nu a avut nimic de-a face cu uciderea lui Burgess.

Îşi coboară vocea până la o şoaptă aproape, astfel încât mama ei să nu audă. — Eşti sigur că a fost o crimă?

"Eu sunt."

„Bine”, spune ea, apoi îi zâmbeşte cu drag fiicei ei. „Bună scăpare pentru el.”

„Sarah.” Mut copilul în braţe şi mă apropii mai mult. — Ai avut vreodată probleme cu Joshua Burgess?

„Nu mai mult decât oricine altcineva. Nu şi-a putut ţine niciodată ochii asupra lui. Dar a fost o dată când el...” Ea se înroşeşte şi se întoarce spre fereastră, dar pare mai mult supărată decât jenată.

„El ce?”

„S-a oferit să-mi plătească. Aşa că m-aş duce la culcare cu el.”

Stomacul meu se răsuceşte într-un nod. „O, Doamne. Taxa pe care mi-ai plătit-o luna trecută...?”

"Nu. L-am refuzat desigur. Dar era nebun aburind. Am spus că acum sunt o curvă şi că nu îmi permit să fiu pretenţios.”

„A avea un copil în afara căsătoriei nu te face o curvă.”

"Ştiu că. Şi i-a spus atâtea.”

„Te-a ameninţat?”

"Nu. Dar dacă eram în oraş, avea obiceiul să fie acolo. Privind mereu. M-a speriat. Aşa că nu am fost trist când am auzit că a fost ucis. Mai puţin trist când am auzit că ai numit-o crimă.

„Nu eşti singur în asta."

„Mă gândesc, totuşi, la ce a spus el, că nu-mi permit să fiu pretenţios. A greşit. Trebuie *să* fiu pretenţios." Ea dă din cap spre copil. — Pentru că o am acum.

Copilul din braţele mele este uimitor de drăguţ. Obrajii rotunzi. Ochi rotunzi de acelaşi gri albastru ca ai mamei ei. Părul castaniu care deja se învârte în bucle mici. Degetelor dolofane, gropite. Şi un zâmbet atât de uşor! Îşi aruncă gingiile spre mine, încântată să fie admirată atât de uşor.

„Cum ai numit-o?" întreb, vocea mea acum la un nivel normal.

„Charlotte. După bunica ei." Sarah se uită la masă, prinde tremurul de pe faţa mamei sale şi adaugă: „De partea tatălui ei".

"Ah." Mai sunt puţine lucruri de spus, pentru că fiecare cuvânt este o capcană.

„Henry *se va* întoarce." Sarah mă priveşte cu acel tip de sfidare pe care numai o femeie părăsită o poate invoca. „Asta e ceea ce aştept. A *promis* că se va întoarce. Henry *se* va căsători cu mine.

Dacă dorinţele ar fi cai, atunci cerşetorii ar merge, cred. Este ceea ce obişnuia să spună propria mea mama când fanteziile mele depăşeau realitate. Îmi păstrez zicala pentru mine. Nu-i va face bine lui Sarah şi, în plus, i-ar răni.

Charlotte are opt luni şi este prima dată când o aud pe Sarah rostind numele tatălui, deoarece refuzase să facă acest lucru în sala de naştere. Sunt curios, totuşi. Există mai mulţi Henry în cârlig şi este posibil ca Sarah să fi

inventat povestea ei despre tatăl care face parte din miliţie pentru a proteja un bărbat căsătorit chiar aici, în Hallowell. Aşa ceva nu este nemaiauzit.

„Henry?” eu prod.

Sarah ştie ce fac. Ştie că pescuiesc mai mult. Ea îşi ridică bărbia. „Henry Warren”.

Sunt enorm de uşurat. Nu cunosc niciun om din Hook cu acest nume.

„Maiorul Henry Warren”, adaugă ea, „din miliţia din Boston”.

Numele ăsta durează un moment să se instaleze în mintea mea. Ca o stâncă căzută pe fundul unui iaz. Apoi, iată, realizarea a ceea ce tocmai a recunoscut ea.

Oh.

Maiorul Henry Warren este numele bărbatului pe care judecătorul North l-a dat instanţei ca alibi pentru noaptea în care Rebecca a fost violată. Acesta este bărbatul care a părăsit-o pe Sarah, însărcinată, cu proasta reputaţie. Ea vede expresia de consternare pe chipul meu, dar nu ştie cauza.

„ *Se* va întoarce”, insistă ea.

Îmi pun mâna la ceafă a lui Charlotte. Zâmbeşte-i. Îmi întoarce zâmbetul serios, atât de fericită încât aproape îmi sare din poală.

„De asta nu ai venit la Frolic?”

Sarah dă din cap. „Nu ar vrea să mă comport ca şi cum aş fi liber.”

Alice White mă urmăreşte – o văd în viziunea mea periferică – îndrăznindu-mă să închid această linie periculoasă de gândire care continuă să o seducă pe fiica ei, dar eu îmi ţin ochii pe Sarah. Până la urmă, asta am venit să văd. Şi nu este treaba mea ce se întâmplă între mamă şi fiică. Nu voi intra la mijloc.

„Ei bine”, spun eu. „Am o idee care te-ar putea ajuta

să treci timpul.”

Şi mă tem că va dura foarte mult timp, cred.

Ce vrei să spui?

„Mi sa întâmplat ceva când te-am văzut la tavernă luna trecută...”

„Am câştigat fiecare şiling sincer...”

„Nu mă îndoiesc de asta pentru o clipă”, spun, trăgând copilul în sus şi aşezând-o pe umărul meu. Mă mângâi până când izbucneşte un eructat zgomotos şi apoi – spre uimirea mea – un mic chicot.

„Atunci ce?”

— Are legătură cu dr. Coleman.

Sarah aşteaptă, nesigură unde duce asta.

îmi dresesc glasul. „Îmbătrâneşte. Iar vederea începe să-i dispară. Asta nu contează atât de mult cu inventarul magazinului. Are un sistem şi ştie unde este totul. Dar devine o problemă cu registrele.”

„Nu înţeleg ce vrei să spui.”

„Cred că ai putea să-i fii de ajutor în acest sens. El a menţionat că vrea să angajeze un băiat de magazin. Poate că te-ar lua în considerare.”

„Nu sunt băiat.”

"Ştiu."

Sarah se uită în jos la mâinile ei. Îşi îndoieşte larg degetele, apoi le încurcă într-o minge. „Ştii că nu ştiu să citesc.”

"Da. Asta e tot?”

"Toate? Aţi putea la fel de bine să întrebaţi dacă vorbesc latină.”

„Ei bine, asta nu ţi-ar ajuta la nimic. Coleman are prejudecăţi profunde faţă de toate limbile romanice. Preferă engleza, ea fiind de origine germanică. Şi acele litere sunt destul de uşor de învăţat.”

"Cum?" Există suspiciune, dar şi interes în vocea lui

Sarah şi ea se aplecă uşor înainte.

„Aş putea să te învăţ.”

Următorul obstacol se prezintă sub forma lui Alice White. „Este absurd!” spune ea. "Ce idee. Sarah nu are nevoie de sume sau scrisori.”

„De ce nu ar trebui să înveţe?” întreb eu, întorcându-mă spre chipul ei ciupit şi furios.

„Pur şi simplu nu are rost.”

„Ce ar trebui să facă ea în schimb?”

Alice îşi prinde mâna în jurul acului de tricotat. „Ai grijă de copilul ei.”

„Din care face o treabă bună. Este evident doar privind la Charlotte. Şi în plus, lectura nu va interfera deloc cu asta. Dar s-ar putea – şi sunt atent aici, ca şi cum aş face o plimbare cu frânghia strânsă pe marginea unei lame de ras – „s-ar putea să-i ofere *oportunităţi.* O sursă de venit şi o modalitate viabilă de a-şi întreţine singur fiica.”

Este rândul meu să mă uit la Alice acum. Am ochii mari, buzele strânse, provocând-o să mă contrazică.

S-ar putea să o ferească de necazuri, vreau să ţip. *I-ar putea distrage atenţia de la speranţa acestui prost de a-l revedea vreodată pe tatăl acelui copil.* Recunosc doar motivul real pentru mine însămi. *Şi Cyrus nu o poate curta dacă nu poate citi.*

Alice este suficient de deşteaptă pentru a înţelege privirea mea severă. „Cum ai face asta?” mormăie ea.

O dau pe Charlotte înapoi mamei ei şi mă aplec pentru a scoate o cărţiţă din punga mea cu medicamente. „La fel am învăţat,” îi spun. „Şi la fel i-am învăţat pe fiecare dintre copiii mei.”

Le întind cartea ca ei să vadă. Pe coperta scrie: *The New England Primer: sau Un ghid uşor şi plăcut pentru arta lecturii* .

Există o privire înfometată în ochii lui Sarah, dar incertitudine în vocea ei când întreabă: „Nu crezi că sunt puţin bătrân ca să învăţ?”

"Deloc. Aveam cam vârsta ta când am făcut-o.”

Sarah îşi încreţeşte sprâncenele. „Cine te-a învătat?”

„Soţul meu”, spun eu. „După ce ne-am căsătorit.”

MORA LUI BALLARD
MIERCURI, 24 FEBRUARIE

Lidia North suferă îngrozitor. Durerile de cap au crescut în frecvenţă, iar ea a rămas de mult timp fără tonic. De aceea a ajuns până la Ballard's Mill fără ştirea sau consimţământul soţului ei. Evadarea lui din Hallowell luna trecută a făcut această parte mai uşoară, fără îndoială. Dar Dumnezeu ştie doar ce a făcut ea pentru a potoli durerea neîncetată între timp. Adesea, când durerile coboară asupra ei, Lidia se închide într-o cameră întunecată şi se culcă. Uneori, zile la rând. Am văzut-o doar de trei ori din septembrie când şi-a cumpărat ultima sticlă: o dată când ea şi North au trecut pe acolo în drum spre Vassalboro şi de două ori în instanţă.

Cerul este întunecat şi posomorât, fulgii de zăpadă graşi şi leneşi plutesc spre pământ ca frunzele de toamnă, dar Lidia îşi umbreşte ochii cu o mână de parcă ar străluci soarele. Ea stă în prag, nesigură. De pe locul meu dinaintea focului vad ca ii lăcrima ochii de durere, ca Lidia este ametita şi greata de boala. Mâinile îi tremură. Faţa ei este palidă. Dar totuşi, nu mă pot decide să-i urez bun venit soţiei judecătorului North în casa noastră. Acum, de două ori, femeia a minţit în numele lui.

Efraim este cel care îşi aduce aminte de manierele sale. „Te rog, stăpână North”, spune el, „intră”.

„Mulţumesc.”

Lidia îşi scoate mantia şi mănuşile. Îi dă lui Efraim. Apoi, cu o înclinare precaută a capului, se îndreaptă spre locul în care mă aşez eu în faţa focului şi se coboară cu prudenţă pe scaunul opus.

„Martha.”

„Lidia.”

Oh, acest dans mizerabil. Plăcere şi politică. Nu vreau nicio parte din el. Aşa că sunt direct, mai crud decât îmi

intenţionez, în abordarea mea.

— Ai rămas fără tonic? întreb eu.

"Da. Cu luni în urmă. Abia mă pot gândi în majoritatea zilelor. Capul îmi palpeşte de parcă cineva îl loveşte cu un ciocan. Nu pot dormi. abia pot mânca. *Te rog* ... — Lidia pune o poşetă de piele pe măsuţa dintre noi şi aud clinchetul metalic al monedelor — „O să-ti plătesc orice”.

Deşi suntem vecini de multi ani, eu şi Lidia nu am fost niciodată apropiaţi. Cu siguranţă nu *prieteni.* Am fost întotdeauna cordiali, totuşi, fiecare respectând postul celuilalt. Ceea ce mă deranjează cel mai mult la femeie – în afară de loialitatea ei neînduplecată faţă de un bărbat pe care îl dispreţuiesc – este că Lidia North este o femeie slabă. Timid. Milquetoast. Nu are metal în coloana vertebrală, nici păreri proprii. Am nevoie ca prietenii mei să fie *interesanţi.* A avea vim şi vigoare.

Încerc să ţin judecata departe de vocea mea. „Pot să-ţi pun o întrebare?”

"Desigur."

— Are legătură cu soţul tău.

Lidia îşi îngustează ochii, dar spune: „Bine”.

— Maiorul Henry Warren?

„Dar el?”

— A luat masa cu tine pe 10 august?

Ochii ei se îngustează. "Da."

„Îţi aminteşti? În acea noapte în special?”

„Nu păstrez o carte de oaspeţi dacă asta cereţi.”

Cred că *nu îşi aminteşte de acea noapte. Ea spune doar ceea ce i-a spus North să spună.*

— Ai fost treaz, Lidia? Ai spus tribunalului că Joseph a fost acasă cu tine tot timpul. Dar chiar ai fost treaz să-l vezi acolo?

„Bineînţeles că era acasă.”

„Nu asta am întrebat.”

Lidia îşi trage buza de jos în gură şi o mestecă cu marginile dinţilor. „Soţul meu nu se plimbă. Şi nu trebuie să stau treaz o noapte întreagă ca să ştiu asta pentru adevăr.”

„Deci ai minţit?”

"Desigur că nu!" Vocea i se sparge. „Nu poate să fi făcut lucrul de care este acuzat.”

Mă aplec înainte, apăs cu cuvintele mele. „Ai fost treaz?”

Este nevoie de câteva secunde lungi pentru ca ea să recunoască adevărul. Lidia scuturǎ din cap.

— Şi vei recunoaşte asta la proces?

Ea dă din cap mai tare de data asta. "Nu voi . Şi nimeni nu mă poate obliga să fac asta. La urma urmei, sunt soţia unui judecător şi cunosc legea. Nu pot fi obligat să-mi implic soţul.”

„Atunci nu vreau moneda ta”, spun eu, în timp ce împing poşeta mică de piele înapoi spre ea, „pentru că nu-ţi voi face tonic”.

Femeia este lovită. „Cum poţi să spui asta? Cum poţi fi atât de crud?”

„Dacă sunt crudă, atunci mă potrivesc doar cu exemplul pe care mi l-ai dat. Nu vei spune adevărul despre acea noapte şi nici nu i-ai spune ofiţerului de la tribunal unde a fugit soţul tău.”

„Le-am spus deja! Cel puţin de duzină de ori”, strigă ea. „Joseph a plecat la Boston pentru afaceri.”

„O ficţiune foarte convenabilă.” „Singura ficţiune este cea spusă de acea femeie Foster. Ea minte. Joseph nu ar pune niciodată mâna asupra nimănui în modul în care pretinde ea. Dar prietenii şi vecinii lui îl cred? Nu! Au luat cuvântul soţiei unui eretic. O femeie care nu locuieşte în acest sat de cinci ani. Şi acum chiar curtea

pe care o serveşte soţul meu este după el? Spune-mi unde este justiţia în asta, Martha Ballard. *Spune-mi. ’’*

„Îţi voi spune acelaşi lucru pe care l-am spus în instanţă. Acelaşi lucru pe care l-am văzut cu ochii mei. Rebecca nu minte. Adevărata cruzime i se întâmplă. Şi ţi-ai da seama că dacă te-ai deranja să afli unde merge soţul tău noaptea.”

„Îl cunosc pe Joseph! Şi cunosc legea”, spune ea, jumătate plângând şi jumătate scuipat de mânie, „şi nu trebuie să spun nimănui unde a plecat. Nu tu. Şi cu siguranţă nu acea bici de ofiţer de la tribunal. Nu dacă înseamnă să acţionez împotriva soţului meu.”

„Atunci revino când eşti gata să spui adevărul.”

Aud vântul ridicându-se afară, iar fulgii de zăpadă se învârt şi şuieră prin aer, fiind aruncaţi de geamurile ferestrelor unde se lipesc, apoi se topesc. În depărtare aud tunete.

Lidia North se ridică în picioare, nesigură, cu lacrimile curgându- i pe faţă. „Crezi că eşti *atât de* deştept. Că înţelegi totul. Dar nu pui niciodată întrebările potrivite, Martha. Cu siguranţă nu a micuţului tău animal de companie, Rebecca. Îţi aminteşti cum era în districtul Maine înainte de războiul împotriva francezilor şi indienilor? Tu? Pentru că Joseph o face. Şi s-a luptat pentru a curăţa Kennebec de acei paraziţi. Samuel Coleman era acolo. S-a luptat cu Iosif. *EI* v-ar putea spune. Dar nu, o asculţi doar pe Rebecca. Şi ea îi aduce înapoi în acest oraş? Lidia scutură din cap. „Femeia aceea a meritat orice a primit. Dar soţul meu nu a avut nimic de-a face cu asta. Spune-i, Efraim! Spune-i soţiei tale că greşeşte. Despre tot. Spune-i să facă tonicul.”

„Soţia mea îşi cunoaşte gândurile, stăpână North”, spune Ephraim. Apoi se uită în sus şi direct la mine. „Şi o să-i spun doar să- şi urmeze conştiinţa.”

De-a lungul întregii conversaţii, Ephraim a stat la masa din bucătărie, aplecat peste registrul său, în timp ce echilibrează conturile. Dar când Lidia trece prin cameră şi îşi ridică mantia din cârlig, el se duce să o ţină pentru ea. Efortul fizic de a merge la moară trebuie să fi costat orice energie pe care o avea în rezervă.

„M-am gândit mai bine la tine, Martha”, spune ea, punându-şi mănuşile şi ieşind pe uşă.

Odată închis, Efraim se întoarce spre mine. Se sprijină de cadru. „La fel am făcut şi eu.”

Atât de rar am fost certat de soţul meu în ultimii treizeci şi cinci de ani, încât pot simţi căldura pătrunzându-mi în obraji. „Ai vrea să-i fac un tonic? Când a minţit instanţa? Când acele minciuni ar putea însemna diferenţa dacă North se confruntă cu un fel de dreptate sau deloc?

Efraim se întoarce la masă şi îşi strânge registrul, bagându-l sub braţ, iar vocea lui este tristă când spune: „Nu te-am luat drept genul de femeie care ar pedepsi pe cei nevinovaţi pentru păcatele celor vinovaţi. .”

CLARK FORGE

Mă ustură conştiinţa şi tocmai m-am schimbat în fusta şi mantia de călărie pentru a merge după Lidia — nu poate să fi ajuns departe — când se aude o bătaie în uşă. Pumnii uriaşi lovesc cheresteaua de lemn. Îi văd tremurând de la trei metri distanţă.

Când îl deschid, John Cowan stă în prag, călcându-şi cizmele pe piatră pentru a doborî zăpada. Îmi ia ţinuta, dând din cap o dată în semn de aprobare.

„Bine”, spune el, „eşti gata”.

"Pentru ce?"

„Să călăresc.

Este nevoie de un moment. Mintea mea este în altă parte şi nu mă aşteptam la ucenicul tânărului fierar. Deci sunt cinci secunde până îmi dau seama că unul dintre Clark are nevoie de ajutorul meu.

„Care dintre ei este bolnav?” întreb peste umăr când mă duc să- mi iau geanta medicală.

„Mary”, spune el, apoi adaugă, „copilul. Ea a avut crize.”

John Cowan nu s-a deranjat cu căruţa de data aceasta, călare în schimb pe calul de tracţiune al lui Charles Clark, Sampson. Mai potrivit pentru plug, arată ridicol cu o şa minusculă pe spatele său lat, de parcă cineva ar fi lipit un pătrat de piele de un bârn de Highland. Bătrâneşte în poartă, nerăbdător.

— Lasă-mă să-l iau pe Brutus şi putem pleca.

"Nu este nevoie. Soţul tău a plecat deja după el.”

"Cum-"

— Am trecut pe lângă moara în timp ce am intrat. I-am spus că ai fost chemat.

Şi, desigur, a făcut-o. Căci de îndată ce ajung la poarta grădinii, Efraim coboară pe cărare dinspre hambar, conducându-l pe Brutus. Dacă îi pare rău pentru

cuvintele sale dure, nu arată. Pur şi simplu mă ajută să urc în şa şi ne urează bine în timp ce ne îndreptăm spre alee. Mă uit înapoi o dată, sperând să-i întâlnesc privirea, dar deja sa întors înapoi la moară.

Mă descurc cu jumătate din oraş, dar asta — dezamăgirea lui Efraim — mă doare. Totuşi, va trebui să aşteptaţi rezolvarea. La un galop complet, durează mai puţin de zece minute pentru a ajunge la forja, iar apoi John conduce caii la hambar pentru apă şi fân, în timp ce eu mă îndrept spre casă. O aud pe Betsy Clark plângând din partea cealaltă a uşii. Dar totuşi bat, ca să fiu politicos. Uneori oamenii preferă să-şi ţină lacrimile pentru ei înşişi. Este o alegere pe care încerc să o dau mereu când este posibil.

Charles deschide uşa cu o mână şi văd că ţine copilul liniştit în curba celuilalt braţ. Amândoi expiră uşuraţi când mă văd. „Intră”, spune el. "Vă rog."

Mi-am aruncat mantia de călărie. Pune-mi geanta pe podea. "Ce s-a întâmplat?"

„A început aseară”, spune Betsy. „La început am crezut că este doar un fior. Ştii cum se descurcă uneori când trec pe lângă apă? Dar apoi a făcut-o din nou. Mai târziu. Şi din nou, în miezul nopţii, şi în ambele ori şoldul ei era uscat.

„S-a înrăutăţit în această dimineaţă”, adaugă Charles.

Mă aşez lângă foc şi mă întind după pachetul din braţele lui. Îmi întinde copilul, iar eu o pun în poală – capul la genunchi, picioarele pe burtă – ca să pot desface pătura. Mary Clark este încă slăbănog, dar s-a mai lungit şi îmi umple toată poala acum. „Când a fost ultima ei potrivire?” întreb eu.

Betsy adulmecă. Îşi şterge obrajii umezi cu dosul mâinii. „Acum o oră. Chiar înainte să-l trimitem pe John.”

Cabina este caldă, iar bebeluşul nu protestează atunci

când înfăşarea îi este scoasă complet. Nu există semne de rănire. Fără bulgări. Fără vânătăi. Ea mă priveşte cu ochi mari şi rotunzi, în timp ce îmi trec mâinile peste corpul ei. Îi simt picioarele şi spatele. Arme. Îi împing uşor torsul şi îmi mişc degetele pe partea laterală a gâtului ei, în jurul urechilor ei. „A căzut? Poate de pe pat?”

Copilul este prea mic pentru a se răsturna, dar căderea se întâmplă uneori accidental.

"Nu."

Îmi apăs uşor degetele pe baza micuţului ei craniu. Temple. Coroană. Nu pare să fie nicio umflare. „A fost abandonată? Poate de una dintre fete?”

Betsy scutură din cap.

„Au dus-o la tine? Poate o dată când plângea? Sau doar prin dormitor şi nu ştiai?”

Ea ezită. Se uită la Charles.

„Mă duc să întreb”, spune el şi se strecoară în dormitor unde celelalte două fiice ale lor se joacă în linişte, în afara drumului, aşa cum au fost instruiţi.

„Nu ar face niciodată”, şopteşte Betsy.

„Nu ar fi fost intenţionat.”

Charles iese o clipă mai târziu. „Niciunul dintre ei nu a scăpat-o. Ei jură pe asta.”

— Şi eşti sigur că spun adevărul?

"Da. Amandoi sunt mincinosi groaznici.” Aproape că zâmbeşte. „O primesc de la mama lor. Niciunul dintre ei nu are talent pentru asta.”

Am terminat cu examinarea când se va întâmpla din nou. Micuţa Mary Clark se înţepeneşte şi rămâne în poală, apoi se aude o smucitură bruscă a muşchilor. Ochii ei se rotesc înapoi până pot vedea albii. Betsy se plânge. Charles înjură. Şi ţin capul copilului într- o mână şi îi bag mâna în gură pentru a mă asigura că nu şi-a înghiţit

limba şi nu i-a blocat căile respiratorii. Nu a făcut-o, aşa că o trag strâns de pieptul meu. Simt toate cele nouă kilograme din ea tremurând pe coastele mele.

Patruzeci şi cinci de secunde. Atât durează criza. Şi când se termină, Mary nu plânge. Chipul ei este calm, iar ochii ei privesc spre tavan, nefocalizati.

„Nu cred că asta a fost cauzat de vreo rănire”, spun eu.

„Atunci ce?” întreabă Charles. Este ciudat să auzi vocea unui om mare trosnind de frică.

Cred că ştiu, dar nu pot fi sigur. Şi încă nu vreau să-mi împărtăşesc părerea. Dacă am dreptate, aceasta este o boală pe care nu am tratat-o niciodată. O boală care poate nici măcar nu poate fi tratată.

„Du-te să-l aduci pe John pentru mine”, îi spun lui Charles.

El ezită, curios, dar face ceea ce i s-a spus şi se întoarce curând cu ucenicul în remorche. A fost la nicovală şi poartă un şorţ greu de piele. Transpiraţia îi curge sprânceana.

— Doamna Ballard? întreabă el.

— Sampson este încă în şa? întreb eu.

"Nu."

„Atunci îl poţi lua pe Brutus. Dar fii atent, spun eu, observându-i expresia uluită. „El muşcă. Şi a aruncat fiecare călăreţ care l-a aşezat vreodată. Dacă îţi preţuieşti viaţa, nu trage prea tare de frâiele.”

John Cowan înghite o dată. „Unde îl duc?”

„Spre Burnt Hill. Am nevoie să-l aduci pe doctor înapoi cu tine.”

„Nu credeam că a făcut vizite la domiciliu”. John se uită la copil. Înapoi la mine. „Mi s-a spus că trebuie să mergi la ea şi nu cred că Mary...”

Nu vrea s-o spună cu voce tare şi nu-l învinovăţesc.

„Atunci haideţi să vedem dacă va face o excepţie. Spune-i că Martha Ballard o roagă să vină cu tine.

Durează aproape două ore până să auzim copite de cai bătând. John îl escortează pe doctor prin uşă cu genul de expresie năucită la care m-aş aştepta de la un bărbat care tocmai a fost legat de vârful unei trăsuri şi alungat de pe o stâncă. M-am simţit cam la fel şi prima dată când am călărit pe Brutus la maxim.

„Te rog, intră”, spune Charles, făcându-i semn doctorului să înainteze. — Îl voi ajuta pe John cu caii.

A fost prea mult pentru Charles. S-a plimbat în timp ce soţia sa alăptează copilul. S-a plimbat în timp ce eu i-am schimbat hippenul. S-a plimbat tot timpul în care am aşteptat. La un moment dat, a încercat să-mi dea taxa pentru naşterea copilului – acum întârziată – dar eu am refuzat, încurcându-şi degetele înapoi peste monede şi spunându-i să plătească în schimb doctorul. Se plimbase şi atunci, temându-se de ce însemna asta. Deci această sarcină, gestionarea fiarelor, este o uşurare pentru el. Este un lucru pe care îl poate *face* şi, ca toti bărbaţii, acolo se duce instinctul lui.

Doar fă ceva! Şi remediază dacă poţi, ţipă mintea unui bărbat. În mare, sunt inutile într-un moment ca acesta. Şi este o uşurare pentru noi toţi când atât Charles, cât şi John sunt plecaţi. Betsy se relaxează, la fel ca şi doctorul. Pelerina ei de călărie se pune pe cârligul de lângă a mea şi ea se aşează cu noi.

„Numele ei este Mary”, spun eu, înmânând pachetul mic. „Convulsii au început ieri.”

Doctorul pune copilul în poală, exact ca şi eu, dar este mult mai precaut. Se întoarce către Betsy şi o întreabă: „Pot să mă uit la ea?”

Sunt conştient că aceasta este o permisiune pe care

nu m-am gândit niciodată să o cer.

— Desigur, spune Betsy.

Doar odată ce i s-a acordat aprobarea, doctorul dezbrăcă copilul şi începe examinarea. Este un lucru fascinant de urmărit. Ea caută răni, aşa cum am avut şi eu, împinge şi ţinte în aceleaşi locuri. Dar apoi întoarce copilul pe antebraţ şi îşi trece degetul arătător în sus pe coloana vertebrală şi apoi înapoi, verificând dacă există deformări la fiecare vertebra. Şi în tot acest timp Doctorul îşi şopteşte pentru ea însăşi.

După câteva minute, Betsy se aplecă spre mine. „Ce spune ea?" dau din umeri. „Nu vorbesc franceza."

Vocea doctorului este profundă şi liniştitoare, iar în curând şoaptele se transformă în cântec. Un fel de cântec de leagăn, fredonat în timp ce îşi aplecă urechea spre pieptul bebeluşului. Îi ascultă respiraţia. Îl văd pe doctor numărând fiecare bătăi ale inimii cu o atingere cu degetul ei.

Următoarea criză nu este atât de violentă ca ultima, dar totuşi, Betsy se smuciază pe scaun ca şi cum ar fi fost înţepată de o viespe. Poate fi un lucru cu care ea nu se simte niciodată confortabil. Doctorul, totuşi, rămâne calm în timp ce Mary se zvâcneşte în poală. Ea ţine braţele copilului în jos şi o aud numărând în franceză, deşi nu ştiu numerele trecute de trei.

„ Trois. Quatre. Cinq. Şase. Sept. Huit. Neuf. Dix ..." Ea continuă, până când criza încetează. *„Vingt-trois."*

Când se termină, doctorul se îmbracă şi o înfăşează pe Mary, apoi o dă spatele lui Betsy. „Dă-i sânul dacă îl va lua. Este cel mai bun lucru pentru ea acum. Dar retrageţi-vă dacă mai are un episod."

Conform instrucţiunilor, Betsy îşi descheie bluza şi pune copilul la sfârc. Mary se prinde, deşi nu atât de puternic pe cât mi-aş dori.

Doctorul se uită la mine, face mişcări cu capul. „Hai să vorbim afară.”

Zăpada s-a transformat în ploaie şi stăm în afara cabinei, neprotejaţi de ploaie. Doctorul alunecă înapoi în mantia ei. Ea îşi trage mănuşile. După o clipă, dă din cap către fusta mea de călărie. „Este foarte practic.”

„A fost uşor”, îi spun. „Îţi pot arăta cum să faci unul.”

„Data viitoare, poate.”

Charles se întoarce din hambar. Se uită la mine, apoi îi dă doctorului o husă mică de piele plină cu monede. „Taxa ta”, spune el, apoi se strecoară înăuntru pentru a-şi îngriji soţia şi copilul.

Doctorul se uită la uşa de unde tocmai a dispărut. „Este un om blând.”

„El învaţă”, spun eu, dar nu o deranjaţi cu istoria noastră. „Am auzit de copii, şi adulţi, cu această afecţiune. Dar nu ştiu cum se numeşte. Îl cunosc doar drept „potriviri”. ”

„Cred că are boala de cădere”, îmi spune doctorul, apoi adaugă: „Epilepsie. Uneori cresc din asta. Uneori nu. Timpul va spune.”

„Ai mai văzut-o?”

„De câteva ori. În Franta. Mai ales la copii. Adesea convulsiile apar în grupuri. Multe într-o zi. Sau câteva zile la rând. Atunci nimic. Pot trece săptămâni. Cu luni înainte de alta. Dacă eşti foarte norocos, nu se mai întorc niciodată după copilărie.”

„Sunt mortale?”

„Pot fi.”

„Nu există tratament? Nu-i pot da nimic?”

„ *Oui.* Valeriană. Skullcap. Hrean. În diverse preparate. Există şi alte lucruri, dar niciunul nu creşte

aici. Şi nu le-aş da unui copil indiferent. *Les herbes* ar putea face mai mult rău decât bine. E prea tânără.”

"Când? Câţi ani trebuie să aibă?

Doctorul nu este dispus să dea un răspuns exact. „Dincolo de copilărie... dacă trăieşte atât de mult.”

„Va cauza pagube?” Îmi bat tâmpla stângă cu un deget. "Aici?"

Ea îmi oferă un zâmbet slab. „Nu pot spune.”

Când ridic privirea, Betsy Clark este la fereastră, cu capul mic al lui Mary pe umărul ei, privindu-ne. — Presupun că ar trebui să mergem să le spunem.

„ *Nu.* Îi vei spune. Ei sunt prietenii tăi. Pacienţii tăi. Au chemat după *tine.”*

„Şi am sunat după tine.”

„De aceea am venit. Altfel nu m-aş fi amestecat.”

„Mulţumesc. Apreciez asta.”

„Sunt bucuros să ajut”, spune doctorul. „Oamenii din acest oraş te veneră. De aceea vin la mine, uneori, ştii.”

"Nu. Ei merg la tine pentru că eşti mai priceput.”

Ea ridică din umeri de parcă subiectul ar fi dezbătut. „Ei vin la mine când vor să-ţi păstreze părerea bună.”

„Nu toate secretele sunt rele”, argumentez eu.

„Doar pentru că un secret nu este rău, nu înseamnă că este inofensiv. Apropo de asta, cum este celălalt pacient al tău? Femeia Foster?”

„La fel de prost pe cât te-ai aştepta. Şi crescând odată cu copilul.” Doctorul pune o mână pe umărul meu. Zâmbete. *„ Bun curaj. ’’ Bun curaj. Fii curajos. Curajul este bun,* cred, să îmi doresc să am mai mult decât un bob de făcut.

În timp ce Doctorul merge spre hambar să-l adune pe Goliat, ploaia devine tare şi rece. Ca nişte pietre aruncate de un băiat furios.

Grindină.

La naiba, de ce să nu înrăutăţiţi o zi proastă?

Epilepsie.

Epilepsie.

Are mult mai mult sens acum. Am citit despre această boală în trei piese diferite de Shakespeare, dar nu ştiam ce înseamnă. Brutus l-a descris pe Iulius Caesar ca având „boala căderii”. Othello s-a înfuriat şi a făcut spumă de parcă ar fi „căzut într-o epilepsie”. Şi Kent i-a spus lui Cornwall în *King Lear* că îşi doreşte „o ciumă pe chipul tău epileptic”. Lasă-l pe Bard să numească un lucru care până acum a rămas fără nume. Această realizare nu este însă o victorie.

Mă întorc în cabină pentru a le da veştile lui Betsy şi Charles.

Miercuri, 24 februarie — A nins şi a plouat şi a grindinat. Am fost chemat să o văd pe fiica lui Charles Clark, care este săracă din cauza ~~crizei~~ de epilepsie.

CUUBUL DE ROBIN
DUMINICĂ, 28 FEBRUARIE

„I-am spus doctorului Page că serviciile sale nu vor fi necesare astăzi.” Doamna Ney, menajera cu părul cărunt, închide uşa dormitorului în urma mea, adăugând: „Nu a fost deloc încântat”.

„Nu-mi pasă ce-i face plăcere”, spune Eliza Robbins, respirând prin dinţi, aerul şuierând înăuntru şi ieşind în timp ce contracţia o prinde. Ea stă la fereastră, cu mâinile pe burtă. Chiar şi în timpul travaliului, pot auzi zgomotul sofisticat al unei englezoaice bine crescute. „Nu-l voi lăsa nicăieri lângă mine.”

„Nici soţul tău nu a fost mulţumit. La urma urmei, l-a chemat pe doctorul Page”, îl mustră doamna Ney.

Ea îşi dă ochii peste cap. „Nu are niciun cuvânt de spus în această chestiune. Nu decât dacă vrea să-l împingă pe acest copil afară.”

Fată deşteaptă, cred. În ciuda pătrunderii lente a obstetricii moderne în domeniul naşterii, este încă, din fericire, prerogativa unei femei să decidă cine îşi va naşte copilul. Deşi îmi fac griji că şi asta se va schimba.

Doamna Ney pare netulburată. „Dr. Pagina nu a plecat. Îi ţine companie domnului Robbins la parter.

Eliza pufneşte. „Cu ţevi aprinse, fără îndoială.”

„Încearcă inele de fum. Sala de relaxare va trebui să fie aerisită mâine.”

„Oameni de la Harvard.” Eliza scutură din cap. „Întotdeauna încerc să mă comport ca oamenii de la Oxford.”

Ea geme atunci, profund şi gutural, iar eu răsare de pe scaun pentru a sta în spatele tinerei ca să mă asigur că nu cade.

„Sunt bine”, spune ea, cu vocea plină de durere. „Doar că acesta… ggggrrrr.”

Nu sunt sigur de ce fata este încă în picioare. Majoritatea femeilor – cele în travaliu cel puţin pentru prima dată – refuză să meargă prin cameră după un anumit moment al travaliului. Eliza nu este încă în tranziţie, dar este aproape – apa ei s-a rupt în sfârşit cu o oră în urmă – şi se îndreaptă înaintea ferestrei, cu mâinile pe spate, cu urme umede în urma ei.

Poartă doar o tură, iar părul ei fin şi castaniu este lasat, ondulat pe fruntea umedă. Cu strălucirea caldă din vatră şi lumânările împrăştiate prin cameră, ea arată ca ceva dintr-un tablou renascentist. Obraji roz şi corp rotund. Din când în când, îngrijesc o pacientă care face din actul naşterii un lucru frumos. Îl fac să arate ca ceea ce este cu adevărat, cel mai elementar – drept şi natural – şi nu pot să nu mă minunez.

Eliza Robbins nu are nicio familie în prezenţă – sau cel puţin nici una care să fie legată de sânge. Doamna Ney – cândva guvernantă, acum menajeră – este prietenă şi familie de când fata s-a născut la Manchester. Când Eliza s-a căsătorit cu Chandler şi s-a mutat mai întâi la Boston, apoi la Hallowell, a venit şi duhul slăbănog al unei femei şi este în largul său în sala de naştere, ca înaintea aragazului. Nu datoria a adus-o pe doamna Ney aici, ci devotamentul. Femeia, tânără văduvă, nu are copii ai ei. Deci pentru Eliza trăieşte şi, în curând, copilul pe care îl poartă va moşteni acel devotament.

La sosirea mea, doamna Ney m-a evaluat, din cap până în picioare, şi a declarat că mă voi descurca bine. Ca urmare, Eliza Robbins nu mi-a pus la îndoială instrucţiunile o dată.

— Pot să întreb *de ce* l-ai trimis pe doctorul Page? întreb eu.

Eliza răspunde cu un alt mormăit, rotunjindu-şi coloana vertebrală şi apucându-se de cercevelul ferestrei

pentru sprijin. După treizeci de secunde, contracţia scade şi ea respiră lung pe nas.

— Pentru că Grace Sewell mi-a spus că este un idiot. Ea a spus că aproape a ucis-o cu tot acel laudanum. A spus că ai dreptate în toate privinţele, dar nimeni nu a ascultat-o, nici măcar ea. Eliza se îndreaptă în cele din urmă spre pat, iar noi o ajutăm să se îndepărteze de perne. Ea oftă uşurată. „Acesta poate fi primul meu copil, stăpâna Ballard, dar eu sunt cel mai mare dintre cinci şi i-am văzut pe mai mulţi venind pe lume. Nu-i aşa, Ney?

„Mai mult de ajuns.”

„Chandler şi cu mine am încercat timp de doi ani să luăm acest copil şi nu vreau să mă omoare vreun bulgăre de doctor înainte să-l văd.”

Chandler Robbins provine din Boston – aşa cum fac mulţi dintre locuitorii mai noi din Hallowell – şi, la fel ca prietenul său David Sewell, este absolvent de la Harvard. Dar, în timp ce Sewell şi-a pus obiectivul să înceapă o afacere peste râu, Robbins, în ultimii ani, a construit metodic un şantier pe aflorimentul peninsular Bumberhook Point, la o milă şi jumătate la sud de Hook. Ca orice bun antreprenor, el ştie că industria profitabilă se bazează pe materii prime, transport uşor şi energie gata. Kennebec îi oferă pe toate trei. Hallowell şi comerţul său în plină expansiune cu cherestea asigură restul. El deţine punctul şi tot ce este pe el, dar casa lui este în Hook, pe strada Water, cu vedere la râu. Se aşează pe o înălţime şi a fost numit „Cuibul Robin”, fără îndoială, un semn din cap atât pentru poziţia sa ridicată, cât şi pentru cuibul corbului de pe fiecare navă pe care o construieşte Chandler.

Cu toată bogăţia şi importanţa sa, el şi-a ales o soţie care, la prima vedere, pare sub statutul său. Eliza nu este drăguţă. Arată mai degrabă bufniţă cu ochii ei mari,

căprui şi părul cu pene, dar ceea ce îi lipseşte în aparenţă compensează mai mult decât inimă şi intelect. După ce a cunoscut-o, nu este greu de înţeles că Chandler – plin de resurse, practic, bogat – şi-a ales un partener şi nu doar o soţie.

„Eliza”, o avertizez, „va trebui să te ating acum. Ca să vezi cât de departe eşti.”

„Fă ce trebuie. Dar nu te gândi mai puţin la mine dacă blestem. Mama mea era franceză.”

Şi asta este tot ce trebuie ca să-mi placă tânăra. Uneori este uşor să creaţi o legătură cu un pacient. Uneori este imposibil. De obicei, nu mă deranjez nici măcar pentru că am un singur loc de muncă într-o sală de naştere. Dar camaraderia instantanee uşurează munca, iar eu o ajut pe Eliza să-şi urce schimbul sub sâni. Pot spune după forma burticii ei că copilul a căzut în canalul de naştere.

"Gata?" întreb eu.

"Nu." Eliza râde, apoi gâfâie când stomacul ei se transformă într- un viciu.

Inspecţia mea va doare mai puţin în timpul unei contracţii, aşa că îmi alunec mâna în corpul Elizei odată ce durerea măcinată atinge apogeul. inci. Atât este nevoie înainte să găsesc ceea ce caut. „Capul este în jos. Bebeluşul tău este în poziţie. Eşti gata să împingi?”

Ochii aceia largi de bufniţă se umplu de lacrimi, dar nu de durere. Frică. Este cea mai firească emoţie şi o apuc de mână.

"Sunt aici. La fel şi doamna Ney. Poţi face asta. Şi te vom ajuta. Dar la următoarea contracţie trebuie să începi să împingi.”

Şi ea face. Nu greu sau bine. Eliza este obosită, fără experienţă şi frică. Dar pentru următoarea oră, ea se înclină iar şi iar şi iar. Plângând. Gâfâind. Grohăit. Şi

înjurături — dar o singură dată, şi în franceză, un *merde uluit!* — când capul, acoperit de păr negru şi gros, iese din corp. Încă o împingere şi jumătate pentru umeri şi apoi scot un băieţel vâscos şi care se mişcă din corpul Elizei.

„Bună micuţule.” Îl salut aşa cum fac fiecare copil, dar de data asta râd.

El este enorm. Cu uşurinţă nouă lire sterline. Îl răstoarnă, numărând degetele. Degetele de la picioare. Îl frec cu o cârpă moale. Verifica-i palatul. Ochii lui. Şi, când naşterea după naştere, tund şi leg cordonul cu o mişcare lină şi exersată.

L-am aşezat uşor pe băiat pe pieptul Elizei, ca să se poată întâlni. Urlă, plămâni zgomotoşi care îşi ţipă nemulţumirea pentru toată lumina şi zgomotul. Nu-i place aerul de pe pielea lui. Nu-i place să fie scos din casa lui sigură şi caldă. Dar când Eliza spune: „Thomas, taci acum”, el se opreşte din plâns şi, spre uimirea tuturor, îşi ridică capul de pe pieptul ei şi se uită direct la mama lui. Şi în acea scurtă tăcere, în timp ce suntem muţi la puterea acestui nou micuţ Robbins, îi putem auzi stomacul mârâind. Am înăbuşit un fel de râs năucit.

Doamna Ney trece apoi în acţiune, smulgându-l pe Thomas cu un braţ şi ajutând-o pe Eliza să se pregătească să alăpteze cu celălalt. — Atunci hai să-ţi aducem o masă, băiete flămând. Ea se uită la tânăra ei sectie, radiind de mândrie, şi spune: „Băiatul tău a sosit dorind carne şi cartofi!”

Restul muncii mele este uşor. Nu există ruptură. Fără sângerare excesivă. Doar scăldatul şi schimbarea. Ambalarea pânzelor de în şi eliminarea postnaşterii. O ajut pe Eliza să-l prindă pe Thomas de sân, apoi pe doamna Ney şi cu mine stăm lângă proaspăta mamă şi îi lăudăm toată munca ei bună. O lăudăm pentru un copil

frumos. Şi, odată ce sunt aşezaţi, doamna Ney se strecoară să pregătească o masă simplă şi rece pentru mine şi proaspăta mamă înfometată.

Este bine după apus când îi spun Elizei: „Mă întorc în curând” şi ies din cameră cu găleata cu deşeuri.

— Îi vei cere lui Chandler să vină? strigă ea după mine.

"Desigur."

Mă strec prin bucătărie şi ies în spatele casei spre privat. Mai întâi mă uşuresc, apoi golesc găleata.

„Lăsaţi asta aici”, spune doamna Ney, dând din cap spre găleată, când mă întorc înăuntru. „O să-l spăl.”

Mă uit la femeia în vârstă tăind brânză şi pâine şi felii groase de şuncă afumată. Ea toarnă lapte. Aranjează paine scurte. Face ceai. Chic ca o mamă găină mândră.

„Eliza este norocoasă să te aibă”, spun eu.

Sunt lacrimi în ochi când se uită la mine. „Este invers. Mama ei ar fi atât de mândră de ea.”

„Este ea...?”

„Da. Nu cu mult timp în urmă. A trecut un an după căsătoria Eliza. O ruşine teribilă. Era o femeie bună.”

„Îmi pare rău să aud asta.” O bat pe doamna Ney pe umăr. — Mă duc să-l iau pe Chandler.

Dr. Page este leşinat, pe spate, pe şezlongul din salon, cu un braţ aruncat peste faţă şi un picior atârnând în lateral. Pe pieptul lui are un snifter de rachiu gol, care se clătina la fiecare respiraţie.

Cred că *nu are putere de rezistenţă.* Apoi mă uit la Chandler, şi el adormit, dar stând drept pe scaun, cu capul înclinat în lateral. Pipa încă stă în mână, curgând fire blânde de fum în aer. *Bărbaţii nu fac niciodată.*

Îi scutur uşor umărul lui Chandler, iar el pufneşte treaz. „Ai un fiu frumos şi sănătos”, îi şoptesc.

El sare în sus şi este pe cale să-şi strige bucuria, dar îi

pun un deget ferm pe gură, scutur din cap şi arăt spre doctorul Page. Prefer să nu mai vorbesc cu bărbatul decât dacă trebuie, aşa că îl conduc pe Chandler în hol şi închid uşa salonului în urma noastră.

„Eliza a fost magnifică. Amândoi se odihnesc sus.”

„Un fiu. Îşi trece mâinile prin păr. „Cum 11 vom numi?

„Thomas, se pare. Dar dacă nu eşti de acord, ar fi bine să-i spui soţiei tale curând. Îl spune aşa din momentul în care i-a văzut faţa.”

„Thomas.” Zâmbeşte, larg ca oceanul, apoi, parcă şi-ar fi dat seama pentru prima dată că încă ţine pipa, o duce la buze. El trage o gură de fum, apoi îşi formează gura pentru a face un inel. Nici un asemenea noroc. Fumul iese într-o minge albă, apoi se risipeşte, dar el nu se descurajează. „Thomas este!”

De când am fost chemat la soţii Robbinse în această după- amiază, m-am întrebat cum aş aborda acest subiect. Nu există o cale uşoară, aşa că mă scufund direct.

„Pot să te întreb ceva? Repede. Înainte să urci?”

"Desigur."

„Este o întrebare ciudată, aşa că suportă-mă.”

"În regulă."

„I-ai ajutat pe ceilalţi să-l scoată pe Joshua Burgess din gheaţă în acea dimineaţă? În noiembrie? A fost găsit chiar lângă Bumberhook Point, lângă şantierul tău.

„Da, a fost. Au venit la mine deoarece proprietatea este a mea. Eram şapte cei care făceam treaba. Opt poate. Nu-mi amintesc. Era întuneric şi frig şi acum a fost cu luni în urmă.”

Şi erai beat când am ajuns la cârciumă, cred, dar nu-i aminteşte.

„Dar ai avut felinare în acea dimineaţă? Ai văzut destul de bine ca să-l tai? Să ştii cine a fost?”

"Da."

Sunt atent, coborând vocea până la o şoaptă în cazul în care doctorul Page s-a trezit. „Şi ce ai crezut?”

— La fel ca tine, stăpână Ballard. Că fusese spânzurat. Părea destul de evident. Toţi am crezut aşa.”

„Dar nu era nici o frânghie?”

„Numai cel cu care l-au scos pe Sam Dawin din râu. Dar nimic în apropierea corpului.”

Vaietul ascuţit al plânsului unui copil ne întrerupe, iar Chandler se uită spre vârful scărilor.

„Mulţumesc”, spun eu. „Acum du-te să-l vezi pe fiul tău.”

Se întoarce şi este pe cale să urce treptele, dar eu îi iau jacheta exact la timp.

„Nu cu asta”, îi spun şi îi smulg pipa din mână. „Fumatul interzis lângă copil. Rău pentru noii lui plămâni.

Chandler urcă în fugă treptele câte două, iar când iese din vedere, îmi pun pipa la propriile mele buze şi trag. Tutunul lui Chandler miroase a cireşe şi ciocolată. Este acoperit cu melasă şi acoperit cu vanilie, dar are gust – ca orice fum – ca de fum. Doar un fel de fum mai frumos, mai clasic. Genul pentru care plătiţi. Genul care vine în pungi mici şi miroase a domni şi savanţi. *Tutun.* Nu există funingine sau cenuşă şi nu mă obosesc să încerc să suflu un inel. Pur şi simplu stau în partea de jos a scărilor şi las norul să se ridice în jurul capului meu în timp ce mă gândesc la ce mi-a spus Chandler.

„Dă-mi asta”, spune doamna Ney din spatele meu. Pentru o clipă cred că menajera o să mă certa. Dar în schimb ea adaugă: „Feci greşit”.

Apoi, bătrâna cu părul argintiu sârmos, îşi pune pipa la buze, îşi scobeşte obrajii, trage, pufăie şi suflă un inel de fum perfect care creşte şi creşte pe măsură ce se

ridică până când — un picior lăţime — se risipeşte cu totul.

TAVERNA LUI POLLARD

În timp ce trec pe lângă tavernă în drum spre casă, doi patroni beţi se poticnesc şi prind un miros plin şi cald de gătit Abigail. Doamna Ney şi cu mine am ciugulit la cină, dar nu aveam poftă de masă, ştiind că doctorul Page era în camera alăturată şi probabil că se va trezi în orice moment. Nu am chef să mă descurc cu abuzul lui. Aşa că părăsisem familia fericită şi mă îndreptam spre propriul meu pat. Dar asta? Mirosul unei mese copioase este toată motivaţia de care am nevoie.

Focul arde înăuntru, iar felinarele ard puternic. Camera este doar pe jumătate plină de oaspeţi, dar plină de râsete, iar Moise mă întâlneşte la uşă. Obrajii îi sunt roz şi zâmbetul larg.

— Eşti bolnavă, doamnă Ballard? întreabă el, aruncându-mă o singură privire.

"Nu. Tocmai am venit de la o livrare. Eram în drum spre casă când am simţit mirosul de gătit al mamei tale.

"Ah. Haideţi să vă luăm o parte din ea atunci. Întăreşte-te pentru plimbare.”

Îl urmăresc până la o masă din spate şi mă afund pe bancă cu un geamăt. Acesta este un lucru nou pe care l-am descoperit despre mine în ultimii ani. Zgomotele . Stai şi geme. Stai şi mormăi. În unele zile, se pare că abia pot face un pas fără ca o parte a corpului meu să scârţâie sau să trosnească, iar acest lucru – chiar mai mult decât părul cărunt şi picioarele de cioara de la ochi – mă face să simt ca şi cum aş alerga în cursul final. de vârstă mijlocie.

În câteva clipe, Moise pune o farfurie în faţa mea. „Găină Cornish, prăjită la scuipat, împreună cu morcovi, ceapă şi cartofi. Există şi o bucată de pâine unsă cu unt,

dar înainte de a-i putea mulţumi, cu atât mai puţin să-mi ridic furculiţa la gură, el îmi şopteşte: „Ai auzit de gospodăria Burgess?”

„Auzi ce?”

Moise se uită în ambele părţi pentru a vedea dacă ascultă cineva, apoi se lasă pe banca de vizavi de mine. „Bănuiesc că n-ai fi făcut-o, din moment ce ai fost la o naştere toată ziua.”

Clar că vrea să-mi spună vestea, dar sunt flămând, aşa că iau o muşcătură de cartof în timp ce el revine în povestea lui. *Doamne!* Este chiar mai gustos decât îmi amintesc. Nu voi înţelege niciodată cum Abigail Pollard poate face aceeaşi masă pe care o fac şi totuşi este întotdeauna de zece ori mai bună. Sunt capabil să mă strecoare în altă muşcătură înainte ca el să continue.

„Cineva a ars casa lui Joshua Burgess la începutul acestei luni. Dar a fost descoperit abia în această dimineaţă.”

Este o minune că nu mă sufoc. „ *De ce? ’’*

— Bărbaţii morţi nu primesc mulţi vizitatori, presupun. Dar o pereche de capcani au menţionat asta la micul dejun. Tatăl meu crede că acolo s-a ascuns judecătorul North după audiere. Dar doar pentru câteva zile, atât cât să scape de furtună.”

Stau puţin mai drept. „De ce nu mai mult?”

„Este ars de câteva săptămâni.”

— Deci de unde ştie că a fost North?

„Hambarul nu a ars. Şi era plină de amprente de câini. Acolo crede Da' că l-a păstrat pe Cicero.

„Nu a luat câinele cu el?”

Moise scutură din cap. „L-am văzut pe veranda de la North Manor în după-amiaza asta. Trebuie să fi luat-o acasă înainte de a pleca definitiv din oraş. Dar, sincer, a fost deştept din partea lui North să se ascundă acolo.

Burgess a murit. Nimeni nu s-ar uita acolo.”

Este un punct bun şi aşa îi spun.

„Dar de ce să-l arzi?” întreb eu. „Nu are sens să distrugi o casă goală.”

„Dacă nu era ceva în casă pe care ar fi vrut să dispară.” El ridică din umeri, apoi se ridică să se întoarcă la muncă.

Poate la fel de bine să mă fi pălmuit cu mâna goală. „Moise?” Întreb: „Ce s-a întâmplat cu lucrurile lui Burgess?”

„Nu are multe cu ce să înceapă. Un cal. Două vaci. Nişte găini. Şi cabina era doar o singură cameră, din câte am auzit. Nu era mult în ea. Animalele au fost date vecinilor când a murit.”

Rup o bucată de pâine, apoi mi-o bag în gură. Mestec încet în timp ce în mintea mea se aprind o duzină de focuri mici.

„Dar şaua lui? Armele lui? Au existat obiecte personale?”

„Da' le-a pus în magazie. Cu el.” Moise ridică din umeri. „Henry Sewell a trimis o scrisoare la Boston căutându-şi rudele. Hasna a răspuns, din câte ştiu eu.”

„Mă anunţi dacă mai auzi ceva?”

„Da. O să trimit un mesaj.”

„Sau o poţi aduce singur. Sunt sigur că Hannah ar fi încântată să te vadă din nou.”

Sunt puţine lucruri care îmi plac mai mult decât să fac un tânăr să roşească, iar Moise mă obligă într-un mod spectaculos. „Da. Voi face asta”, spune el. „Între timp pot să-ţi iau altceva?”

Este un risc. Stiu asta. Dar ar fi trebuit să mă gândesc la asta cu luni în urmă.

„Da”, îi spun lui Moise. „Voi avea nevoie de un felinar.”

Pollarzii îl numesc şopron, dar structura din spatele tavernei seamănă mai mult cu un hambar mic. Deşi are o singură etapă, are uşi duble şi ar putea găzdui cu uşurinţă mai mulţi capete de vite confortabil. Îl folosesc pentru a stoca provizii şi hrană suplimentară, pentru butoaie şi lăzi. De asemenea, trupul lui Joshua Burgess. Calea nu este la fel de uzată ca altele din apropierea tavernei — în special grajdurile — dar este clar că cineva face excursia în mod regulat, aşa că vizita mea nu ar trebui să fie vizibilă dimineaţa dacă Amos iese să adune o parte din carne de vită sau o bucată de slănină.

Încuietoarea uşii scârţâie în timp ce ridic, apoi se răstoarnă cu o bătaie. Mă uit înapoi peste umăr să văd dacă a auzit cineva. Nu se aprinde nicio lumină în ferestrele de sus ale tavernei. Nicio voce nu strigă. Aşa că trag uşa şi mă strec înăuntru.

Magazinul este bine ordonat. Produse alimentare şi consumabile stivuite în rânduri ordonate, care sunt accesibile pe ambele părţi. De tavan atârnă şase părţi mari de carne de vită şi zece jaret de şuncă. Sunt saci de grâu şi roţi de brânză. Îmi ţin respiraţia câteva secunde înainte de a realiza că mirosurile aşteptate de moarte şi decădere nu sunt vizibile. Magazinul miroase doar a fân şi sare şi rumeguş. Din mere uscate şi peşte afumat. Dar este rece ca râul stâncă înăuntru şi totul este îngheţat. La început, nu pot găsi cadavrul, sunt îngrijorat că a fost mutat sau furat. Dar apoi, în colţul din spate, văd grămada de fân. Are sens. Chiar dacă ştii că este acolo, nu vrei să dai peste un cadavru de fiecare dată când ieşi după o cadă cu unt. L-au ascuns pe Burgess din vedere.

Mulţumit, închid uşa în urma mea. Văd urme de paşi pe podeaua prăfuită şi fân împrăştiat acolo unde judecătorii de la Vassalboro au stat în jur şi au inspectat cadavrul acum câteva săptămâni. De atunci, a fost

îngrămădit înapoi peste corp într-o grămadă neglijentă.

Am lăsat felinarul jos şi împing prin fân cu vârful cizmei până când iese la vedere prelata de piele unsă care îl acoperă pe Burgess. Nu am niciun interes să-l examinez din nou – odată a fost mai mult decât suficient – aşa că mă deplasez în cealaltă direcţie, îngenunchez acum şi scot grămezi de pleavă uscată deoparte cu mâinile.

Acolo, umflarea unei şei. Împing paiele înapoi şi găsesc toate tacurile la locul lor: pătură şi căpăstru, muşcă şi frâiele. Îl acopăr din nou şi continui să caut. Lângă ea este o pătură de lână înfăşurată în jurul unei puşti şi al unei secure. Nu ceea ce caut. Merg mai departe, alunecându-mi acum braţele în sus, până la umeri, în timp ce mă simt mai departe în grămada.

„În sfârşit.”

Degetele îmi alunecă peste cureaua de piele a unei şea şi o trag din fân. Este praf şi rece şi greu. Noaptea se apasă în jurul cercului luminii felinarului, iar inima mea ticăie mai repede. Acest lucru este greşit. Ştiu asta, dar oricum desfac geanta. Înăuntru sunt pistoalele lui Burgess, împreună cu o poşetă cu monede care stă grea în mână când o scot. O sticlă goală care miroase a whisky. Trei plicuri. Şi acolo, în fundul genţii, o fâşie de dantelă.

Mă uit la ea îngrozită, amintindu-mi ce a spus Rebecca curţii, cum Burgess a rupt o bucată de dantelă de la tivul schimbului şi şi-a legat părul pe spate înainte de a merge la ea. L-a păstrat, un suvenir, şi stomacul mi se întoarce la vedere.

Trag fiecare plic din geantă, strâmbându-mă curios la sigiliile de ceară sparte şi la adresele de retur scrise deasupra lor.

Prima scrie: Colonel Joseph North, Hallowell, District

of Maine. Al doilea scrie: Proprietarii Kennebec, Boston, Massachusetts.

Dar este al treilea care mă face să-mi ciupesc sprâncenele în confuzie.

„Ce naiba în iadul lui Satan?” mormăi, trecând cu degetul mare peste scrisul de mână familiar şi elegant.

Se citeşte: Ephraim Ballard, Hallowell, District of Maine.

Întorc clapeta ca să deschid această ultimă scrisoare când aud zgomotul puternic al unei uşi trântite, apoi un blestem bolborosit şi zgomotul greu de paşi care se îndreaptă spre magazie. Am băgat totul înapoi în geanta şi sting felinarul. Dacă lumina poate exploda, atunci întunericul poate înghiţi, iar eu sunt consumat într-o clipă.

„Al naibii de prost de băiat”, mârâie vocea aspră, guturală a lui Amos Pollard, urmată de ceea ce pot doar ghici că este un şir de blasfemie germane. *„ Arschgeige! Arsch l-a muşcat pe Ohren! Dünnbrettbohrer! Kotzbrocken! ’’*

Şi apoi se aude scârţâitul puternic al zăvorului care se ridică, urmat de bubuitul lui care cade la loc peste uşă. Înainte să-l pot striga sau să-l avertizez că sunt înăuntru, Amos Pollard a plecat cu picioarele pe picioare, blestemând încă pe sub răsuflarea lui.

Îmi uşuresc drumul spre partea din faţă a şopronului şi împing uşa cu umărul. Nu se mişcă. Sunt închis înăuntru.

— Eşti o proastă, Martha Ballard, spun, iar vocea mea sună goală în întuneric. „Din toate profesiile pe care le-ai fi putut alege, ai găsit- o pe cea – singura blestemată – care te-ar fi închis cu un mort în miezul nopţii.

Cu treizeci de ani în urmă

OXFORD, MASSACHUSETTS
28 FEBRUARIE 1760

„Nu ştiu nimic despre naşterea copiilor”, i-am spus băiatului.

Nu putea să aibă zece ani, dar totuşi, s-a uitat la mine de parcă aş fi fost o simplă. „Ai unul pe şold. Şi încă unul în interiorul casei. Trebuie să ştii ceva despre asta.”

„Asta este diferit de a livra cuiva altcuiva”, am spus. — Şi în plus, eşti sigur că se referea la mine?

Băiatul gemu. Şi-a dat ochii peste cap. — Doamnă Ballard, nu-i aşa?

"Da."

„Atunci tu eşti cine se referea ea. A spus că vrea ajutorul *tău* şi vrea să vii repede.” Nerăbdător, s-a mutat din picior în picior. "Bine? Vii?”

M-am uitat la locul unde stătea soţul meu la masă, privindu-l pe Cyrus cum mănâncă un castron de ciupercă. Avea trei ani şi jumătate şi era la îndemână cu o lingură, dar, când era lăsat nesupravegheat, îi plăcea să picteze cu degetele cu mesele.

Privirea pe care i-am trimis-o lui Efraim a spus clar: „ *Salvează- mă,* dar el nu a făcut-o”.

— Ar trebui să pleci, spuse el. „Voi rămâne cu copiii.”

"Dar-"

"Merge."

„Aş putea fi plecat mult timp. Ei-"

„Va fi bine, având în vedere că eu sunt părinte atâta timp cât ai fost tu. Du-te, ajută-l pe Elspeth.”

Femeia în cauză – o Elspeth Horne – era o moaşă bătrână înspăimântătoare. Încreţit şi furios, dar extrem de competent în camera de naştere. De aceea am căutat-o când l-am avut pe Cyrus, iar mai târziu, pe Lucy. Dar nu puteam să înţeleg de ce trimisese băiatul după mine.

Ephraim se ridică de la masă şi întinse mâna spre

Lucy. Ea se scufunda în braţele lui cu un chicot sălbatic, iar el o lăsă pe umăr ca pe un sac de cereale. "Merge."

Nu mai era nimic de argumentat. La urma urmei, Lucy a fost înţărcată şi nu am putut folosi asta ca scuză. Aşa că l-am sărutat pe Ephraim, mi-am apucat haina, mi-am pus mănuşile şi l-am urmat pe băiat într-o plimbare rapidă pe potecă şi pe drumul plin de zăpadă spre Oxford. Taverna în care ne îndreptam era la doar o milă depărtare şi ne-am descurcat uşor cu distanţa, cu pasul meu lung şi paşii lui repezi. Băiatul îmi spunea doar că femeia care muncea stătea la tavernă de o săptămână şi că fusese trimis să mă ia. Nu ştia numele ei sau de cât timp fusese în travaliu.

Când am ajuns, s-a aruncat spre scări, s-a uitat înapoi şi mi-a făcut cu mâna să urmez. Sus, sus am mers, până în camera de la mansardă, şi fiecare pas pe care l-am urcat m-a făcut să mă simt mai degrabă un idiot pentru că am fost acolo de la început. Când am ajuns la uşa scurtă şi înclinată, mă convinsesem să mă întorc şi să plec acasă. Dar băiatul a deschis-o fără să bată, a alergat la bătrâna aşezată lângă pat şi a sărutat-o pe obraz.

— Iată-o, bunico.

„Mulţumesc, Walter. Acum du-te şi aşteaptă pe scări în caz că am nevoie din nou de tine.

L-am privit plecând, apoi m-am întors către Elspeth. Cu o mână bătrână şi noduroasă, ea a mângâiat braţul unei fete care stătea întinsă pe pat, cu stomacul ei uriaş şi rotunjit îndreptat către tavan. Fata părea la fel de alarmată de prezenţa mea pe cât mă simţeam eu.

— Doamna Ballard? a întrebat Elspeth şi mi-am dat seama că nu am mai spus un cuvânt de când am intrat în cameră.

"Da?"

S-a întors la sunetul vocii mele şi deodată am înţeles.

Nu am mai văzut-o pe Elspeth de optsprezece luni. Şi ochii ei fuseseră întunecaţi atunci, mai întunecaţi decât ai mei. Dar de atunci deveniseră un alb total lăptos. Elspeth Horne era oarbă.

— Intră, spuse ea. „Şi scoate-ţi haina. Vei avea nevoie de braţele libere.”

„Voi face?”

„Du-te mai departe. Laşi să intre un draft.”

Am închis uşa, mi-am dat jos pelerina şi mi-am desprins mănuşile. Apoi am respirat adânc şi am mers să stau lângă ea. I-am spus adevărul. „Nu înţeleg de ce ai sunat după mine.”

„O să mă ajuţi să naşc acest copil.”

Fata era destul de tânără. Avea încă chipul plin şi rotund al adolescenţei şi aspectul speriat de copil. Ea nu purta verighetă, dar asta nu însemna mare lucru, deoarece jumătate dintre bărbaţii pe care îi cunoşteam erau prea săraci pentru a da una soţiilor lor.

„Nu are femei?” Am întrebat.

„Nu va spune, într-un fel sau altul. Dar apoi ea nu a spus prea multe pentru început. Nimeni nu ştie de unde vine sau unde merge. Doar că a apărut miercurea trecută şi are o mulţime de monede de plătit pentru camera ei. Hangiul m-a sunat azi dimineaţă devreme când a auzit-o plângând. Pe bună dreptate am presupus că durerile ei începuseră. Walter m-a adus aici, dar nu are rost altfel. Deci suntem noi doi cei care vom duce treaba la bun sfârşit.” Ea făcu o pauză, dădu din cap spre lumină. „Ar trebui să fie un alt scaun undeva în cameră. Dacă nu, trimite-l pe Walter să ia unul de la parter.

Era una, lângă fereastră. L-am apucat şi m-am alăturat ei lângă pat.

„De ce eu?”

Elspeth a împins de pe frunte o panglică lungă,

argintie, de păr, dar aceasta s-a căzut din nou înainte şi, distrat, am întins mâna şi i- am băgat-o după ureche. Ea a simţit gestul. Îşi înclină capul. M-a privit fără să vadă.

„Pentru că nu intri în panică într-o sală de naştere. Nu ai făcut-o cu Cyrus – şi asta a fost o naştere la fel de grea ca oricare pe care am văzut-o vreodată – şi nici cu Lucy. Şi dacă am de gând să predau ceea ce ştiu, atunci vreau să fie cineva care nu este dat la isterici. Nu este nimic mai rău decât un ţipător sau un plângător sau o fată proastă într-o cameră ca asta."

În urmă cu o oră, luam prânzul cu micuţa mea familie, iar acum tocmai mi se spusese că — fără ştirea sau aprobarea mea — aş fi devenit ucenic la această femeie.

Fata stătea întinsă acolo, uitându-se înainte şi înapoi între Elspeth şi mine de parcă ar fi vrut să se ridice şi să fugă. Dar n-ar fi alergat pentru ea, nu pentru mult timp, pentru că am putut vedea primul val dur de durere strângând peste ea. Gemetul care a urmat mi-a fost familiar şi am tresărit de simpatie. Aveam aproape douăzeci şi doi de ani când l-am avut pe Cyrus, dar fata asta nu putea avea şaptesprezece ani.

Am întins mâna înainte şi i-am pus o mână pe burta, simţind că se întăreşte. „Îmi pare rău că nu ai pe nimeni cu tine pentru asta", i- am spus. „Dar am făcut-o de două ori şi nu există moaşă mai bună în stat decât Elspeth. Vă vom ajuta."

„E *oarbă* ", şuieră fata.

„Ea are ochii mei pentru a vedea, iar mâinile ei funcţionează foarte bine. Nu trebuie să vă faceţi griji."

Elspeth m-a bătut pe genunchi şi am ştiut că spusesem ce trebuie.

„Ce ai nevoie să fac?" Am întrebat.

„Întreabă-i numele." Elspeth trebuie să fi simţit confuzia mea pentru că a adăugat: „Primul lucru, cel mai

important lucru într-o sală de naştere, este să întrebi numele femeii. Dacă vrei să-ţi pui mâinile pe corpul ei, ea trebuie să aibă încredere în tine. Şi ea nu va face niciodată asta dacă nici măcar nu ştii cum să-i spui, pentru că vei face mult mai mult decât să pui mâna *pe* ea până la sfârşit.”

„Numele meu este Martha Ballard”, i-am spus fetei. M-am simţit prost. Ca un copil care stă în faţa unui profesor irascibil, dar am făcut-o oricum. „Ce este al tău?”

Am putut să-i văd dezbaterea, de parcă o spune cu voce tare ar fi o predare totală în grija noastră. Dar o altă contracţie a lovit-o, aceasta mai rău decât ultima, iar când a scăzut câteva secunde mai târziu, ea a spus: „Trifen. Numele meu este Triphene Hartwell.”

Elspeth dădu din cap. "Bun. Acum dă-mi geanta medicală. Este la picioarele patului. Îţi voi spune pentru ce este fiecare articol şi vei face cu ele exact aşa cum spun eu. Şi Martha?”

"Da?"

„Până la sfârşitul acestei nopţi, vei şti dacă moaşa este un lucru la care ai fost chemat.” Ochii aceia palizi şi lăcrimi se plictiseau în mine. „Sau nu.”

5

DOLIA CARE NU VORBEŞTE

MARTIE 1790

Dacă aveţi lacrimi, pregătiţi-vă să le vărsaţi acum.
- WILLIAM SHAKESPEARE , *Iulius Caesar*

MORA LUI BALLARD
LUNI, 1 MARTIE

Termin jurnalul de ieri în timp ce Efraim citeşte scrisorile. Sunt trei în total – unul dintre ele scris de mână – şi pot auzi hârtiile încreţindu-se între degetele lui în timp ce înregistrez detaliile livrării Eliza Robbins în jurnalul meu.

> Duminică, 28 februarie. Naşterea. fiul lui Chandler Robbins. Zăpadă după-amiaza. Am fost chemat să o văd pe doamna Robbins, care nu este bine. Doamna Robbins a zăbovit până la patru seara, când a apărut boala. Doctorul Page a fost sunat, dar ea nu a vrut să-l vadă când a venit. A născut în siguranţă un fiu, primul ei născut, la cea de-a zecea oră şi jumătate seara trecută şi este aşa cum se poate de aşteptat. Am întârziat şi am privit. Doamna Ney era acolo şi numai ea.

Recunoscusem scrisul lui Ephraim pe plic, desigur. Nu se poate confunda liniile precise şi minunate, cum tulpina fiecărui *d* se îndoaie în sus şi la stânga, făcând o jumătate de buclă perfectă deasupra literei. Singurul mister este modul în care un sondaj pe care l-a completat soţul meu în urmă cu aproape doisprezece ani ajunsese să fie în geanta unui mort.

Ephraim dorea întreaga poveste, desigur – unde am fost şi ce făcusem – ca să nu mai vorbim de cum am ieşit din acea magazie. Şi- a dorit asta în clipa în care am ajuns acasă, dar, epuizat şi înţepenit, îi promisesem că îi voi oferi fiecare detaliu dacă va aştepta până dimineaţa.

Acum, îmi bat conia pe vasul mic de cositor pentru a scoate cerneala rămasă şi îmi dau jurnalul deoparte. Mă întorc către Efraim. Aşteaptă.

T~X)) T·' r* ■ ■ i w ■ /x i ■ zx ■ ■ i ■ ■■

„Dar —Efraim îşi lasă scrisoarea în poală şi îşi ridică

privirea spre mine, clătinat—„asta spune…”

„Ştiu ce scrie.”

„Nu pot.”

„Se pare că pot. Cu acea declaraţie pe propria răspundere de la North.”

Efraim pliază metodic fiecare scrisoare şi o pune înapoi în plicul ei. Bucăţi de sigiliu de ceară se desprind şi cad pe podea, dar el nu observă. Îşi bate literele pe coapsă. Apoi se ridică şi se plimbă.

„Acesta este un anunţ de evacuare.”

"Da. L-am citit.”

Şi am avut. După ce m-am îmbrăcat în această dimineaţă, dar înainte de a părăsi camera noastră, m-am aşezat pe marginea patului şi am citit fiecare dintre scrisorile din geanta lui Burgess: un studiu realizat de Ephraim cu aproape doisprezece ani în urmă asupra celor optzeci de acri ai noştri, împreună cu o descriere detaliată a proprietăţii; o scrisoare certificată către Proprietarii Kennebec de la Joseph North în care se precizează că familia Ballard nu a îndeplinit a treia condiţie pentru dobândirea actului asupra acestei proprietăţi; şi un răspuns din partea proprietarilor menţionând că contractul de închiriere Ballard este anulat până acum şi, aşa cum a sugerat North, reatribuit unui singur căpitan Joshua Burgess.

Faptul că şa a venit acasă cu mine aseară este un alt lucru pe care va trebui să-l explic soţului meu. Nu a întrebat încă. Prin urmare, nu m-am oferit voluntar.

„Dar este o minciună. Tot ceea ce a spus în scrisoarea respectivă este în mod demonstrat fals. Am îndeplinit toate condiţiile.”

„Nu al treilea. Nu din punct de vedere tehnic.”

„Doar pentru că luna viitoare va marca al doisprezecelea an pe această proprietate. Dar cu

siguranţă ne-am menţinut o reşedinţă permanentă. Sunt sute de oameni care vor depune mărturie despre asta!”

„Va conta asta dacă North refuză să certifice cererea? El este proprietarul Kennebec, nu tu. Şi ar necesita un apel lung, indiferent. Şi între timp am fi fost evacuaţi. S-a transformat în stradă pentru ca Burgess să aibă tot ce am construit.

„Numai că e mort. Şi încă suntem aici.”

Eu dau din cap. „Asta e partea pe care nu o înţeleg. De ce s-ar fi dat North să-i transfere moara lui Burgess doar pentru a-l ucide?

Se uită la mine cu acei ochi albaştri oţel. — Crezi că a fost nordul? „Este singurul lucru care are sens. El este singurul care profită de pe urma morţii lui Burgess.”

Efraim se duce să stea în faţa ferestrei, cu literele ciupit între două degete de la mâna stângă. Spatele lui este drept şi puternic, la fel ca şi profilul lui, şi îl privesc privind în depărtare. După o clipă, se zgârie la zgârietură de-a lungul liniei maxilarului.

Îmi vine un gând şi mă aşez mai drept pe scaun. "Oh."

"Ce?"

„Când este datată scrisoarea lui North?”

O scoate din plic. Îl ţine la distanţă de braţ. Oferă un strabis miopic. „Primul octombrie. De ce?"

Data este familiară. Aşa că îmi întind jurnalul şi mă întorc la primul octombrie, căutând un indiciu. Şi iată-l, în alb-negru, scris de propria mea mână.

> Joi, 1 octombrie — Sens, cu excepţia unor averse. Am avut companie în după-amiaza asta. Domnul Savage, aici, ne informează că doamna Foster a jurat un viol asupra unui număr de bărbaţi, printre care se numără şi Joseph North. Şocant într- adevăr! Am fost acasă.
>
> „Aceasta a fost ziua în care Rebecca Foster a

prezentat acuzaţia de viol.”

"Ce vrei să spui?"

„Cred că North cumpără tăcerea lui Joshua Burgess cu această proprietate.”

„De ce să-l omoare?”

Este o întrebare valabilă. Una la care nu pot răspunde cu nici un grad de certitudine. "Nu ştiu. Încă nu deloc.”

„Toate uneltirile tale nu au produs o soluţie?”

„Nu fac *planuri. ’’*

„Dacă ar fi fost cazul, nu te-ai fi trezit încuiat în şopronul Pollard în miezul nopţii. Sau vii acasă cu o geantă care nu-ţi aparţine.” Efraim se sprijină de perete. Îmi aruncă o privire severă. „Să nu crezi că nu am uitat doar din cauza” – ridică literele – „aceste”.

Respir adânc. Pufă-l afară. „Am crezut că am avut probleme pentru o clipă. Se făcuse la fel de rece ca fundul unui săpător de puţuri acolo şi nu mă puteam decide dacă să chem sau nu ajutor.”

— Intrigat de ideea de a muri îngheţat, nu-i aşa?

Mă uit la el. „Nu ajunsese în acel punct. Şi, în plus, nu aveam cum să explic ce făceam acolo sau de ce aveam nenorocitul de geanta aia pe braţ.

„Ei bine, bănuiesc că nu ai trecut prin perete sau nu ţi-ai săpat. Deci cine te-a salvat?”

„Moise.” râd. „Amos intrase înapoi şi îl jupuise în germană pentru că lăsase uşa şopronului descuiată. Nu i-a luat mult să-şi dea seama unde am plecat cu felinarul acela. Totuşi, i-a luat ceva timp să vină după mine. A trebuit să aştepte până când tatăl său a adormit.”

Efraim îşi trece degetele prin părul de la tâmple. Clătină din cap. Mârâie. „Tu vei fi moartea mea, femeie.”

„Totul este bine care se termină cu bine.”

Nu i se pare amuzant folosirea Bardului împotriva lui şi ochii lui subţiri până la fâşii de iritare.

„Aş fi ieşit. Până la urmă, spun eu.

"Pot fi. Poate că nu. Dar văd că nu ne-aţi rezolvat situaţia actuală."

„Care este?"

„Cum, în numele celor şapte iaduri, o să explicăm cum ai ajuns să fii în posesia acelui sacoş."

„Nimeni nu pune încă această întrebare anume."

„O vor face. În momentul în care vom face publice aceste scrisori. Ceea ce va trebui să facem pentru că, *din punct de vedere tehnic,* nu mai avem dreptul legal de a locui pe această proprietate."

Sunt pe cale să-i spun că, până când cineva se va gândi să pună această întrebare, vom fi găsit o modalitate de a răspunde. Dar atunci Jonathan dă înapoi uşa camerei mele de lucru fără să bată.

"Da?" întreabă Efraim.

Jonathan se uită la tatăl său cu milă şi groază. „Ceva l-a ucis pe Percy."

Lamelele de lemn au fost rupte, iar pe podea este sânge. O revoltă de pene împrăştie mioaiele. Este o scenă sumbră, nu foarte diferită de blocul pe care îl folosesc pentru a măcelar pui.

Îl urmăresc pe Efraim. El stă nemişcat – prea nemişcat – în timp ce ia în vedere. „Ce a fost?" întreabă Jonathan.

Ephraim se dă înapoi şi inspectează pământul. Sunt amprente de labe în zăpadă. O încurcătură nebună din ele, încrucişate şi zdrobite împreună.

„Un coiot", spune el.

„Nu un lup? Acestea sunt piese mari."

„A fost un coiot mare." Îngenunchează şi trage un deget de-a lungul amprentei. „Vezi, degetele de la picioare sunt alungite, iar perniţa este festonată. Un lup

are degete rotunde, o pernă unghiulară.”

„Îmi pare rău”, spune Jonathan. „Este păcat să pierzi acea pasăre.”

Ephraim mormăie, dar nu răspunde imediat. În schimb, se plimbă în jurul măsuţelor, cocoşat, până când găseşte un set de amprente care duc în pădure. Acestea sunt mai late una dintre ele, ca şi cum animalul alerga şi există mici picături de sânge împrăştiate între ele.

Pentru mine se pare că coiotul a fugit cu Percy între fălci, dar Ephraim se întoarce, clătinând din cap. „Nu cred că e mort”.

„Tată, eşti...?” Vocea lui Jonathan se stinge când scutur din cap.

Lasă-l în pace, îmi spune expresia.

„Dacă l-a prins, l-ar fi sfâşiat pe Percy chiar aici.” El arătă spre pământ în faţa măsuţelor.

„Sunt o mulţime de pene”, spun eu.

„A intrat în mioaie. Am luat câteva lovituri, fără îndoială. Dar cred că Percy s-a băgat, a speriat chestia şi a zburat.

Ne uităm toţi trei la cer de parcă şoimul s-ar putea întoarce deasupra noastră.

„Se va întoarce?” întreb eu.

Efraim este mai puţin sigur de acest lucru şi o încruntătură îi întunecă expresia. „Presupun că vom vedea cât de bine l-am antrenat.”

TAVERNA LUI POLLARD
VINERI, 5 MARTIE

James Wall îi aruncă lui Brutus o privire dornică, în timp ce eu leez la stâlp de lângă cicălăria pe care a cumpărat-o pentru a-şi înlocui Pacerul. Recunosc acea privire. Este un fel de dor amestecat cu gelozie. Genul de privire pe care un soţ nefericit i-ar pune asupra soţiei altui bărbat.

Se scarpină puntea lungă a nasului lui Brutus. — Încă călăriţi fiara asta?

„De ce n-aş face?”

„Este foarte cal.”

— Şi crezi că e prea mult pentru mine?

James nu va îndrăzni să răspundă la această întrebare cu voce tare, aşa că îşi drese glasul. Se uită la pământ. Rânjeşte.

„Ei bine, nu eşti singur. Soţul meu crede că Brutus este un răufăcător la fel de mare ca şi omonim.”

„Totuşi îţi permite să-l călăreşti?”

„ *Permite* ?” râd. „Am cincizeci şi patru de ani. Efraim nu- mi *permite* nimic. Fac ce vreau.”

„Ei bine, dacă te hotărăşti vreodată să-l vinzi, aş dori şansa să fac
o ofertă.”

Ştiu, de fapt, că James nu îşi poate permite acest cal, dar sugestia lui este deschiderea de care am nevoie. Acesta este motivul pentru care am traversat strada când l-am văzut descălecând în faţa tavernei. Aşa că îl urmez pe trepte, iar el îmi ţine uşa deschisă.

— Credeam că ai călărit doar Pacers?

„Îi prefer, fără îndoială, dar nu sunt atât de pretenţios pe cât cred oamenii.” Se încruntă peste umăr la nag. „După cum demonstrează punga aceea de oase.”

Ridicăm din umeri pălării şi paltoane. Călcaţi zăpada

de pe picioarele noastre. Este miezul după-amiezii şi soarele străluceşte, dar este întunecat în interiorul tavernei şi este nevoie de un moment pentru ca ochii noştri să se adapteze.

— Bei sau mergi în vizită în după-amiaza asta? întreb eu.

„De băut. Nu prea sunt în calea companiei în aceste zile.”

„Oh, mă îndoiesc de asta. Lasă-mă să-ţi cumpăr o halbă. Consideră-l un premiu de consolare pentru că trebuie să mergi pe acel vechi priză de acolo.”

James râde, iar Moise este acolo, gata să ne preia ordinele, până ne găsim locurile. Apoi pleacă să ne ia bere şi cidru, vesel şi eficient ca întotdeauna, în timp ce ne instalăm.

„Îmi pare rău că a trebuit să-ţi vinzi calul”, îi spun lui James.

Se încruntă. „Ştiam mai bine decât să merg la Joseph North pentru un împrumut.”

„Atunci de ce ai făcut-o?”

„Nu sunt mândru de asta. Dar s-a întâmplat înainte de afacerea aceea cu amanta Foster. N-aş fi niciodată...

Moise s-a întors şi pune două căni pe masă. Ambele sunt supraumplute, iar spuma se scurge pe margine în timp ce lichidul bogat, de culoarea chihlimbarului, se revarsă pe masă. James îşi bea până la un nivel uşor de gestionat în timp ce aşteaptă ca Moise să plece din nou.

„Point is North a avut banii şi dorinţa de a investi. Am continuat la nesfârşit despre cum avem nevoie de o distilerie în Hook. Şi condiţiile păreau bune. Nu am avut probleme cu plăţile până când râul a îngheţat.”

Majoritatea familiilor îşi fac propria bere acasă şi, deşi calitatea berii variază, nu este o sarcină grea. La fel şi pentru cidru. Butoaiele folosite pentru a le fermenta sunt

adesea mai greu de găsit decât ingredientele. Dar lichiorul este o altă poveste. Tot romul, ginul şi whisky-ul consumat în Hook sunt expediate din altă parte. James este inteligent să recunoască această nevoie şi să încerce să o satisfacă. Nici măcar eu nu-l pot reproşa că şi-a asumat riscul financiar. La urma urmei, vara trecută North a fost doar un alt om de afaceri dispus să investească în comerţul local.

„Nu aţi economisit nimic pentru a acoperi împrumutul în lunile de iarnă?”

„Nu este suficient pentru a plăti integral. Ceea ce a cerut North, deşi nu asta şi-a dorit cu adevărat.”

Ce vrei să spui?

„Mi-a oferit două opţiuni când m-am dus la el şi mi-a spus că plata mea din decembrie va fi scurtă. A spus că aş putea plăti întregul împrumut, plus dobânda, în întregime, chiar atunci sau să-i transmit o parte din distilerie.”

„Dar abia aţi început construcţia.”

Se încruntă în berea lui. „North a spus că este modul lui de a „investi” în afacere. Dar ceea ce şi-a dorit cu adevărat era cu treizeci la sută din partea de sus.” James poate spune după expresia mea că sunt revoltat în numele lui. „Am refuzat, desigur. Am ajuns în curtea închisorii şi a trebuit să-mi vând Pacerul pentru a scăpa de sub degetul lui.

„Treizeci la sută este *scandalos. ’’*

„Acela este nordul. Nu vezi ce face?”

Eu dau din cap.

„Vrea să deţină întregul oraş.”

MORA LUI BALLARD
DUMINICĂ, 7 MARTIE

"Bine făcut!" spun eu.

Sarah White mă zbârneşte peste masă. Între noi se află *New England Primer* şi trei coli de hârtie liberă, împreună cu penna şi cerneala mea.

Scrisorile lui Sarah sunt clare şi drepte – deloc ca ale unui copil – şi se înclină doar uşor în jos pe măsură ce parcurg pagina. Şi-a scris cu succes numele, alături de cel al părinţilor şi al fiicei ei. Sarah a avut mare grijă cu aceasta din urmă, a scris CHARLOTTE cu majuscule. Ea este mândră de nume şi de copil.

„Pot spune că ai exersat.”

Aceasta este a doua noastră lecţie. Prima a început luna trecută când mi-am extins oferta şi am lăsat primerul în posesia ei. Sper să o scot pe asta suficient de mult încât să rămână şi să ni se alăture la prânz.

„În fiecare noapte”, îmi spune Sarah. „Nu este atât de greu pe cât am crezut că ar fi. Nu o dată am memorat sunetele. Iar imaginile ajută.” Faţa ei se umple de culoare şi cred că este jenată. „Ştiu că e o prostie.”

Mi-am pus palma peste dosul mâinii lui Sarah. "Deloc. Pentru asta sunt pozele.”

La început Sarah s-a refuzat să facă această lecţie în faţa lui Hannah şi Dolly – era o doză de plăcintă umilă pe care nu intenţionase să o consume în faţa publicului – dar fetele mele, după ce au învăţat să citească şi la genunchi, sunt încântate să aibă Sarah la masa noastră, iar ei se joacă pe rând cu Charlotte în timp ce ea ţine lecţia.

Dolly vine să stea în spatele lui Sarah şi se uită peste umăr la primer. „Pozele au fost întotdeauna partea mea preferată. Încă vreau o ilustraţie frumoasă din când în când când citesc.” O mângâie pe umărul lui Sarah, apoi pleacă din nou să frământe pâinea care a terminat de

crescut.

„Hannah?” întreb eu.

Ea ridică privirea.

— Vrei să le spui lui Cyrus şi tatălui tău că prânzul este aproape gata?

— Îi voi spune tatălui, spune ea. „Dar Cyrus a plecat. A plecat nu acum cinci minute.”

La naiba, cred.

„Unde s-a dus?”

Hannah ridică din umeri. „Într-o comisie pentru tată”.

înăbuşesc un oftat. Aceasta este cea mai bună şansă pe care am avut-o să-i fac împreună pe Sarah şi Cyrus într-o cameră în peste o lună. Concluzia lui în curtea închisorii complică asta, desigur, având în vedere că este acasă doar în timpul zilei. O punea pe Sarah să-şi facă lecţia aici păruse soluţia perfectă.

Mă întorc către Sarah şi ating un mic pătrat din partea stângă a paginii. Înăuntru este o clepsidră desenată simplu, cu flori în colţ. „Hai să mai încercăm o pagină înainte de prânz. Începeţi de aici.”

Sarah îşi încruntă sprâncenele şi îi văd buzele lucrând pentru a scoate literele înainte de a vorbi. „Pe măsură ce... aleargă... paharul... viaţa... omului. trece.”

"Excelent! Acum următorul.”

„Cartea... mea... şi... auzi... Nu!... inima. Spune *inima.* Cartea şi inima mea nu se vor despărţi niciodată.”

Imaginile ajută, dar la fel şi rimele şi cu cât mergem mai departe în pagină, cu atât Sarah se simte mai confortabil citind cuvintele cu voce tare. Nu este doar scrisul pe care ea a exersat în fiecare seară, ci şi lectura. Şi în absenţa ruşinii, această nouă abilitate începe să , ,

înflorească.

Mă aşez – mulţumit – în timp ce Sarah continuă fără îndemnul meu.

„Leul îndrăzneţ, mielul ţine. Luna dă lumină în timpul nopţii. Noapte. În. Privighetoare! Privighetoarele cântă în timpul primăverii.”

Continuăm tot restul paginii şi, când ridic privirea, îmi văd fiicele care privesc cu expresii de mândrie. Sunt mândri de Sarah. Le place de ea, iar fata ar putea face mai rău decât să se căsătorească într-o familie în care este plăcută. Trebuie doar să găsesc o modalitate de a face asta, o modalitate de a-l face pe Cyrus să rămână pe loc suficient de mult pentru a încerca.

Când prânzul a fost consumat şi Sarah s-a împodobit împotriva frigului şi a băgat-o pe Charlotte într-o praştie sub haină, îi văd pe amândoi la uşă, apoi mă uit cum Jonathan îi strânge în căruţă. Odată ce au plecat, mă întorc la foc şi mă aşez lângă soţul meu. Alăptează un pahar de coniac şi abia ascunde un zâmbet.

„De ce aspectul acru, iubire? Ai fost dejucat?” întreabă el.

— L-ai avertizat pe Cyrus, nu-i aşa?

„L-am trimis la o comisie. Mai avem o afacere de condus, în ciuda planurilor tale.”

— Ultima dată când am auzit, ţi-a plăcut această schemă.

„Da. Dar tot trebuie să fie ideea ei.”

— Ei bine, acum a plecat cu Jonathan.

Efraim ridică din umeri. „Ar putea face mai rău.”

Îi trec paharul şi iau o înghiţitură de coniac. "Nu. Jonathan este ultimul lucru de care Sarah are nevoie. Se va trezi cu multe necazuri dacă nu se opreşte din aşternutul fetelor înainte de a se căsători cu una.”

Cel puţin asta îl şochează şi mă bucur că am toată atenţia lui.

— Eşti sigur că el şi Sally au...?

„Mai mult o suspiciune decât o certitudine.” Îmi arunc

în gură ultimul coniac al lui şi înghit. „Dar se va termina prost pentru băiatul ăla de-al tău. Notează-mi cuvintele.”

„E al meu acum, nu?”

„Când provoacă probleme, sunt ai tăi.”

Mă ridic şi mă îndrept spre camera mea de lucru, dar Ephraim mă apucă de încheietura mâinii.

„Uite,” spune el.

Mă conduce la fereastră. O umbră lungă şi întunecată zboară din pădure, la cincizeci de picioare deasupra solului. Înconjoară moara o dată, apoi se odihneşte pe giroută.

Efraim avea dreptate. Percy este în viaţă.

M C CASA MAESTRICA
LUNI, 15 MARTIE

Stăm în afara morii într-un petic rar de soare de iarnă, cu picioarele sprijinite pe un ciot. De obicei, Ephraim nu este unul care fumează, dar de când Percy s-a întors sănătos, a început să facă o pauză de fumat după-amiaza. Mă alătur lui când pot. În ceea ce priveşte pasărea, Efraim nu are de gând să reconstruiască mauăturile. Deocamdată, Percy a fost lăsat să zboare prin moară şi să se odihnească unde vrea. Îl urmăresc pe soţul meu scoţând din buzunar o pipă veche şi ornamentată, împreună cu o pungă de tutun. El aprinde. Pufături. Îşi rostogoleşte fumul în jurul gurii şi apoi iese din nou într-un flux neted. Nu este unul pentru inelele de fum avand în vedere ca nu este un barbat pretentios, asa ca nu isi face spectacol de buna dispozitie.

Întind mâna spre ţeavă pentru a exersa tehnica pe care mi-a arătat-o doamna Ney când aud zgomotul greu de copite de cai coborând pe alee. În timp ce mă întorc, persoana la care mă aştept cel mai puţin iese din pădure.

Mama lui Grace Sewell, doamna Hendricks.

Ea a idealurilor înalte şi a expresiei acrişoare.

Nu am văzut niciodată o persoană care să arate mai neliniştită călare. Nici un cal mai puţin încântat să fie călărit. Coloana ei este dreaptă. Braţele ei înţepenite. Iar ochii ei sunt plini de genul de groază pe care orice cal o putea simţi. Este o minune că a ajuns aici în viaţă. Brutus i-ar fi aruncat cinci secunde în călătorie.

"D-na. Hendricks.” O salut cu un zâmbet forţat. „Cum te pot ajuta astăzi?”

Dinţii ei sunt atât de strânşi încât trebuie să-şi întindă maxilarul înainte de a putea vorbi. „Fiica mea, Grace.”

„Nu este bine?”

„Este copilul. M-a trimis să te iau.”

— Ai spus că fiica ta a chemat după mine. Întorc o privire acuzatoare către doamna Hendricks. „Ai minţit.”

Deşi astăzi marchează idurile lui martie, este încă un frig amar. Cei mai mulţi ani râul s-a deschis până acum şi pământul începe să se dezgheţe. Dar nu anul acesta. Iarna încă ne ţine în strânsoarea ei amară. Chiar dacă soarele este afară şi străluceşte, nu dă căldură. Mă uit la el şi mă încruntă. M-am săturat de iarnă. Şi sunt supărat că am fost păcălit.

„Dacă ţi-aş fi spus adevărul, nu ai fi venit”, protestează ea.

"Desigur că nu! Nu vreau să am nimic de-a face cu omul acela.”

— Ei bine, soţia lui o să moară dacă nu intri. Şi voi fi *încântat* să spun întregului oraş că ai lăsat-o să facă asta din cauza unei mici ranchiuni.

„Mică ranchiune? Două femei din acest oraş au îngropat copii. Şi fiul meu este în închisoare. Totul din cauza lui!”

Doamna Hendricks îşi îndreaptă spatele. Îşi ridică bărbia. „Nu este bun la afacerea asta cu naşterea. Îţi dau asta. Şi voi recunoaşte că, dacă nu aţi fost acolo, fiica şi nepotul meu ar fi probabil morţi. Este o datorie pe care o voi datora pentru tot restul vieţii mele. Dar incompetenţa lui nu înseamnă că o altă femeie şi un copil ar trebui să fie îngropaţi. Nu dacă *poţi* ajuta.”

Fac un pas înapoi şi o privesc suspicios. „Ce înseamnă toate astea pentru tine?”

„Soţia lui şi fiica mea au devenit prieteni.” Doamna Hendricks oftă. „Voi pleca în două luni. Dacă fata aceea moare, Grace nu va avea nimic.”

Cu greu aş considera un soţ, un copil, o casă şi o comunitate ca *nimic.* Dar nu am chef să mă cert cu doamna Hendricks. În plus, stăm în stradă şi putem fi

auziţi în orice moment. Totuşi, înainte să o pot opri, ea trage frânghia de lângă uşă şi clopoţeii sună în interiorul casei. În câteva secunde aud călcarea grea a paşilor.

„M-a sunat Page?”

„Nu”, recunoaşte ea. „Şi poate că va fi supărat. Dar sunt sigur că vrea o soţie moartă mai puţin decât doreşte ajutorul tău. De aceea am trecut peste râu şi am împrumutat acel demon al calului de la X ■ w II
cârciuma.

Calul spus – Beulah – este aproape la fel de batrân ca mine şi orice dinţi i-a lasat sunt lungi şi galbeni. Ea este o fiara la fel de liniştita pe cât a creat Dumnezeu vreodată. Totuşi, niciunul nu păruse mulţumit de compania celeilalte, iar când doamna Hendricks a alunecat stângaci de pe spate, nu ştiam cine avea sa muşte primul. Am fost încântat sa-l vad pe Beulah facând onoarea.

La început am crezut-o pe doamna Hendricks. O urmasem în Hook, unde ne puneam caii la taverna. Apoi a trecut peste râu. Doamna Hendricks a ramas tacuta pe tot parcursul drumului şi nu m-am gândit la asta. Îngrijorarea face asta unei mame. Dar abia când a trecut chiar pe lânga candelabru şi pe strada am început sa banuiesc ca ceva nu era în regula. Şi când s-a oprit în faţa vechiului loc McMaster, am ştiut ca am fost pacalit.

La fel ca Beulah, s-ar putea sa ma lungesc puţin în dinte. Dar nu sunt atât de batrân încât sa uit fapte de baza. Aşa cum Samuel Coleman mi-a spus ca dr. Page a închiriat casa McMaster.

Sunt pe cale sa ma întorc şi sa plec când uşa este aruncata înapoi. Acest Benjamin Page nu seamana deloc cu medicul arogant şi bine îngrijit care m-a chinuit de luni de zile. El este o epava. Parul care se lipeşte la capat. Sprânceana transpirata. Ochi sticloşi. Îmbracamintea încreţita. Totuşi, el aduna destula

animozitate pentru a ma insulta.

„Ce naiba cauta ea aici?” cere el.

Daca m-ai fi întrebat în decembrie daca ar exista vreodata un scenariu în care aş fi mulţumit Atotputernicului pentru doamna Hendricks, aş fi râs. Şi totuşi, cu toate acele luni în urma, nu o vazusem niciodata în adevarata ei forma. Ca matriarha din Boston. Genul de femeie care poate intimida un barbat educat la Harvard. Aceasta este versiunea despre ea însaşi pe care o prezinta petulantului şi speriat dr. Page.

„Da-te înapoi, tinere!” ordona ea. Şi vocea ei este atât de tare şi atât de sigura încât el se împiedica cu doi paşi înapoi în holul întunecat. „Am chemat-o pe această femeie şi vei face exact ce spune ea.”

„Dar eu…”

"Taci. Du-ne la soţia ta.”

El este derutat. Deci pe lângă el că, pentru o dată, omul nu se ceartă. Îl urmăm pe holul întunecat. Sus pe scările întunecate. Într- un dormitor atât de întunecat încât abia îmi văd mâna din faţa feţei.

„Unde este ea?” cere doamna Hendricks.

"Acolo. Pe pat.”

Văd doar o umbră înconjurată de alte umbre.

„De ce este atât de întuneric aici?” întreb eu.

Dr. Page pufneşte. „ *Pentru că,* ştiinţa a demonstrat că o cameră întunecată relaxează pacientul. Dacă ai şti ceva despre medicină, ai şti…

Un scâncet din pat îl reduce la tăcere.

„De cât timp au început durerile ei?”

"Ieri. Devreme.”

— Şi cât timp de când s-a trezit ultima dată şi s-a mutat?

„Ea nu s-a trezit. Trebuie să-şi păstreze puterea!”

Dacă ar fi mai aproape, l-aş pălmui. — Şi de când a

mâncat ultima oară?

Îi pot vedea doar conturul feţei în întuneric, dar aud destul de clar dispreţul din vocea lui. „După cum sunt sigur că ştii bine, doamnă Ballard, un stomac plin va provoca indigestie la o femeie în travaliu. Nu a mâncat nimic de la prima ei durere.”

Omul e un idiot, asta e clar. Şi nu mă voi certa cu el. „Mă vrei aici?” întreb eu.

"Nu."

— Soţia ta mă vrea aici?

„Nu are niciun cuvânt de spus în...”

Doamna Hendricks s-a săturat în sfârşit. Ea îl apucă de ureche şi se răsuceşte atât de tare încât scoate un urlet care ar rivaliza cu cel al unui câine pe moarte. Dr. Page o loveşte în mână în timp ce îl trage la patul soţiei sale. Când ea îl eliberează, el se aruncă pe saltea ca o marionetă căreia i s-a tăiat sforile.

Doamna Hendricks se aplecă peste pat şi trebuie să mijesc ochii ca să o văd punând palma pe obrazul tinerei. „Bună, dragă”, spune ea. „Am venit să ajutăm. Ţi-ar plăcea asta?”

Există un răspuns înfundat care sună afirmativ.

"Foarte bun. Femeia asta de aici este moaşă. Numele ei este Martha Ballard. Şi a salvat viaţa fiicei mele. Dacă vrei, ea te va ajuta să aduci acest copil pe lume.”

Din nou, afirmativ.

„Excelent”, spune doamna Hendricks. Apoi se întoarce către doctorul Page şi îi spune: „Du-te, găseşte un scaun şi stai undeva departe. Poate vei învăţa ceva.”

Încă stau lângă uşă, cu geanta medicală în mână, când ea îmi face semn înainte. „Martha. Dacă nu vă deranjeaza."

Mă duc la fereastră în loc de pat şi deschid draperiile. Lumina soarelui de după-amiază inundă camera şi o pot

vedea în sfârşit pe soţia doctorului. Ea este ghemuită într-o minge în mijlocul patului. Palid ca o fantomă. Pe jumătate adormit. Transpiraţie.

"D-na. Hendricks?” întreb eu.

"Da."

„Poţi să stai?”

„Pot.”

"Bun. Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să merg la bucătărie şi să-i aduci ceva de mâncare femeii.

„Cum va ajuta asta?”

„Dacă va naşte un copil astăzi, trebuie să se trezească. Şi există doar două lucruri în toată creaţia care trezesc un om. Lumina soarelui şi mâncarea.”

Dr. Page pufneşte. „Este absurd. Cafea-"

„Nu face decât să mărească ritmul cardiac”, îi spun. „Dar dacă ai ceva, du-te fără îndoială. Va avea nevoie şi de asta.”

Când doamna Hendricks îi ajunge din nou la ureche, sare de pe pat şi iese în viteză din cameră. Ea urmează. Abia atunci mă apropii de fată.

„Bună ziua, doamnă Page”, spun eu, stând lângă ea.

"Buna ziua."

Ea este tânără. Optsprezece sau nouăsprezece, poate. Şi cu oase mici, ca o fată. Nu mă surprinde că Page şi-a ales o soţie mică. Pe cineva pe care l-ar putea intimida. Dar acest fapt nu îmi va uşura munca. Dacă ea este la fel de mică de şold ca şi de umăr, s-ar putea foarte bine să avem probleme.

„Sunt aici să ajut. Am născut multe sute de copii. Doriţi ajutorul meu pentru a-l livra pe al tău?”

Ea dă din cap. Apoi geme.

"Bun. Dar înainte de a te putea ajuta, trebuie să te întreb un lucru.”

Ea se uită la mine, cu ochii mari. "Ce este asta?"

„Trebuie să-mi acorzi încrederea.

„Cum fac asta?” întreabă ea.

„Tu faci tot ce spun eu. Indiferent dacă nu are sens sau dacă soţul tău se ceartă cu mine.”

„Şi ce vrei să fac?”

„Deocamdată doar două lucruri: mâncaţi ce vă aduce doamna Hendricks, apoi ridicaţi-vă şi plimbaţi-vă prin cameră. Te voi ajuta cu fiecare pas.”

„Dar sunt atât de obosit.”

"Ştiu. Ţi-a dat soţul tău medicamente? Laudanum poate?”

Ea dă din cap. "Ieri."

Bănuiesc că a fost o doză mai mică decât i-a dat lui Grace. Altfel, ar fi moartă. Dar nu îndrăznesc să sper că bărbatul a învăţat ceva despre cum se încurcă cu ordinea naturală a unei naşteri.

„Probabil că nu a dispărut complet. Dar există un lucru pe care ţi- l pot promite. Dacă stai în acest pat, dacă nu mănânci nimic, tu şi copilul tău *vei* muri. Va fi lent şi dureros. Epuizarea vă va înghiţi pe amândoi. Şi nu voi putea face nimic pentru tine.” O apuc de mâini.

„Dar acum? Acum nu este prea târziu. Aşa. Vei avea încredere în mine?”

Este uşor să presupunem că pentru ca o naştere să meargă prost, ceva anume trebuie să meargă prost. O prezentare pe culcare. O hemoragie. O infecţie. M-am confruntat cu toate aceste dificultăţi şi multe altele, dar de multe ori ameninţarea de moarte a epuizării poate face ca viaţa unei femei să dispară. Nu există nicio condiţie pe pământ mai epuizantă decât cea a travaliului şi puţine modalităţi de a trezi o femeie odată ce a cedat la epuizare.

Doamna Page mă ascultă. O privesc gândindu-se o clipă şi apoi dă din cap. „Pot să fac asta.”

Îi împing părul blond pal înapoi de pe faţă. Îmi apăs palma pe fruntea ei. Ea este caldă, dar nu are febră.

„Trebuie să te ating acum”, îi spun. „Pentru a vedea cât de departe sunteţi în această muncă.”

"Bine."

„Dar trebuie să ştiu ceva foarte important înainte de a putea face asta.”

"Ce?"

"Numele dumneavoastră."

"D-na. Pagină."

„Nu”, îi spun. „Pagina este numele *soţului tău* . Şi domnişoara este ceea ce ai devenit în ziua nunţii. Care este cea care ţi s-a dat la naştere?”

"Melodie."

„Mă bucur să te cunosc, Melody. Numele meu este Martha. Şi te voi ajuta să treci cu asta.”

Melody Page trebuie să meargă prin cameră timp de cinci ore istovitoare înainte de a ajunge la tranziţie. Şi este nevoie de încă o oră întreagă de împingere înainte ca fiica ei micuţă să facă o intrare în lume. Chiar şi atunci, este ora zece până la terminarea lucrărilor. Şi unsprezece înainte mi-am împachetat în sfârşit lucrurile.

Doamna Hendricks mi se alătură la uşa dormitorului când plec. „Nu-mi place de tine”, spune ea, apropo de nimic.

Mă face să râd. „Nici eu, tu.”

Acest lucru câştigă primul zâmbet adevărat pe care l-am primit vreodată de la femeie.

„Dar eu te respect”, îmi spune ea. „Şi îmi pare rău pentru necazul pe care ţi-am dat-o cu Grace.”

„Este mai mult decât suficient pentru mine”, spun eu. Apoi mă uit în spatele ei spre patul în care Melody îşi leagăn mănunchiul. — Vei sta cu ea?

„Prin noapte.”

„Mulţumesc. Sună-mă dacă ai vreo îngrijorare.”

„O voi face”, spune ea, apoi se întoarce lângă Melody fără un alt cuvânt.

Mă întorc după uşă când dr. Page strigă. — Doamna Ballard?

Un oftat.

"Da?"

„Lasă-mă să te scot afară.”

dau din cap. Mergem în tăcere pe hol, pe scări şi până la primul etaj. Deschide uşa şi se sprijină de toc, blocându-mi ieşirea.

„Care este onorariul tău?” întreabă el.

„Nu vreau plata.”

„Nu-ţi pot permite să pleci de aici fără monedă”, spune el. „Refuz să fiu îndatorat cu tine.”

„Nu aveţi niciun cuvânt de spus în această chestiune. Nu voi accepta nimic de la tine decât scuze.”

— Eşti o căţea bătrână încăpăţânată, nu-i aşa?

Dintr-o dată mă trezesc dor de doamna Hendricks. Probabil că iar smulge urechea la acele cuvinte.

„Asta chiar crezi despre mine? După azi?”

„Cred că eşti plin de tine. O femeie de la ţară umflată cu ideea propriei tale abilităţi.”

dau din cap trist. — Şi totuşi mai vrei să mă plăteşti?

„Este lucrul corect de făcut.”

— Lasă-mă să-ţi pun o întrebare, spun eu.

Se uită la mine, dar nu răspunde.

Îmi bag degetul în faţa lui. „Ai născut vreodată cu succes un copil?”

„La facultatea de medicină am asistat oricât de mulţi medici în...”

"Nu. Nu asta vreau să spun. Pe cont propriu?”

„Nu văd cum asta...”

„Deci răspunsul este nu. Iar rezultatul sunt doi dintre copiii lui Hallowell născuţi morţi. Asemenea lucruri ar putea să nu conteze la Harvard. Dar aici contează enorm.”

Page ridică bărbia. „Înţelegeţi că ei o numesc practica *medicinei* dintr-un motiv, nu-i aşa? Consecinţele unei astfel de practici pot fi nefericite. Dar niciun doctor nu se aşteaptă la mai puţin. Nici cetăţenii vreunui oraş nu ar trebui.”

„Şi totuşi eşti dispus să exersezi cu propria ta soţie. Să vă fie ruşine."

Nu spune nimic.

„Iată ce am nevoie pentru plată. Te ţii de doctorat. Eu voi face livrarea.”

Ochii lui sunt goali. Neînţelegător.

„Nu vei participa niciodată la o altă femeie în timpul naşterii. Nu în acest oraş. Dacă eşti prea arogant să mă suni, atunci sună pe altcineva. nu-mi pasă. Dar nu vreau să mai pui vreodată mâna unei femei muncitoare. Înţelegi?"

Tânărul doctor Benjamin Page creşte încă. Apoi palid. Îi văd maxilarul tremurând de furie. Dar se dă deoparte ca să mă lase să trec şi înainte să închidă uşa, dă din cap. Doar o dată.

Şi asta este suficient.

DR. MAGAZINUL LUI COLEMAN

Gheaţa este cea mai groasă în zonele puţin adânci, lângă malul râului. Spre centrul Kennebec-ului, însă, scârţâie sub picioarele mele. Ca scândurile vechi de podea. Ca oasele vechi. Şi chiar dacă ştiu că îmi va suporta greutatea, merg cu atenţie, cu geanta medicală într-o mână şi cu cealaltă întinsă, fiecare pas cu un scop, ascultând zgomote, simţind că mă mişc şi mă scufund sub picioarele mele. Sam Dawin nu este singurul om care a căzut prin gheaţă, deşi este unul dintre puţinii care au supravieţuit. Râul are cel puţin patru sute de picioare lăţime în majoritatea locurilor, adânc în mijloc, cu un curent nemilos şi, în această perioadă a anului, temperaturi letale. Dacă intri, ai plecat. Şi dacă te găsesc, de obicei se levează într-un şantier din Boston săptămâni mai târziu, pielea şi hainele rupte în bucăţi.

După ce m-am ocupat de Melody Page, sunt genul de epuizată pe care obişnuiam să credeam imposibil. În tinereţe, când m-am apucat pentru prima dată de această meserie, nu era neobişnuit să petrec mai multe zile grăbindu-mă de la o naştere la alta. Aş putea funcţiona cu un somn minim şi cu mese sporadice. Dar ceva s -a schimbat odată ce am împlinit cincizeci de ani. Corpul meu a început să se răzvrătească la programul inconsecvent. Şi acum întreaga mea fiinţă fizică protestează noaptea lungă. Conversaţiile combative cu dr. Page şi doamna Hendricks m-au lăsat epuizat. Gâtul meu este înţepenit şi ochii mei sunt uscaţi. Oasele îmi simt slăbite la articulaţii, dar muşchii îmi strâng. Mi-e foame.

„În curând acasă”, mormăi eu în timp ce traversez punctul de mijloc al râului.

Este nevoie de un efort să nu-mi grăbesc paşii, dar continui trecerea atentă, metodică, până când piciorul

meu drept aterizează pe un teren ferm. Urmează o scurtă drumeţie pe mal, iar apoi mă bat cu picioarele pe promenadă, doborând zăpada de pe tălpile bocancilor.

Luna este strălucitoare, iar norii sunt firave şi jos, făcând cerul să arate ca o coajă de stridie, striată cu nuanţe de gri. Voi fi acasă într-o oră dacă voi avea noroc, iar apoi este o cină rece şi propriul meu pat.

Dar mai întâi trebuie să-l aduc pe Brutus de unde l-am lăsat la grajd la crâşmă. Deşi locuitorii din Hook se simt confortabil să meargă înainte şi înapoi peste râu, puţini dintre noi sunt suficient de curajoşi să călărească un călăreţ de două mii de lire peste gheaţă.

Mă întorc spre Pollard's când văd că felinarele sunt aprinse în Coleman's Store. Ciudat. De obicei, închide magazinul la ora şase. Uşa din faţă este la doar câţiva paşi, aşa că merg la stânga şi nu la dreapta şi încerc butonul. Se învârte uşor în mâna mea şi intru înăuntru, auzind sunetul clopoteilor care ţinnesc vesel deasupra capului meu.

Samuel Coleman ridică privirea de la ghişeu. „Cine e acolo?” Întreabă el, cu ochiul lăptos mijindu-mă.

„Este doar Martha.”

„Ah”, spune el. „Ai ieşit târziu.”

„Am fost la o naştere peste râu.”

„Şi cine este noul părinte?”

Râd de absurd. „Dr. Pagină."

„Te-a sunat?”

„Cu siguranţă că nu a făcut-o. Şi pot spune sincer că al lui este primul copil pe care l-am născut vreodată împotriva voinţei mele.”

„Dar totul este bine?”

„Este. Nu, mulţumesc lui.”

— Totul e bine, care se termină bine, presupun. Dar asta nu răspunde de ce mi-ai luminat pragul în această

seară.

„Am văzut că luminile erau aprinse.”

— Şi ţi-ai făcut griji pentru mine?

„Doar curios ce te trezeşte atât de târziu.”

Samuel Coleman îşi ridică registrul. "Acest. Trecând din nou peste asta. Asigurându-mă că mi-am făcut conturile corect. Devine din ce în ce mai greu pe zi ce trece.”

În drum spre ghişeu, mă asigur că nu există piele de vulpe argintie printre cele de vânzare. Aşa cum am făcut de fiecare dată când am intrat în ultimele luni, răsuflă uşurat când nu găsesc altceva decât iepure, armă şi castor. Ratonul ocazional. Şi singura vulpe roşie.

— Cauţi o piele, doamnă Ballard?

"Nu. Caut să mă asigur că nu este unul aici.” Când Coleman îşi înclină capul într-o parte în semn de curiozitate, adaug: „Există o vulpe argintie care cutreieră pământul nostru. Cred că a făcut un bârlog sub stejarul bătrân de lângă pârâu. Sincer să fiu, m-am îndrăgostit de ea.”

„O astfel de piele ar aduce un ban frumos. Comercianţii din Rusia şi China îi apreciază în special. Unul singur valorează douăzeci de dolari. Uneori treizeci dacă este în stare bună.”

„Dar ai plăti asta?”

„Nu am avut niciodată şansa.”

Mă aplec mai aproape. „Dar dacă s-ar oferi unul? Să zicem, de către unul dintre aceşti căpănători care intră ocazional. L-ai cumpăra?”

Îşi trage de colţul mustaţei. „Ar conta? Din moment ce micuţa fiară ar fi deja rămăşiţă?

„Ar conta pentru mine.”

„Atunci consider că răspunsul este nu. Dar am impresia că nu vrei cu adevărat să vorbim despre piei.”

"Nu. Nu aveam niciun alt motiv decât curiozitatea să intru. Dar acum că sunt aici, m-am gândit să te întreb despre Sarah White.

"Abia o cunosc pe fata."

„Dar nu-ţi place de ea?”

"Deloc."

— Dar nu ţi-ar plăcea să o ai în preajmă?

— Nu vreau altă soţie, stăpână Ballard. Şi sunt prea bătrân pentru ea.”

Râd, lung şi zgomotos. Nu mă pot abţine. Gândul nici nu-mi trecuse prin minte. „Dragă, nu! Nu este deloc ceea ce vreau să spun.”

„Atunci explică ce faci pentru că nu pot să înţeleg ce ar putea fi.”

„Mi-ai spus că vrei să angajezi un băiat de la magazin. Cineva care să lucreze la tejghea şi să ţină cărţile. Cred că Sarah s-ar descurca bine şi ţi-ar oferi ochiului o pauză. Ca să nu mai vorbim de voi ceilalţi.”

„Tu spui că sunt bătrân şi slab?”

— Practic ai spus asta nu acum două minute. Mă bucur să văd fulgerul de umor din acel ochi, zâmbetul din colţul gurii lui care sugerează un zâmbet pe care încearcă să-l ascundă. „Te apropii de şaptezeci. Ai un ochi şi un total mare de şase degete răspândite între ambele mâini. Spun că a avea ajutor în magazin câteva zile pe săptămână nu ar fi o povară mare pentru tine . Cred că ar trebui să iei în considerare Sarah.

„Este o sugestie interesantă, doamnă Ballard”, spune Coleman. Se aplecă peste tejghea şi îmi mijeşte ochii în aşa fel încât ochiul lui pare să dispară cu totul în interiorul feţei lui. — Şi chiar mi-aş dori să mi-l fi adus mai devreme.

"De ce este asta?"

— Pentru că chiar ieri am acceptat o ofertă la magazin

de la un bărbat din Boston.

— L-ai vândut?

„Voi avea, luna viitoare, când va sosi cu plata.”

Îmi pare rău să aud asta — din mai multe motive. Îmi va fi dor de Coleman şi aşa îi spun.

„Nu e nimic de ratat. Voi rămâne să-l ajut pe bărbat până când va fi în funcţiune. O să mă vezi destul de des.”

Coleman îi face cu ochiul şi este atât drăguţ, cât şi macabru. Mă face din nou curios cum şi-a pierdut celălalt ochi. Întotdeauna m-am temut că ar fi o insultă să întreb, dar sunt încurajat de dezamăgirea mea de a pierde această şansă de a o ajuta pe Sarah.

"Ce s-a întâmplat?" întreb eu. „Pentru ochiul tău? Degetele tale? M-am întrebat întotdeauna.”

„Nu vrei să te apuci de teoria pirateriei? Acesta este zvonul pe care l-am auzit cel mai mult în şoaptă pe aici”, spune el cu un bubuit vesel în piept. „Şi ştii că nimeni nu a ieşit vreodată să mă întrebe direct?”

„Trezi o siluetă intimidantă”, spun eu.

„Pfft. Prostii. A fi cicatrice şi a fi înfricoşător nu sunt acelaşi lucru.”

Aştept, nevrând să-l îndemn mai mult în caz că este un răspuns pe care nu vrea să-l dea, dar după o clipă, ridică mâna şi o întoarce în aer. Flutură cu degetele acelea înţepenite.

„A fost în timpul bătăliei de la Signal Hill. Şi nu asta ar fi norocul meu? Să fiu mutilat în ultima bătălie, după ce a fost în război şi nevătămat timp de şapte ani.” Se uită la mine. Zâmbete. „Încă mă consider norocos. Am pierdut doar bucăţi şi bucăţi. Unii bărbaţi şi- au pierdut viaţa. Şi altele? Ei bine, Joseph North a luptat şi el şi îţi putea spune cum e să pierzi un suflet.”

O spune atât de cavaler. Ca şi cum un suflet ar fi ceva ce poţi pierde la fel de uşor ca un joc de şah.

„Ce vrei să spui cu asta?”

Există adâncimi mari în acel ochi lăptos şi îi privesc aşezându-se peste mine în timp ce el se gândeşte cum să răspundă la întrebare. Când în sfârşit vorbeşte din nou, îmi fac griji că a pierdut firul conversaţiei noastre.

„Avea un păr frumos, ştii”, spune el.

"OMS?"

"Soţia mea. Era strălucitor. Lucios. Ca o monedă de aramă lăsată în soare. Eram căsătoriţi de trei luni când un curajos huron i-a tăiat- o din cap. Mi s-a spus mai târziu că” — aici trebuie să-şi drese glasul — „că a fost vândut unui francez cu treizeci de franci. Mergeau pentru numărătoare, vezi. Dovada unui inamic englez mort.”

Aceasta este partea despre care nu mai vorbeşte nimeni. Cel puţin nu în companie civilizată. Când un război se termină, nu mai discutaţi despre costuri. Realitatea. Solul îmbibat de sânge sau semnele mormintelor sau daunele colaterale. Modul în care ne ucidem duşmanii pentru a revendica victoria. Istoria este scrisă de oamenii care trăiesc. Nu cei care mor. Dar eu însumi am auzit aceste poveşti. Ştiu că nu este atât de uşor, deoarece francezii erau răi şi englezii erau buni. *Ha!* Englezii? Nu. Nu mă vei auzi niciodată să le apăr metodele. Oamenii mei au venit de pe acele ţărmuri pentru că nu mai aveau opţiuni.

„Nici englezii nu erau nevinovaţi de asta”, spun eu.

"Nu. Nu erau. Spre rusinea lor. Dar pentru ei, luarea şi vânzarea unui scalp uman era *opţională.* Cu toate acestea, această opţiune l-a făcut pe Joseph North un om foarte bogat. Până când războiul a fost declarat oficial în 1756, un scalp de bărbat indian valorează o sută treizeci de lire pentru englezi. O femelă, mai puţin. Mereu valorează mai puţin, femeile.” Nu pot spune dacă ultima

parte este o scuză sau o observaţie. „Au luat cincizeci de lire sterline. Şi cum crezi că a construit Joseph North acea casă elegantă de pe deal? Cum crezi că acordă împrumuturi ca bomboane? întreabă Coleman şi mă priveşte mort în ochi. „După cum am spus. Şi-a pierdut sufletul.”

TAVERNA LUI POLLARD
VINERI, 26 MARTIE

Cyrus stă în faţa mesei şi îi înfruntă pe toţi cei trei judecători. Încă o dată, Curtea de Pledoarie Comună a venit la Hallowell, sub preşedinţia onorabilului Obadiah Wood, James Parker şi John Hubbard. Deoarece judecătorul North nu a fost văzut de nimeni din Hook de la sfârşitul lunii ianuarie, a fost eliminat automat din această audiere.

Seth Parker stă lângă Cyrus gata să ajute în această chestiune legală. Ne-a asigurat că instanţa nu are temeiuri legale pentru a-l ţine în închisoare pe fiul nostru, dar am un sentiment prost despre aceste proceduri. Cazul lui Cyrus este singurul pe dosar astăzi. A sosit proaspăt bărbierit şi în cel mai bun mod de duminică. Azi seamănă mai mult ca niciodată cu tatăl său. Un bărbat în floare. Dar are un aer obraznic despre el, care mă lasă să mă frământ pe scaunul meu. Cyrus pare că trage la luptă.

„Cum pledezi?” îl întreabă Obadiah Wood pe Cyrus. „În acuzaţia de crimă împotriva unuia dintre Joshua Burgess în noiembrie anul trecut?”

Există un teanc de hârtii pe masă lângă el şi se aplecă peste grămadă, cu pană în mână, pentru a-şi scrie răspunsul.

Nevinovat.

Încă o dată, jumătate din oraş este aici. Taverna este plină. Berea şi cidrul curg liber, dar camera este tăcută. Acuzaţia împotriva lui – deşi invalidă – este una pe care majoritatea oamenilor de aici ar considera drept justă. Nimeni nu şopteşte astăzi.

Judecătorul Parker se aplecă peste masă. „După cum aţi auzit, sunt şapte bărbaţi aici care mărturisesc faptul că aţi intrat într-o altercaţie fizică cu defunctul în

noaptea de douăzeci şi cinci noiembrie. Negi că ai făcut asta?”

Nu.

Parker notează acest lucru în registrul său. „Care a fost cauza altercaţiei tale?”

Cyrus îşi face timp pentru a-şi scrie răspunsul. După o clipă, îi arată hârtia lui Seth — care dă din cap — dar înainte de a-l putea înmâna judecătorului, Parker o întrerupe. „Pentru a menţine aceste proceduri rapide, îi vom permite avocatului dumneavoastră să citească răspunsurile dumneavoastră, domnule Ballard.”

Cyrus îi dă hârtia lui Seth, care îi citeşte cu voce tare răspunsul. „Joshua Burgess şi-a pus mâinile pe sora mea. I-am apărat onoarea.”

Şi acest lucru a fost verificat de judecători mai devreme în şedinţă, când şapte martori diferiţi s-au prezentat pentru a descrie evenimentele de la Frolic din noiembrie. Dar vor să audă de la Hannah direct, aşa că ea merge să stea lângă fratele ei.

„Vă rog să vă spuneţi numele pentru instanţă”, spune judecătorul Parker.

„Hannah Ballard”.

— Şi ce s-a întâmplat în noaptea cu pricina?

Îl văd pe Moise stând lângă şemineu lângă Barnabas Lambard. Are braţele încrucişate şi se încruntă la vederea interogatoriului ei. Nu-i place ca ea să fie expusă în acest fel şi nu pot spune că îl învinovăţesc. Băiatul este îndrăgostit şi protector, dar Hannah a insistat să-şi apere fratele. La fel şi Dolly care, la rândul ei, stă cu spatele înţepenit şi bărbia ridicată, făcând tot ce poate pentru a-l ignora pe Barnabas.

„Joshua Burgess mi-a cerut să dansez toată seara şi l-am refuzat”, spune Hannah. „Totuşi, nu am fost doar eu,

a mers prin cameră de mai multe ori, dar nu şi-a găsit niciodată un partener. Dar eu am fost ultimul care i-a spus că nu. Aşa că s-a supărat. M-a prins de braţ şi m-a târât pe ringul de dans. A lăsat vânătăi."

Moise nu era conştient de vânătăi, cred, şi face un pas înainte, cu pumnii strânşi. Calm, dezinvolt, Barnabas îşi pune o mână pe umăr şi îl trage înapoi. Îi şopteşte ceva la ureche.

Au devenit prieteni, cred. Şi mă bucur să văd.

— Atunci a venit fratele tău în apărarea ta? întreabă judecătorul Wood.

"Da. Nu a durat mult. Cinci sau zece secunde, poate. Şi lupta nu a durat mult mai mult decât atât. Apoi Cyrus şi alţi doi bărbaţi l-au aruncat pe Burgess în zăpadă.

Wood bate masa cu un deget. „Cine erau alţi bărbaţi?"

„Sam Dawin şi fratele meu Jonathan."

„Sunt astăzi în sala de judecată?"

Sunt. Şi ei confirmă repede mărturia lui Hannah. Jonathan pare nesigur, iar Sam neliniştit, dar judecătorii nu-i mai pun la îndoială. Familia Ballard a ocupat o masă întreagă şi două bănci la tavernă. Seth şi Sam ni s-au alăturat şi ei şi îmi place să cred că priveliştea este un bastion pentru Cyrus.

„Cyrus nu a avut nimic de-a face cu moartea lui Burgess", spune Hannah. „A stat înăuntru tot restul nopţii, apoi ne-a luat pe mine şi pe sora mea acasă."

Este rândul judecătorului Hubbard să vorbească. — Şi ce rămâne cu celălalt frate al tău?

Din nou, Jonathan se ridică. „După dans, am plecat cu Sam. Aveam de livrat o comandă de cherestea. A fost noaptea în care râul a îngheţat. Am fost închişi în Bumberhook Point."

— Acolo a fost descoperit cadavrul lui Joshua Burgess?

„Da, domnule, noi am fost cei care l-am găsit."

Hubbard se uită la colegii săi, apoi direct la mine. — Doamna Ballard?

stau. "Da."

„Ai mărturisit anterior că copiii tăi s-au întors acasă de la dans cu puţin timp înainte să fii chemat să naştezi un copil?”

"Da. Aproximativ o oră şi ceva.”

— Şi eşti sigur că Cyrus a rămas în pat după ce ai plecat?

Această discuţie în cerc este obositoare şi este nevoie de mai mult efort decât mi-aş dori să-mi ţin vocea frustrarea. „Nu am niciun motiv să cred că nu a făcut-o.”

„Şi când restul familiei tale s-a trezit mai târziu în acea dimineaţă, era el printre ei?”

Tânărul Efraim. Dumnezeu să binecuvânteze inima lui de leu. Procesele au fost prea mult pentru el. Îi este frică pentru fratele său mai mare şi este suficient de deştept pentru a şti că judecătorii caută ceva – orice, într-adevăr – care să le dea motive să treacă la un proces. Se ridică în picioare şi spune, cu o voce care sparge la primul cuvânt: „Pot să răspund la asta!”

La început se aude un hohot de râs în spatele nostru, iar obrajii lui ard. Dar îşi înţepeneşte spatele şi îşi scoate bărbia.

„Tânăr? Numele dumneavoastră?" întreabă Wood.

„Ephraim Ballard. Ss-secunda, se bâlbâie el.

Există un zâmbet în colţul gurii lui Wood. Doar o sclipire de bunătate. „Continuă te rog. Poţi să verifici că Cyrus era acasă când sa trezit gospodăria?

"Da! Împărţim o cameră. Şi era chiar acolo în pat când ne-am trezit la cinci. Sam Dawin a căzut prin gheaţă şi a provocat o mare zarvă când a fost adus la noi. La început am crezut cu toţii că e mort.”

Acest lucru pare să fie suficient pentru Wood şi Parker. Amandoi se lasa pe spate în scaune. Da din cap.

Pune-le jos penele. Dar Hubbard – s-ar părea – se simte încăpăţânat astăzi şi nu este atât de uşor fermecat de fiul meu cel mic.

— Şi cum rămâne cu cele trei ore între ele? întreabă el. „Poţi să verifici că fratele tău a fost acasă? Trei ore sunt timp suficient pentru a te strecura şi a termina treaba pe care a început-o cu Burgess.

„Eram adormit”, spune tânărul Ephraim, ca şi cum ar fi cel mai evident răspuns din lume. „Şi la fel a fost şi *Cyrus. ’’*

În tot acest timp, Seth a urmărit procedurile. Şi-a luat notiţe de la el într-o mâzgălire pe care nu le pot citi, dar acum pliază hârtia în jumătate, se ridică şi se apropie de masa judecătorului. — Dacă îmi permiteţi să vorbesc, onoratări?

Este dreptul lui ca avocat al lui Cyrus şi ei îi permit.

„Îmi propun ca aceste acuzaţii să fie renunţate imediat. Nu s-a realizat nimic în timpul acestei audieri, în afară de discuţii între orele două şi cinci dimineaţa. S-a stabilit că Cyrus Ballard nu l-a urmărit pe domnul Burgess în acea noapte. S-a stabilit că şi-a escortat surorile acasă, a dormit şi a fost acolo, în propriul său pat, când Sam Dawin a fost adus în casă. Niciun martor nu a venit să spună altfel. Nici instanţa nu a produs nici măcar o fărâmă de probă care să-l lege de crimă. Fiecare judecător din acest banc a susţinut cel puţin o dată că acuzaţiile în cazul Foster nu au putut fi aduse, deoarece nu a existat niciun martor la crima reală. Totuşi, aici, în cazul *crimei,* acelaşi standard nu este respectat? Nu. Această audiere nu este doar o utilizare greşită a sistemului judiciar, ci o pierdere colosală de timp. Instanţa nu are niciun motiv să treacă dincolo de acest punct.”

Undeva, în spatele tavernei, se aude aplauze împrăştiate, iar judecătorii se retrag în magazie pentru a

delibera.

Vineri, 26 martie. — Înnorat şi frig. Curtea Common Pleas sa întrunit la Hook pentru a analiza acuzaţiile aduse împotriva lui Cyrus în problema căpitanului Burgess. Au fost de acord ca Cyrus să fie eliberat din curtea închisorii, dar acuzaţiile rămân pe rol.

JUDEŢIA POWNALBORO
MIERCURI, 31 MARTIE

„Hai să mergem”, spune Efraim. "Mi-e foame."

Camera noastra inchiriata este în coltul etajului doi şi beneficiază de trei ferestre. Două orientate spre est şi una spre nord. Există un pat, birou şi lavoar. Este rezervat, dar curat. Soarele a făcut o apariţie rară în această dimineaţă şi mă aplec în lumina blândă şi caldă care curge prin ferestre. Probabil că nu va dura mult, totuşi. Sunt nori la orizont.

Îl urmăresc pe Ephraim pe uşă şi cobor scările în taverna unde ceilalţi oaspeţi s-au adunat deja.

La fel ca multe clădiri publice din colonii, taverna Pownalboro are mai multe scopuri. Este o clădire cu trei etaje din tablă albă, cu un plus lung ataşat pe o parte. Primul etaj este o tavernă, al doilea cuprinde şase camere de închiriat, iar al treilea este locuinţă pentru familia lui Samuel Goodwin: Kennebec Proprietar, căpitan al gărzii de la Fort Shirley şi proprietar al acestui bun stabiliment. Suplimentul, construit în urmă cu treizeci de ani, cuprinde o mică închisoare şi un tribunal.

Patru dintre celelalte camere au fost închiriate de judecătorii care se află la Curtea Supremă de Justiţie. Ei au călătorit din Boston pentru procesul lui Joseph North. Dar, spre deosebire de North şi colegii săi din Vassal-boro, toţi sunt avocaţi de meserie. Toţi au cabinete private în oraş. Sunt oameni bogati şi distincti. Dar — să-i aud mormăind în timp ce îşi umplu farfuriile la micul dejun — niciunul dintre ei nu este încântat să fie aici.

De obicei, arbitrii fac călătoria doar de două ori pe an: o dată în decembrie şi o dată în iulie. Dar gravitatea cazului Foster a forţat o şedinţă specială a instanţei. Totuşi, la complicaţie se adaugă Kennebec-ul însuşi. De obicei, navighează de la Boston la Bath, apoi râu până la

Pownalboro, dar au reuşit să ajungă până la Bath abia ieri, apoi au fost nevoiţi să închirieze o trăsură pentru restul călătoriei. Râul îngheţat modifică fiecare faţetă a vieţii pentru cei care trăiesc de-a lungul lui, totuşi judecătorii consideră inconvenientul ca pe o dezamăgire personală.

„Acesta este Robert Treat Paine”, îmi şopteşte Ephraim în timp ce alegem o masă în zona de luat masa.

Am grijă să nu mă uit. Omul este o legendă în colonii. Unul dintre cei cincizeci şi şase de bărbaţi care au semnat Declaraţia de Independenţă, Paine este avocat, politician, judecător, precum şi membru fondator al Societăţii de Abolire din Pennsylvania. A muncit cea mai mare parte a vieţii sale pentru a scoate în afara legii sclavia în ceea ce sunt acum aceste state unite şi, deşi mulţi cred că este o misiune prostească, sper că cauza va prevala.

„Este corect?” întreb eu. „Va asculta faptele cazului?”

Efraim dă din cap. „Mi se spune că busola lui morală îndreaptă direct spre nord”.

„Şi ceilalţi?”

„Cel cu părul întunecat, acolo în stânga, este Nathan Cushing.” Ephraim îşi înclină uşor bărbia pentru a indica judecătorul. „El a fost numit în bancă de John Hancock în ianuarie. Fratele său, William, este unul dintre cei cinci judecători de la Curtea Supremă a Statelor Unite.”

— Atunci nu este străin de lege?

"Într-adevăr. Este o moştenire de familie. Cel de lângă el este Increase Sumner. Un jurist cât se poate de solid. E pe teren de opt ani. De asemenea, numit de Hancock.”

„Şi ultimul?”

„Francis Dana. Un delegat la Congresul Continental. A semnat Statutul Confederaţiei. Nu cunosc un om care să nu-l respecte.”

— Toţi oameni de la Harvard?

"Da."

suspin. „Trebuie să recunosc că m-am săturat de oamenii de la Harvard chiar acum. În ultimul timp, nu mi-au cauzat decât necazuri.”

„Ei bine, nu cred că Rebecca Foster ar putea cere un set mai bun de jurişti. Nu se aseamănă cu bărbaţii care au auzit cazul până acum. Dacă are vreo şansă de dreptate, va fi aici.”

Mă mut pe scaun, apoi mă uit la Ephraim cu o expresie de îngrijorare demascată. — I-ai văzut încă pe Foster?

"Nu." Privirea pe care mi-o aruncă este la fel de precaută. „Nu stau aici. Sau cel puţin nu au ajuns încă. Am plătit suplimentar pentru a le rezerva ultima cameră. Dar există o duzină de locuri în Pownalboro în care ar putea fi cazate.

Mă uit la judecători la masa lor de peste sală. Ei par simpli muritori, doar bărbaţi de diferite vârste, la micul dejun. În câteva ore, însă, îşi vor îmbrăca hainele de mătase neagră şi perucile lor pudrate şi se vor transforma în simboluri ale puterii şi autorităţii. Acei patru bărbaţi vor stabili dacă dreptatea este disponibilă pentru toţi sau doar pentru câţiva aleşi.

Băile sunt un lux. Au trecut câţiva ani de când m-am bucurat de o înmuiere lungă într-o cadă de cupru adevărată, dar acum o fac în timp ce aşteptăm să înceapă procesul. Voi plăti în plus pentru privilegiu, din moment ce copiii căpitanului Goodwin au trebuit să tragă la etaj o duzină de găleţi cu apă caldă pentru a o umple. Nu-mi pasă. Merită fiecare şiling să stai aici şi să te înmoaie timp de o oră. Am săpun, prosoape curate şi o cameră liniştită în care îmi pot rezolva gândurile.

Stau în apă până îmi tund degetele, până când apa trece de la fierbinte la caldă, de la caldă la rece. Stau aici, cu părul ud picurând peste marginea curbată a căzii, ascultând agitaţia unei gospodării pe care nu trebuie să o gestionez astăzi. Conducerea acestei taverne este o treabă de familie — la fel ca şi pentru Pollards — şi ascult paşii şi conversaţiile în surdină. Trăştinirea uşilor şi zgomotul constant al copiilor care alergau în sus şi în jos pe scări. Râsul lor şi cearta fericită. Sub mine, deasupra mea, sunetele vieţii, ale unei familii mari, sunt peste tot.

Este doar răgazul de care nervii mei au nevoie. Pe măsură ce umbrele se schimbă şi apa devine neplăcută de rece, în cele din urmă mă împing afară din cadă şi păşesc pe covoraş. Mă prosop, apoi mă îmbrac în rochia verde de mătase pe care am plătit-o pe doamna Densmore să-mi facă. Se potriveşte perfect şi are senzaţia strălucitoare şi rigidă a unei rochii care nu a fost niciodată purtată.

Efraim mă aşteaptă în cameră când mă întorc şi îmi dau seama că şi el se întăreşte pentru după-amiază. Faţa lui este spre fereastră — urmăreşte norii de culoarea oţelului care se învârtesc înăuntru — şi nu se întoarce când trec pe uşă.

„Vor asculta patru cazuri”, spune Efraim. — Tocmai am primit un mesaj de la funcţionarul de la parter. Nordul va fi ultimul.”

— Credeam că al lui era singurul de pe dosar?

"Era. Până săptămâna trecută. Există alte trei cazuri de...” face o pauză, consideră că alegerea sa de cuvânt, „... natură *carnală* care au fost ridicate de la instanţele inferioare. Ei au crezut că este mai bine să omoare patru păsări dintr-o singură piatră – aşa cum spune – decât să aştepte până în iulie. Poate că speră să iasă cu totul din

acea călătorie.”

Efraim se întoarce în cele din urmă. Se uită la mine. Fluieră lung şi jos.

"Ce?"

„Aceasta este o rochie nouă.”

„Este.”

El traversează camera. Trece un deget chiar sub guler. „Arăţi minunat în verde.”

Studiez un loc de pe peretele din spatele lui. „M-am gândit că ar trebui... că contează. Astăzi. Că nu arăt ca o femeie de la ţară care încearcă să mă facă importantă.” Mă chinui să explic. „Aceştia sunt bărbaţi respectaţi. Şi ei decid soarta prietenului meu. am vrut...”

Efraim mă trage aproape, aşa cum face de fiecare dată când lacrimile mă iau ostatic. Nu sunt o femeie plângoasă. Dar astăzi *contează* . Şi am parcurs o distanţă lungă pentru a lăsa în sfârşit acest caz în urmă.

„Arăţi *minunat",* spune el din nou, vocea lui o şoaptă caldă mi se învârte la ureche. „Acum să mergem să-i găsim pe Foster.”

„Curtea Supremă de Justiţie este chemată la ordine”, anunţă grefierul într-o sală plină. „Vă rugăm să reprezentaţi onorabilii judecători Robert Treat Paine, Nathan Cushing, Increase Sumner şi Francis Dana.”

Şase duzini de bărbaţi şi femei stau în picioare când cei patru judecători intră în tribunal. Nu seamănă deloc cu bărbaţii de la micul dejun azi dimineaţă. Fiecare poartă halatul şi peruca lui. Doi au purtat ochelari. Toate par distinse şi severe. Nu există zâmbete, nici semne de recunoaştere între un vecin şi altul. Doar solemnitate şi un simţ aproape tangibil al scopului. În ciuda tuturor anilor în care am depus mărturie, nu am fost niciodată într-o sală de judecată atât de serioasă ca aceasta.

Ephraim a insistat să stăm în faţă de data aceasta, cât mai aproape de bancă, deşi cazul lui North va fi ultimul apelat. Ephraim a confirmat că North se află în Pownalboro, după ce a făcut prima sa apariţie de la dispariţia din Hallowell.

— Îi vezi pe Foster? întreb eu. Treizeci de minute de întrebări în sus şi în jos pe strada principală din Pownalboro nu i-au dat prietenilor noştri şi un nod greu de îngrijorare a început să crească în adâncul stomacului meu.

Ephraim îşi întinde gâtul dintr-o parte în alta, căutându-i pe Isaac şi pe Rebecca, apoi clătină din cap. "Nu încă. Nu îi învinovăţesc pentru că nu vor să treacă peste mizeria altora, precum şi pe a lor."

— Dar Seth?

„În fundul camerei. Păstrând tăcerea şi ferit de vedere până când este chemat cazul Foster.

„Bine", spun eu, apoi mă întorc să mă uit la el. „Este un semn bun."

Ca de obicei, Seth pare nedescris în pantalonii şi haina lui de lână, plictisitor, dar nu ponosit. S-a bărbierit şi tuns părul pentru această ocazie şi văd că toti nasturii de la vestă au fost lustruiti. Încerc să-i prind privirea, dar se uită la ceva pe fereastră.

Judecătorul Nathan Cushing se ridică. „După cum s-a afirmat şi apoi codificat în legile acestei colonii, la 17 decembrie 1623, toate actele criminale, precum şi chestiunile de încălcare şi datorii, vor fi judecate prin verdictul a doisprezece oameni cinstiţi, împuşcaţi de autoritatea acestui tribunal, să formeze un juriu pe baza jurământului lor", spune el în cameră. „Uită-te în stânga ta pentru a vedea oamenii adunaţi astăzi în acest scop."

Bărbaţii stau, cu faţa de piatră, în două rânduri de şase. Au vârste cuprinse între douăzeci şi optzeci. Unii cu

barbă, alţii bărbieriti. Sunt bărbaţi locali. Fermierii. Comercianţi. Marinarii. Fierari şi dulgheri. Din câte cunoştinţe instanţei, aceştia nu au nicio relaţie cu niciunul dintre inculpaţi.

Cushing îşi ridică copia dosarului. „Prima noastră cauză este un recurs, a lui Hannah Barker, care a fost condamnată de Curtea de Sesiuni Generale din Lincoln County pentru că a calomniat o Polly Noble, domnişoara Noble fiind fiica unui judecător de pace din tribunalul menţionat. Toate părţile implicate în aceste proceduri să se prezinte, vă rog.”

Patru femei şi un bărbat se apropie de masa lungă unde stau judecătorii.

„Cum implorați, domnişoară Barker?” întreabă Cushing.

Hannah Barker este atât de slabă încât nu ar lăsa urme dacă ar merge pe un drum plin de noroi. Nici nu este drăguţă, cu faţa înţepată şi cicatrice de la bărbie până la linia părului. Dar ea stă dreaptă şi nu se clăteşte când vorbeşte. "Nevinovat. Nu am spus nimic decât adevărul.”

Adevărul, sau cel puţin versiunea lui Hannah, ar fi putut fi spus ceva mai politicos, pentru că atunci când Cushing îi întreabă pe cei doi martori ce le-a spus Hannah despre Polly, răspunsurile lor sunt nemiloase.

„ „Dumnezeul Raiului!" Asta a spus ea, Hannah, vreau să spun”, îi spune prima femeie lui Cushing. „ „Ce crezi că s-a întâmplat cu familia lui Noble? Polly s-a dus la Boston şi s-a făcut un nemernic negru. Ea mi-a spus-o exact aşa, vara trecută ieşind de la biserică.” Acest ultim cuvânt este şoptit, ca şi cum adevăratul sacrilegiu ar fi fost locaţia şi nu acuzaţia.

„Şi aveţi copii, domnişoară Noble? Ilegitim sau nu?”

„Nu, domnule.”

— Ai fost vreodată la Boston?

„Cu tatăl meu. Şi poate mărturisi că nu i-am părăsit niciodată vederea.” Cushing se uită la tată, iar el dă din cap. Notele sunt făcute pe dosar, iar Cushing continuă. „Următorul martor”.

O a doua femeie face un pas înainte. Ea seamănă atât de mult cu prima, încât presupun că sunt surori. „Hannah mi-a spus că „Poll a fost cu mai mulţi bărbaţi şi că tatăl ei chiar a prins-o sub tejghea o dată”. ”

Aceste acuzaţii sunt, de asemenea, negate, iar tatăl jură că fiica lui nu a făcut un astfel de comportament. Polly, când îi vine rândul să se adreseze instanţei, plânge şi spune că reputaţia ei a fost „distrusă”. Ea roagă juriul să menţină condamnarea.

Şi o fac. Când Cushing predă cazul juriului, aceştia părăsesc camera pentru a delibera singuri în tavernă, dar au plecat în mai puţin de cincisprezece minute.

Cushing citeşte cu voce tare verdictul. „Noi, juriul, o găsim pe Hannah Barker vinovată de calomnie.” Cushing îşi face nota pe dosar, apoi adaugă: „Această instanţă susţine condamnarea anterioară şi o amendează pe domnişoara Barker cu o sumă de şaptezeci şi cinci de dolari”.

Mai multe plângeri, dar de la Hannah Barker de data aceasta. Este o taxă suficient de mare pentru a distruge financiar domnişoara Barker şi familia ei. Mă uit peste umăr, căutându-i pe Foster. Mă tem că Rebecca va interpreta hotărârea ca însemnând că judecătorii vor da dovadă de parţialitate faţă de North. Pentru o dată, sunt uşurat să nu o văd.

Increase Sumner loveşte de această dată ciocănul pe masă, reaminând instanţa la ordine, apoi se ridică să anunţe următoarea cauză care va fi prezentată.

„Instanţa va audia cauza lui Thomas Meloney, care

este acuzat că a trăit în păcat cu propria sa soră, Johanah, şi că a ucis copilul născut din trupul ei. Vă rog să aduceţi toţi martorii”, spune judecătorul Sumner, apoi îşi ia locul încă o dată.

În loc de Johanah, doi bărbaţi ies în faţă. Unul din spatele camerei şi celălalt printr-o uşă laterală, de la închisoare. Tată şi fiu, dacă am văzut vreodată o pereche. Unul bătrân şi îndoit, celălalt rigid şi sfidător. Niciunul dintre ei nu şi-a dobândit un avocat.

„Nevinovat”, spune Thomas Meloney, întrebat.

Tatăl lui, însă, spune o poveste diferită. „Ei sunt frate şi soră. Şi au locuit împreună într-o singură casă de când Johanah a avut primul ei copil. Trei dintre ei le are acum, dar nu ştiu cine este tatăl copiilor lor.

Nici actul de incest şi nici uciderea unui copil nu pot fi confirmate de către instanţă, deoarece nu există martori care să fi văzut vreunul dintre acestea. Tot ceea ce poate fi confirmat este că fratele şi sora trăiesc sub acelaşi acoperiş şi că Johanah are obiceiul de a aduce pe lume copii nelegitimi. Acest lucru provoacă o oarecare consternare între judecători, deoarece este evident că legea a fost încălcată şi un copil este mort. Dar fără Johanah sau mărturia ei, cazul este trimis juriului doar pentru speculaţii.

Zece minute mai târziu, Sumner citeşte verdictul. „Noi, juriul votăm pentru achitarea lui Thomas Meloney sub acuzaţia de incest şi crimă din cauza lipsei de probe”.

Mă înţepenesc pe scaunul meu şi Efraim îmi întinde mâna. O strânge suficient de tare încât să mă facă să şuier.

„Atenţie”, şopteşte el.

"Ce? Nu am spus nimic.”

„Erai pe cale să faci.”

„Numai că o femeie bârfeşte”, mormăi eu în urechea lui, „şi este amendată suficienţi bani pentru a cumpăra trei cai, dar un bărbat încalcă legile, atât divine, cât şi umane, şi iese din tribunal cu mâinile în buzunare”.

„Ai vrea să-l atârne de un copac fără nicio dovadă? Niciun martor nu a venit să susţină acuzaţia.”

„Şi nici măcar o îngrijorare că oamenii lui Johanah au stat la tribunal fără ea?”

Ephraim îmi strânge din nou mâna, dar de data aceasta mai tare. „Câte griji ai vrea să port astăzi, iubire? Şi cele ale unui străin?”

Este o întrebare corectă, dar nu pot să nu mă simt neliniştită că o tânără este acolo în lume, fără nimeni care să o protejeze de cei mai apropiaţi ei. Singura mea mângâiere este că Sumner pare la fel de deranjat în timp ce face notiţe pe copia sa de pe dosar.

Cel de-al treilea caz în faţa judecătorilor este de mare interes pentru mine şi, încă o dată, caut în sala de judecată semne ale familiei Foster. Încă nimic. Îl taie îngrozitor de aproape.

Judecătorul Francis Dana îi ia rândul să se adreseze în cameră. „Instanţa va audia un recurs din partea lui Nathaniel Whitaker, condamnat de Curtea de Pledoarie Comune a Comitatului Lincoln pentru tentativa de viol a uneia Milly Lambard.”

„Nici o legătură cu Barnaba, sper”, mormăie Efraim.

Sala de judecată ascultă cum Milly Lambard afirmă că, cu patru ani mai devreme, Nathaniel Whitaker a agresat-o pe un câmp din Canaan. El neagă acest lucru categoric. Familia ei depune mărturie că ea le-a povestit despre atacul în dimineaţa în care a avut loc. Familia lui depune mărturie că nu s-ar fi putut întâmpla pentru că el era cu ei, fiind o duminică după-amiază, şi au luat masa împreună după slujbe. Se pun întrebări. Acuzaţii aduse.

Dar până la urmă acest caz ajunge şi la juriu fără o preponderenţă a prob elor. Condamnarea anterioară este anulată, iar Nathaniel Whitaker iese triumfător.

"Unde te duci?" întreabă Efraim. „Privat. Stăm aici de ore întregi.” „Sunt pe cale să înceapă.”

„Mai bine acum decât mai târziu şi pierd şansa de a depune mărturie.”

Îmi croiesc drum prin mulţime – majoritatea oamenilor care stau să se întindă sau să bârfească despre ceea ce au auzit – şi păşesc în aerul încurajator. Pufături fine de zăpadă coboară din norii de oţel care plutesc deasupra Pownalboro şi mă uit la cer. M-am săturat de iarnă. De zăpadă. De gheaţă. De frig. M-am săturat ca lumea să fie ţinută în suspensie între aceste sezoane mercuriale. Dar nu controlez cele patru vânturi, nu pot comanda soarelui să ardă din nou fierbinte. Pot, totuşi, să-mi golesc vezica urinară şi să mă simt puţin mai confortabil.

Linia până la privat este lungă – cel puţin douăzeci de oameni adâncime – şi mă schimb de la un picior la altul. Nevoia umană de alinare este nepoliticoasă şi incomodă, dar într-adevăr, taverna ar trebui să aibă mai multe locuri de cazare pentru astfel de nevoi.

Cinci minute. Zece.

Cincisprezece.

Mă uit peste umăr în timp ce sunetul unui ciocan care loveşte masa rezonează prin aerul rece. Doar încă doi oameni în faţa mea.

În momentul în care închid uşa anexei şi îmi arunc fustele în sus, uşurarea mea este înlocuită de frică şi îmi fac treburile cât mai repede posibil. Până mă întorc la tribunal, jumătate din cameră este în picioare. Oamenii

îşi întinde gâtul. Şoaptă. În aer se aude un bâzâit, ca static. Mă încordează. Mă face să simt ca şi cum o mâncărime îmi şerpuieşte drumul prin corp.

„Ce ţi-a luat atât de mult?” întreabă Ephraim când mă strâng înapoi în faţa camerei.

„ *Ei.* ’’ îi indic pe cei din jurul nostru. „Codul a fost lung.”

„Ei bine, au sunat la Nord”.

„Îl văd.”

Stă pe o parte, cu capul aplecat, şoptind cu un bărbat pe care nu l-am mai văzut până acum.

Efraim îşi pune mâna pe partea mică a spatelui meu. El vrea să mă calmeze, dar gestul are efectul opus. „I-au chemat şi pe Foster. Ei nu sunt aici.”

„Asta nu se poate.”

— Cinci minute, Martha. Nu s-au prezentat. Chiar m-am uitat afară. Ei nu sunt aici. Şi nici Seth nu i-a văzut.”

"Dar-"

Judecătorul Robert Treat Paine face tot posibilul să cheme camera la ordine. El loveşte din nou în ciocan. Încet, camera se instalează. Oamenii îşi iau locurile.

„Acesta este ultimul apel pentru Rebecca Foster”, spune Paine.

Seth se îndreaptă spre partea din faţă a camerei.

„Sunteţi domnul Foster?”

El dă din cap. "Nu. Numele meu este Seth Parker, avocatul care îi reprezintă pe Foster.”

„Clienţii tăi sunt aici astăzi?”

Îşi drese glasul inconfortabil. „Nu ştiu. Dar sunt pregătit să le argumentez cauza indiferent. Şi au prezent şi un martor care a călătorit de la Hallowell pentru a depune mărturie în numele lor.” El arata spre mine.

— Se pare că iei aceste proceduri mult mai în serios decât clienţii tăi, domnule Parker.

„Te rog să te scuzi pe Rebecca, Onorată Tare. Ea este însărcinată în opt luni ca urmare a agresiunii...”

„ Pretinsa *agresiune* ”. Bărbatul care stă lângă North face un pas înainte şi se prezintă. Este înalt şi îngâmfat şi poartă o haină fină şi închisă la culoare. — Henry Knowland, scutier, avocat al apărării. Se apropie de masă şi îi dă lui Paine o carte de vizită pătrată. „Am călătorit aici din Boston cu clientul meu.”

„Ei bine, cel puţin Lidia nu a minţit în legătură cu unde s-a dus”, îi şoptesc lui Ephraim.

Paine dă din cap. „Mulţumesc. După cum spunea domnul Parker...”

Se uită cu privirea la Henry Knowland. „Indiferent de modul în care *definiţi* agresiunea, adevărul rămâne că clienta mea este însărcinată în opt luni. Fără îndoială, de ce nu este prezentă astăzi, Onorată Instanţă. Călătoriile de orice fel în acest moment s-ar dovedi a fi o povară. Cu toate acestea, această împrejurare nu ar trebui să împiedice această instanţă să continue procesul. Sunt pregătit să mă cert în numele ei. Am adus declaraţii, iar martorul ei are şi dovezi.” „Aduceţi depoziţiile înainte”, spune Paine.

Seth dă ambele mărturii înregistrate judecătorului Paine, apoi se întoarce la locul său din partea din faţă a camerei. Citeşte ambele relatări cu voce tare în beneficiul sălii de judecată. Nimeni nu se schimbă sau nu vorbeşte până nu termină.

— Doamna Ballard? întreabă Paine, iar eu mă ridic. „Confirmaţi că acest lucru a fost scris de mâna dumneavoastră şi că toate detaliile sunt adevărate?”

„Da, domnule onorabil.”

— Şi ai adus acest jurnal menţionat în depoziţia ta?

„Am.”

„Te rog să-l aduci înainte.”

Îmi aşez cartea pe masă în faţa judecătorilor şi răsfoiesc paginile menţionate în depoziţia mea.

„Aş dori ca juriul să noteze că totul este în conformitate cu relatarea ei scrisă. Mulţumesc, doamnă Ballard, s-ar putea să vă aşezaţi.

Efraim mă ia de mână, îmi freacă baza degetului mare cu a lui. Mişcarea degetului lui calos pe pielea mea este reconfortantă . Împământare.

„Vom trece la cauza dintre Commonwealth şi Joseph North”, spune judecătorul Paine. El citeşte acuzaţiile cu voce tare în beneficiul instanţei. „Se afirmă că în noaptea de zece august, Joseph North a pătruns în casa lui Isaac Foster şi a încercat să-şi răpească soţia, în ciuda numeroaselor încercări ale ei de a se depune împotriva lui. Ea a afirmat acest lucru la două audieri anterioare din judeţul Kennebec şi a depus acelaşi lucru. Cum pledaţi, colonele North?

Nordul arată distins în această după-amiază. Părul şi barba au fost tunse. Costumul lui este nou. Pantofi lustruiti. El vine să stea în faţa mesei cu avocatul său. „Mă pledez nevinovat, onoratăre”.

„Atunci ce ai de spus despre aceste acuzaţii?”

Henry Knowland preia pentru clientul său. Este o mişcare înţeleaptă, având în vedere modul în care North tinde să argumenteze şi să întrerupă atunci când nu este el însuşi la conducerea unei săli de judecată. „În pofida depoziţiilor, indiferent *de acuzaţii* , nu există martori care să ateste că aceste lucruri s-au întâmplat într-adevăr aşa cum se susţin. Nimeni nu mi-a văzut clientul venind sau plecând la Foster în acea seară. Nimeni nu *a văzut* crime comise asupra persoanei ei în acea seară. Singurul ei martor este o moaşă care a îngrijit-o nouă zile mai târziu, care însăşi crede doamna Foster pe cuvânt despre aceste evenimente. A fost rănită într-un fel? Fără

îndoială! Există vreo dovadă că clientul *meu* este responsabil? Nici unul. Avem doar cuvântul unei femei care nici măcar nu s-a obosit să se prezinte astăzi să depună mărturie în numele ei. Cât de serios poate ea să ia cu adevărat această inventie? Domnilor, imploră el, întorcându-se către juriu şi adresându-se direct lor. „ *Vino.* Fii *rezonabil.* Vei strica viaţa unui om bun, a unui om *respectat* , a unui membru onest al unei comunităţi minunate, a unui om care a slujit această ţară cu onoare în nu unul, ci două războaie? Un colonel! Un judecător! Totul din cauza zvonurilor şi speculaţiilor? Esti mai destept de atat. Şi eşti mult mai onorabil.”

Knowland se întoarce la locul său şi judecătorul Paine îi face semn lui Seth să ia cuvântul. "Dl. Parker, mai ai cuvinte suplimentare pentru tribunal?

Seth se uită în jur în sala de judecată, căutându-i pe Foster pentru ultima oară, iar eu tresar la disperarea din ochii lui. În cele din urmă, respiră adânc şi se întoarce către juriu. „Cum este *onorabil* să ignorăm faptele incontestabile că o femeie a fost violată şi, ca urmare, este acum însărcinată? Nimeni nu neagă asta. Ei doar pun la îndoială cuvântul ei. Contul *ei* . Ei strigă „ *martor!* de parcă asemenea crime ar fi săvârşite vreodată în plină zi. În mijlocul unei străzi. Răul se face întotdeauna în secret. Ştii asta. Rebecca Foster *este* un martor! Iar contul ei nu ar trebui să fie redus pentru că o sarcină târzie – una care i-a fost *forţată* – i-a făcut imposibil să călătorească. Ea a cerut acestei instanţe să facă dreptate. Adevărata întrebare este dacă îi vei refuza acea dreptate. Nu există niciun motiv să ne îndoim de afirmaţiile ei. Cu siguranţă, apărarea nu a oferit niciunul. Adevărul a fost prezentat în mod clar şi trebuie să acţionaţi în conformitate cu el – ca oameni buni, oameni *onorabili* care sunteţi.”

Seth Parker se întoarce la locul său, cu maxilarul încleştat de furie şi nu face contact vizual cu nimeni.

„Instanţa predă această chestiune juriului pentru deliberare.” Robert Treat Paine loveşte masa o dată cu ciocanul, apoi se lasă pe spate în scaun.

Nu părăsim sala de judecată. Majoritatea celor adunaţi aici nu simt totuşi acelaşi sentiment de urgenţă şi se plimbă să-şi întindă picioarele atunci când juriul se retrage pentru a delibera. Arbitrii scapă şi ei pentru a profita la maximum de această pauză.

Primele treizeci de minute nu sunt rele, dar când timpul se târăşte spre o oră, încep să mă încordez. Simţindu-mi starea de spirit, Ephraim mă apucă de mână şi nu mai vorbeşte despre vreme şi despre ce vom planta în primăvară. Seth Parker rămâne şi el, dar dincolo de cameră, adânc în chinurile unui îmbufnat bun şi furios. Au mai rămas doar zece persoane în sala de judecată când se întorc cei doisprezece bărbaţi care hotărăsc cazul Rebeccai. Afară este o luptă nebună când se răspândeşte vestea şi durează încă cinci minute înainte ca toată lumea să-şi ia locul.

Maistrul juriului înmânează buletinul judecătorului Francis Dana. El o desfăşoară. Citeşte cuvintele cu atenţie, nu o dată, ci de două ori. Apoi i-o dă lui Increase Sumner, în stânga lui. Le examinez feţele pentru orice indiciu despre cum a decis juriul. Nimic. Nu există niciun indiciu scris pe feţele lor.

Increase Sumner îi dă hârtia lui Nathan Cushing.

Citeşte şi ochii îi sunt inscrutabili.

Îi dă lucrarea lui Robert Treat Paine.

Încă o dată, bărbatul nu dă nici măcar o privire de emoţie în timp ce preia verdictul juriului. Nu există nici o încruntare. Un oftat. Fără sprâncene ridicate sau

inhalare profundă.

Paine se aplecă peste masă şi îi înmânează lui Sumner foaia de hârtie.

Îşi împinge ochelarii pe puntea nasului. „Noi, juriul”, citeşte el, cu o voce sigură şi clară, „declarăm inculpatul, un colonel Joseph North, achitat de acuzaţia de tentativă de viol, deoarece o priveşte pe o amantă Rebecca Foster”.

Cu douăzeci de ani în urmă

OXFORD, MASSACHUSETTS
7 IULIE 1769

Ciuma a căzut peste casa noastră în cele mai călduroase zile ale verii. Difterie. Acel flagel vechi şi rău. Şi chiar dacă nu facea discriminare între casele din Oxford, am simţit că ne-a tratat familia cu o răutate deosebită. Eu şi Efraim am aşteptat, siguri că ne va consuma şi pe noi doi, dar nu a fost aşa. Poate că acesta a fost miracolul, dar a fost unul amar, pentru că ne-am privit pe fiecare dintre copiii noştri căzând în febră, unul după altul, după altul. Toţi şase şchiopătau şi tuşeau, cu gâtul umflat şi erupţionat atât de tare încât cu greu puteau înghiţi bulionul pe care le-am picurat în gură.

Asta nu a fost cel mai rău. Mucusul gros, cenuşiu, care a acoperit spatele gurii şi gâtul lor a fost suficient pentru a ne îngenunchea. Nu puteau înghiţi. Nu puteam vorbi. Abia putea respira.

„Nu putem face nimic?” a întrebat Efraim, ţinându-l pe Ionatan la piept, cu ambele cămăşi ude de febră.

„Băi reci. Bulion. Lemn dulce şi muşeţel pentru gât, dar asta va calma doar durerea, nu va trata rănile”, i-am spus.

Am făcut tot ce am putut. Am scos găleţi cu apă rece din fântână în fiecare zi. Am înmuiat copiii pe rând în cadă, dar de îndată ce i-am uscat şi îmbrăcat, au revenit febra.

Şi au plâns. Nu strigătele furioase sau frustrate cu care ne obişnuiserăm într-o casă plină de copii, ci scâncetele. Moale şi slab şi neajutorat. Ca nişte pisoi mieunători.

Le-am ţinut pe toate cât de des am putut, dar am avut şase copii şi doar o tură. Şi chiar şi acela era înghesuit de al şaptelea care s-a îngreunat sub coaste. Dar ţinerea lor nu părea decât să le înrăutăţească. Fierbinte. Transpirat.

Neliniştit. Şi totuşi toţi s-au întins spre mine cu braţele moale oricum, s-au uitat la mine cu ochi sticloşi, disperaţi să mă simt mai bine.

Rugăciunile noastre nu au realizat nimic.

„De ce se întâmplă asta?” L-am întrebat pe Efraim în a treia săptămână din iunie, când ne prăbuşim în pat, ferestrele deschise ca să lase să intre o adiere slabă. Am întins paleţi pe podeaua dormitorului nostru pentru a ţine copiii aproape. „Cu ce am greşit?”

M-a tras la pieptul lui şi mi-a prins ceafa cu mâna lui mare şi caloasă. „Plouă peste cei drepţi şi nedrepţi, iubire. Şi nu meritǎm asta mai mult decât prietenii sau vecinii noştri.”

Ne-am văzut copiii slăbind. I-au privit gâturile umflându-se. Am privit caul cenuşiu răspândindu-se peste traheele lor. Am văzut buzele lor devenind albastre şi respiraţia lor devenind superficială. Cyrus era cel pentru care ne-am îngrijorat cel mai mult. Două zile nu s-a mişcat deloc. Băiatul nostru, în vârstă de doar doisprezece ani, a plutit în punctul morţii timp de săptămâni.

Dar Triphene a fost cel care a mers primul. Triphene, fata pe care am numit-o după prima femeie la care am fost la naştere. Cinci. Avea doar *cinci* ani. Într-o noapte, fiica noastră s-a târât în pat cu noi, s-a ascuns între trupurile noastre şi, când ne-am trezit, a dispărut. Rece şi nemişcat, părul ei era o perdea blond pal, aruncată peste braţul meu.

Am trimis-o după Elspeth. Şi deşi nu a putut nici să vadă, nici să ne ajute, a stat alături de noi în timp ce noi făceam pe rând imposibilul. Efrem a săpat groapa, apoi am pus Triphene înăuntru, apoi a umplut-o din nou şi am pus piatra deasupra. Nu i-am putea lăsa pe ceilalţi singuri înăuntru, ca nu cumva unul dintre ei să expire în

absenţa noastră. Nu am putut-o expune pe Elspeth la boala lor. Dar nici noi nu puteam face ceea ce trebuia făcut fără mângâiere sau mărturie. Elspeth a fost amândoi pentru noi. A fost un lucru crud să întreb, dar ea nu s-a clătinat niciodată.

Şi apoi a făcut-o din nou opt zile mai târziu.

La amurg de data asta. Dar Dorothy avea doar doi ani. Era copilul pe care l-am numit după mama mea. Şi am legănat-o în braţe în timp ce plângeam lângă mormântul ei. Se întindea lângă cel al surorii ei, pământul de deasupra încă proaspăt şi întunecat din săptămâna precedentă. Vederea lor era foc între coastele mele. Un gol în sufletul meu.

După trei zile, am chemat-o pe Elspeth a treia oară.

Martha era cea care ar fi trebuit să trăiască.

Marta, a doua noastră fiică, cea pe care Efraim a insistat să fie numită după mine. Avea opt ani şi semăna cu tatăl ei. Părea cea mai puţin bolnavă dintre toţi. Nu a şuierat niciodată, nu părea să-şi piardă niciodată răsuflarea. Gâtul ei nu a fost niciodată acoperit de răni cenuşii râncede. Dar inima ei – *o, Doamne,* inima ei – a crescut din ce în ce mai încet pe măsură ce boala ei progresa. S-a încetinit, apoi s-a liniştit şi apoi următoarea suflare nu a mai venit. Iar greutatea ei în braţele mele, înfăşurată în pânză, era greutatea a o mie de dureri de inimă.

Nu-mi amintesc dacă am ţipat. Sau dacă am plâns. În toată această încercare îngrozitoare, este singurul detaliu pe care nu-l pot chema din adâncul memoriei mele. Nu l-am întrebat niciodată pe Efraim. Nu am inimă.

Eram sigur atunci că boala îi va lua pe toţi. I-ar lua pe ei şi apoi ne-ar lua şi apoi totul s-ar fi terminat. Este posibil să-mi fi dorit chiar să se întâmple asta, deoarece ar fi singurul mod în care am putea fi din nou împreună.

Ca familie. Aşa cum a intenţionat Dumnezeu.

Dar Cyrus s-a mai bine. În dimineaţa după ce am îngropat-o pe Martha, el a sărit din pat ca un viţel nou clătinat, dorind apă şi pâine prăjită. Dar când a venit la mine, cerând să fie hrănit, vocea i-a dispărut. Nu auzisem decât o singură dată vocea aia trosnind cu bărbăţia care se profilează. Dar acum a dispărut. Paralizat de boală. Şi deşi am aşteptat – zile, luni, ani – nu s-a mai întors. Niciodată mai mult decât un cârcănit sau un geamăt blând pe care în curând a devenit prea stânjenit să-l folosească. Viaţa i-a fost cruţată, dar vocea i-a fost furată. Şi odată cu ea, orice şansă de un viitor normal.

Ionatan şi-a revenit a doua zi după Cyrus. Apoi Lucy cea de după aceea. Febra li s-a rupt şi tusea li s-a stins şi plămânii li s-au limpezit. Vocile lor nu au clătinat niciodată. Şi când au întrebat după surorile lor, am avut doar lacrimi pentru un răspuns. Deşi nu crezi niciodată că este posibil, poţi sărbători şi să te întristezi în aceeaşi suflare. Este o urâciune sfântă.

„Vreau să părăsesc locul acesta”, mi-a spus Efraim în timp ce stăteam sub stejarul unde au fost întinse fiicele noastre. „Vreau să mă mut în altă parte, unde este mai mult pământ. Unde putem avea o fermă adevărată, nu doar o grădină. Undeva putem lua de la capăt. Poate construi o moară.”

"Ce?" M-am uitat la el de parcă ar fi vorbit o altă limbă. Nu puteam să-i înţeleg cuvintele. În a treia piatră, în acea dimineaţă, sculptase numele Marthei. Tocmai o pusesem pe mormântul ei cu zece minute mai devreme. Lacrimile erau încă proaspete pe obrajii noştri, inimile încă o rană deschisă. Şi a vrut să- i *abandoneze* ? „Nu”, i-am spus. „Nu ne putem lăsa fetele.”

„Martha”, şopti el, trăgându-mă strâns de el. „Fetele noastre *ne- au părăsit.*

Doar o dată înainte fusesem atât de furios încât l-am pălmuit. Şi, aşa cum a făcut pe acel deal în ziua în care ne-am căsătorit, a prins ambele încheieturi, tresărit de furia mea.

M-am scuturat din strânsoarea lui.

Efraim a arătat spre morminte. „Nu sunt aici. Nu mai."

M-am întors şi l-am lăsat acolo, singur.

RÂUL RUSHING

APRILIE 1790

Este un pumnal pe care îl văd în faţa mea, mânerul spre mâna
mea?
— WILLIAM SHAKESPEARE , *Macbeth*

MORA LUI BALLARD
Sâmbătă, 10 APRILIE

Stau pe potecă, la cincizeci de metri de moară, şi îl privesc pe Isaac Foster plecând. Zece zile. Atât i-a luat să se întoarcă în sfârşit la Hook şi să explice absenţa lor la proces. A venit astăzi fără Rebecca, a vorbit doar cu Ephraim şi nici atunci, n-a stat în total cincisprezece minute.

Merg restul drumului pe potecă – farfurie de tablă cu cina lui Ephraim echilibrată în mână – în timp ce Isaac urmăreşte drumul în copaci, apoi dispare printre umbre. Zilele sunt mai lungi acum, iar cerul mai luminos pe măsură ce iarna îşi slăbeşte strânsoarea nemiloasă. Nu a nins de o săptămână, iar aerul nu-mi mai arde plămânii. Râul este încă îngheţat, totuşi, dar a început să crape şi să popote ocazional, sugerând că nu va mai dura mult până la dezgheţ. În interiorul morii, Efraim stă la masa lui de lucru, scoţând cu furie scoarţa dintr-un stâlp subţire cu lama sa de tracţiune. Este un lucru cu două mânere, drept ca o săgeată şi lung de două picioare, cu o margine suficient de ascuţită pentru a tăia osul. Ştie ce face şi este atent, dar totuşi, tresar la vederea acelui metal sclipitor care se îndreaptă spre trunchiul lui. Poartă un şorţ lung de piele peste cămaşă şi pantaloni, dar o mişcare greşită şi va avea nevoie de cusături. Sau mai rău.

„Unde au fost Foster?” intreb eu, avand grija sa nu-l tresari.

„În Vassalboro. Isaac a făcut recurs la Obadiah Wood.” Ephraim ridică privirea, apoi îşi şterge un firicel de sudoare de pe frunte. „Au negociat un acord.”

"De?"

„O sută de dolari. Este doar jumătate din ceea ce i se datorează lui Isaac, jumătate din ceea ce i s-a promis în

contractul său cu Hallowell. Dar va fi plătit la sfârşitul lunii şi este suficient pentru a-i stabili în altă parte.”

— Şi a spus ceva despre achitarea lui North?

„Numai că a crezut cu adevărat că vor primi un verdict de vinovăţie. Nu înţelege cum un juriu format din „doisprezece bărbaţi cinstiţi” nu a putut vedea adevărul despre ceea ce sa întâmplat cu soţia lui.”

„Nu au putut-o vedea deloc! Rebecca nu s-a obosit să se prezinte la proces.” Vocea mea este mai tare decât intenţionez, iar Percy se trezeşte în căpriorii mansardei. Pasărea aia are curajul să mă zguduie.

„Isaac a spus că a refuzat să meargă. A spus că nu a avut inima să stea în faţa unui alt grup de bărbaţi şi să le dea detalii despre ruşinea ei.

„Nu este ruşinea *ei* .”

"Ştiu. Şi Isaac la fel. Dar ce trebuia să facă? Trăiţi-o la Pownalboro şi forţaţi-o să intre în sala de judecată? Să o ameninţe fizic ca să depună mărturie? Nu este un om crud. În plus, Seth avea mărturia ei scrisă. Ai fost acolo ca martor. Isaac a crezut că ar fi de ajuns. Şi nu o pot învinovăţi pe Rebecca pentru că nu vrea să treacă prin asta din nou.”

Am pus cina lui Efraim pe masa de lucru şi m-am lăsat pe scaun. „Ea mi-a spus că asta se va întâmpla. Că chiar dacă instanţa îl va găsi pe North vinovat, ar fi doar pentru *tentativă* de infracţiune, nu pentru *comiterea* uneia. Şi care este cea mai urâtă pedeapsă pe care ar fi primit-o? O *amendă* ?”

Pe stâlp a rămas doar o mică porţiune de scoarţă şi mă uit la soţul meu care o dezlipeşte metodic. Lama scoate un sunet şuier în timp ce dezvăluie lemnul palid de dedesubt. Îl privesc o clipă, gândindu-mă.

„Juriul i-a achitat pe fiecare bărbat judecat de viol în ziua aceea”, spun după o clipă. „Dar au amendat o femeie

în sărăcie pentru că a răspândit minciuni despre fiica unui judecător .

Stâlpul este gol acum şi Efraim îşi lasă jos lama. Scoate şorţul de piele. „Cred că ar fi fost diferit cu Rebecca. Este însărcinată. Este mai greu de ignorat pentru un juriu.”

„Dacă ar fi avut ocazia să o vadă, *ascultă* -o”, spun eu.

„Sunt sigur că asta şi-a dat seama North în ianuarie când şi-a depus mărturia. Se aştepta ca ei să depună acuzaţii de viol împotriva lui în acea zi. Ştia că un juriu o va crede pe Rebecca, aşa că a fugit la Boston şi a angajat un avocat de lux.

„Şi a scăpat făcându-şi timpul în curtea închisorii”, adaug eu.

„Dar nu şi-a ratat şansa de a se răzbuna când l-a adus pe fiul nostru pentru acuzaţii de crimă.”

— Crezi că North a fost în spatele arestării lui?

Efraim dă din cap. „Da. În timpul anchetei, judecătorul Parker a subliniat că moartea lui Burgess a fost foarte convenabilă pentru North. Cred că a stat în sala de judecată crezând că va fi acuzat de viol şi suspectând că vor urma acuzaţiile de crimă. Aşa că a şurubat. Şi apoi a găsit o modalitate de a-l pune în sarcina lui Cyrus. Îmi propun să demonstrez şi eu.”

"Cum?"

— O să-l pun pe Paul să întrebe despre acest avocat, Henry Knowland, cât sunt în Boston.

Paul. Întotdeauna spune asta atât de dezinvolt, de parcă omul despre care vorbeşte nu ar fi Paul *Revere.* Da, un vechi prieten, dar şi un erou naţional. Vasul de cerneală argintiu pe care mi l-a dăruit este doar o mică parte din favoarea pe care o datorează soţului meu. Dacă cineva îl poate ajuta pe Ephraim să ajungă la fundul a ceea ce North plănuia cu avocatul său din Boston pentru

acele două luni, acesta este Paul.

„Mâncă-ţi cina”, îi spun. „Se face frig.”

Efraim merge la farfurie şi dă din cap în semn de aprobare. Înjunghie un cartof cu furculiţa şi îl bagă în gură.

„Când pleci?” întreb eu.

„Primul lucru dimineaţa.”

„Şi cât timp vei fi plecat?”

„Zece zile. Poate două săptămâni, în funcţie de cât de dificil este să obţii informaţii despre Knowland şi să-mi depun cazul în faţa proprietarilor Kennebec.

În săptămâna de la procesul lui North, Ephraim a strâns mărturii scrise de la prieteni şi vecini care vor jura că locuim pe această proprietate de când am preluat contractul de închiriere. El va duce toate acestea – împreună cu scrisorile pe care le-am găsit în geanta lui Burgess – la Boston. Dar înseamnă că pleacă din nou şi, deşi chestiunea trebuie soluţionată — şi repede — nu-mi place ideea ca el să dispară.

Percy ne urmăreşte din stingerea lui din pod, cu capul său nobil rotindu-se într-un loc şi în altul. Dacă nu aş şti mai bine, aş crede că el vorbeşte uneori cu Efraim. În felul lui. Din când în când, îi aud scârţâitul şi ţipetele din casă dacă aerul este liniştit. Uneori cred că îl aud pe Efraim răspunzând.

„Gheaţa se mişcă în râu , spun eu, „şi nici o clipă prea devreme. Am terminat iarna asta.”

Se uită la mine precaut. „Poate că nu sa terminat încă cu noi.”

„Şi ce vrei să spui cu asta?”

„Roata de apă. Nu s-a clintit. Veţi şti că iarna a trecut definitiv când se va întoarce din nou şi îşi va aduce muzica înapoi.”

Percy bate din aripi ca şi cum ar fi de acord.

Mă uit la pasăre. „A mai luat un pui ieri.” Ephraim strambă o sprânceană. „Tu eşti cel care i-a dat gust pentru lucrurile. La ce te aşteptai?”

„Mă aştept să fie un gentleman în privinţa asta şi să ia doar ceea ce i se oferă.”

— Percy nu este un gentleman, Martha. Este o fiară sălbatică. Nul confunda cu nimic altceva.”

„O fiară poate, dar una îmblânzită.”

Efraim îşi studiază pasărea cu o atenţie liniştită. „Nu există aşa ceva.”

„Ei bine, vorbind despre lucruri sălbatice” — îmi netezesc o ridă de pe fusta — „Jonathan trebuia să pună plasă peste curtea de pui săptămâna trecută, astfel încât Percy să nu poată intra. Încă nu a făcut-o.

„Sunt o mulţime de lucruri pe care Jonathan ar trebui să le facă şi nu le face. Şi multe lucruri pe care le face, dar nu ar trebui.”

„Atunci, cel mai bine ai avea de-a face şi cu el când ai ocazia. Şi mănâncă găina din farfurie înainte să-ţi fure şi pasărea. Nu i-am adus-o.”

Ephraim îşi asumă cina în timp ce eu triez conţinutul rucsacului şi al coşului lui pentru a mă asigura că are tot ce-i trebuie pentru călătoria la Boston. Totul pare să fie în ordine.

Odată ce a terminat cina, Efraim are încă o privire flămândă în ochi şi, după ce a pus farfuria jos, mă ţine de perete. „Ce te vei face fără mine?” întreabă el, alunecându-şi mâinile în jurul taliei mele.

„Nu îmi lipsesc lucrurile care să mă ţină ocupat.”

"Oh?"

„Sunt multe de făcut în camera mea de lucru. Siropuri. Salves.”

Mâinile acelea coboară mai jos, explorând partea mică

a spatelui meu. soldurile mele. fundul meu.

„Inul de tors. Bumbac de pieptănat”, îi spun.

Încet, prea încet după placul meu, de fapt, Ephraim începe să-mi înfăşoare fusta. Îmi sărută partea laterală a gâtului.

„Gătit... curăţenie...”

„Sună teribil de plictisitor.” Degetele lui se ating de pielea moale a coapselor mele.

„Dacă ai gânduri despre o modalitate mai bună de a mă ţine ocupat, mi-ar plăcea să le aud”, spun eu.

„Cred că cuvintele sunt irosite într-un moment ca acesta.” Efraim mă ridică şi mă pune pe masă, ridicându-mi fusta în jurul genunchilor. „Aş prefera să îţi arăt.”

DECUL LUI DAWIN
DUMINICĂ, 18 APRILIE

„Este gemeni?” întreabă May, întinsă pe spate, într-o mişcare albă moale.

Îmi trec degetele peste întinderea largă a burtei ei umflate. Este însărcinată în şase luni, dar arată în opt ani.

„Simt doar un singur cap.” Îmi apăs degetele în partea lui May, chiar deasupra oaselor şoldului ei. „Chiar aici. Şi iată-mi-mi alunec palma în cealaltă parte şi iau o altă movilă mică-- „partea din spate”. În cele din urmă, bat pe baza coastelor lui May. „Şi picioruşe, chiar aici, pe care sunt sigur că le poţi simţi.”

„În mod constant.” Ea râde. „Dar sunt *atât* de mare. Trebuie să fie două?”

"Nu. *Burta* ta este mare. Restul dintre voi sunteţi destul de mici.”

May este mică şi îngustă şi îşi poartă fiecare centimetru din copil în faţă. Cred că asta ar putea sugera un băiat – există ceva adevăr în poveştile bătrânelor soţii – dar nu o menţionez cu voce tare. Am învăţat de mult să nu ridic speranţele unei femei. Dacă vor un lucru, aproape sigur îl vor primi pe celălalt.

„Este doar felul în care porţi”, îi spun. „Costele tale nu s-au răspândit, aşa că vei ieşi drept în loc să ieşi lat.”

„Este rău? Coastele mele?”

"Nu." Îi aduc un zâmbet liniştitor şi continui examinarea, împingând şi împingând. „Doare ceva?”

„Doar spatele meu. Şi doar uneori. Ca atunci când merg. Sau stai. Sau stai.” Un alt râs, acesta neputincios, parcă ar spune: *Ce pot să fac?*

„Rolează-te lângă tine.”

May se ridică cu un mormăit, iar eu îmi trec degetele peste adâncul spatelui ei. "Unde?"

„Mai jos. Mai aproape de mine...”

"Ah." Îi mângâiesc partea de sus a fundului, aşa cum aş putea face cu un copil, iar May chicoteşte.

"Da. Acolo."

„Copilul pune presiune pe spatele tău. Ai putea să-l rogi pe Sam să-l frece puţin noaptea. Dacă nu l-ar deranja."

Îi văd doar profilul, dar o gropiţă rupe acel obraz. „Niciodată nu ia fost nevoie de multă convingere să-mi pună mâinile pe fund."

Sunt încântat că May se simte suficient de confortabil cu mine acum pentru a glumi. Nu există nimic mai important într-o sală de naştere decât încrederea. „Voi avea grijă să-i spun şi eu, înainte de a pleca. Unde este?"

May se împinge în sus pe cot şi îşi suflă o şuviţă de păr din ochi. „Hambarul. Lucrând la jug, cred. Vrea să înceapă dresajul boilor noi la prima dezgheţ."

Mă uit pe fereastră spre peisajul murdar, cenuşiu şi pinii nu mai au îngheţat alb. Hallowell arată fiecare indiciu de trecere de la gheaţă direct la noroi.

„Este optimist", spun eu.

„Este fermier. El trebuie să fie."

O ajut pe May să se ridice din pat şi să se întoarcă în rochie. Împreună coborâm, iar eu o las cu un sirop de vergeau de aur şi urs pentru a ajuta la reducerea umflaturii de la glezne.

„Doar o linguriţă pe zi. Mai mult decât atât şi îţi va fi sete", îi spun. „Ia-l chiar înainte de culcare, ca să poată funcţiona peste noapte. Dar nu fi surprins dacă te trezeşti de mai multe ori pentru a folosi oala de cameră."

May îmi mulţumeşte, apoi mă vede până la uşă şi sunt surprins să realizez că aerul nu este nici frig, nici neprimitor. Îmi trec mantia de călărie peste braţ în loc de umeri.

Brutus este legat la stâlpul de prindere, agitat şi dând

cu piciorul într-o movilă murdară de zăpadă veche.

„Acordă-mi doar o clipă”, îi spun, „apoi mergem acasă”.

Ocolesc o parte a casei şi mă îndrept spre hambar. Îl aud pe Sam înăuntru, lovind ceva şi blestemând destul de înţelept. „Pătic de rahat! Tu stricat, murdar robin-cocoş.” Două lovituri puternice de parcă ar fi scăpat ceva greu, apoi a fost lovit cu piciorul. „Nemernic *murdar.* ’’

Neştiind ce aş putea găsi înăuntru, bat cu degetele în uşa hambarului înainte de a păşi. Am avut dreptate în privinţa loviturii. Jugul boilor stă pe podeaua hambarului, îndoit într-un unghi ciudat, iar Sam îl mai dă o lovitură bună cu cizma. El se ocupă de asta de ceva vreme după înfăţişarea lui. Părul înclinat. Jacheta jos. Mânecile suflecate şi cămaşa umedă de transpiraţie de-a lungul spatelui.

„N-am ştiut niciodată un lucru pe care să-l repare dacă am dat cu piciorul”, spun eu. „Ce e în neregulă cu asta?”

Sam ridică privirea, speriat. Apoi arată spre jug. „Fasciculul este răsucit.”

„Şi blestemul ajută?”

„Da. Mă ajută să mă simt mai bine că sunt suficient de prost încât să o las toată iarna să mă ud şi să mă deformez sub zăpadă.”

Sam ridică apoi din umeri şi ridică bucata grea de lemn de pe pământ pentru a o atârna pe un suport lângă taraba. Antebraţele lui sunt goale, cu vene şi acoperite cu acelaşi păr roşu aspru care stă pe capul lui.

„Lasă-mă să te plătesc , spune el, băgându-şi mâna în buzunar. Când o scoate, are în palmă un amestec de lucruri: un nasture vechi, un cui ruginit, o bucată de sare, o fâşie de dantelă zdrenţuită, un vârf de săgeată, o bucată de sfoară şi o mână de monede. Flotsam şi jetsam

tipic oricărui om care lucrează cu mâinile pe tot parcursul zilei. Începe să numere banii.

„Păstrează-ţi taxa până când copilul se naşte”, îi spun. „Aceste vizite sunt incluse.”

Se uită la palmă şi se încruntă, dar nu se ceartă în timp ce întoarce colecţia de şanse şi capetele în buzunar. Mâinile lui sunt murdare de la serviciu şi, când observă observaţia mea atentă, le trage pe partea din faţă a cămăşii.

„Cum e mai?” întreabă el.

„Foarte însărcinată şi incomodă”, spun eu.

„Totuşi, e bine? Nimic nu este în neregulă?”

„Ea crede că poartă gemeni.”

Expresia de pe chipul lui Sam este una de teroare abjectă. „Ea este?”

„Doar acela, din câte îmi dau seama. Deşi pare a fi destul de mare. La fel ca tatăl său.”

„Este periculos?”

„Nu mai mult de două mici.” eu zambesc. „Dar are nevoie de ceva.”

Sam scoate un oftat lung, uşurat. "Ce?"

„O frecare pe spate. De câte ori pe zi poţi să te descurci. O mare parte din greutate este împotriva coloanei ei inferioare. Şi ea este mică pentru început. Nu există unde să meargă copilul. Aşa că disconfortul ar putea începe să se mişte pe picioarele ei în curând.”

„Pot să fac asta.”

"Bun. Şi sună-mă dacă suferă obişnuit.”

Sam mă conduce până la postul de autostop şi, în timp ce ne luăm la revedere, cineva îmi strigă numele pe un ton al vocii care poate fi descris doar ca furie abjectă.

„Martha Ballard!”

Tremur pentru că cunosc vocea aia. Aşa că închid ochii şi îmi adun minţile pentru că el este unul dintre

ultimii oameni cu care vreau să vorbesc în acest moment anume.

Dar îmi repetă numele, mai supărat de data asta, şi când ridic privirea la Sam Dawin, văd că un nor de furtună i s-a adunat în ochi şi îi sunt pumnii strânşi. Poate că până la urmă s-a îndrăgostit de mine. Sau cel puţin protectoare.

William Pierce stă călare pe cal, uitându-se la mine.

"Dl. Pierce." Dau din cap, cât pot de politicos. „Cum te pot ajuta astăzi?"

„Poţi veni cu mine."

„Nu am obiceiul să iau comenzi."

„Atunci, să fie astăzi prima. Pentru că Sally este pe moarte. Şi e vina ta."

FERMA PIERCE

„Sally nu *moare",* îi spun lui William Pierce. „Este în *travaliu.* Vă rog să spuneţi cum ar fi vina *mea* ?"

În loc să-mi răspundă, se uită la soţia lui, iar ceea ce se întâmplă între ei este un fel de stenografie conjugală cunoscută de fiecare cuplu care este căsătorit de mult timp. Ei pot citi expresiile celuilalt. Ridicarea unei sprâncene. Erupţia unei nări. Dinţi scrâşniţi, bărbie ridicată şi ochi care strălucesc de furie şi frică. Volumele trec între ele înainte ca William să-şi arate degetul spre ea.

„Explică-l tu", ordonă el, apoi se întoarce pe călcâie şi iese din dormitor, trântind uşa la ieşire.

„Vă rog să-mi scuzaţi soţul", spune Bonnie Pierce. Ea este netulburată de izbucnirea lui. „William este genul de om construit pentru a avea fii. În schimb, a avut cinci fiice. Nu s-a priceput niciodată la asta."

„Nu este nimeni de vină în afară de el. Sally este cea mai tânără a ta. A avut destul timp."

„Poţi oferi unui bărbat tot timpul din lume, dar nu este

niciodată pregătit ca fiica lui să rămână însărcinată. Nu era cu ceilalţi. Şi nu este diferit cu Sally.”

Ei bine, nu este aceasta o zi de revelaţii.

„De cât timp ştii?” întreb eu.

„Aproape trei luni. Am descoperit secretul ei a doua zi după cea de-a doua audiere a lui North, în ianuarie. Am intrat pe ea în timp ce stătea în cadă. Atunci nu se putea ascunde.”

— Şi i-ai spus lui William?

„Nu imediat.” Bonnie mă aruncă cu o privire apreciativă. Mă priveşte deasupra capului până în picioare. Există o francheţe în ea pe care o apreciez. „Ar fi fost supărat doar pe Sally. L-am ascuns atâta timp cât am putut. Este cunoscut de o lună.”

„Este greu să ascunzi o sarcină atât de lungă.”

„Soţul meu este multe lucruri, doamnă Ballard, dar atent nu este unul dintre ele. Şi este iarnă. Şi toţi facem tot ce putem pentru a ne încălzi. E înaltă şi stă la pachet. Ar fi fost mai greu vara, fără îndoială.”

„Nu pari prea supărat de starea ei.”

Bonnie ridică din umeri. Este mai mult acceptabil decât nonşalant, dar totuşi, sunt surprins având în vedere indignarea pioasă a lui William în instanţă anul acesta. „Nu a ajuns singură în această situaţie.”

Fruntea lui Sally este plină de sudoare, iar ochii ei sunt închişi. Ea nu vede privirea curioasă pe care o arunc în direcţia ei.

— Vrei să spui că acest copil a fost forţat asupra ei?

Bonnie râde. „Să nu o aud spunând asta. Din câte am putut aduna, fiica mea a fost o participantă entuziastă.”

O piatră se aşează în adâncul stomacului meu.

Din punct de vedere mental, dau ceasul înapoi. Ultima dată când am văzut-o pe Sally a fost la audierea de la sfârşitul lunii ianuarie. Tatăl ei o forţase să depună

mărturie — din nou — despre tot ce auzise în ziua în care mă aflam în camera de zi a Rebeccai. Viscolul urlă dinspre est şi nu m-am gândit la faptul că ea îşi purta mantia de călărie în timpul audierii. Jumătate din oamenii din Pollard's făcuseră la fel în ziua aceea. Şase luni. Ar fi fost însărcinată în aproximativ şase luni. Dă sau ia.

Cum nu am ştiut?

Şi la Frolic cu o săptămână mai devreme? Îmi amintesc doar că m-am gândit că arăta destul de desfăşurată, că rochia ei fusese croită pentru a accentua acea parte a siluetei ei. Fusese slăbit în altă parte? În camera aceea nu se şoaptă nicio şoaptă despre silueta ei în schimbare. Pentru că nimeni nu observase.

Pentru că nimeni nu a mai văzut-o de atunci.

Deoarece. Deoarece...

Toate cele cinci fete Pierce şi-au moştenit aspectul de la mama lor. Părul castaniu şi ochii alune şi buzele pline. Înălţimea pe care au primit-o de la tatăl lor, totuşi, şi asta, cred, mai mult decât orice altceva, i-a permis lui Sally să-şi păstreze secretul. Un corp lung, cuplat cu un trunchi lung şi un sân generos, poate ascunde o mulţime de păcate. Mai ales la începutul unei prime sarcini.

— Sally? întreb eu.

Ea încetează să se zvârcolească pe pat şi se uită la mine, apoi se strânge înapoi, cu ochii ei drăguţi înceţoşi de durere. Îi este frică. Atât ce se întâmplă cu ea, cât şi cu mine. Când îi pun o mână pe piciorul gol, tresărirea ei confirmă această suspiciune şi asta mă întristează aproape până la lacrimi. Nu am avut niciodată o femeie care travaliu să-mi răspundă în acest fel. Am văzut vreodată doar uşurare în ochii lor.

— Trebuie să te întreb ceva.

"Nu." Ea scutură din cap.

„Tatăl”, şopteşte Bonnie. „Ea crede că întrebi de tată.

Am făcut la fel, de cel puţin o sută de ori, şi ea nu mi -ar spune altceva decât că îl iubeşte şi s-a culcat de bunăvoie. Dacă poţi să-l scoţi din ea, atunci eşti mai mult un făcător de minuni decât spun oamenii.”

„Nu te întreb despre tată”, îi spun lui Sally.

Nu încă, cred.

Sally se relaxează vizibil. „Atunci ce?” ea pantaloni.

Această conversaţie ar fi fost mult mai uşoară în urmă cu trei ore, înainte de tranziţie, şi de sentimentul de agonie pe care îl aduce. Creierul încetează să mai funcţioneze. Corpul nu ştie decât durerea şi nevoia disperată de supravieţuire. Lucy, fiica mea cea mare, şi-a uitat de trei ori propriul nume în tranziţie. Numele şi numerele încetează să mai existe. Realitatea se micşorează la un punct de existenţă primordială.

„Trebuie să ştiu dacă acest copil este devreme sau întârziat. Trebuie să ştiu când ai sângerat ultima dată. Viaţa bebeluşului tău poate depinde de asta.”

Este un lucru mizerabil pe care îl întreb de la Sally Pierce în timp ce stă întinsă pe pat, cu capul dat pe spate, cu transpiraţia pe buze. Nu mă consider o persoană neplăcută, dar acesta este poate cel mai crud lucru pe care l-am făcut vreodată, să cer unei femei muncitoare să facă matematică.

"Vară." Cuvântul este şuierat între dinţii strânşi şi îmi şterg un pic de scuipat de pe bărbie cu o încheietură. — La jumătatea lunii iulie, cred.

Număr înapoi şi sunt uşurat să determin că ne aflăm în limita viabilităţii. E la termen.

Bonnie Pierce îşi drese glasul. „Am încetat să ţin evidenţa ciclurilor lor cu ani în urmă.

„Nu era treaba ta să faci asta. Nu ştiu nimic despre maternitate, în afară de copiii care vor face ceea ce vor face şi nu poţi face nimic *în* privinţa asta.”

Din câte îmi amintesc, mama nu a blestemat în toţi cei 68 de ani. Şi nu sunt nicidecum un marinar, dar constat că cu fiecare an care trece, devin mai confortabil cu arta. Şi dacă nu mi-a plăcut niciodată cu adevărat Bonnie Pierce până acum, îmi pare rău, pentru că râde de asta.

„Fiecare dintre fetele mele s-a trezit în această poziţie.”

Când o privesc surprinsă, râde din nou. „Nu ştiai asta, nu-i aşa? Niciunul dintre ei nu a ascuns-o atât de mult, dar da, toţi au făcut o întoarcere în jurul unui fân o dată sau de două ori şi au ajuns să fie groşi până la talie înainte de nuntă. Pur şi simplu nu am...” Ea se opreşte pentru a-şi aduna gândurile. „Cu ceilalţi *ştiam* ce fac.”

„La fel şi fiica mea cea mare”, spun eu, iar dacă două femei pot deveni prietene cu o singură admitere, doar am făcut-o. „Timpul va spune cu ceilalţi.”

Bonnie Pierce ridică din umeri. „Întotdeauna m-am întrebat dacă este o trăsătură pe care le-am transmis-o. William s-a căsătorit cu mine repede, bineînţeles, dar nu prea eram servitoare când a făcut- o.

Sunt tentat să le spun amândurora despre femeia cu care s-a căsătorit Ephraim Ballard – şi despre scandalul care ne-a cuprins – când Sally ţipă.

Iată, atunci. Egata.

Nu este rapid şi nu este uşor şi nu este plăcut pentru unul dintre noi în acea cameră. Lui Sally Pierce îi ia aproape două ore pentru a-şi duce copilul pe lume. Pagubele nu sunt mai grave decât ceea ce văd adesea în astfel de camere. Dar va avea nevoie de cusături, asta este sigur.

„Bună, micuţule”, spun eu, iar dacă îmi tremură mâinile în timp ce ridic nou-născutul care urlă şi îl inspectez, este doar pentru că ştiu ce urmează.

El este frumos. Mare. Sănătos. Nici o deficienţă pe

care să o pot detecta. Vreau să-l trag la pieptul meu. Leagăn-l. Sărută-i faţa. Adulmecă părul întunecat şi haotic. Acest instinct este atât de puternic încât ezit să-l dau mamei lui.

Dar există Sally cu braţele întinse, aşteaptă să-l primească. Această fată care a reuşit întotdeauna să evite să-mi întâlnească privirea directă nu are acum astfel de probleme. Ochii aceia mari, calculatori, alun, mă provoacă să pun întrebarea cerută de lege. Ea a aşteptat acest moment, sfidând toate celelalte încercări de a o constrânge să rostească numele tatălui.

Nu voi ceda atât de uşor, totuşi. În schimb, iau o altă abordare. După ce învelesc bebeluşul în lenjerie moale şi curată, i-l predau şi văd cum îl pune la sân.

Îi urmăresc primele încercări incomode.

Mă uit la grimasă şi şuierat de durere când se prinde în sfârşit.

O privesc pe Sally care mă priveşte şi, deşi este crud, o las să se zvârcolească în tăcere. Apoi trag acul şi aţa din punga mea cu medicamente.

„Nu ar trebui să simţi mare lucru”, îi spun. „Dar dacă nu fac asta, vei sângera zile întregi.”

Singurul sunet este cel al unui nou-născut mormăind şi înghiţind în timp ce încearcă să mănânce prima sa masă. La fiecare câteva secunde, Sally tresări. şuierate. Totuşi, nu ştiu dacă asta se datorează menghinei care i s-a ataşat la mamelonul stâng sau din cauza acului meu. Cu toate acestea, nu există o viaţă nouă în această lume fără durere şi, uneori, ne atacă la ambele capete.

„Ce a vrut să spună William?” o intreb pe Bonnie. — Când ţi-a spus să-i explici situaţia?

„El crede că ştiu cine este tatăl.”

"Tu?"

"Sincer? Nu am nici cea mai mică idee cine ar putea

fi.”

„Îmi dau seama că există multe mistere în această lume. Dar nu consider că tatăl acestui copil este unul dintre ei.”

Bonnie Pierce, Dumnezeu să o binecuvânteze, îmi oferă acest moment. Ea nu îmi cere să clarific, ci mai degrabă îmi permite plăcerea pură, nealterată de a fura fiecare gram de tunet de la fiica ei. Nu este nicio surpriză aici, iar Sally nu câştigă.

Odată ce ochiurile sunt făcute şi firul a fost tăiat, mă aşez pe spate pe scaun. Luaţi în considerare toată măsura acestei fete care a provocat astfel de probleme în ultimele luni.

„Ai un băiat frumos”, îi spun. „Cum îi vei numi?”

Ştiu deja răspunsul pentru că am văzut adevărul cu ochii mei, dar este un ciocan pentru inima mea când ea rosteşte cuvintele cu voce tare.

„Numele lui este Jonathan. După tatăl său.”

Duminică, 18 aprilie — Sens şi plăcut. Naştere. Am fost chemată de la Hook să merg la Sally Pierce, despre care am găsit- o în travaliu. A fost născută în siguranţă la ora 13:00 a unui fiu bun. Travaliul ei a fost sever, dar s-a descurcat bine şi am lăsat-o inteligent cu propria ei mamă. Sally a declarat că fiul meu Jonathan a fost tatăl copilului ei.

rup pana. Aşa apes de hârtie. Se rupe în jumătate, în mână, şi mă aşez pe spate să văd cum cerneala curge pe degetul mare. În mod obişnuit, nu îmi revars sentimentele în această carte a mea, dar astăzi sunt atât de multe lucruri pe care vreau să le spun. Totuşi, am rămas fără cerneală. Am folosit ultimul din ea tocmai acum şi nu mai am energie pentru a rătăci în jos, în

întuneric, la moară, unde Efraim a lăsat celălalt disc. Aşa că mă spăl pe mâini în schimb şi mă duc la culcare. Dar eu nu dorm. Stau întins treaz, conştient că fiul meu nu a venit niciodată acasă în seara asta şi mă întreb dacă se plimbă prin jur sau dacă a plecat să-şi întâlnească fiul nou-născut.

CONACUL DE NORD
LUNI, 19 APRILIE

Am nevoie de o altă pană şi mai multă cerneală. Voiam să trimit pe una dintre fete la moară în această după-amiază, dar acum au plecat – toată generaţia mea de copii – la Hook pentru a face cumpărături şi a socializa seara, şi nu este nimeni care să facă treaba în locul meu. . Aşa că îmi adun jurnalul şi îmi fac drum pe potecă.

Chiar şi acum repet cum îi voi spune lui Efraim că are un alt nepot. Mă îndoiesc că va fi surprins de veşti. Sau chiar nemulţumit – nu am cunoscut niciodată un bărbat căruia îi place să fie în preajma copiilor mai mult decât Ephraim Ballard – dar tratarea lui Jonathan nu va fi plăcută. În ceea ce mă priveşte, soţul meu nu poate ajunge acasă destul de curând.

Este ciudat să fii în spaţiul lui Efraim fără el. A fost plecat de peste o săptămână, dar încă miroase a el. Totuşi, fără vocea lui şi fâlfâitul constant al aripilor lui Percy, moara se simte abandonată. Indiferent de. Există cerneala, pe masa lui de lucru, împreună cu un borcan cu pane noi şi restul uneltelor lui.

Lama de tragere a lui Ephraim şi Răzbunarea stau într-un rând ordonat cu daltele şi ferăstrăile de mână. Curăţat şi uns cu ulei. Precis. La fel ca omul care le păstrează. Fac tot posibilul să nu mă încurc cu lucrurile lui în timp ce el este plecat, dar scot o pană cenuşie albăstruie din borcan şi apăs cu vârful ascuţit de degetul mare.

Soţul meu a strâns pene timp de o săptămână înainte de a pleca. Unii de la podul unde Percy se adăposteşte acum, dar alţii din pădure. Nu se poate pur şi simplu scufunda o pană în cerneală şi scrie. Efraim pregăteşte fiecare penă de mână.

Îl văzusem dezbrăcând cele mai joase, cele mai fine

pene, apoi aşezat arborele în cenuşa sobei cu lemne pentru a se întări.

Se uitase la mine. Făcu cu ochiul. A râs şi a spus: „Nu m-ar deranja dacă *mi- ai întări* axul în seara asta .

Nu aveam nicio intenţie să aştept până la căderea nopţii, dar nu am menţionat-o atunci, altfel s-ar fi stricat penele. Pur şi simplu, îi întorsesem privirea şi l-am văzut cum lua penele şi le punea pe masa lui de lucru. A aplatizat uşor tijele, până au luat o formă ovală, apoi a rotunjit vârfurile cu degetele. Nu a durat mult până s-au răcit, doar momente. Apoi a tuns punctele în unghi cu cuţitul, urmat de o fantă în partea de sus, astfel încât cerneala să trage în tija.

Lucruri atât de simple, hârtie, pană şi cerneală. Dar nu-mi pot imagina simboluri mai tangibile ale iubirii soţului meu. Mi-e dor de el şi vreau să-i spun multe, dar încă nu pot să fac asta.

Îmi întind jurnalul deschis pe masa de lucru, amestec cerneala şi înmoaie în schimb pena.

> Luni, 19 aprilie — Dimineaţa senin. După-amiază înnorată, vântul foarte rece. Dl Ballard este încă în Boston. Fetele mele sunt la Hook. Şi băieţii mei.

Nu pot spune de ce este atât de important să fac acest record zilnic. Poate pentru că fac asta de ani la rând? Sau poate – dacă sunt sincer – este pentru că aceste semne de cerneală şi hârtie vor fi într- o zi singura dovadă că am existat în această lume. Că am trăit şi am respirat. Că am iubit un bărbat şi mulţi copii pe care mi i-a dat. Nu este că vreau să fiu amintit, în sine. Nu am făcut nimic remarcabil. Nu după standardele istoriei, cel puţin. Dar eu sunt aici. Şi aceste cuvinte sunt amprenta pe care o voi lăsa în urmă. Deci da, contează să continui acest ritual.

Cerneala este încă umedă pe pagină şi o las deschisă

pe masă să se usuce. Voi colecta totul mai târziu, când ajung acasă. Deocamdată îmi arde conştiinţa şi trebuie să merg să o văd pe Lidia Nord.

Tonicul este în geanta mea medicală. Cântăreşte doar câteva uncii. Cu toate acestea, pentru mine poate la fel de bine să fie o ancoră, pentru că mi se pare că îmi trag toată greutatea conştiinţei pe treptele din faţă spre casa lui Joseph North.

Totuşi, bat.

Dată.

De două ori.

De trei ori îmi lovesc degetele mâinii drepte de uşa de lemn. În sfârşit, după câteva minute, îi răspunde Lidia. Văd că am trezit-o pe femeie. Părul îi este zdrobit, ochii îi lăcrimaţi şi există cute de pernă de-a lungul obrazului drept.

„Martha”, spune ea, precaută, „ce cauţi aici?”

„Am venit să-ţi aduc tonicul.”

„Dar m-am gândit...”

„M-am înşelat”, îi spun. „Şi îmi pare rău că sunt crudă. Mă laşi să intru?”

Casa este întunecată, toate nuanţele desenate, când Lidia mă conduce pe uşa din faţă şi în salon. Nu este un conac, nici pe departe, dar fiind una dintre cele mai mari case din Hook, aşa se numeşte. North Manor. Se aşează pe o întindere mare de deal pe partea de vest a străzii Water, cu vedere la râu. Patru dormitoare complete la etaj. O bucătărie, birou, sufragerie şi sufragerie la parter. Există ferestre din sticlă şi perdele de catifea şi podele din lemn. Dar mă pot gândi doar la faptul că Joseph North a cumpărat această casă cu recompense plătite pe capetele duşmanilor săi. Mă întreb dacă Lidia ştie. Sau dacă îi pasă.

— Stai jos, îmi spune Lidia. „Pot aprinde focul”.

"Nu este nevoie. Nu voi sta mult.” Mă las pe canapea lângă ea. „Unde este Joseph în seara asta?”

Lidia ridică din umeri. „Ieşi la o plimbare de seară.”

Cel mai bine e aşa. Nu l-am văzut de la proces şi cu siguranţă nu vreau să dau peste el acum. "Cum ai fost?"

"Mai rău. Mi-aş dori să nu fie aşa, dar...”

„Durerile de cap?”

"În fiecare zi. Uneori ore întregi. Joseph este atât de răbdător cu mine, dar ştiu că se poartă şi pe el.”

„Ar fi trebuit să vin mai devreme. Îmi pare rău pentru asta.”

Lidia se uită la degete. Sunt lungi şi subţiri, ca nişte crenguţe. Ea le flexează de mai multe ori înainte de a răspunde. „Nu a fost corect. Pentru mulţi dintre noi.”

Geanta medicală stă la picioarele mele şi mă aplec pentru a cerne conţinutul. Fiecare articol îmi este la fel de familiar ca şi fetele celor pe care îi iubesc şi îmi las degetele să hoinărească, căutându-l pe cel potrivit.

Acolo.

Este mic, cu gâtul zvelt şi un dop de lemn. Sticla se simte rece în palma mea când o scot din geantă şi o pun în mâna Lidiei.

„Nu trebuie să iei prea mult”, îi spun. „Doar două linguriţe pe zi. O dată dimineaţa. Odată seara. Vrei să-ţi iau primul?”

"Vă rog."

„Stai aici. O să iau o lingură.”

O las cu capul aplecat pe spate pe canapea. Bucătăria este mică şi ordonată, situată în spatele casei şi găsesc ceea ce caut într-un mic coş de pe blat. Un set de linguri de cositor. Stivuite cu grijă. Totul la locul lui. Casa mi se pare sterilă. Lipsit de toată viaţa, zgomotul şi haosul cu care sunt obişnuit.

„Iată”, spun eu, odată ce mă întorc în sufragerie, în

timp ce turnez cu grijă o lingură de tonic şi o vars în gura Lidiei. „Ar trebui să te simţi mai bine în curând.”

Ea înghite lichidul chihlimbar pal. „Mulţumesc.”

Mă aştept să se cutremure. Tonicul este amar, iar reflexul normal. Dar pe rama subţire a Lidiei pare o criză. O privesc cu atenţie pentru o clipă pentru a mă asigura că este bine.

„Hai să te ducem în pat. Odihna va ajuta.”

Lidia ridică un braţ, zvârnâind absentă în tavan. "La etaj."

Ea poate ajunge acolo prin puterea ei, dar eu o urmăresc pe scări, pentru orice eventualitate. Ultimul lucru de care am nevoie este ca Lidia să facă o strângere ameţită. Dar odată ajunsă sus, mă conduce pe hol şi în dormitorul pe care îl împarte cu soţul ei.

O ajut pe Lidia să se bage în pat şi să trag pătura. Femeia arată atât de mică şi fragilă, în atâta durere. Îşi mormăie mulţumirile şi adoarme în câteva clipe.

Am cunoscut doar alte două femei care suferă de temutul mygreyn, dar nici acestea nu erau debilitate. Când durerile de cap coboară asupra Lidiei, ea este aproape infirmă, necesitând o cameră rece, întunecată şi fără interferenţe. Privind-o acum, regret cruzimea mea. Femeia suferă şi nu aveam dreptul să-i refuz orice formă de alinare. Indiferent de ce a făcut soţul ei.

„Anunţă-mă când ai nevoie de mai mult”, îi spun.

Am aşezat sticla şi linguriţa pe noptieră, apoi în vârful picioarelor din cameră. Pe hol. Înapoi în salon. Îmi iau geanta medicală şi sunt aproape la intrare când văd că North a lăsat uşa biroului lui deschisă.

L-aş fi crezut un om mai ordonat. Dar nu, există hârtii împrăştiate pe biroul lui, cărţi crăpate la coloana vertebrală pe fiecare suprafaţă plană. Încăperea mică, cu

lambriuri, miroase a fum de pipă, praf, cărţi vechi şi ceară de lumânare. North are un scaun cu spătar drept şi o bibliotecă în spatele biroului. Există un cufăr de lemn sub fereastră, iar pe peretele din partea opusă, o măsuţă laterală cu un decantor şi două pahare de cristal. Lumânările sunt toate arse până la un centimetru şi mă întind să-l ating pe cea de pe biroul lui. Există fulgi de rozmarin şi lavandă în ceara acumulată.

Sunt ai mei, cred. *Eu am facut astea.*

Dintre toate lucrurile care să-mi facă o pauză. Doar o lumânare. Un lucru simplu. Dar o reamintire că sunt o femeie care face şi vindecă, nu o femeie care cotrofează şi planifică.

Dar dacă nu eu, cine? Dacă nu acum, când?

Mă întorc, intenţionând să plec, dar privirea mea cade pe biroul lui. Este un fel de haos ordonat. Scrisori, anchete şi hărţi sunt împrăştiate pe suprafaţa lemnului lustruit. Mulţi dintre ei sunt în mâna lui Ephraim şi toţi au legătură cu munca lui North cu proprietarii Kennebec. Recunosc harta din Hallowell şi sondajul proprietăţii noastre.

Există o scrisoare – doar parţial redactată – în scrisul lui North. O ridic de pe birou. Citiţi-o cu voce tare. „... Conform discuţiei noastre de luna trecută din Boston, vă rugăm să găsiţi sondajele de teren închise de trei sute de acri între Mill Creek şi Burnt Hill. Cred că veţi găsi cantitatea de cherestea şi accesul la râu vă satisface nevoile în creştere de a aproviziona şantierele navale din Boston. Sunt gata să- mi asum imediat contractul de închiriere. Şi, aşa cum am convenit, voi prelua proprietatea asupra contractului de închiriere Ballard neglijat menţionat mai sus – doisprezece ani care urmează să fie proporţionaţi pentru mine, iar actul finalizat în aprilie. Având o apropiere mai apropiată de proprietate, îmi va permite mai bine să supraveghez

defrişarea acestei păduri....”

Stau acolo, paralizat, strângând scrisoarea. El a intenţionat să ne ia pământul tot timpul. Şi nu doar ale noastre. Vrea jumătate din Hallowell. Conştientizarea este îngrozitoare, dar nu am timp pentru că aud zgomotul cizmelor pe verandă şi apoi uşa de la intrare se deschide.

„Lidia?” Vocea lui North răsună la primul etaj.

El este la doisprezece, poate cincisprezece metri distanţă când iau decizia. Ultimele mele secunde sunt petrecute punând scrisoarea în geanta mea medicală. Sunt la masa laterală, cu carafa în mână, când deschide uşa biroului său.

„Ce cauţi aici?” cere North, cu vocea împletită de furie şi dispreţ. Lângă el, Cicero mârâie jos în gât.

Când mă întorc, ridic unul dintre paharele lui de cristal. Un deget de lichid chihlimbar stropeşte în partea de jos. "Coniac. Pentru sotia ta. Va ajuta la stabilirea tonicului din stomacul ei.”

Câinele face un pas ameninţător spre mine şi văd o rană proaspăt vindecată pe capul lui, o cicatrice roz lungă, zimţată, care îi trece în diagonală pe bot. Fără îndoială, o înfruntare cu un set de gheare ascuţite.

Bravo, Percy, cred.

Nu-mi cer scuze că sunt în biroul lui şi nici nu-i cer permisiunea în timp ce trec pe lângă el şi urc scările, cu geanta medicală strânsă sub braţ. El o urmăreşte îndeaproape, o privire furioasă arzând în ceafă, în timp ce o trezesc pe Lidia şi o ajut să bea coniac. Încă o dată dau instrucţiuni pentru tonic, iar Lidia îmi mulţumeşte că am venit.

Nici nu mă uit la Nord când ies din casă şi nici nu-i urez rămas bun, căci nu am încredere în mine să vorbesc.

TAVERNA LUI POLLARD

Mâinile îmi tremură când împing uşa către Taverna Pollard. Am nevoie de un moment să mă adun înainte de a merge acasă. Şi am nevoie şi de un whisky. Sau poate două.

— Doamnă Ballard, totul este în regulă? Moise mă urmăreşte în timp ce îmi fac drum prin mulţime spre singurul loc gol din tavernă.

Dau din cap, dar nu vorbesc. Mă las pe scaun cu un bufit. Toate mesele sunt pline, iar atmosfera este veselă. Tare. Sunt mai mulţi oameni aici în seara asta decât de obicei. Ascult râsetele şi vorbeaua în timp ce mă aşez în locul meu solitar din colţ. Unul dintre cele două scaune şubrede aranjate lângă un butoi vechi de vin pentru masă. Acolo se cocoacă de obicei Amos şi Abigail, dar ei sunt plini de forţă în jurul tavernei, ocupaţi cu oaspeţii lor şi ştiu că nu le va deranja că le iau locul.

„Voi lua whisky dacă îl ai”, îi spun lui Moise. — Şi orice a făcut mama ta pentru cină.

„Este tocană şi pâine”, spune el, privindu-mă cu îngrijorare. „Dar în seara asta are şi brânză, împreună cu castane prăjite.”

Dau din mână spre el în semn de aprobare. „Totul, te rog.”

Mă relaxez pentru o clipă, cu faţa strânsă în mâinile mele, iar când în cele din urmă ridic privirea, mă uit la privirea nedumerită a fiicei mele Hannah. Dolly stă lângă ea la una dintre mese, iar Cyrus şi tânărul Ephraim sunt şi ei aici. Spatele lor sunt la mine şi fiecare din spate arată ca Efraim. Umeri largi şi păr întunecat. S-au luat la mâncarea lui Abigail Pollard. Masa este plină. Barnabas Lam-bard a coborât din Vassalboro şi stă lângă Cyrus. Dolly nu îl ignoră atât de mult pe Barnabas, cât pe Cyrus acum. Ea o ţine cu spatele la fratele ei, rezistând

încercărilor lui de a o împăca cu tânărul ofiţer al curţii. Fiicele mele nu iartă atât de uşor ca fiii mei. La rândul său, Barnaba pare mulţumit să-şi aştepte timpul. Poate că a pierdut bătălia, dar ştie că a câştigat războiul.

Tinerii din Hallowell au ieşit în această seară, bucurându-se de această primă sclipire de primăvară, o noapte fără nicio muşcătură în aer. Fraţi care însoţesc surorile. Surorile care îşi târăsc fraţii mai mici. Tinerii cu mintea aplecată spre curte şi tinerele făcându-le să aştepte un sărut furat.

Din când în când îl văd pe Cyrus întorcându-şi capul spre uşă. Aşteptare. Privind. Sperând în Sarah White, cred, dar nu ajunge niciodată.

Celelalte mese sunt la fel de împachetate, majoritatea cu bărbaţi pe care nu-i recunosc şi sunt recunoscător că fiii mei sunt aici în seara asta – împreună cu Moise şi Barnaba – pentru că se aruncă mai mult decât câteva priviri interesate către Hannah şi Dolly.

Odată ce Moise mi-a dat mâncarea şi băutura, îl întreb cine sunt toţi aceşti străini.

„Miliţia din Boston”, spune el. Tocmai au intrat din Fort Halifax în după-amiaza asta. Se spune că vor fi aici o săptămână înainte de a se îndrepta din nou spre sud.

A trecut un an şi jumătate de când miliţia a călărit ultima dată prin Hal-lowell. La un an şi jumătate de când Sarah White a fost sedusă de liderul lor. Totuşi, asta îmi aminteşte de ceva şi îl apuc de mâneca cămăşii lui Moise.

„Se întâmplă să ştii cine este la conducere? Un maior Henry Warren întâmplător?

Cred că şansele ca iubitul lui Sarah să se întoarcă la Hook sunt mici. Bărbaţii de genul lui se îndreaptă de obicei către noi terenuri de vânătoare.

„Pot să întreb în jur”, spune Moise.

„Mulţumesc.”

Hannah se strecoară de pe scaun şi vine să mă îmbrăţişeze. „Nu ştiam când vei fi acasă. Aşa că am decis să luăm cina aici. Sincer, niciunul dintre noi nu a vrut să gătească.” Ea ridică din umeri. „Tata era plecat. Ai plecat...”

„Şi Moise este aici?” întreb eu.

Hannah zâmbeşte, larg şi drăguţ, cu ochii căprui încreţindu-se la colţuri. „Da. El este.”

„Nu trebuie să explici. Prefer să mănânc bucătăria lui Abigail decât a mea în orice zi. Haide, bucură-te de seara ta. Mă întorc acasă de îndată ce mănânc.

„Nu vrei să stai?”

"Sunt obosit."

Mă studiază cu acei ochi întunecaţi şi neclintiti. „Este mai mult.”

„Da. Există."

— Dar nu-mi spui?

Îi îndepărtez puţin părul de la ochi. „Nu trebuie să-ţi faci probleme în seara asta.”

„Atunci o voi lăsa în pace”, spune ea. „Pentru seara asta.”

Hannah se întoarce la masă şi mă uit la dansul delicat al împerecherii dintre ea şi Moise. El îi aduce o cană de cidru, iar ea îi atinge încheietura mâinii. Ea zâmbeste, el se înroseste. El face o glumă, iar ea râde. Totul este atât de simplu şi de nevinovat şi sunt uimit de realizarea că dansul noii iubiri este la mulţi kilometri în spatele meu.

I-aş putea avertiza pe Moise şi Barnaba că mă aştept să-mi aducă fiicele acasă în siguranţă în seara asta, că nu-i vreau lângă niciunul dintre aceşti miliţieni, dar nu este nevoie. Mă îndoiesc că oricare dintre bărbaţi intenţionează să-mi lase fetele din vedere. Poate că Dolly îşi arată furia faţă de Barnabas, dar o văd aplecându-se în direcţia lui când spune o glumă. O văd încercând să-şi

ascundă zâmbetul. Şi o vede şi el. Băiatul are multă muncă în faţă pentru a o recâştiga, dar ea l-a ales pe el, iar asta este evident pentru oricine îi pasă să se uite.

Moise s-a întors din nou. „I-am întrebat pe unii dintre băieţi despre Warren, dar ei spun că nu este aici.”

„M-am gândit la fel de mult.”

„Asta e o problemă?”

„Nu”, îi spun. „Mai mult ca o uşurare.”

Tânărul Ephraim îşi dă farfuria deoparte şi merge să joace zaruri cu cel mai mic copil Pollard. Matthew, este sunat. Băiatul grajdului. Amândoi au înfăţişarea aranjată a băieţilor care nu mai sunt mici, dar care nu vor mai fi bărbaţi încă de ceva vreme. Toţi dinţii, coatele şi genunchii, au nevoie de tunsori şi băi. Ei sunt în acel pământ murdar, încântător al nimănui dintre cei care joacă şi cei care muncesc, şi mă bucur că fraţii şi surorile tânărului Efraim l-au adus în seara asta. E greu să fii cel mai tânăr.

Jonathan împinge uşile tavernei în timp ce eu mă bag la cină. Îşi vede fraţii la masa lor. Rânjeşte. Li se alătură, dându-i lui Hannah şi Dolly un sărut pe obraz. Îşi ciufuleşte părul fratelui său mai mic. Îi dă lui Cyrus o palmă veselă pe spate. Este o mică camaraderie pe care nu o văd niciodată. Este puţin mai sever cu Barnaba şi Moise, oferind doar o strângere de mână, dar este cel puţin prietenos. Odată ce a găsit un loc, ridică privirea şi mă găseşte privind. Au trecut mulţi ani de când nu l-am văzut roşind, dar faţa i se inundă de culoare la vederea mea. Se pare că a fost cu Sally. Toată noaptea trecută şi astăzi dacă cercurile întunecate de sub ochii lui spun povestea corect.

Dă din cap o dată la mine, apoi se întoarce.

Îmi termin cina şi sorbesc din whisky, minunându-mă în timp ce îmi privesc copiii. Aceasta este o nouă etapă

dulce-amăruie a maternităţii. Au devenit mai mari, la fel ca şi problemele lor. Dar au devenit şi mai înţelepţi, iar acesta este un miracol pentru că înţelepciunea nu este un lucru pe care îl poţi dobândi pentru copiii tăi. Pe măsură ce mă ridic de la masă, îmi vine în minte că o parte din ceea ce simt, privindu-i, este un sentiment de trădare. I-am dus pe aceşti copii în lume, le-am plătit taxa de intrare cu cotizaţiile plătite asupra propriului meu corp şi acum nu mai au nevoie de mine.

Le urez tuturor bună seara cu un sărut în sprânceană – chiar şi pe Jonathan, şi mă bucur când nu-şi întoarce faţa.

„Trebuie să vorbim”, îi şoptesc la ureche, apoi merg singur în noapte.

MORA LUI BALLARD

Aproape că ajung la Mill Creek Bridge când face clic. Gândul. Tare şi clar, de parcă cineva tocmai şi-ar fi pocnit degetele lângă urechea mea.

Dantelă.

Rebecca a menţionat de două ori că Joshua Burgess smulgea acea fâşie de dantelă de pe tiv. A folosit-o pentru a-şi lega părul pe spate înainte de a o viola. Şi am găsit o piesă – aşa cum a descris Rebecca – în partea de jos a ghiozdanului lui Burgess. Este al ei, fără îndoială. L-a păstrat ca pe un suvenir macabru.

Deci de ce are Sam Dawin o bucată de dantelă în buzunar?

L-am văzut ieri, cu ochii mei.

A fost abia ieri?

Timpul a început să-mi joace feste. Tot sau nimic. Minute sau ani.

Am fost acasă.

Aceasta este fraza pe care o scriu cel mai des în jurnalul meu. Şi asta este adevărat. Orele nespuse pe

care le-am petrecut în camera mea de lucru, frământându-mă cu treburile normale din viaţa casnică. Dar am pierdut şi zile la un moment dat cu naşteri şi decese şi înmormântări. Sunt în afacerea mortalităţii. Începutul şi sfârşitul lui.

Da, *desigur,* sunt obosit. Nu este nimic nou. Am petrecut cea mai mare parte a ultimilor treizeci de ani obosit. Elspeth mi-a spus să mă aştept la asta.

„Suntem moaşe”, mi-a spus ea odată. „Vom dormi când vom fi morţi.”

Acesta a fost primul lucru la care m-am gândit când a murit. Când am îngropat-o la Oxford.

Dormi bine, prietene.

Nimic din toate astea nu are nimic de-a face cu Sam, desigur. Sau dantela. Dar aşa funcţionează mintea noaptea târziu, după o masă bună şi un plâns bun.

Da, am plâns plecând din tavernă. S-au întâmplat atât de multe într-un timp atât de scurt.

Întrebările îmi trec prin minte ca stelele căzătoare, toate posibilităţi care se aprind, apoi se sting rapid din lipsă de simţ. Nu pot găsi niciun scenariu în care Sam să se încadreze în cazul Foster. Dar legătura era chiar acolo, în palma lui. Legat cu un nod.

Dacă aş şti ce văd.

Mi-am lăsat mintea să rătăcească, cu mâinile slăbite pe frâiele. Brutus îmi simte starea de spirit, încetineşte pasul de la un trap la o plimbare şi se îndepărtează de centrul noroios al şoselei şi se îndreaptă spre margine, unde ciocănitul greu al copitelor lui este înăbuşit de smocuri de iarbă veche care se uită prin zăpada care se estompează. El ştie drumul spre casă şi, pentru o dată, mă mulţumesc să-l las să conducă.

Dantelă.

Este important, deşi nu pot înţelege de ce.

Continuăm aşa încă un sfert de milă — Brutus şerpuind la fel ca gândurile mele — până când podul iese la vedere.

Îmi apăs pe partea lui cu genunchiul stâng.

Trage uşor de frâiele cu mâna stângă.

Acasă.

Dormi.

Asta e tot ce vreau.

Dar, aşa cum s-a întâmplat atât de des în ultimele trei decenii, nu o pot avea.

Îl aştept pe Jonathan. La mult timp după ce fraţii şi surorile lui ajung acasă şi se culcă. Aştept atât de mult încât ochii îmi sunt grei şi focul este scăzut. O mişcare inteligentă din partea lui Jonathan. Vezi dacă mă poate aştepta afară, mă furişează după ce în sfârşit am renunţat şi m-am culcat. Fără îndoială că s-ar fi trezit devreme şi sar fi plecat la muncă înainte de zori pentru a mă evita din nou. Dar m-am gândit toată ziua la ce vreau să-l întreb şi nu voi rata această ocazie. Nici măcar dacă înseamnă că trebuie să stau aici până în zori.

Este după miezul nopţii când aud scârţâitul şi zăngănitul căruţei care coboară pe alee şi încă cincisprezece minute înainte ca el să termine de ridicat calul şi să se îndrepte spre casă. Îi număr paşii – şaptesprezece – încet şi precaut, când se apropie de uşă.

Apoi zăvorul.

Balamalele.

O gură de aer rece în ceafa mea.

Şi, în sfârşit, un oftat greu.

„Bună, mamă.”

„Jonathan”, spun eu, apoi adulmec. „Eşti *beat*?”

„Am băut câteva halbe. Ai fi şi tu în pahare dacă ai avea o mamă care aşteaptă acasă să te mustre.”

— N-am de gând să te cert, Jonathan.

El ridică privirea prin ochii plini de băutură, nesigur dacă să mă creadă.

„Ar fi prima”.

Ar fi uşor să mă înarmez în schimb, să trag un foc rănit. Dar sunt prea obosit pentru asta şi, în plus, n-ar face bine. Ce s-a făcut s-a făcut. În schimb, turnez două degete de ţuică într-un pahar şi i-l dau fiului meu. O ofrandă de pace. O ia cu prudenţă. Jumătate dintr-o înghiţitură lacomă şi disperată.

"Ştiaţi?" întreb eu.

„Nu”, spune el. „A fost un şoc pentru mine ca şi pentru toţi ceilalţi.”

Este pentru prima dată când face contact vizual complet şi văd că, până la urmă, nu este complet beat, poate învelit în flanel cald, dar nu există niciun nor care pluteşte pe cerul albastru al acelor ochi. Sunt la fel de luminoase şi clare ca o după-amiază de octombrie.

„Dar când v-am găsit pe voi doi în pădure în ianuarie, ea trebuia să fi avut aproape şase luni. Poate că nu puteai să-l vezi sub toate acele haine, dar cu siguranţă ai fi putut simţi asta.”

Jonathan are bunătatea să se înroşească. „Nu era burtica ei pe care o atingeam în acel moment. Nu că ai nevoie de detalii.”

— Nu cer detalii, Jonathan. Întreb cum ar fi putut să vă scape ceva atât de important. A rămas însărcinată în *iulie. ’’*

„Şi fiecare moment furat de atunci a fost grăbit. grăbit. Ea a dat din belşug, iar eu am luat tot ce am putut obţine, iar acel timp petrecut în pădure a fost cam atât de multă intimitate cât am găsit vreodată. Acum ştii. Eşti fericit?"

"Fericit? Sunt cel mai departe de asta.”

„Tu şi eu amândoi.

„Compătimirea de sine nu este un lucru pe care să-l simţi acum, fiule. Nu poţi duce o fată ca Sally Pierce în pat şi să nu crezi că vor avea consecinţe.”

„Nu am dus-o în *pat,* mamă. Am dus-o la *hambar.* În iulie, după cum am stabilit, după Frolic de vară.”

El nu este pe deplin treaz. Ştiu că. Acesta este singurul motiv pentru care nu-i reţin această recunoaştere.

— N-ai mai văzut-o din ianuarie?

„O singură dată. La audiere.”

Îşi scurge paharul, făcând ultima gură de coniac în jurul gurii înainte de a înghiţi. O pune pe masă, iar eu mai adaug un deget pe pahar.

Privirea pe care mi-o aruncă este surprinzătoare. *Acesta este nou,* se spune.

eu zambesc. Este unul trist. Îl simt acolo în tremurul de la colţul gurii.

"Ceea ce ai de gând să faci? Sally te-a declarat tată.

„Nu le voi abandona dacă asta crezi.”

— Dar te vei căsători cu ea?

„Nu am de ales, nu?”

— Întotdeauna există o alegere, Jonathan. Ai avut una la început. Şi ai unul acum.”

— Ai vrea să plătesc întreţinerea, dar să-l laşi nenorocit?

Sunt ciudat de încurajat de cât de îngrozit este el de idee. „Aş fi făcut să te căsătoreşti cu o fată înainte de a o rămâne însărcinată. Dar am trecut de mult de asta. Vreau doar să ştiu ce vei face acum.”

— Nu sunt un bărbat atât de rău pe cât ai putea crede, mamă. Am postat intenţia noastră de a ne căsători în afara tavernei în seara asta.

Această veste este atât o uşurare, cât şi o tristeţe. A

trecut timpul ca el să se stabilească, dar aş fi sperat că dragostea va fi luată în considerare.

„Seamănă cu mine”, spune Jonathan şi observ o notă de uimire în vocea lui.

"Da. El o face.”

„Nu mă aşteptam să simt nimic când mi l-a dat.” Ochii lui sunt sticloşi, fie de băutură, fie de lacrimi, nu prea pot spune. „Dar am făcut-o.”

Acel sentiment pe care nu-l recunoaşte încă este dragoste. Şi dacă îşi iubeşte fiul, am speranţa că ar putea ajunge să o iubească şi pe Sally.

Jonathan urmăreşte focul izbucnind şi se stinge. Nu-şi cere scuze pentru nimic, dar nici nu mai este antagonist cu mine. Aceasta este decizia pe care am luat-o în timp ce am stat aici toată seara: sacrific un lucru pentru a câştiga altul. Sally Pierce, oricât de nedumerită ar fi, nu este o piesă a puzzle-ului pe care trebuie să-l rezolv acum. Mai degrabă, mintea mea este aplecată să dezleg întrebarea care m-a sâcâit în ultimele ore.

Întind mâna. Pat mâna lui Jonathan. "Pot să vă întreb ceva?"

Din nou, privirea aceea precaută. Se îndepărtează de parcă aş putea să-l muşc.

„Da”, spune el. „Sunt sigur că Sally a rămas însărcinată intenţionat.”

„Am bănuit şi eu însumi. Dar asta nu are nimic de-a face cu Sally.”

Jonathan dă din cap, încă precaut. „Atunci ce?”

— În noaptea aceea, în noiembrie trecut, când Sam a căzut prin gheaţă?

"Da?"

„Nu mi-ai spus niciodată cu adevărat ce s-a întâmplat.”

„Nu sunt multe de spus.” Jonathan se aşează pe spate

în scaun şi mai bea o înghiţitură. Observ că ochii lui se îndreaptă spre foc şi rămân acolo. Nu se mai uită la mine. „Am pornit de la debarcaderul lui Sam mult după miezul nopţii.”

„Este un început târziu.”

„Iniţial plănuisem să plecăm în dimineaţa următoare. Dar râul se închidea, aşa că am decis să plecăm după Frolic. Dar am întârziat să ieşim. Şi un lucru bun. Dacă am fi plecat mai devreme, am fi fost cu două ore mai departe în aval când a căzut. N-aş fi putut să-l aduc aici la timp. Ar fi mort.”

„În schimb, ai găsit un mort.”

Îşi lucrează maxilarul înainte şi înapoi, ca o vacă care îşi rumege. „Niciunul dintre noi nu a fost mulţumit de asta. În special Sam. Dar are sens dacă te gândeşti la asta.”

"Cum?"

„Totul este prins la Bumberhook Point. Peninsula ajunge în apă. Gheaţă sau fără gheaţă, acolo se întâmplă blocajele.”

— De cât timp crezi că Burgess a fost acolo?

„Câteva ore. Probabil. Părul lui – tot îngheţat în gheaţă – l-a împiedicat să se scufunde în curent.”

Sunt atent, atât de atent cu următoarea mea întrebare. — Ai spus că Sam a fost supărat să-l găsească?

„Cred că oricine ar fi. Dar Sam a blestemat mai mult decât l -am auzit vreodată.

Acolo. *în sfarsit.* Enunţul lui Jonathan alunecă. Doar puţin, dar este suficient să mă convingă că pot apăsa mai tare.

„Se cunoşteau?”

El ridică din umeri, ridicând şi căderea umerilor neglijent. „Nu au fost prietenoşi.”

Ce vrei să spui?

„Sam nu i-a plăcut niciodată bărbatul. Dar după ce a făcut la Frolic...'' Vocea lui Jonathan se stinge şi este înlocuită de o încruntătură pe care o îndreaptă spre vatră.

„Ce s-a întâmplat după ce l-ai scos pe Sam din apă?”

„Şocul l-a lovit. Atâta frig, dintr-o dată.” Jonathan îşi trece paharul de-a lungul buzei inferioare – înainte şi înapoi – înainte de a înclina din nou lichiorul în gură. Îl goleşte cu o singură înghiţitură. „Sam e norocos că avea acea frânghie. „E ar fi fost măturat altfel.”

Clic. Acolo este. O altă piesă a puzzle-ului se fixează la loc.

— Mi-ai spus înainte că frânghia a fost legată de talia lui Sam?

"Da." Jonathan îşi lasă capul pe spate de scaun, cu ochii închişi şi cu degetele libere în jurul paharului.

Ultima mea întrebare este adresată cu vocea pe care am folosit-o când l-am citit să doarmă când eram copil. Moale şi adânc. reconfortant. Nu este o întrebare benignă, dar fac tot ce îmi stă în putere ca să pară aşa.

„A fost al naibii?” întreb eu.

Îi ia atât de mult să răspundă, încât cred că a adormit. Paharul i se prăbuşeşte din mână, iar eu întind mâna să-l prind în timp ce un singur cuvânt iese sub forma unei şoapte.

"Da."

Întind mâna să-i scutur umărul lui Jonathan, să-l trezesc, când sunt surprins de o bătaie uşoară la uşă, urmată de o voce care îmi strigă numele.

„Martha.” Vocea este feminină şi puternic accentuată în franceză. Doctor.

Sunt sus şi la uşă. Când îl trag înapoi, văd că nici măcar nu s-a obosit să descălece pe Goliat, ci l-a călărit

prin poarta grădinii şi până la uşă. Ea stă pe spatele lui, regală. Nerăbdător.

„Trebuie să te grăbeşti”, spune ea. „Rebecca Foster este în travaliu.”

PARSONIA
MARTI, 20 APRILIE

Călărim, dracului pentru piele. Vântul îmi sfâşie faţa şi îmi biciuieşte părul într-o frenezie. Nu a fost timp să-l trag înapoi înainte de a pleca. A trebuit să-l înşau şi pe Brutus. Ca să nu mai spun că îmi fac geanta medicală şi mă schimb în rochia de călărie. L-am întâlnit pe doctor la copaci şi am plecat.

Acum galopăm, cu capul în jos; Brutus şi Goliat simt urgenţa şi ne propulsează înainte, în timp ce noroiul se ridică la călcâie.

„Rebecca Foster nu a trimis după tine”, strigă doctorul, iar vântul aproape că îi smulge vocea.

Ce vrei să spui?

„Soţul ei m-a chemat la cabană. A fost foarte clar că *nu* te-am avertizat.”

„Atunci de ce ai făcut-o?” strig eu.

— Pentru că Rebecca este pacienta *ta* . Ştiu că îţi pasă de ea.” Doctorul arată spre mine cu un deget lung. „Şi am învăţat de mult că oamenii vin la mine doar când păstrează secrete. Mă vei ierta că mă tem de astfel de motive.”

Mă ustură, această ştire că Rebecca şi-ar ascunde munca de mine. Că nu m-ar vrea acolo. I-am născut pe ambii fii ai ei.

„Cât timp a trecut? De când l-ai văzut pe Isaac?

„Mai puţin de o oră”, spune doctorul.

„Când au început durerile ei?”

„Nu ştiu.”

Acum se apropie ora unu dimineaţa şi îl îndemn pe Brutus mai repede. La un galop în plin, va fi o plimbare de zece minute până la Hook. Fără să-i cunoască starea, ar putea dura zece minute prea mult.

Cerul este senin şi întunecat ca cerneala, cu doar o

felie de semilună în descreştere care să ne ghideze. Dacă nu pentru asta şi stelele împrăştiate, nu am avea deloc lumină. În timp ce trecem peste Mill Creek Bridge, văd o umbră săgeată din calea noastră. Negru şi argintiu cu ochi de chihlimbar.

Tempest ne urmăreşte îndepărtându-ne cu viteză.

Putem auzi ţipete din curte.

Doctorul alunecă de pe spatele lui Goliath şi îmi aruncă frâiele. „Te voi întâlni înăuntru”, spune ea.

Descalec, apoi conduc ambii cai la stâlpul de prindere pentru a-i lega. Au alergat din greu şi şi-au aplecat capul spre jgheab pentru o băutură lungă şi rece.

Îmi adun geanta medicală, nesigur ce ne aşteaptă înăuntru. Isaac nu se vede nicăieri, dar îmi cunosc drumul şi merg direct în dormitor.

Rebecca este arcuită cu spatele pe un teanc de perne, cu schimbul înclinat până la coaste. Picioarele deschise. Genunchii îndoiţi. Ochii închişi. Un firicel fin de sudoare i se scurge pe tâmplă. Mâinile ei strâng cu pumnii cuvertura de sub ea, iar maxilarul îi este strâns.

Doctorul mă priveşte în acel mod calm şi tulburător al ei şi clătină uşor din cap.

„Este gata?”

„ *Nu* ”, spune ea, arătând mingea tare a stomacului Rebeccai. Este încă înalt, sub coaste în loc să fie plat şi lat la şolduri aşa cum trebuie să fie pentru ca ea să împingă. Doctorul îmi face semn cu mâna. „Vino.”

Mă scot din haina de călărie şi îmi pun geanta la picioarele patului. O singură privire îmi spune că capul bebeluşului încă nu a căzut, că, în ciuda durerii, acest travaliu este departe de a se termina.

Odată ce contracţia scade, ochii lui Rebecca se deschid. Dacă e surprinsă să mă vadă, nu o arată. Sau

poate că nu-i pasă.

„Am cerut doctorul”, spune ea.

"Ştiu. Dar sunt aici indiferent. Nu te voi lăsa singur în asta. Unde este Isaac?”

Rebecca îşi ridică braţul şi arată spre tavan. — Sus, gâfâie ea. „Cu băieţii. Le este frică.”

Nu are femei care să participe la această naştere. Fără familie. Fără prieteni. Sunt doar eu şi doctor. Şi mă tem că nu vom fi de ajuns.

„Fă-l să se oprească. Te rog, îl imploră Rebecca când o altă contracţie îşi începe marşul necruţător prin corpul ei.

Mă uit la doctor, nu pentru că nu ştiu ce să fac, ci pentru că ea este alegerea Rebeccai şi nu vreau să-mi apăs ajutorul acolo unde nu se doreşte.

„Copilul nu va refuza. Am încercat deja”, spune doctorul.

— Ai încercat şi din interior?

Ea scutură din cap. „ *Pas encore.* Asta necesită *deux. Une* pentru întoarcere. Şi *nu* pentru că o ţin pe mama jos.”

Rebecca este ofilită, epuizată de efortul îndelungat de a încerca să-l alunge pe acest copil din limitele corpului ei.

Îmi cufund mâinile în găleata de spălat, le spăl cu săpun de leşie, apoi mă întâlnesc cu Doctorul la picioarele patului. A fost dezbrăcat, toate păturile îngrămădite într-un colţ şi o pilota veche este pliată sub Rebecca pentru a prinde sângele şi apa. Din fericire, nu există nicio cantitate alarmantă. Dar parfumul naşterii pătrunde în cameră.

Corpul uman are un miros. Nu doar transpiraţie. Sau defecare. flatulenţă. Sânge. Dar părţile profunde ale unei persoane. Umed şi pământesc, nuanţat cu muşcătura

metalică a fierului. Toate lucrurile în mişcare şi bătăi care cuprind fiinţa noastră cea mai interioară. Miroase ca lumea naturală, umedă şi verde, ca pământul după ploaie. Dar acelea sunt mirosuri pe care o persoană le observă rar până într-un moment ca acesta. naşteri. Accidente. Leziuni. Diversele moduri în care suntem răsturnaţi pe dos.

„Când au început durerile tale?” întreb eu.

„După...” Ea scrâşneşte din dinţi. "Amiază. După amiază."

„De ce nu ai trimis după ajutor mai devreme?”

Acolo, disperarea din ochii ei spune adevărul. „Pentru că nu vreau să vină acest copil.”

Rebecca lucrează timp de nouă ore cu o prezentare în pod şi se apropie cu paşi repezi de limitele a ceea ce trupul şi sufletul ei pot suporta. Mişcările ei sunt slabe şi cauciucate, epuizate.

„Trebuie să vină, sau vei muri , 11 spun.

Încet, înţelegând ceea ce spun eu o loveşte. „Băieţii mei...”

„Încă au nevoie de tine. Isaac încă are nevoie de tine. Aşa că trebuie să scoatem acest copil afară. Pentru a face asta, trebuie să o întoarcem.”

"În regulă."

„Dar nu putem face asta din exterior.” O pauză şi apoi spun: „O să doară. Înţelegi ce spun?”

Rebecca dă din cap, dar nu-mi dau seama dacă este un încuviinţare din cap sau o scuturare. Şi fie că doare sau nu, treaba trebuie făcută dacă Rebecca vrea să supravieţuiască în această noapte.

Doctorul îi strânge palmele ca şi cum s-ar fi rugat, apoi le aduce la faţă, cu degetele mari periându-i nasul. Ea şopteşte ceva în franceză şi singurul cuvânt pe care îl recunosc este *Dieu.*

Dumnezeu.

Când Doctorul îşi deschide din nou ochii, singurul ei focus este intrarea în pântecele Rebeccai şi copilul prins dincolo.

„Trebuie să aşteptăm până când durerile se uşurează , spune ea. „Nu se poate face înainte.”

Această contracţie este lungă şi zdrobitoare, adânc în spatele Rebeccai, iar ea se arcuieşte împotriva ei, plângând atât de tare, încât aerul o prinde în gât, făcând-o să tuşească, apoi să căuge.

„Respiră”, spun eu. „Intra prin nasul tau. Ieşi prin gura ta.”

Sunetul agoniei ei este partea cea mai dificilă, dar trebuie lăsată deoparte, chiar ştiind că împreună cu băieţii ei, Rebecca i-a născut într-o tăcere hotărâtă şi hotărâtă. Nu un geamăt tot timpul. Aşa că această diferenţă – teroarea ţipătoare – mă enervează şi nu pot să nu mă întreb cât de mult depăşeşte durerea fizică a venirii copilului şi se află cu cea a concepţiei sale.

„Du-te sus. Lângă ea. Când îţi spun, apasă pe burta ei.” Doctorul îi bate călcâiul mâinii. „Cu asta.”

Fac ce mi s-a spus şi, în timp ce aşteptăm ca ultimele valuri ale contracţiei să se estompeze, îndepărtez părul ud de pe fruntea Rebeccai şi lacrimile din ochi.

„Îmi pare rău,” şopteşte Rebecca, „că nu te-am sunat. Nu eu am."

"Tăcere. Nu ai de ce să-ţi pară rău.”

„Nu am vrut să fii aici pentru că...”

Doctorul dă din cap spre mine şi îmi pun călcâiul mâinii pe burta lui Rebecca.

În momentul în care burta ei se slăbeşte, Doctorul se aplecă în faţă, şopteşte *„ Je suis désolé ”* şi alunecă mai întâi pe una, apoi pe cealaltă mână în corpul Rebeccai.

Ea împinge şi se întoarce şi văd muşchii mici de la

antebraţele ei încep să tremure de efort. La rândul ei, Rebecca desparte aerul cu genul de ţipăt care se aude rar pe câmpul de luptă. Transpiram cu toţii din cauza efortului în câteva secunde, dar când burta Rebecăi se ondula de la un capăt la altul, cred că poate meciul de lupte este câştigat. Un strop de apă inundă patul, înmuiând pilota.

„ *Bine* ”, pantaloni doctor. „Capul este în jos, dar înapoi.”

Doamne, cred că *asta îi va dubla durerea.*

„Nu are puterea pentru asta.”

„Ea nu trebuie. Dar trebuie să lucrăm repede. Întoarce-o. Mâinile şi genunchii. Eu pot să fac restul.”

Ne trebuie amândoi să o punem pe Rebecca pe o parte, apoi să o ridicăm în patru picioare. Ea şuieră şi scuipă printre dinţi, ca o pisică rănită. Braţele lui Rebecca tremură şi mă tem că va cădea cu faţa întâi în perne. Puterea ei a dispărut. Dar această poziţie pare să ajute imediat, gravitaţia trăgând capul copilului departe de coccis şi în canalul de naştere.

Geamătul vine, adânc şi zdrenţuit, şi ştiu că o altă contracţie îi răvăleşte corpul. La apogeu, Doctorul glisează două degete în corpul Rebeccai.

„Ridic capul”, spune ea. „Într-o clipă o voi ghida. Dar trebuie să ridici umerii lui Rebecca. Corpul ei va face restul.”

Mă urc pe pat şi o trag pe Rebecca în sus, astfel încât braţele ei să fie drapate peste umerii mei şi capul ei să fie lipit de sternul meu.

„Acum”, spune doctorul, strecurându-şi cealaltă mână înăuntru. Este imediat. Stomacul Rebeccai se dezumflă pe măsură ce capul coboară mai mult în canalul de naştere. " *Apăsaţi.* ’’

Nu are de ales în această chestiune. Corpul ei

recunoaşte că această călătorie aproape s-a încheiat. Se apucă de parcă ar fi comprimat de o forţă exterioară şi, în timp ce se înclină, capul bebeluşului iese la jumătatea drumului.

— Din nou, cere doctorul.

Rebecca se supune cu ultimele ei energie, iar bebeluşul alunecă, mişto şi furios, în mâinile doctorului. Chiar şi de unde stau în genunchi la celălalt capăt al patului, îmi dau seama că snurul este mult prea scurt. Doisprezece inci unde ar trebui să fie douăzeci. Nu era de mirare că copilul nu se întorsese.

Doctorul tăie cablul cu un mic cuţit de buzunar şi o mai uşez pe Rebecca pe pat, apoi o rostogolesc pe spate. Sub noi, doctorul fredonează în timp ce inspectează copilul pentru răni sau defecte. Negăsind niciunul, ridică copilul.

„ Tu ai une fille. ”

Mă duc la fundul patului pentru a curăţa copilul, în timp ce doctorul o îngrijeşte pe Rebecca. În timp ce o învelesc într-o cârpă moale de în, observ că are un semn de căpşuni în spatele genunchiului stâng. Este identic cu cel de pe templul lui Joshua Burgess. Este o dovadă a pretenţiei Rebeccai. Este sfâşietor.

„Bună, micuţule”, îi spun micuţului cu faţa roşie şi mijită. Apoi ridic privirea la Rebecca. „Ai o fiică.”

Îi aduc pachetul lui Rebecca şi o întind. Dar ea nu ajunge la copil. În schimb, se uită o dată la fetiţa minusculă, care ţipăie, apoi îşi întoarce faţa în pernă şi spune: „Aruncă-o în râu”.

RÂUL KENNEBEC

Îl opresc pe Brutus în mijlocul promenadei în faţa Generalului lui Cole-man. Zăpada este aproape topită în oraş, există piste noroioase tăiate în centrul străzii Water, iar zăpada se micşorează de fiecare parte.

Kennebec geme în stânga mea în timp ce gheaţa se desparte şi formează mici gheţari care se ciocnesc unul de celălalt în curentul clădirii. Este un lucru uimitor de privit, deşi nu cu totul sigur. Râul se inundă adesea când se deschide, iar malurile se ştie că se forţează pe măsură ce acele blocuri de gheaţă se rostogolesc şi se prăbuşesc în aval.

Copilul care se zvârcoleşte din braţele mele strigă din nou. Copilului îi este foame, frig şi agitat până aici, în timp ce am ţinut-o la pieptul meu, ghemuită strâns sub mantia mea de călărie. Are nevoie de o mamă, dar nu are. Şi mi s-a cerut să fac nespusul.

Ne-am implorat. Îngăduit. Atât eu, cât şi doctorul am făcut tot ce ne-a stat în putinţă pentru a o îndemna pe Rebecca să-şi pună fata la sân, dar ea a refuzat. Nici nu s-ar uita şi nu s-ar ţine în braţe pe copil. O oră, apoi două. Cu siguranţă, ne-am gândit, Rebecca va ceda. Dar ea nu a făcut-o.

„Nu putem să mai ascundem asta mult”, a şoptit doctorul, punând pachetul care se zvârceşte în geanta mea medicală. „Trebuie să pleci. *Acum.* ’’

Am stat pe hol în afara camerei Rebeccai, ascultând după Isaac.

„Nu pot... nu am avut *niciodată* ...”

„Copilul nu este în siguranţă aici. Mi-ai spus asta când ai venit în cabana mea în ianuarie. Ea nu vrea acest copil. Nici nu o putem învinovăţi.”

„Este greşit.” Am clătinat din cap. "Nu pot-"

„Dacă o iubeşti, trebuie să faci asta”, a spus doctorul. „Lasă-mi pe Rebecca în seama mea. Ai grijă de copil.”

Am plecat, cu geanta mea medicală. Doctorul îi va spune lui Isaac că copilul s-a născut mort, că ne-am făcut datoria şi am îngropat rămăşiţele. Ea va minţi pentru ca Rebecca să se poată vindeca. Poate. Într-o zi.

Odată călcat pe Brutus şi departe de cârciumă, am scos copilul din geantă şi am strâns-o strâns la pieptul meu, rugându-mă să nu ne arunce pe amândoi la pământ. L-am plimbat pe Brutus prin Cârlig, ţinând un deget sub nasul bebeluşului pentru a mă asigura că respiră. Fiecare strigăt indignat şi flămând era o asigurare că nu era înăbuşită sub mantia mea. În tot acest timp, inima mi-a bătut viteza, iar gândurile mi-au făcut tot posibilul să ţină pasul.

Dar acum trebuie să iau o decizie, şi nu sunt unele bune înaintea mea. Mă uit la râu, ascult cum blocurile de gheaţă se zgârie şi se macină împreună. Aş putea face aşa cum mi-a cerut Rebecca. Nimeni nu ar şti vreodată. Nimeni nu va veni vreodată să-l caute pe acest copil.

Dar asta este de neconceput.

Flămândă şi confuză, strigă încă o dată în braţele mele şi o trag aproape.

„Sshh.”

Zorii sunt încă la câteva ore, iar cerul de deasupra este întins larg, albastru miezul nopţii şi presărat de stele. Umbrele se amestecă, întunecate şi mai întunecate, peste tot în jurul nostru. Brutus zvâcneşte sub mine, nerăbdător, iar eu îl liniştesc cu vocea mea. O bătaie din mână.

Copilul se mişcă în braţele mele. Din nou scâncete.

„Ştiu, ştiu, micuţule. Este frig. Şi îmi pare rău.”

Dar mi-am luat decizia acum şi nu mă voi întoarce.

Scot pătura înapoi până pot vedea ochii mari şi vârful acelui nas minuscul. Mă gândesc la fiicele pe care le-am îngropat cu atâta timp în urmă, la mormintele lor, la două sute douăzeci de mile depărtare, în Oxford, trei la rând, sub un stejar. S-au pierdut şi au dispărut şi aş da orice să le ţin din nou. Mi-aş da propria viaţă dacă ar însemna că ei şi-ar putea avea înapoi pe a lor.

„Ceea ce mama ta nu înţelege încă”, îi spun copilului, cu vocea înecată de emoţie, „este că există unele pierderi în această viaţă pe care nu le trăim suficient de mult pentru a ne întrista pe deplin. Şi nu-i voi da altul.”

Îl pun pe fetiţă sub mantia mea de călărie încă o dată – ferit de aerul rece al nopţii – şi îl transform pe Brutus pe Winthrop Street.

ŞEARIE ALBĂ

Sarah White răspunde la uşă. Nu mă aşteptam să fie trează, cu atât mai puţin îmbrăcată, dar iată ea, de parcă m-ar aştepta, de parcă aş fi fost invitată. Şi aici m-am gândit că va trebui să trec prin mama ei mai întâi.

„Pot să intru?” întreb eu.

„Desigur”, spune ea şi trage uşa înapoi pentru a mă lăsa să intru.

Nu-mi dau seama la început de ce aruncă o privire întrebătoare peste umăr. Dar odată ce mi-am dat noroiul de pe cizme şi am păşit înăuntru, văd un bărbat care stă lângă foc. Este tânăr şi frumos şi are un mănunchi în braţe.

Când mănunchiul se zvârcoleşte, apoi sforăie, îmi dau seama că o ţine pe Charlotte.

Sarah deschide gura să explice, dar nu are timp.

"Am nevoie de ajutorul vostru. Vă rog."

„Intră”, spune ea. „Spune-mi. Voi ajuta în orice fel pot.”

Sper că ea chiar vrea să spună asta, pentru că când ajung la foc şi îmi trag haina de călărie înapoi pentru a dezvălui copilul nou-născut care se zvârcoleşte, ea icneşte. Bărbatul o face la fel, deşi adaugă o invectivă colorată pentru a-i merge cu privirea. Ruşinat, îşi pune palma peste urechea lui Charlotte. O spune din nou. Dar şopteşte de data asta.

„Ea sa născut acum aproape trei ore şi nu a mâncat. Mai faci suficient lapte pentru doi?”

Dumnezeu să o binecuvânteze pe Sarah White şi să-l blesteme pe oricine va rosti vreodată un cuvânt dur împotriva ei, pentru că ea se lasă imediat pe celălalt scaun şi începe să-şi descheie bluza.

Mă uit la bărbat. Înapoi la Sarah. „Mmm. Poate că ar trebui...

Ea râde. — Nu te îngrijora de modestia mea, doamnă Ballard. A mai văzut totul înainte.” Sarah întinde mâna spre copil, zâmbind de parcă tocmai i s-a oferit un premiu şi nu o povară. „Acesta este tatăl lui Charlotte, Henry Warren. Ţi-am spus că se va întoarce după noi.”

Bine.

Trebuie să mă aşez.

Mă las pe un scaun lângă vatră. Priveşte cu gura căscată la el în timp ce Sarah ridică copilul la sân. Fetiţa se prinde de sfarcul ei cu o ferocitate care mă uimeşte. Ea suge şi gâlgâieşte, alunecând de pe sân. ţipând. Înfometat. Strângând furios aerul cu pumnii ei minusculi. Ea apucă din nou, gura mică lucrând disperată, în timp ce Sarah ajustează cu experienţă atât copilul, cât şi sânul pentru o potrivire mai bună. Ea legănă copilul. O taci. Îi mângâie urechea şi tâmpla cu un deget lung şi moale. Şi în tot acest timp Henry se uită mirat, de parcă Sarah îşi alăptează copilul şi nu al unui străin.

„Are ea un nume?” întreabă Sarah.

Eu dau din cap.

Ea mă priveşte printre gene lungi şi întunecate şi îi văd mintea lucrând. „Are o *mamă* ?”

Din nou, scutur din cap.

"Înţeleg. Să o păstrez atunci?”

„Numai atâta timp cât eşti dispus. Trebuie să mărturisesc că singurul meu gând a fost să o hrănesc, nu ce urmează. Dar mă voi gândi la ceva. Iţi promit."

„Sunt bucuros să te ajut, doamnă Ballard. Este cel puţin ce pot face. Având în vedere tot ce ai făcut pentru mine.”

„Mulţumesc.” Oftez şi mă las pe spate, apoi închid ochii pentru o clipă şi las căldura de la foc să-mi pătrundă în corp. Când le deschid din nou, văd că tânărul se uită la mine acum. "Îmi pare rău. Nu am reuşit să mă

prezint. Eu sunt Martha Ballard. O moaşă. Şi o prietenă a lui Sarah."

Îmi întind mâna, iar el o acceptă. „Adunasem la fel de mult. Sunt maiorul Henry Warren, logodnicul lui Sarah."

Mă uit la Sarah, uluită.

„M-a întrebat în seara asta. Am intrat chiar pe uşă şi m-a întrebat. Intenţionăm să anunţăm mâine şi să ne căsătorim în decurs de o lună." Zâmbetul pe care mi-l oferă Sarah este aproape milostiv. „Ştiu că nu m-ai crezut. Nimeni nu a făcut-o. Toată lumea credea că sunt un prost. Dar ei nu-l cunosc pe Henry. A promis şi l-am crezut."

Este ca şi cum cineva mi-ar fi aruncat mintea sub copitele care se înfăţişează ale unei turme de cai care se încarcă. Sunt atât de multe de care să le înţelegi în acelaşi timp. Dar înainte de a putea socoti cu faptul că iubitul lui Sarah s-a întors după ea, trebuie să ştiu un lucru.

Mă întorc către Henry. — Cunoşti un bărbat pe nume Joseph North?

„Nu este el judecătorul în acest oraş?"

"Da."

„Îl cunosc doar pe nume. Nu l-am întâlnit niciodată pe omul".

„Ei bine, el pretinde altfel."

Nu-l cunosc pe acest Henry Warren mai mult decât ştiu latină. Sau chineză. Dar îmi place felul în care îi ciupesc ochii de alarmă şi cum o strânge mai tare pe Charlotte la piept.

Ce vrei să spui?

„Judecătorul Joseph North a jurat în faţa instanţei că a fost cu tine în noaptea de 10 august a anului trecut, când este acuzat că a violat o femeie în acest oraş."

„Pe 10 august, eram la trei sute de mile vest de aici.

La fel ca şi eu am fost în cea mai mare parte a unui an. Până în decembrie, când am primit comenzi pentru Fort Halifax. Şi sunt două duzini de bărbaţi la cârciumă care vor depune mărturie despre asta."

Mă gândesc la asta. Da din cap. „Trebuia să întreb", îi spun.

Henry nu pare deloc jignit. „Nu m-aş aştepta la mai puţin de la cineva căruia îi pasă de Sarah. Dar nu-mi place că m-a folosit ca alibi. Sunt bucuros să scriu instanţei şi să certific contrariul."

„Procesul a venit şi a trecut, iar North a fost achitat".

"Nu-mi pasă. Nu vreau ca numele meu să fie asociat cu al lui. Spune-mi cu cine trebuie să vorbesc despre asta. Vreau oficial."

„Numele lui este Seth Parker şi ne vom ocupa de asta mai târziu. Dar mulţumesc." Acum că nu mai este din cale, am o altă întrebare pentru el. — Ştiai despre Charlotte?

"Nu. Dar eu... ah... ştiam că există *posibilitatea* unui copil. A trebuit să-mi termin înrolarea la miliţie. Asta mi-a luat atât de mult. Am făcut aranjamente pentru noi. Aici. În Hallowell."

Sarah razã. „A cumpărat Coleman's Store!"

— Tu eşti bărbatul din Boston?

"Eu sunt. Şi m-am gândit că acolo ar trebui să trăim. Dar bunicul meu a murit anul trecut. Mi-a lăsat un pic de moştenire. Şi asta mi-a oferit opţiunea de a mă muta aici."

Când i-am spus lui Samuel Coleman despre povestea lui *Emmeline* a lui Charlotte Turner Smith, acesta râsese. A spus că sună ca o fantezie. Şi totuşi, iată o femeie care a făcut exact acelaşi lucru ca acel personaj. Sarah a trăit la marginea societăţii. Cu toate acestea, ea şi-a ales cursul vieţii. Ea a găsit dragostea în propriile ei condiţii.

Şi o să fiu al naibii dacă probabil că ea nu va ajunge să fie bogată şi fericită ca urmare. Aşteaptă până îi spun lui Coleman cât de reală este premisa acelui roman până la urmă.

Sunt copleşit, atât de bucurie, cât şi de epuizare, şi senzaţia se simte foarte mult ca şi cum aş fi o lumânare, ofilită peste o flacără deschisă, cu fitilul arzând la ambele capete. Mi-a mai rămas atât de puţină energie şi pot simţi că mintea îmi devine neclară. Este timpul să pleci acasă.

„Martha?”

"Da?"

Sarah îşi înclină bărbia spre copil. Este beată cu lapte şi a căzut de pe sân. adormit. Gura ei deschisă, laptele curgând dintr-un colţ.

„Cum ar trebui să o numesc?”

eu zambesc. „Cred că Emmeline ar fi un nume bun.”

PODUL MILL CREEK

Se apropie ora cinci dimineaţa când îl îndemn pe Brutus să se îndepărteze. Sunt prea obosit să călătoresc atât de greu, dar nu vreau nimic mai mult, în acest moment, decât propriul meu pat, propria mea pernă şi pilota moale şi uzată de deasupra. Acum, cu acasă la doar câteva clipe distanţă şi cu nervii încă cruzi, trec podul şi mă întorc spre vest, pe bandă. Încă o dată, îl împing pe Brutus să meargă mai repede, dar nu am făcut nici un sfert de milă când o umbră vie se topeşte din pădure. Furtuna se aruncă pe drum în faţa noastră. Ochii ei sunt o flacără de chihlimbar care arde în întuneric. Vulpea latră un avertisment feroce, iar Brutus se dă înapoi, cu picioarele anterioare zbândind aerul alarmat. Mişcarea mă prinde cu nerăbdare, dar nu atât de mult încât să fiu neaşezat.

Tempest se uită direct la mine, avertizând şi fricã şi altceva reflectat în lumina lunii. Ea adulmecă aerul, căutându-mi parfumul şi mai face un pas înainte. Brutus bate din coadă. Sforâie. Vede doar dinţi ascuţiţi şi gheare rele. El nu ştie nimic despre pasiunea mea pentru această creatură.

Nu sunt pregătit pentru bani.

Dezechilibrul. Braţele întinse şi apoi, înainte să mă pot adapta sau să trag aer în piept, mă răsturn prin aer deasupra capului lui. Orizontul – acum palid şi argintiu – se învârte, iar pământul se repezi spre mine. Am mers înainte, fund peste ceainic, şi, deşi încerc să aterizez pe picioare, nu pot spune sus de jos. Şi nu am timp să-mi judec poziţia în aer.

Am lovit pământul, cu putere, pe spate – respiraţia curgându-mi din plămâni într-un *oof gutural* – înainte de a mă putea proteja de cădere. Simt impactul peste tot. Coastele îmi tremură, mă doare capul, şoldurile mă simt

lovite şi, deşi este întuneric, luminiţe strălucitoare se învârt în faţa ochilor, dansând pe un ritm greaţă. Gust sânge şi ştiu că mi-am muşcat limba. Lucrul care mă sperie cel mai mult este însă că gura mea se deschide şi se închide, dar plămânii refuză să tragă aer. Gâfâi şi tremur ca unul dintre peştii lui Cyrus când este scos din iaz.

Nu pot să respir.

Mă rostogolesc pe o parte, încercând să nu intru în panică. Este nevoie de un alt moment lung, înspăimântat, dar sunt în sfârşit capabil să trag un flux subţire de aer în plămânii mei arşi într-un fluier zdrenţuitor şi şuierător. Se simte ca apă şi foc, viaţă şi moarte, iar eu stau acolo, bând în ambele, cu plămânii aprinşi. Înec. Ardere. Sunetul pe care îl scot, încercând să respir, m-ar pune în genunchi, implorând ajutor de la Dumnezeu, dacă aceasta ar fi o sală de naştere şi aş auzi o femeie în această stare. Dar sunt doar eu, sub stele înfăşurate şi rănite.

Gândeşte, respiră, gândeşte, respiră, îmi spun. *Nu poţi muri aici singur în mijlocul drumului.*

Brutus este la cincizeci de metri distanţă, bătând în picioare, nerăbdător să mă ridic. L-aş omorî dacă aş putea, atât de mult îl urăsc pe acel cal stupid, nemilos şi brut acum. Cea mai proastă decizie pe care am luat-o vreodată. Cei mai răi bani pe care i-am cheltuit vreodată.

Şuieră.

s'f z\ /"'/x •

Gafai.

O respiraţie, mai adâncă acum, dar tot ars.

Sunt *furios.*

Propriul meu cal a încercat să mă omoare.

Mă uit cu privirea la armăsarul blestemat şi încăpăţânat. Ar fi trebuit să-l castrez când am avut ocazia. Efraim avea dreptate. Doar aşa poţi îmblânzi o

fiară sălbatică.

Frigul şi umezeala se infiltrează în hainele mele, în oasele mele şi ştiu că ar trebui să mă trezesc. Că nu pot să stau aici pentru totdeauna. Sunt sigură – mai ales, cred – că nimic nu este rupt, dar corpul meu se ridică încet.

Există o căptuşeală moale lângă capul meu, trosnetul mic al picioarelor mici care se mişcă prin frunze şi noroi. Şi apoi iată-o. Vulpea mea. Întuneric şi argintiu în lumina lunii, ochii ei uluitoare sau fixat asupra mea.

Furtună.

nu spun nimic.

Nu clinti nici un centimetru.

Abia îmi permit aerul după care ţipă plămânii.

Pentru că vulpea alunecă înainte, o labă delicată după cealaltă, iar acum ea se află la doar o lăţime de mustaţă, privindu-mă la mine de parcă *aş* fi cea mai curioasă creatură de pe pământ. N-aş fi crezut niciodată că se poate întâmpla aşa ceva, n-am auzit niciodată de aşa ceva în viaţa mea.

Tempest — propria mea vulpe — îşi îndreaptă capul subţire şi scoate limba roz. Dată. O singură dată ea îmi linge vârful nasului. Este un salut. O ofrandă de pace. Unii recunosc că suntem una şi aceeaşi. Dar este trecător. A dispărut la fel de repede cum a venit, la fel ca ea, pentru că dintr-o lovitură, ea ţâşneşte peste capul meu, cu nasul îndreptat spre casă, coada către Strada Apei şi începe să latre.

De data aceasta, sunetul nu este nimic plăcut sau delicat. Sunt mici mârâituri vicioase care rup aerul şi îmi pun simţurile în ordine încă o dată. Mă lupt să mă ridic în picioare şi mă dau înapoi. Nu pentru că mi-e frică de Tempest. Cu siguranţă nu. Dar pentru că îmi dau seama că acestea sunt lătrături de avertizare.

Nu suntem singuri în pădure.

Dar în depărtare, aud un apel care răspunde. O altă vulpe. Perechea ei, poate, undeva mai aproape de casă.

Mă întorc către Brutus exact la timp să-l văd învârtindu-se şi fulgerând în direcţia opusă. Acel trădător a fugit şi m-a părăsit.

— Et tu, Brute?

şchiopătesc spre moară. Am glezna întorsă, iar o tăietură se întinde pe lungimea antebraţului meu drept, picurând sânge în manşeta mânecii mele. Respiraţia îmi vine mai uşoară acum, dar totuşi, există un fluier la sfârşit – o dispută, depusă de corpul meu pentru tratamentul recent. Brutus a plecat – a fugit spre Hook – şi mi-a luat geanta medicală cu el, aşa că nu am nici măcar bandajele.

Încă mai blestem fiara când ies din pădure şi văd un felinar care arde în fereastra morii.

„Efraim”, şuier şi mă amestec mai repede.

Un cal este legat de stâlp, pufnind adânc în umbră, iar un dreptunghi lung de lumină palidă iese din uşă şi cade în curtea noroioasă.

Mă întorc lateral şi alunec prin pană îngustă a uşii deschise. — Nenorocitul ăla de cal m-a aruncat din nou, spun eu. „Marcă-mi cuvintele, îl vând pentru lipici.”

La sunetul vocii mele, un mârâit scăzut şi furios umple camera. Cicero. El stă întins pe podea sub bancul de lucru al lui Efraim. Îşi ridică capul de la labe şi îşi rotunjeşte uşor coloana vertebrală, cu tot părul înţesat pe cap. Dintii dezveliti. Ochi sclipind. Nu e de mirare că vulpile latră în seara asta.

Stăpânul lui stă la câţiva metri distanţă, răsfoind paginile într-o carte pe care o recunosc imediat ca fiind jurnalul meu. El ridică privirea spre mine, nepăsător.

„Aş dori să ştiu”, spune Joseph North, rupând o pagină de pe coloana vertebrală, „ce făceai cu adevărat în casa mea ieri?”

„Ieşi afară”, spun eu, apucându-mă de unul dintre stâlpii centrali mari pentru sprijin.

"Nu."

„Efraim va fi acasă în orice moment.” „Această scuză nu a funcţionat prima dată”, spune North, rupând o altă foaie de hârtie din carte. Căde pe podea şi se aşează la picioarele lui. „Şi sunt destul de obosit să aud asta. Soţul tău este în Boston. Face o petiţie pentru revendicarea acestei proprietăţi.”

„Copiii mei...”

„Toţi sunt în pat. adormit. Eşti singură, Martha. Întrebarea este dacă ţi-e *frică.* ”

Rrrriiipp. Sunetul răsună prin moară. De data asta împinge pagina cu pumnul şi o aruncă în colţ.

"Nu. Nu mi-e frică de tine.”

„Rebecca i-a fost frică când am fost la ea în acea noapte. Ar fi trebuit să vezi cum îi tremurau picioarele pe acel pat. O spune atât de dezinvolt. De parcă nu-i pasă că mărturiseşte o crimă. „Nu vă faceţi griji”, adaugă el. „Nu mă incriminez. Am fost *achitat,* îţi aminteşti? Nu pot fi încercat din nou.”

„ *Ieşi afară* ”, îi spun, aerul şuierându-mi printre dinţi, coaste scârţâind în semn de protest. Mă întreb dacă până la urmă am rupt ceva.

Cicero se aplecă înainte la nota de furie din vocea mea. Îşi dezvăluie dinţii.

"Nu. Tu şi cu mine vom vorbi puţin. Şi vom începe cu de ce ai fost în casa mea.”

"Medicament. Pentru soţia ta.”

Ochii i se îngustează. „Eşti rănit.”

Trec, dar nu-i răspund.

„Ei bine, asta va face asta mai uşor.” El întoarce o altă pagină în jurnalul meu. Citeşte cu voce tare o intrare benignă. Îi bate gura de parcă ar căscat. — Unde este scrisoarea mea, Martha?

„Nu ştiu despre ce vorbeşti.”

„Eşti un mincinos groaznic.”

„Aş vrea să pot spune acelaşi lucru despre tine.”

El râde. „Fără îndoială că am avut mai multă practică.”

Convoc fiecare nerv pe care îl am. Stai cât pot de drept. „Depărtează-te de jurnalul meu. Şi pleacă de pe proprietatea mea.”

„Acum este proprietatea mea. Dar cred că am putea ajunge la o înţelegere.” North ţine jurnalul de coloana lui, apoi smulge un pumn de pagini. Dacă cineva mi-ar putea rupe sufletul în jumătate, acesta ar fi sunetul. Le scutură în faţa mea. „Te-am subestimat. N-am ştiut niciodată că ai păstrat această carte. Până la prima audiere.”

Trebuie să fug. Totul despre North – comportamentul lui, cuvintele lui, totul – se simte periculos. Dezechilibrat. Dar n-aş ajunge pe potecă înainte să mă prindă. Aş putea să ţip. Există şansa ca unul dintre copii să mă audă. Dar care? Hannah? Dolly? Tânărul Efraim? M-aş ruga pentru Jonathan, dar a leşinat beat, nu acum cinci ore. Cyrus este cea mai bună opţiune, dar nu există nicio certitudine că el va fi cel care va alerga.

„Dacă nu ar fi fost asta, afirmaţiile Rebeccai nu ar fi trecut niciodată de prima audiere.” North smuci din nou de carte şi mă ustură ochii în timp ce văd documentaţia atentă de o săptămână ruptă în jumătate.

Mă întorc înapoi spre uşă, dar Cicero este în picioare

acum, mârâind mai adânc, apropiindu-mă şi mă opresc. Îmi ridic mâinile, cu palmele în afară pentru a-l uşura pe spate. Se aşează pe spate pe coapse în mijlocul podelei.

Nordul pufneşte. Rupe o altă pagină.

„De ce ai violat-o pe Rebecca?” întreb eu. Blocarea este cea mai bună opţiune pe care o am acum. Ţine-l să vorbească. Dă-i lui Cyrus timp să se ridice şi să se apuce de treabă.

„I-am predat o lecţie binemeritată.”

„I-ai rupt trupul şi i-ai distrus viaţa. Ai forţat un copil asupra ei. Ce ţi-a făcut *vreodată* ?”

North se uită la mine, cu buzele zvâcnind de furie. „Ea a adus indienii aceia blestemati în acest oraş! Nici o dată. Dar de două duzini de ori. Ştiţi cât timp ne-a luat să-i scoatem pe Wabanaki din acest loc? *Şapte ani.* Şapte ani de război cu francezii şi aliaţii lor barbari. Şi ea valsează în Hook cu idealurile ei înalte şi acel soţ idiot şi îi invită în *casa ei.* Nu putea fi tolerat.”

„Cu cine se asociază nu este treaba ta.”

„ *Tot ce* are de-a face cu acest oraş este treaba mea! Am fost aici înaintea oricăruia dintre voi şi nu voi lăsa acest loc să fie poluat de duşmanii noştri.”

Eu dau din cap. El crede cu adevărat ceea ce spune. „Ai violat-o din cauza *Wabanaki* ? Din cauza unei ranchiuni de la vreun război vechi? Eşti judecător. Nu aţi avut dreptul să vă încălcaţi jurământul în funcţie.”

„Am avut tot dreptul!” Îşi bate pieptul. „ *Eu* sunt judecătorul. *Eu* decid ce este drept.”

„Eşti o ruşine.”

Râde, dar nu există veselie în sunet. „Rebecca Foster este doar o ticălosă. La fel ca tine. La fel ca orice femeie. Doar o gaură udă drăguţă pentru a arunca puţină sământă. Nimic mai mult.”

Samuel Coleman are dreptate. Acest om şi-a pierdut

sufletul. Este singura modalitate de a justifica o astfel de credinţă. La urma urmei, s-a născut dintr-o femeie. Are o soţie *şi fiice mari.* El se mişcă printr- o lume care este la fel de plină de femei.

"Ce ţi s-a întâmplat?" întreb eu. „În timpul războiului?”

„Nu mi *s-a întâmplat nimic.* Am învăţat cea mai mare lecţie din viaţa mea.”

Sună din nou mai mult ca un judecător şi mai puţin ca un zelot. Vocea lui a alunecat în oratorie, genul pe care îl foloseşte de pe bancă. Totuşi, nu există nicio sală de judecată, ci doar eu şi folosesc acest spaţiu pentru a testa rezistenţa gleznei mele rănite. Şocul de durere care îmi împuşcă tibia îmi aminteşte suficient că nu pot alerga.

„Dacă vezi ceva”, spune North. „Dacă o *vrei* , atunci trebuie să o *iei* . Aşa supravieţuieşti nu doar unui război, ci şi unei vieţi. Francezii şi indienii m-au învăţat asta.”

„Deci eşti un hoţ, dar şi un violator?” Îmi ridic braţul şi îmi arăt moara din jurul nostru. „Tu iei pământ. Femei. Scalps.” El tresări la asta. „Şi apoi să te numeşti *victimă* atunci când eşti provocat?”

Este riscant, dar am nevoie de mai mult timp. Aşa că apăs mai tare. Încrucişează-mi braţele pe piept.

„Nu”, scutur din cap. „Nu eşti un erou. Nici un *tată fondator.* Eşti un laş care aleargă în faţa dreptăţii. *Eşti* genul de om care se ascunde în casa unui mort în loc să se înfrunte în curtea închisorii.”

North se uită la mine, cu ochii mari, de parcă uimit că aş fi putut să-mi dau seama.

— Lasă-mă să ghicesc, spun. „Nu ai putut găsi actele de evacuare. Deci ai făcut o furie şi ai incendiat gospodăria lui Burgess?

„ *Tu* ”, şuieră el. „Le ai.”

"Nu. Nu mai. Ele se află în prezent în posesia angajatorilor dumneavoastră. Şi mi-aş imagina că proprietarii Kennebec vor găsi această mică schemă a ta destul de ilegală. Vezi, vrei, ia că funcţionează doar când nu este nimeni în jurul tău care să te oprească, Joseph."

Nu este un om dat tăcerii. Umflat de importanţă proprie, impresionat de sunetul propriei voci, Joseph North umple mereu un gol cu cuvinte zadarnice şi stupide. Dar, pentru prima dată în lunga noastră cunoştinţă, închide gura.

Zece secunde.

Douăzeci.

Timp de treizeci de secunde lungi se scutură de furie.

— Nu e nimeni care să mă oprească acum, nu-i aşa, Martha?

Ar fi trebuit să ştiu încotro se îndreaptă asta. O lămurise din faţă cu mărturisirea lui nonşală. Dar până când îşi înclină capul şi privirea din ochi nu se schimbă de la evlavios la lascidă, înţeleg ce anume a ajuns să spună. Joseph North intenţionează să ia un kilogram de carne.

„Mi-ai cauzat multe necazuri. Şi există un preţ de plătit pentru asta."

— N-ai *îndrăzni* să mă atingi, spun eu, îndreptându-mă cât pot de bine spre masa de lucru. Am nevoie de ceva, orice, pentru a-mi susţine greutatea.

„Recunosc că nu am fanteziat despre tine aşa cum am făcut cu Rebecca. Cel puţin nu peste mulţi ani. Totuşi, erai destul de drăguţă când erai tânăr. Billy Crane a crezut cel puţin aşa, nu-i aşa? Îşi linge colţul gurii în timp ce face o evaluare itinerantă a corpului meu. „Sânii tăi erau mai mici atunci, dar picioarele la fel de lungi."

Billy Crane.

Nu am auzit acest nume rostit cu voce tare de cel

puţin un deceniu. Poate mai mult. Şi faptul că North o spune acum, cu propria sa ameninţare atârnând în aer, îmi îngreunează inima.

„Oh, nu arăta atât de surprins. Crezi că nu-mi amintesc? L-am spânzurat de un pin. Nici un proces. Şi am învăţat o lecţie bună în acest proces. Nu fi prins."

Face un pas spre mine.

„Atinge-mă şi vei regreta pentru tot restul vieţii." Mă întorc, căutând ceva cu care să mă protejez. „Nu mă vei găsi o victimă atât de uşoară. Şi nu ai ajutor în seara asta."

„Pot recunoaşte că Burgess a fost o greşeală. I-a plăcut prea mult. Voiam o altă încercare la ea când a terminat. Dar nu aveam nevoie de el atunci şi nici acum nu am nevoie de el."

Mai fac un pas spre masa de lucru. Forţa frica din vocea mea. „De ce să-l iei? A fost un risc atât de stupid."

„A fost *genial.* Oamenii ar fi crezut-o dacă ar fi spus că un bărbat a violat-o în acea noapte. Dar doi? Este ridicol. O poveste gătită de o femeie răzbunătoare care tocmai şi-a văzut soţul concediat. Am luat- o pe Burgess cu mine ca să nu o *creadă nimeni* . Ai văzut cât de bine a funcţionat pentru mine în instanţă. Acuzaţii de *tentativă* de viol. Şi apoi o achitare."

„O achitare doar pentru că ea nu a fost acolo să depună mărturie."

„Şi a cui a fost vina?"

„ *Eşti* singurul de vină aici. Nu îndrăzni să încerci să dai vina pe ea cu nimic."

Trebuie să-l ţin să vorbească. Asta e chestia. E al naibii *de impresionat* de el însuşi. Întotdeauna a fost. Şi cu cât vorbeşte mai mult, cu atât creşte mai uşor afară. Bărbaţii nu sunt atât de curajoşi la lumina zilei cât sunt în întuneric. Copiii mei ar putea dormi, dar nu pentru

mult timp. Aceasta este o fermă, până la urmă. Şi în plus, lucrul pe care îl vreau este aici, la trei metri distanţă. Dar dacă mă arunc, el mă va bloca.

„Vino acum, Martha, avem treburi la care să participăm.” North îşi desface cămaşa. Îşi trage şireturile pantalonilor.

„Nu îndrăzni.” Mă apropii încă un pas spre masă.

„Hai, încearcă să fugi. Dar nu cred că vei ajunge departe. Nu cu acea gleznă.”

Cicero îşi bate coada pe podea, ridicând un nor fin de rumeguş. Îşi dezvăluie dinţii şi gingiile întunecate deasupra lor.

Când North îşi trage pantalonii în jos şi apoi sertarele de dedesubt, nu mă demn să mă uit la lucrul pe care îl mângâie în mână. În schimb, îi privesc ochii, aştept să încarce, ştiind că voi avea o singură şansă. Dacă ajunge la mine sau mă doboară, lupta se va muta la podea şi orice pârghie pe care o am se va pierde, împreună cu orice speranţă de a mă apăra.

„Trebuie să te enerveze să ştii că nu poţi să-ţi plănuieşti calea de a ieşi din asta”, spune el.

transpir. La tâmplele mele. Sub bratele mele. Buza mea superioară. Nu am transpirat de şase luni. Poate şapte. Nu de când am lucrat ultima dată în grădina mea. Iarna a îndepărtat complet această experienţă. Dar iată-l din nou. Asaltându-mă. Nepoftit. Aerul se simte gros şi greu în interiorul morii. Simt mirosul respiraţiei lui North. Transpiraţia lui. Crochetul lui. Simt mirosul de mânie care se scurge din corpul lui.

Tâmp. Tâmp-toc. Tâmp-toc-tâmp. Tâmp-tâmâi-tâmâi. Din ce în ce mai repede şi mai repede inima îmi bate.

Mirosul şi memoria sunt legate între ele. Nimic nu-l evocă pe cel din urmă ca primul. Şi acum, întreaga mea fiinţă este cuprinsă de o amintire de acum treizeci şi cinci

de ani. Billy Crane. Şopronul. Patru minute îngrozitoare cu faţa împinsă în pământ.

„ *Ştiam* că eşti speriat”, spune North.

Şi nu pot nega. Dovada este acolo în ridicarea şi coborârea rapidă a pieptului meu. Respiraţia pe care nu o pot forţa să se supună. Aud sângele curgându-mi prin urechi, ca un râu care s-a desprins din strânsoarea iernii. Furios. Violent. Ştiu ce urmează. Corpul meu este conştient. Îşi *aminteşte.* Şi nu va fi liniştit.

Mă trântesc spre masa de lucru a lui Ephraim când North face primul pas în direcţia mea. El este mai rapid decât mine cu o gleznă întorsă şi mă prinde de păr. Mă trage înapoi, tare.

ţip.

Durerea este atât de uimitoare încât sunetul mi-a scăpat de pe buze înainte să-mi dau seama că mi-am tras respiraţia să strig. Cicero sare din nou în picioare. Mârâie. centimetri înainte. Sun rănit, ca un animal. Sun ca o pradă, iar el salivează la zgomot.

Nord îşi înfăşoară degetele prin părul meu. Mă trage mai aproape. şoapte.

„Ce bănuţ frumos ar fi câştigat asta.”

„Dă-mi drumul!” Îi scărpinam mâinile.

„Oh, nu. O să *taci* în privinţa asta. În timp ce o fac şi după aceea. Nu vei spune un cuvânt, pentru că nimeni nu te va crede. Vor crede că este o mică răzbunare, doar felul tău de a mă întors după ce ai pierdut în instanţă.

Nimeni nu te va crede.

Este linia rostită de fiecare bărbat care a folosit vreodată o femeie în acest fel. Problema este că atât de des au dreptate. Dar acum sunt *supărat* şi nu vreau să fiu folosit în niciun fel de Joseph North. Există doar un picior între noi şi suntem aproape de aceeaşi înălţime, aşa că fac singurul lucru pe care îl pot. Mă înclin înainte ca şi

cum aş încerca să mă mişc, iar când el îmi strânge părul mai strâns, îmi zdrobesc capul pe spate în faţa lui.

Este rândul lui North să ţipe. Apoi mormăie. Blesteme. Îmi scapă părul şi se strânge de nasul care sângerează.

Când îmi dă drumul, mă scufund după masa de lucru, încercând să caut lama ticăloasă şi curbată a lui Efraim. Răzbunare. Mânerul în mână, mă întorc. Cuţitul se simte greu în palmă. Greoi.

„Nu o să mă omori”, spune el râzând.

Şi acea aroganţă — certitudinea — este cea care mă înfurie. „Nu am de gând să te ucid.”

Chiar dacă aş putea.

„Atunci lasă-ţi jucăria jos şi ia ce vine la tine.”

Prind cuţitul mai strâns, ridic lama şi tăie aerul. Doar o dată. Doar suficient de aproape încât el tresări şi îşi ridică braţul pentru a mă bloca. Revenge îi tăie o foaie curată prin mânecă. O fantă de trei inci care îi expune pielea încheieturii mâinii.

North se uită la el, stupefiat.

— Eşti prost, micuţule...

"Nu mă atinge."

Glisez din nou, iar de data aceasta se împiedică înapoi. Doi paşi. Aproape că se împiedică de pantaloni şi este suficient să pot manevra într-o poziţie mai bună. Apăsaţi-mi şoldurile de masa de lucru. Sprijină-mi greutatea.

Furie. Frică. Ambele se amestecă pentru a-mi face vocea nesigură. Nu vreau să par slab, aşa că îmi dresesc glasul. Chiar şi aşa, este mai bine să răspundeţi câte un cuvânt. "Tu. Voinţă. Nu. Atingere. Eu.”

„Nu primesc ordine de la femei”, spune el. Şi apoi se aruncă, întinzând mâinile de parcă m-ar lua de gât şi m-ar stropela.

ma las jos.

Ignoră durerea orbitoare care îmi trece prin genunchi când lovesc podeaua.

Aplecaţi-vă înainte cu o uşoară înclinare.

Şi dă-mi braţul în jos într-o tăietură rapidă şi intenţionată, exact când mâinile lui apucă aerul subţire.

Nu mă leagăn orbeşte.

nu mi-e dor.

Şi nu îmi pare rău.

Lama îl prinde chiar între picioare. Este o tăietură curată, genul care necesită un moment pentru a simţi.

Dar când o face, ţipătul lui se ridică sus în aerul dimineţii devreme, pentru că Revenge şi-a făcut treaba. Joseph North nu va viola niciodată o altă femeie atâta timp cât va trăi.

Nordul cade peste mine, iar acum suntem o încurcătură de braţe şi picioare, iar lama lui Efraim se schimbă între noi. Încerc să mă îndepărtez dar nu am nicio pârghie, aşa că trebuie să-mi folosesc braţele pentru a crea o anumită distanţă. Îl simt mişcându-se pe pământ lângă mine şi mă leagăn larg, din nou, dar mă conectez cu nimic altceva decât aer.

Totuşi, nordul nu vine pentru mine. El este aplecat asupra lui, cu mâinile în cupă în picioare, sângele curgând printre degete. Cicero înnebuneşte, nesigur dacă să-şi apere stăpânul sau să atace, mirosul de sânge făcându-l frenetic.

II ■ r*xz ■ *■> ■ r*xz . i II zx z*zx ■ ■ zx xz i zx xz ■ xz

Ce-ai făcut? Ce-ai făcut! gâfâie, apoi începe să plângă şi să înjure şi să-şi balanseze braţele în direcţia mea şi simt că fiecare

J J J J J J

picătură de sânge mă loveşte pe faţă. Miroase a cupru, rugină şi sare. Miroase a frică.

Aud cuvintele pe care mi le aruncă, dar nu au sens

împreună. Injurii aleatorii, violente, dar cu totul impotente. El ţipă. Gags. Blesteme.

„Ţi-am spus să nu mă atingi , spun. „Ţi-am spus să *pleci.*

Mă îndepărtez de el şi folosesc masa de lucru pentru a mă ridica. Sterge sangele de pe fusta mea. Îmi strâng lama în timp ce Cicero face paşi atenţi şi măsuraţi în jurul stăpânului său. El şi-a luat decizia şi m-a identificat ca fiind ameninţarea, cauza tuturor acestor dureri şi ţipete. O labă mare alunecă prin băltoaica roşie şi moale, iar când o pune din nou jos, imprimeul este perfect, ca şi cum ar fi ştampilat în ceară.

Răzbunarea este nemiloasă, dar s-ar putea să nu facă prea mult bine împotriva acelor dinţi dacă Cicero îi pune pe braţul meu. Sau gat. Oricum, mâna îmi tremură acum, iar mânerul este alunecos în palmă. Câinele simte asta, marginile mai aproape.

M-am gândit că soarele care răsare ar putea să-i aducă pe unul dintre fiii mei la moară pentru muncă, dar în schimb aduce zgomotul copitelor tunând pe alee.

Aduce şi un ţipăit nesfânt. Îmi sună în urechi. Mă doare dinţii.

Sânge. '

Se întinde pe podeaua de sub nord. Nu-mi este milă de el, dar nici nu vreau să moară aici, în moara soţului meu, în aşa fel încât să port vina. Intenţia mea a fost să mutilez, nu să ucid. Să-i înveţe o lecţie permanentă. Pentru a se asigura că avea o armă mai puţin cu care să rănească femeile acestei lumi. Ridic din umeri din şal şi i-l arunc.

„Foloseşte asta”, ordon. „Opriţi sângerarea.”

El ţipă la mine. Înjurături printr-o pâlcâie de furie.

„Calmează-te şi fă cum îţi spun. Sau vei muri.”

Mă aştept pe Cyrus sau Ionatan, dar în schimb, Efraim este cel care păşeşte pe uşă. Mă uit la el, stupefiată.

„Ce naiba *?* ’’ Întreabă Ephraim când îl vede pe North întins, sângele curgându-i între picioare, în timp ce încearcă să-mi strângă şalul de vintre.

Cicero se dă înapoi acum, alternând între mârâituri şi scâncete, când Percy trece prin uşă şi se aruncă după el. Câinele ţipă, de parcă tocmai ar fi fost marcat, şi aleargă spre uşă. Percy face o întoarcere bruscă şi este după el, cu ghearele întinse.

Jurnalul meu este pe podea, rupt în bucăţi.

Şi plâng la vederea soţului meu. Las Revenge. Sângele mi se simte uleios pe mână şi îl şterg de fustă.

„Mă aştepta când am ajuns acasă.” Mă uit direct la Efraim şi încerc să comunic totul în două propoziţii. „I-am spus să nu mă atingă. Nu a vrut să asculte.”

Soţul meu merge pe loc. Linişti. Pupilele lui se dilată, iar el mă ia înăuntru, căutând o rănire, apoi se întoarce spre vederea sângeroasă a lui North zvâcnind pe podea. El înţelege ceea ce încerc să spun.

„Eşti rănit?”

Întrebarea este atât blândă, cât şi feroce.

„Numai pentru că Brutus m-a aruncat.”

Îmi testez greutatea pe glezna întorsă, oricum şchiopătând spre Ephraim. „North are nevoie de un medic.”

Efraim îl studiază pe podea. „Nu este timp”, spune el.

"Dar-"

„Va dura prea mult pentru a-l duce la Hook. Fără ajutor, va sângera până la moarte. Dacă el va fi salvat, va trebui să fie de mâna ta.”

Să-l salvez pe Joseph North este ultimul lucru pe care vreau să-l fac, dar nu-l putem lăsa să moară aici. Nu după tot ce s-a întâmplat.

Efraim se îndreaptă spre el, iar North mârâie: „Nu mă atinge!”

„Mi-ai da ordine? În propria mea casă? După ce ai făcut?” Efraim merge să stea peste el. „Dacă vrei să mori, nu va fi pe proprietatea mea.”

Totuşi, North urlă şi scuipă şi înjură la mine şi, printre dinţii încleştaţi, ridică toate insultele posibile pe care le-a auzit vreodată pentru specia femelă.

Acum o clipă, m-a crezut slab. Vulnerabil. Şi poate că am fost, dar nu sunt neajutorat.

„Este păcat că urăşti atât de mult femeile”, îi spun. „Pentru că ai de gând să-ţi petreci tot restul vieţii pisindu-te ca una.”

Sunt o mie de lucruri pe care vreau să le ştiu despre cum a ajuns Ephraim să fie aici în acest moment, dar, având în vedere expresia de pe chipul lui în timp ce cercetează gravitatea rănilor lui North, întrebările mele vor trebui să aştepte. Abia şi-a dat seama ce a făcut lama lui.

„Martha...” spune el şi aud în vocea lui o notă de incertitudine.

„Voi avea nevoie de geanta mea medicală. Şi multă gheaţă.”

Sunt moaşă.

Eu sunt un vindecător.

Eu nu iau viata.

Eu păstoresc viaţa în această lume.

Asta îmi spun în timp ce oprim sângerarea. Ephraim exercită presiune în timp ce North alunecă în şi iese din conştiinţă, ochii lui crescând alarmaţi, apoi se roteşte înapoi până când doar albii apar. De fiecare dată când vine, corpul îi zvâcneşte, dar apoi durerea îl îndepărtează din nou şi cade înapoi pe podea.

Sângerarea este principala problemă, dar odată ce o avem sub control, mă duc la lucru cu ac şi aţă. Nu mai

este mult de coasat. Tăierea a fost curată şi eficientă, iar timpul va trebui să facă restul. Clătesc rana cu o tinctură de hamamelis pentru ca infecţia să nu se instaleze.

Odată ce am legat ultima cusătură, adun o grămadă de gheaţă deasupra rănii. Acest lucru va amorţi temporar durerea şi va micşora vasele de sânge. Dar North este neliniştit, tremurând. Nu va mai adormi mult. Ce nu aş da pentru sticla de laudanum a doctorului Page.

Când mă uit la Efraim, există un ocean de tristeţe în ochii lui.

,, -am spus să nu mă atingă , spun eu.

"Stop. Nu te vei învinovăţi pentru ceea ce s-a întâmplat aici în seara asta sau pentru că i-ai arătat milă."

„Mă îndoiesc că North va numi vreodată această milă."

„Dacă n-ar fi fost milă, ai fi luat-o pe gâtul ăsta."

„Am tăiat exact acolo unde am vrut, Efraim. Ochi pentru ochi."

„Atunci o vom numi mila *severă* , iubire." Vine să stea lângă mine pe podeaua murdară şi pătată. „Va trăi?"

„Nu văd de ce nu. Presupunând că nu există infecţie sau febră. Ceea ce nu ar trebui să existe dacă rana este păstrată curată."

— Şi ai de gând să faci asta pentru el?

„Absolut nu. El nu va primi alte servicii de la mine. Îşi poate găsi propria doica."

— Atunci ce să fac cu el?

— Du-l la doctorul Page. După cum îmi amintesc, bunul colonel de aici are un mare respect pentru *experienţa medicală a acelui bufon.* Vom vedea cât de mulţumit este de îngrijirea pe care o primeşte."

— Şi ce îi voi spune doctorului Page despre aceste răni?

Mă uit în jurul morii, fără să caut un răspuns, dar apoi mă aşez pe masa de lucru a lui Efraim şi pe şirul de cuţite curate şi strălucitoare.

„Nu este neobişnuit ca lucrătorii de lemn fără experienţă să aibă un accident cu lama de tracţiune. Mai ales când nu poartă acel şorţ din piele.”

— Şi dacă North argumentează această explicaţie?

„Apoi poate explica că a intrat în casa noastră, m-a atacat şi a fost castrat în acest proces. Dar dacă ştiu ceva despre bărbat, asta nu este o poveste pe care şi-ar dori să o ştie.”

Efraim se uită la sângele de pe mâinile mele, de pe rochia mea. „Şi tu ce zici?”

"Sunt bine."

„Nu, nu eşti.”

„Voi fi. În cele din urmă."

„Şi până atunci? Ce vei face?”

„Nu am dormit de douăzeci şi patru de ore. Mă duc să mă culc.”

MIERCURI, 21 APRILIE

Desi eram obosita şi batuta, nu am putut dormi cand m-am intors în casa. Nu puteam decât să mă spăl pe faţă şi pe mâini şi să aprind focurile din vatră.

Când copiii s-au sculat, mă adunasem şi ei nu ştiau că era ceva în neregulă. Nici nu li s-a părut ciudat când le-am cerut să tragă şi să încălzească apă pentru baie. Abia când Efraim a venit acasă şi a călcat în picioare chiar în dormitorul nostru, s-au aruncat priviri precaute unul către celălalt. Negăsindu-mă acolo, a venit în camera de lucru şi am fost închişi împreună de când, şoptind, uşa s-a încuiat.

Scoate un jurnal nou şi o cutie de cerneală din ghiozdan şi le pune pe masa mea.

„Pentru tine”, spune el.

Şi atunci încep să plâng. Este un zgomot care începe adânc în pieptul meu, un curent care sparge barajul hotărârii pe care îl ţin atât de ferm pe loc. plâng. Destul de lung şi de tare încât să ştiu că copiii noştri o pot auzi de cealaltă parte a uşii. Efraim mă trage de pieptul lui şi mă lasă să storc fiecare lacrimă.

După câteva momente lungi, se retrage şi ia înfăţişarea mea.

„Ai nevoie de o baie”, spune el.

"Ştiu. Fetele încălzesc apa.”

„Dezbracă-te”, îmi spune el. „Voi colecta totul.”

În curând, stau în cada de spălat, în timp ce Efraim îmi toarnă apă fierbinte peste trup. Are doar trei picioare lăţime, cu siguranţă
nu la fel de lux ca o cadă de cupru, dar este mai bine decât nimic. Şi eu sunt murdar. Acoperit cu noroiul naşterii şi noroiul de pe drum şi sângele din nord. Au trecut mai puţin de opt ore de când am născut- o pe Rebecca Foster. Cinci de când am lăsat fiica ei în grija lui Sarah White. Trei de când Efraim a încărcat nordul în căruţă şi s-a îndreptat spre Cârlig.

„L-am prins pe Brutus pe Water Street, în timp ce se îndrepta spre Mill Creek Bridge. Aşa am ştiut că ai probleme”, spune el. „I-am luat frâiele şi am rupt acasă cât de repede am putut. Dar când te-am auzit ţipând...” Ephraim respiră adânc. Clătină din cap. „Brutus a cerut ajutor şi nu mă vei convinge de contrariu. Calul acela te iubeşte.”

„Credeam că îl urăşti?”

"Nu mai."

„A încercat să mă omoare. De câte ori trebuie să mă arunce pentru a dovedi asta?”

„Dacă te-a aruncat, avea un motiv.”

„A fost vulpea. Ea a ieşit în faţa lui. Cred că...” Mă

opresc pentru că ştiu că va suna ridicol.

"Ce?"

„Cred că încerca să mă avertizeze. Ea ştia că North şi Cicero mă aşteptau.”

„Asta are sens.”

"Oh! *Acesta este* lucrul care are sens pentru tine în toate astea?” Se uită pe fereastră, la stejarul viu uriaş care creşte în păşunea de sud. „Vulpile şi coioţii sunt duşmani naturali, iubire.”

Ceva în felul în care spune asta mă face să cred că nu mai vorbeşte despre Tempest şi Cicero, dar mintea mea este plină de toate lucrurile pe care nu le cunoaşte încă şi trebuie să le ţin în ordine, aşa că pun această observaţie. deoparte.

"Sta." Efraim arată spre cadă. „Îţi voi spăla părul.”

„Nu e loc.”

„Este loc suficient.”

Doar pentru fundul meu. Am genunchii îndoiţi şi picioarele se sprijină pe podea, dar apa îmi ajunge până la coaste şi mă simt mult mai bine să stau în picioare decât să stau pe glezna mea şchioapă. Îmi toarnă un ulcior cu apă peste cap şi îmi curge pe gât, pe spate. Îmi înclin capul pe spate. Uită-te la faţa lui îngrijorată. Zâmbeşte trist.

„Mulţumesc.”

„Spune-mi totul”, spune el.

Îmi înconjoară genunchii cu braţele şi încep de la început, cu Jonathan şi Sally şi noul nostru nepot. El nu este nici surprins, nici complet nemulţumit de alegerea fetei de către fiul nostru.

„Nu el a ales-o”, spun eu. „L-a prins în capcană.”

„Nu poţi avea în ambele sensuri. Numai de curând te-ai plâns că nu şi-a găsit încă o soţie.”

„Încă nu a făcut-o. Nu chiar. A găsit doar o fată

dispusă să-şi lase fustele să fie aruncate în pădure.

Oftă. Toarnă un alt ulcior cu apă. „Nu-l lăsa să plece atât de uşor. S-a culcat cu ea de bunăvoie. Există alegere în asta. Şi acum există un copil. Şi-au postat intenţia de a se căsători?”

"Aseară."

"Bun."

„Nu pot spune că a fost fericit să facă asta. S-a întors în tavernă şi s-a înmuiat în whisky după aceea.

Efraim clătină din cap. „Fiicele noastre sunt atât de grăbite să se căsătorească. Şi fiii noştri nu se grăbesc deloc”.

„Cyrus ar face-o dacă ar putea.”

— Încă nu ai avut noroc cu Sarah White?

"Nu. Deşi nu-mi place să recunosc, ai avut dreptate. Ea şi-a făcut alegerea şi nu este el.”

„Atunci cine?”

„Aceasta este o poveste lungă care o implică pe Rebecca Foster.”

„Explică-mi asta.”

— O voi face, odată ce îţi voi spune de ce a venit Joseph North la moară.

Mă întorc la locul meu din poveste, unde am fost chemat să merg la Sally. Apoi îi spun cum am fost la North Manor să-i dau Lidiei medicamentele. Cum am găsit scrisoarea pe care North o redacta pentru proprietarii Kennebec.

„Este în geanta mea medicală. Acolo. În colţ.”

Efraim îşi întrerupe slujirile pentru a-şi usca mâinile şi a citi scrisoarea.

„Acum înţeleg”, spune el. „Avocatul lui North, Henry Knowland, este un agent al proprietarilor Kennebec. Sau cel puţin era. Pariez că pierde postul după ce Paul le predă documentele.”

„Documente?”

„O schemă pe care ei doi au trebuit să-şi ia contracte de închiriere şi să obţină monopolul comerţului cu cherestea din judeţul Kennebec. Această scrisoare o dovedeşte. De asemenea, demonstrează că a vrut să folosească proprietatea noastră ca bază de operaţiuni.”

„Dar de ce să le luăm pe ale noastre? De ce să nu-şi construiască pur şi simplu propria lui? Sunt mii de acri nerevendicaţi aici. Cea mai mare parte a ceea ce cere în scrisoarea respectivă este teren deschis.”

"Poate. Dar nu are acces la râu. Joseph North este un om leneş, Martha. Nu vrea să meargă la toată munca grea de a construi el însuşi un lucru atunci când îl poate lua de la altcineva.”

Vezi, vrei, ia, cred. *EI nu s-a schimbat niciodată.*

„Asta nu explică de ce a primit mai întâi contractul nostru de închiriere lui Burgess.”

„Cred că ai avut dreptate în privinţa asta pentru început. El a cumpărat tăcerea lui Burgess cu promisiunea pământului nostru.”

„Burgess nu a făcut niciodată un secret că îşi doreşte o proprietate cu faţa spre râu”, spun eu.

— Este probabil modul în care l-a convins pe Burgess să meargă la familia Foster în acea noapte, în primul rând. Burgess a primit ceea ce şi-a dorit, iar North a avut ceva de ţinut deasupra capului. O modalitate de a controla proprietatea fără a fi nevoie să faceţi nimic.”

„Este un joc lung de jucat.”

„Am găsit cererea lui iniţială de închiriere şi a fost pentru această proprietate.”

Îmi înting gâtul să mă uit la el. „Atunci cum am obţinut-o?” Efraim zâmbeşte. „Scrisoarea de recomandare a lui Paul.” "Desigur. *Paul. ’’*

Ajunsesem la Hallowell, în 1778, aproape la jumătatea

Războiului Revoluţionar, graţie unei scrisori de recomandare scrisă de faimosul argintar la trei ani după infama sa plimbare prin Charlestown. Pe un cal împrumutat de la soţul meu, nu mai puţin, în aceeaşi noapte în care Efraim luase acel pumn murdar şi i s-a rupt nasul.

— Atunci înţeleg că ai rezolvat problema evacuării noastre?

„Am. Şi a câştigat puţină influenţă în acest proces. Te uiţi la cel mai nou agent al proprietarilor Kennebec. Nimeni nu poate încerca să ne smulgă această proprietate din nou. Suntem pe proprietate de doisprezece ani luna aceasta.”

„Deci nord…”

„A făcut tot ce a putut pentru a-l fura în timpul limitat pe care l-a avut între octombrie şi aprilie. Dar am îndeplinit oficial toţi termenii contractului nostru de închiriere. Acum avem pământul.”

„Este o uşurare. Sunt prea bătrân ca să o iau de la capăt într-un loc nou.”

Efraim ia săpunul din coşul său, îl scufundă în apă şi începe să-mi spumeze umerii. „Continuă”, spune el. — Ai găsit scrisoarea în biroul lui North şi apoi ce?

„Am luat-o. Evident. Şi apoi a intrat. Am scăpat spunându-i că am venit doar să am grijă de Lidia. Dar şi-a dat seama că scrisoarea lipsea destul de curând. Şi a venit să-l caut mai târziu. M-am dus la Pollard după ce am părăsit casa lui.” ridic privirea. „Miliţia s-a întors.”

„Am vrut să-ţi spun asta. În decembrie. După ce m-am întors de la acel sondaj. Erau staţionaţi la Fort Halifax când eram eu acolo. A spus că vor veni din nou în primăvara asta.

„Ei bine, au.”

„Şi bărbatul lui Sarah? E cu ei?”

„Ajung la asta.”

Îi spun soţului meu cum am venit acasă şi l-am aşteptat pe Jonathan după ce am fost la Pollard şi cum a sosit doctorul să-mi spună că Rebecca era în travaliu. Îi spun despre naşterea grea. Livrarea. Şi ce mi-a cerut Rebecca să fac după aceea. Mâinile lui incă în timp ce aşteaptă să termin. Se sprijină pe umerii mei, calde şi săpunoase.

„I-am dus copilul la Sarah White”, ii spun. „Ea o are deocamdată. Până mă pot gândi la ceva diferit. Sarah are şi un logodnic.”

Buza i se curbe într-un zâmbet. — Soldatul ei?

"Într-adevăr. Nu m-ai fi convins niciodată că se va Întoarce. Dar a făcut-o. Şi trebuie să spun că mă bucur să văd. A cumpărat Coleman's Store şi cred că ii va oferi o viaţă bună.”

„Aşteaptă un minut. Mă duc să iau mai multă apă caldă.” S-a Întors două minute mai târziu cu un ceainic proaspăt şi un pieptene de păr. „Continuă.”

Continui, spunându-i despre cum Brutus a fost speriat de vulpe în drumul nostru spre casă. Cum m-a aruncat. Şi în sfârşit despre găsirea Nordului la moară. Vrea să ştie fiecare detaliu despre confruntarea noastră. Tot ce a spus şi făcut North. Nu-i plac detaliile, dar ascultă în linişte în timp ce imi spală părul cu săpunul.

„M-am gândit la ceva”, imi spune el.

"Ce?"

„Cinele ăla al lui North...”

„Cicero?”

„El este cel care a intrat în mioaiele lui Percy.”

"Ştiu."

„E jumătate mut, jumătate coiot, din câte imi pot da seama.”

"Bine..."

„Chestia cu un câine pe jumătate îmblânzit este că este încă pe jumătate sălbatic. Asta nu poate fi schimbat.”

— Şi acum vorbeşti despre Nord?

„Fac o observaţie, iubire.”

Ephraim îmi clăteşte părul, apoi întinde mâna după o sticlă mică de ulei de rozmarin şi lavandă. Îşi toarnă câteva picături în palmă, apoi îşi freacă mâinile. Îmi trece încet prin păr pentru a scăpa de încurcături, apoi începe să se pieptene, ascultându-mă tot timpul. Povestea se încheie cu detalii pe care le cunoaşte deja. Un cuţit şi sânge.

„Este el...?” Vocea mi se stinge.

"În viaţă? Da”, spune Efraim. „L-ai salvat.”

„Page a întrebat ce s-a întâmplat?”

„A făcut-o. Şi i-am dat răspunsul pe care l-ai sugerat. North nu a contrazis niciun cuvânt din asta.”

Îmi sprijin capul pe genunchi în timp ce Efraim îşi croieşte drumul în sus cu pieptene. Tăcem mult timp odată ce el abandonează pieptene şi începe să-mi maseze gâtul şi scalpul.

„A fost o mizerie destul de mare la moară”, spune el, frecându-mi degetele mari în cercuri chiar în spatele urechilor mele.

Mormăi ceva care aproape că *îmi pare rău.* Chiar dacă nu sunt.

„Trei găleţi cu apă şi nişte curăţări au avut grijă de sânge”, îmi spune el. „Dar a fost nevoie de puţină gândire pentru a-mi da seama ce să faci cu... restul”, spune el.

Gândul mă face greaţă. "Oh."

„Am împachetat-o. A umplut-o într-o cutie. Şi i-a dus-o lui Rebecca Foster.

stau drept. Găseşte-l cu gura căscată. „ *De ce* ?”

„Nu este mult în ceea ce priveşte justiţia”, spune el.

„Dar este mai bine decât nimic. Şi exact asta i-am spus.”

„Ce a făcut ea?”

„A aruncat totul în foc, cutie şi toate, apoi s-a aşezat pe scaunul ei şi a plâns.”

Lacrimile sunt bune, cred. *Acesta este un început, cel puţin.*

Îmi este frig acum şi când Efraim vede că carnea de gâscă se ridică de-a lungul braţelor mele, mă ajută să ies din cadă. Mă ajută să mă usuc. Mă ajută să mă îmbrac într-o rochie curată şi pe scaunul din faţa biroului meu. Îmi înfăşoară glezna umflată în bandaje de în.

„Ce ai aflat la Boston despre arestarea lui Cyrus?”

„Henry Knowland a plătit un bărbat pentru ca mandatul să fie fals. El l-a predat însuşi tribunalului din Vassalboro. Obadiah Wood habar n-avea că Knowland reprezintă Nordul. L-au arestat pe Cyrus pe ceea ce credeau că sunt ordine ale unei instanţe superioare. Knowland a fost acuzat de luare de mită şi corupţie. Îşi va pierde licenţa de a practica avocatura.”

— Şi care este acuzaţia împotriva lui Cyrus?

„Scăpat definitiv.”

"Bun. Pentru că nu l-a ucis pe Burgess, îi spun eu.

"Ştiu."

„Nici Isaac Foster”.

„N-am crezut niciodată că a făcut-o.”

„Şi nici Joseph North nu a fost.”

Acest lucru îl surprinde. „Eşti *sigur* ?”

„Destul.”

„Atunci cine?”

Respir adânc. Spune-i ce mi-am dat seama în sfârşit.

DECUL LUI DAWIN
JOI, 22 APRILIE

Râul se bate. Toată acea gheaţă s-a spart acum şi s-a spart în blocuri zimţate, un milion de aisberguri mici gata să se rostogolească în aval. Avem cel mult zile până când se mută din nou. Este frumoasă şi înspăimântătoare, această deschidere a râului şi, de mai multe ori, gheaţa şi-a adunat furia de-a lungul malurilor râului, îngrămădindu-se şi distrugând totul în cale. De aceea nu există case chiar lângă râu. Toate sunt construite de cealaltă parte a străzii Water, departe de ameninţarea inundaţiilor şi a epavei. Cheiurile, însă, sunt în pericol, iar Sam Dawin stă la capătul lui, verificând grinzile pentru fisuri şi deteriorare.

„Va fi azi?” întreb, iar când se întoarce, speriat, arăt spre râu. „Sau mâine?”

El ridică din umeri. „Va fi o mizerie, oricum. Probabil că voi avea un pic de reconstrucţie bun de făcut.”

Sam şi-a construit debarcaderul puţin mai departe în râu decât majoritatea. Mai bine pentru pescuit şi pentru traficul pe apă. Dar este un pariu când vine dezgheţul. Ar putea sfârşi prin a reconstrui totul.

— Ai venit din nou să verifici în luna mai? întreabă el.

"Nu. De data asta am venit să vorbesc cu tine.”

"Oh? Despre ce?"

Îmi încrucişez mâinile şi le aşez în faţa mea. „Frânghia.”

„Ce frânghie?”

„Cel pe care l-ai spânzurat pe Joshua Burgess.” Îi surprind privirea şi nu-l dau drumul. Îi privesc sprâncenele încruntate de confuzie, apoi ochii i se fac mari de şoc. „Aceeaşi frânghie pe care i-ai aruncat-o lui Jonathan în acea noapte, ca să te poată scoate din râu. Unde este?"

Sam scutură din cap. Dar e prea rapid. Prea frenetic. „Nu ştiu despre ce vorbeşti.”

„Aş fi crezut asta, fără îndoială, săptămâna trecută înainte să văd dantelă.” Când Sam nu răspunde, fac un pas înainte şi arăt cu degetul. „În buzunarul tău.”

El merge perfect nemişcat. Nu spune nimic.

„Mi-a amintit de ceea ce mi-a spus Rebecca Foster, cum Joshua Burgess a rupt o fâşie de dantelă de la tivul schimbului înainte de a o viola. Că şi-a legat părul pe spate cu el.”

Sam se îndepărtează cu repulsie, cu faţa contorsionată de groază. „Nu este... nu poţi crede că eu...”

"Nu. Nu cred că ai avut nimic de-a face cu ceea ce sa întâmplat cu Rebecca. Dar eu cred că tu l-ai ucis pe Burgess. Pur şi simplu nu-mi dau seama *de ce.* Are de-a face cu acea dantelă, totuşi. Sunt sigur de asta.”

Îl aştept pe Sam, după ce am aflat de mult că un bărbat care nu vrea să vorbească, nu o va face. Dar o văd acolo, acest îndemn în el, clocotind, de a se explica. Îşi strânge degetele în pumni. Le eliberează. Scrâşneşte din dinţi împreună. Sforăie de frustrare. Şi totuşi, aştept când Sam Dawin se luptă cu el însuşi.

„Era mai”, spune el în cele din urmă. „Burgess a surprins-o singură la Frolic în noiembrie anul trecut. Ea a ieşit la privat pentru a se uşura. Cu doar câteva minute înainte de a provoca scena cu Hannah. nu am observat. Am fost atât de prins în luptă. Habar n- aveam că a scăpat. Dar ea era acolo când l-am aruncat pe Burgess în zăpadă. Şi era *furios.* Biata May. *Doamne!* Habar n-avea ce se întâmplase. Dar a surprins-o întorcându-se la dans. A târât-o în hambar. El..."

Sam îşi drese glasul. Clătină din cap. Derutat, clipeşte înapoi la lacrimi fierbinţi şi furioase.

„A fost atât de tare înăuntru – ştii cum este. Nimeni nu a auzit-o plângând. Dar când nu s-a întors, m-am dus să o caut. Şi l-am găsit, stând deasupra ei, încingându-şi pantalonii.”

Expresia de pe chipul lui Sam Dawin este nimic mai puţin decât chinuită.

„Era chiar acolo, plângea în fân, împingându-şi fusta în jos. Ar fi trebuit să observ că a dispărut. Ar fi trebuit să ies s-o caut. Ar fi trebuit... Sam îşi bagă mâna în buzunar şi scoate bucata subţire de dantelă. „A luat-o de la ea. Ca un fel de *trofeu al naibii.* Şi-a luat timp să-şi lege părul pe spate, ca să nu-i stea în cale în timp ce el a violat- o.”

— Atunci l-ai bătut?

"Nu. El a năvălit. Şi a trebuit să decid dacă să-l ajut pe May sau să-l urmăresc. Dar odată ce am adus-o în casă, în siguranţă şi aşezată, m-am dus după el.” El continuă, rapid şi frenetic acum. „Văzusem ce s-a întâmplat cu stăpâna Foster când a venit în faţă. Cum au şoptit oamenii şi au luat parte. Cum au dat vina pe ea, deşi fusese acasă, să se ocupe de treburile ei când au venit. Legea nu a făcut nimic. *Încă nu a făcut* – o. North a fost *achitat* pentru numele lui Dumnezeu. Nu am fost la fel de răbdător ca Isaac Foster să văd dreptate făcută. Sau ca naiv. Nu aveam niciun interes să o las să se desfăşoare în instanţă.”

— Deci l-ai ucis?

„Nu a fost greu.” El ridică din umeri, sfidător. „A trecut prin pădure pe jos. L-am găsit destul de uşor, cu urmele pe care le-a lăsat în urmă. Nu-mi pare rău, doamnă Ballard. Şi nu mă vei auzi niciodată susţinând că sunt.”

— Nu te voi întreba niciodată asta, Sam.

— Dar ai de gând să spui legea?

Eu dau din cap. "Nu."

„Atunci de ce îţi pasă?”

Mă gândesc la Cyrus. De degetelor lui învineţite şi de buza despicată. De săptămânile petrecute în curtea închisorii şi acuzaţiile care tocmai au fost renunţate. Trebuie să ştiu dacă fiul meu a avut vreo legătură cu acea moarte.

„Pentru că contează.”

„Dacă vei rosti vreodată un cuvânt din asta, te voi numi mincinos. Şi acesta este un cuvânt pe care nu vreau să-l folosesc niciodată împotriva ta, doamnă Ballard. Te rog nu mă obliga.”

"Nu voi." Am pus o mână liniştitoare pe umărul lui. „Totuşi, sunt curios ce ai făcut cu frânghia.”

„L-am ars”.

"Bun."

Toate dovezile au dispărut.

Apoi expiră, de parcă s-ar fi rezolvat. „Un fermier bătrân mi-a spus odată că un lup – odată ce a căpătat gustul pentru sângele uman – trebuie să fie ucis pentru că nu va înceta niciodată să vâneze oameni din acel moment înainte. Cred că la fel este şi cu bărbaţii – sau cel puţin cu unii dintre ei – şi cu violul. Aveam *datoria* să-l ucid pe Burgess. Următoarea ar fi fost soţia sau fiica altcuiva. Al tău, poate. Hannah cel mai probabil. El îşi pusese deja ochii pe ea. Dacă ar fi ieşit să folosească în schimb privatul? Ce ai fi făcut? Sau Efraim?”

Ştiu exact ce ar face soţul meu. Pentru că l-am văzut făcând-o.

„Efraim este ultimul om de pe pământ care s-ar gândi vreodată mai puţin la tine, Sam. Nici tu nu trebuie să te temi de el. Dar continuă, termină-ţi povestea.”

„L-am prins”, continuă Sam. „Bate-l şi înşirat-l dintr-un copac.”

„Dar ai păstrat dantela. De ce?"

Înghite în sec, greu. „Este o reamintire că May este a mea de protejat. Nu o voi mai da greş niciodată. Nu *voi.* ”

„Asta înseamnă că copilul lui May este...”

„Posibil al meu. Nu o să mint despre asta. Eram... ne-am dus la culcare toamna trecută.” După cum spune el, presupun că a fost mai mult un obicei obişnuit, decât un incident izolat. „Noi eram deja logodiţi. Dar când a rămas însărcinată...”

— Te-ai căsătorit cu ea devreme.

„A fost lucrul corect de făcut. Trebuia să o protejez. Ar fi *amendat* -o în instanţă. Ştii asta. Ar numi-o desfrânată şi copilul nenorocit. Şi dacă cineva ar afla vreodată despre Burgess, nu s-ar mai uita niciodată la May în acelaşi mod. Sau copilul. Nu-mi pasă ce cred ei despre mine, doamnă Ballard, dar nu îi voi lăsa să o dispreţuiască. Nu a greşit cu nimic.”

"Ştiu că. Şi nu te condamn, Sam. Fac un pas mai aproape de el. „Am mai spus-o, dar vorbesc serios. May este norocoasă să te aibă.”

„Deci nu vei spune?”

„Numai soţul meu. Nu păstrăm secrete între noi.” Stăm acolo, urmărind gheaţa mişcându-se în râu şi mi se întâmplă altceva. „Sam?”

"Da?"

„Tu ai spus că *noi.* „L-am prins, l-am bătut şi l-am înşirat dintr-un copac”. ” Acea îndoială a revenit acum, zgâriindu-mi mintea şi trebuie să ştiu sigur. — L-ai luat pe Cyrus cu tine în noaptea aceea?

El dă din cap. Râde de absurditatea unei astfel de idei. "Nu. L-am luat pe Jonathan.”

TAVERNA LUI POLLARD
VINERI, 30 APRILIE

Curtea de Sesiuni Generale se întruneşte în această ultima vineri a lunii. Este prima zi caldă de primăvară. Soarele străluceşte, râul este deschis şi puţină zăpadă care rămâne în Cârlig este împachetată şi murdară, îngrămădită în umbră şi îngrămădită la marginea drumului. În cea mai mare parte, există noroi.

Noroi pe cizme şi haine şi s-a îngrădit în potcoave şi s-a întins pe podeaua tavernei. Abigail Pollard a renunţat să mai încerce să păstreze locul curat şi – judecând după încruntarea pe faţă – este tentată să-şi arunce mătura în vatră şi să o lase să ardă. În schimb, o aruncă în colţ şi se retrage la masa ei. Când mă vede că mă uit, râde, apoi îşi ridică cana şi bea o înghiţitură lungă de cidru.

Nu mă aşteptam să-l găsesc pe Joseph North pe bancă. Nu mă aşteptam să-l văd în public de ceva vreme, să fiu sincer. Dar iată-l la masă, purtând halatul şi peruca, aşezat pe o pernă, cu ciocalul în mână. Dacă sunt cinstit, arată mai mult decât un pic cu vârf. Pielea lui este palidă şi există o peliculă de transpiraţie pe buza superioară.

Am venit aici să fac ceea ce îmi cere profesia mea şi mă gândeam că voi da mărturia mea lui Obadiah Wood. Am înţeles că va pleca din Vassalboro până când judecătorul North îşi va reveni după boala ciudată care l-a ţinut culcat în ultimele zece zile. S-a făcut mult din asta în Hook. Zvonuri flutură în acest sens şi în altul, aşa cum se întâmplă în oraşe mici precum al nostru. Eu însumi am auzit mai multe versiuni.

Consumul este în general agreat.

A fost menţionată şi crupa, deşi nimeni nu l-a văzut tusind.

Indigestie. Umoruri. Agea. Toate aceste opţiuni şi-au

luat rândul în jurul zvonurilor.

Hidropizie.

Gută.

grămezi.

Durerea în gât putredă. Scorbut. Diaree.

Totuşi, cei mai mulţi presupun că este cauza suferinţei sale. Altfel de ce ar fi petrecut zece zile consecutive întins în pat şi acum ar fi fost forţat să folosească o pernă ori de câte ori stă aşezat? Este concluzia logică şi una pe care mi-aş fi luat-o în alte circumstanţe.

Pot doar să presupun că dr. Page a fost plătit frumos pentru tăcerea lui, deoarece dezmembrarea nu a fost menţionată o dată de nimeni din Hook.

Ştiu că North mă vede în fundul sălii aşteptând să-mi depun mărturia. Ştiu că îl vede şi pe Efraim, dar am impresia că Nordul nu va face un spectacol cu mine astăzi. Sau poate din nou.

Afacerile de astăzi în instanţă sunt tipice. Probleme locale mărunte. Lucruri fără importanţă majoră pentru viaţă sau lege. Doar o mulţime de pene ciufulite după o iarnă lungă şi istovitoare. Şi mă îndoiesc că ar fi fost doar o mână de cazuri apelate dacă astăzi nu ar fi fost ziua în care l-au îngropat pe Joshua Burgess. Este prima zi în care pământul a fost suficient de moale pentru a săpa un mormânt suficient de mare şi Amos a insistat că este timpul să-l scoată pe Burgess din magazie. În cele din urmă, aceiaşi şapte bărbaţi care l-au tăiat pe Burgess din gheaţă l-au aruncat la pământ. Părea potrivit. Şi văzând că nu există nicio biserică, el nu putea fi îngropat în curtea bisericii – nu că cineva ar fi vrut să fie. În schimb, au ales pădurea. Doar o gaură. Nu s-au spus cuvinte. Dar Amos Pollard a insistat asupra unui cairn de piatră.

„Ultimul motiv de care am nevoie este ca un os de picior să fie târât în mijlocul străzii Vater, dacă câinii

ajung la el”, spusese Amos.

Nimeni nu s-a certat.

Întregul fiasco a atras totuşi o mulţime. Şi, desigur, mulţimea s-a rătăcit apoi înapoi la Pollard's. Apoi a început să se îmbată. Acum toată lumea are o plângere, iar eu sunt gata să fiu acasă.

— Martha Ballard? Joseph North îmi strigă numele din partea din faţă a camerei. — Ai treabă la care să participi?

stau. Fă-mi drum înainte. „Am dovezi de oferit într-o cauză legală.”

„Ce fel?” întreabă el.

Acesta este apelul şi răspunsul pe care le-am efectuat de mulţi ani. La fel de familiar celor din această cameră ca o versuriţă. Puţini ne acordă atenţie.

„O femeie necăsătorită l-a numit pe tatăl copilului ei şi îl aduc în faţa instanţei, ca să fie consemnat.”

„Pune-i numele femeii”, spune el. „Numele tatălui.”

Am făcut asta de nenumărate ori, desigur, dar acum se simte diferit. Şi deşi urăsc să o fac, nu îmi voi sustrage responsabilităţile.

„Duminică, 18 aprilie, Sally Pierce a născut un fiu.”

Aş putea la fel de bine să fi scăpat o piatră mare într-un iaz mic pentru toate ondulaţiile pe care le produce acest anunţ. Toată lumea ascultă acum. Chiar şi North este surprins.

— Fiica lui William Pierce? întreabă el.

"Da."

„Nu mi-am dat seama că era însărcinată”.

„Nu eşti singur în asta”, îi spun.

„Şi cine este tatăl acestui copil?”

Este o respiraţie lungă şi o trag încet. Dar am deschis gura doar să răspund atunci când simt o prezenţă lângă mine.

„Sunt”, spune Jonathan.

Iute, încet, îmi întinde mâna şi o strânge.

„Şi am venit să-i plătesc taxa judiciară. Douăzeci de şilingi. Cu mult şi mai presus de orice prevede legea pentru o primă infracţiune. Veţi descoperi, de asemenea, că am postat intenţia noastră de a ne căsători în afara tavernei.”

Jonathan scoate o poşetă cu monede din buzunar şi o aruncă pe masă în faţa lui Henry Sewell. El urmăreşte cum confesiunea şi onorariul sunt înregistrate, apoi îşi semnează numele lângă ambele.

— Ai alte treburi de care să te ocupi, doamnă Ballard? întreabă North.

Ştiu că îl doare. Dar cred că îi doare cel mai mult faptul că i se fură şansa de a mă umili în faţa instanţei.

„Nu”, spun eu. Dar apoi nu mă pot abţine şi adaug: „Deşi aş fi neglijent dacă nu aş întreba despre sănătatea ta. Mi s-a spus că în ultimul timp a luat o întorsătură în rău.”

Îşi strânge maxilarul. Se uită la mine. „Nu te preocupa de bunăstarea mea. Sunt în remediere.”

„Un merit, fără îndoială, pentru a fi îngrijit de un *profesionist medical calificat. ’’*

Nu-mi pasă care ar putea fi reacţia lui şi m-am întors, sunt la jumătatea camerei când Jonathan mă ajunge din urmă. North loveşte ciocănul, amânând curtea, iar mulţimea se ridică, împingându-şi băncile înapoi. mormăind. bârfă.

„Nu sunt un om atât de rău pe cât ai putea crede”, spune Jonathan, cu gura lângă urechea mea.

„Nu te-am considerat niciodată un om rău.”

„Chiar şi acum?”

„Ai făcut ceea ce trebuie de către Sally. Şi de fiul tău.”

„Nu la asta vreau să spun. Sam a spus că ai venit să-l

vezi. Că ţi-a spus despre rolul meu în acea… afacere.”

Mă opresc în timp ce camera se învârte în jurul nostru. Pune-mi mâna pe obrazul lui. Simt miriştea sub mâinile mele. Are ochii lui Efraim. Un fel de albastru oţel. Sunt amabili, dar plini de o hotărâre profundă.

„Întreabă-l pe tatăl tău despre un bărbat pe nume Billy Crane”, îi spun. „Şi vei înţelege de ce nu sunt supărat pe tine.”

Vineri, 30 aprilie — Senin şi cald. Joshua Burgess a fost îngropat în această dimineaţă. Am fost la Hook pentru tribunal. Am venit acasă după-amiază. Barnabas Lambard rămâne la cină. Moise Pollard de asemenea. Jonathan a adus-o pe Sally, împreună cu noul lor fiu. Am fost acasă.

Acum doisprezece ani

HALLOWELL, Maine
30 APRILIE 1778

Efraim a scos pe rând cele trei pietre mari din căruţă şi le-a pus pe pământ.

Plouase când am ajuns cu o zi înainte. O ploaie moale, caldă, de primăvară. Dar încă incomod, având în vedere că dormeam în corturi. Dar acum soarele ieşise, iar copiii erau răspândiţi prin poiană, explorând acest nou loc. Aveau vârsta de la Cirus, aproape douăzeci şi doi, până la Tânărul Efraim, nu chiar o lună.

„Sunt la asta de mult timp”, i-am spus soţului meu în timp ce stăteam lângă căruţă. Am ţinut copilul nostru în curba braţului meu. „Am terminat.”

"Cu?"

„Copii. În mişcare. Tulburare.”

„Sunt fericit că am terminat”, a spus el şi m-a sărutat pe frunte. „Acum că în sfârşit am primit unul care poartă numele meu.”

I-au luat nouă ani să mă convingă să fac această mişcare. Un bărbat răbdător este Ephraim Ballard. Casa noastră era în Oxford. *Fiicele* noastre au fost acolo. Acesta a fost cel mai greu lucru pentru mine de împăcat. Lăsându-i. Aş putea fi de acord că Efraim a avut dreptate în privinţa restului. Aveam nevoie de pământ şi de mult. Şi era perfect logic să-şi folosească abilităţile de tâmplărie în comerţul cu cherestea. Dar pornirea de la capăt? Locuiesc în corturi în timp ce ne-a construit o altă casă de la temelii? Nu voiam nicio parte din asta.

Tânărul Efraim a fost o surpriză. Născut la şapte ani după Dolly, el sosise mult după ce am crezut că eforturile mele de a avea copii sau încheiat. Sarcina mea cu el m-a forţat să renunţ. Rămăseseră fără loc şi fără oportunităţi în Oxford. Compromisul nostru a fost să ne aducem fiicele cu noi în spirit.

„Vino”, a spus Efraim. „Hai să găsim locul potrivit pentru fetele noastre.”

Atunci mi-a luat copilul din braţe şi am început o plimbare lent prin proprietate. Mi-a arătat unde vrea să construiască casa.

„Suficient de mare pentru a putea avea propria ta cameră de lucru”, a spus el. „Hannah şi Dolly pot avea propriul lor dormitor. La fel şi băieţii. Dar sus.”

„Aceasta este o casă mare.”

"Da. Exact asta am încercat să-ţi spun. Va fi suficient de mare pentru a ne ţine pe toţi. Şi toţi copiii pe care copiii noştri îi vor avea într-o zi. Destul de mare pentru un Crăciun zgomotos şi zgomotos.”

Am rătăcit mai departe.

„Acolo voi pune hambarul. Şi acolo” – arătă el spre pârâul umflat şi gâlgâit – „este locul unde voi construi moara. Mai mare decât hambarul. Suficient de mare pentru a depozita încărcături întregi de cherestea. Şi odată ce l-am terminat, voi face un dig care se întinde peste apă, ca să putem împinge buştenii direct în curent. Poate voi avea şi eu o roată hidrică într-o zi.”

Îi pusese deja numele Mill Creek şi, mai departe, se revărsa în Kennebec, un râu aprig şi furibund. Era lat şi adânc şi se mişca rapid cu ploaia de primăvară şi topirea zăpezii. Dar asta, m-a asigurat, era exact ceea ce vrei tu în comerţul cu cherestea. Trebuie să transporti scândurile, vezi. Şi aveai nevoie de un râu ca să o faci.

Efraim mi-a arătat păşuni şi grădini şi padocuri care încă nu existau. O găină. O grădină de bucătărie. O livada. Pădurile erau deja acolo, desigur, la fel ca şi iazul. Dar restul l-am văzut suficient de clar în timp ce el picta fiecare detaliu cu cuvinte. A durat o oră, această rătăcire prin pământ şi am constatat că până la sfârşit ne îndreptam amândoi în aceeaşi direcţie, către un stejar

viu uriaş şi vechi, care creştea în vârful dealului, în ceea ce Efraim deja numea sud. păşune. Baldachinul său se întindea cel puţin cincizeci de picioare, iar rădăcinile sale erau vechi şi noduroase. Frunzele sale de un verde proaspăt şi înfloritor care ar oferi umbră din belşug vara.

Arătă spre baza copacului. „Aceasta este o gaură de vulpe. Şi asta, iubire, înseamnă că vom fi supravegheaţi în acest loc."

Am dat din cap, dar nu am putut vorbi.

„Eşti obosit." Ephraim mi-a şters o lacrimă de pe obraz cu degetul lui. „Aşează-te şi odihneşte-te."

Mi-a dat copilul şi s-a întors cu paşi mari la căruţă. Una câte una a adus pietrele şi le-a aşezat sub copac şi, când a terminat, s-a aşezat pe iarba umedă lângă mine.

Şi-a întins mâna şi mi-a trecut cu degetul mare pe obraz. „Nu mi- aş dori niciun tovarăş în lume în afară de tine", a spus el.

— Eşti plin de Bard azi, nu-i aşa? Am întrebat. Şi când a râs, am citat şi eu un rând. „Pentru care dintre părţile mele rele te-ai îndrăgostit mai întâi de mine?"

„Pentru toate părţile tale. Acelea dinăuntru şi din afară", a răspuns el, trăgându-mă mai aproape, astfel încât să poată apăsa un sărut pe fruntea mea. Împreună ne-am îndreptat să cercetăm acest loc unde ne vom construi împreună o nouă viaţă.

E

bine să fiu acasă , am spus.

Şi a făcut-o.

REVELŢII NOASTRE ACUM S-au sfârşit

Se aud ţipete în depărtare. Undeva, acolo, dincolo de poarta grădinii. O trezeşte pe femeie dintr-un somn profund şi odihnitor, iar ea este lăsată să bată cu piciorul pe aşternuturi, ajungând la capătul cozii unui vis care nu are sens – ceva despre frânghii şi râuri – dar îi dispare din minte în timp ce pune picioarele goale. pe podelele de lemn zdrobite.

Ţipetele devin mai puternice acum, mai intense, iar doi paşi lungi o duc la fereastră unde dă la o parte draperiile grele. Pentru prima dată în multe luni lungi, nu există îngheţ pe colţurile fiecărui geam de sticlă, nici bucăţi de filigran argintiu care să prindă lumina. Primăvara a venit în sfârşit în oraşul Hallowell.

Nu, crede ea, ascultând mai atent. *Nu ţipând.*

Sunetul este cel al scâncetelor şi scâncetei. Dar nu un câine. Nici un lup. Nu şoapta şi mârâitul răutăcios al unui coiot. Este mai blând. Mai moale.

Deci, atunci este vulpea mea, crede ea.

Femeia apucă o pătură de la picioarele patului şi o înfăşoară pe umeri. Scândurile scârţâie de vârstă când ea se îndreaptă spre uşa din faţă. Picioarele ei sunt goale, palide şi fantomatice, dar acum este mai cald şi nu are nevoie de ciorapi, de cizme.

Când femeia deschide uşa, vede imediat vulpea. „Tempest”, spune ea, cu vocea ei puţin mai mult decât o suflare în briza răcoroasă a dimineţii.

Râul este deschis. Acolo unde altădată gheaţa zăcea groasă şi solidă de la mal la mal, acum se mişcă într-un flux topit, gâfâind. Este încă rece ca moartea din cauza iernii lungi şi a topirii zăpezii, dar a devenit un zid de apă agitat, letal, murdar şi întunecat, care curge spre sud. Şi acolo, în depărtare, dacă asculţi cu atenţie, se aude sunetul unei roţi de apă. Şi el se întoarce liber,

trimiţându-şi muzica în zori. Un farmec clinchete, metalic.

Vulpea aude atât râul, cât şi roata în timp ce stă la intrarea în bârlogul ei, privindu-l pe femeie. Ea le aude şi este încântată. Acesta este un sezon blând, cel puţin până încep ploile. Asta aduce întotdeauna un alt tip de probleme. Deocamdată, însă, valea este luxuriantă şi înverzită şi plină de viaţă nouă. Nuci şi fructe de pădure şi creaturi mici care zboară din copac în copac. Sunt flori: narcise şi iris şi zambile. Solul miroase proaspăt şi copt, lăstarii fragezi care împing prin suprafaţa fiecărui câmp. Viermi şi buburuze şi fluturi.

Vulpea are şi ea ceva de oferit lumii în această primăvară, iar ea scânceşte din nou, îndemnându-şi trusele să părăsească bârlogul. Ei ezită, aşa că partenerul ei o întâlneşte la intrare. Îşi lipeşte nasul de al ei. Le împinge uşor afară, unul câte unul. Încet se prăbuşesc în iarbă şi încep să exploreze rădăcinile noduroase ale stejarului străvechi şi viu. Ei investighează acest nou loc. Scărpinaţi la scoarţă. Adulmecă cele trei pietre mari acoperite cu muşchi. Se caţără şi se prăbuşesc. Ascunde-te şi joacă.

Şi în tot acest timp femeia veghează din locul ei de la uşă. Ceasuri şi minuni. amintind. Dornic. Sub veneraţia ei se află un fel de durere, veche şi duioasă, ca o cicatrice. Dar nici măcar asta nu poate înghiţi bucuria pe care o simte la vederea în faţa ei. Sunt patru truse. Un mascul – mare şi roşu ca tatăl său – şi trei femele. Zvelte şi
întunecate, ca mama lor. Argint. *Rar.*

Nota autorului

Dacă aş putea, aş înşira o linie de bandă de precauţie, chiar aici, peste calea ta. Avertizare! Pericol! Nu traversaţi scena crimei! În această situaţie se aplică toţi descriptorii uzuali. Dacă eşti familiarizat cu cărţile mele, vei şti deja că, în paginile următoare, voi despacheta acest roman în detaliu. Vor fi dezvăluiri şi explicaţii şi spoilere din abundenţă. Dacă aceasta este prima călătorie fictivă pe care ai făcut-o cu mine, pot să spun două lucruri: îţi mulţumesc pentru că ai încredere în mine pentru timpul tău şi întoarce -te acum. Nu citi paginile următoare până nu ai citit mai întâi romanul, de la început până la sfârşit.

Fiecare poveste se mişcă ca un râu, de la sursă la gura de vărsare, aşa că lăsaţi-o pe aceasta să curgă şi ne vom întâlni aici la sfârşit.

Fără îndoială că vei avea întrebări.

Adun oameni. Vin cu asta sincer. În acelaşi mod în care alţii strâng pietre sau timbre sau monede, propriul meu tată a strâns oameni. Mai exact, a adus acasă autostopul. În cazul lui, nu a fost o distracţie periculoasă. Tatăl meu a fost cândva fermier. În adolescenţă, un prieten l-a îndrăznit să participe la un concurs de călărie la rodeo, dar, nemulţumit de cele opt secunde care aveau să-i câştige premiul, el a călărit acel bronco timp de douăzeci de minute consecutiv, până când a renunţat cu totul şi a rămas nemişcat. mijlocul stadionului, lateralele zvâcnind, respirând un nor de praf şi gunoi de grajd. Inutil să spun că tatăl meu nu a câştigat din punct de vedere tehnic. Dar şi-a dovedit punctul de vedere. De acolo a continuat să servească ca ofiţer de poliţie militară în armată. S-a descurcat destul de uşor cu autostopiştii.

Menţionez că, ca şi tatăl meu, şi eu sunt obligat să

aduc oamenii acasă. Numai că eu nu-l ridic pe al meu pe marginea drumului. Le găsesc în biblioteci şi ziare şi în colţuri ciudate ale internetului. Vedeţi, oamenii pe care îi invit înapoi la mine – în special în biroul meu – şi în mintea mea au murit de mult: un judecător dispărut în New York-ul anilor '30; singura femeie care a servit vreodată la bordul unui avion Zeppelin; o mare ducesă rusă; cea mai decorată femeie care a servit în al Doilea Război Mondial; iar acum, o moaşă renumită, dar aproape uitată.

Adun *oameni.*

Acesta mi-a dat peste drum în cabinetul unui medic acum cincisprezece ani. Eram însărcinată cu fiul nostru cel mic şi obstetricianul meu a întârziat la programare. Fusese legat cu o livrare dificilă şi, ca urmare, am rămas blocat în sala lui de aşteptare. Îmi amintesc că m-am gândit că ar trebui să reprogramez şi să plec acasă. Dacă aş fi făcut asta, nu ai fi ţinut această carte în mâini. M-am plictisit şi terminasem de mult de citit exemplarul *Stardust* de Neil Gaiman pe care îl adusesem cu mine. Am răsfoit fiecare revistă şi tot ce a mai rămas de citit a fost un mic devoţional intitulat *Pâinea noastră zilnică.* (Pentru înregistrare, nu mă opun devoţionalelor. Acesta pur şi simplu se ascunsese sub un teanc de pamflete alarmante şi nu îl văzusem până atunci.) Înscrierea pentru 1 august 2008, citi „Povestea moaşei” şi a continuat. pentru a spune povestea unei femei pe nume Martha Ballard care a născut peste o mie de copii în cariera ei şi nu şi-a pierdut niciodată o mamă în timpul naşterii. (Propriul meu doctor – cel pe care îl aşteptam cu nerăbdare să-l văd – nu se putea lăuda cu un astfel de record.) Aşa cum se întâmplă de fiecare dată când sunt lovit de inspiraţie, toate firele de păr mi s-au ridicat pe ceafă. Am rupt acea pagină din devoţional şi am băgat-o

în poşetă. (Îl am aici pe birou în timp ce scriu asta şi râd de bileţelul pe care l-am mâzgălit în partea de sus în acea zi: „Ar face un roman grozav!”) Nu te gluesc, doctorul meu a intrat două minute mai târziu. Şi astfel a început un proces de ani de zile de cercetare şi scriere şi porniri false. Bucurie şi frustrare şi toate lucrurile care aduc o carte pe lume. Dar nu am renunţat niciodată.

Ceea ce ne aduce la o conversaţie foarte importantă pe care trebuie să o avem cu privire la Martha Ballard şi acest roman specific. Cititorii mei de multă vreme ştiu cât de mult mă ţin de faptele istorice. Este un punct de mândrie pentru mine şi de ce mulţi au numit ceea ce scriu „ficţiune biografică”. *Râul Îngheţat* marchează prima mea abatere reală de la acel palmares.

Cartea pe care o ţii în mâini este *inspirată* din evenimente reale, în loc să se *bazeze* pe ele. Şi, după cum sunteţi pe cale să vedeţi, mi- am luat mari libertăţi nu numai cu date şi detalii, ci, în unele cazuri, cu înregistrarea istorică în sine.

Nu am procedat atât de uşor.

Şi am un motiv întemeiat pentru asta.

Nu aş prezenta niciodată acest roman ca o istorie alternativă. Aproximativ 75% din ceea ce se întâmplă pe aceste pagini urmează îndeaproape înregistrarea istorică. Restul este versiunea mea a ceea ce s-ar fi *putut* întâmpla. Dar dacă căutaţi faptele – şi *nimic altceva* decât faptele, doamnă – vă sugerez *cu căldură* să alegeţi o copie a premiului Pulitzer a lui Laurel Thatcher Ulrich – biografia câştigătoare a lui Martha Ballard, *Povestea moaşei.* Este, din câte ştiu, singura istorie cuprinzătoare a vieţii ei şi este o lectură obligatorie dacă doriţi să înţelegeţi rolul Marthei în istorie. Este o opera uluitoare de non-ficţiune.

Există numeroase cazuri în care am schimbat, editat,

clarificat sau condensat înregistrările din jurnalul Marthei. De exemplu, locurile în care Martha consemnează că Rebecca Foster „a jurat un viol asupra unui număr de bărbaţi printre care se află judecătorul North” includ înregistrări din jurnal atât din 19 august, cât şi din 23 decembrie. Am făcut acest lucru pentru a oferi cititorului o imagine mai clară, mai imediată. idee despre ce sa întâmplat cu Rebecca în acea noapte îngrozitoare. Nu fiecare înregistrare din jurnal inclusă în aceste pagini are loc în anul sau chiar la data specifică afişată. O mână foarte mică sunt fictive. Scopul meu a fost să iau multe dintre lucrurile care *mă interesau* despre viaţa Marthei şi să le condensez într-o singură poveste care are loc pe o perioadă de şase luni.

Sistemul judiciar de la începutul Americii nu era deloc ca cel de astăzi. La momentul în care are loc această poveste, Constituţia exista ca document legal fondator al ţării de doar doi ani şi jumătate, iar Carta Drepturilor nu fusese încă ratificată. Pe vremea Marthei existau doar Curtea de Sesiuni Generale (unde îţi puteai da în judecată vecinul din motive mărunte), Curtea de Pledoarie Comune (care considera infracţiuni mai grave, cum ar fi agresiunea), Curtea Supremă de Justiţie (care se ocupa de viol, crimă, şi apeluri de la curţile inferioare) şi Curtea Supremă a Statelor Unite (au fost doar şase judecători şi prima sa întâlnire a avut loc la 1 februarie 1790 — spre sfârşitul lui când are loc această poveste). Aşa că, atunci când vă cer să luaţi tot ce ştiţi despre proces echitabil şi chestiunile legale şi să le aruncaţi pe fereastră, de aceea. Sincer, cetăţenii Americii timpurii au fost norocoşi să aibă un sistem de justiţie.

După ce am aşteptat mulţi ani, am început serios acest roman în timpul pandemiei de COVID-19. Ceea ce a însemnat asta pentru mine, personal, este că am scris

înconjurat tot timpul de patru băieţi adolescenţi – şi tot zgomotul şi haosul pe care îl implică. Nu este metoda mea preferată de a scrie. Dar a fost iluminator dintr-un motiv specific: a trebuit să-mi fac treaba chiar în mijlocul vieţii mele de familie. Şi exact aşa a trăit şi a lucrat Martha Ballard zeci de ani.

Nu a existat niciodată o separare. O frază din jurnalul ei este repetată de mii de ori de-a lungul a douăzeci şi şapte de ani: „Am fost acasă”. Când am întâlnit pentru prima dată acea remarcă des repetă, nu mam gândit puţin la ea. Dar a căpătat un nou sens pentru mine în timpul pandemiei, pentru că şi eu puteam să scriu asta în propriul meu jurnal. *Am fost acasă.* De luni şi luni şi luni. De ani de zile, de fapt.

Dacă o citiţi pe Laurel Thatcher Ulrich, veţi găsi o Martha Ballard foarte diferită de cea prezentată în aceste pagini. De fapt, s-ar putea să nu-i recunoşti ca fiind aceeaşi femeie. Am făcut asta intenţionat. I am scris Marthei când a venit la mine şi, având în vedere că istoria a înregistrat atât de puţin despre ea, voi argumenta că versiunea mea este, cel puţin, plauzibilă. Dacă vă străduiţi să obţineţi singur o copie a jurnalului ei, ştiţi asta: este foarte scump (Picton Press a publicat un număr limitat în 1992, iar al meu a costat 350 de dolari), foarte uscat şi nu este deloc un jurnal. Este mai degrabă o carte de zi. Martha face foarte puţin sau deloc editorial. Doar de câteva ori în douăzeci şi şapte de ani îşi dezvăluie sentimentele despre orice înregistrează. În schimb, ea ne dă data, vremea şi faptele. Cea mai lungă înregistrare pe care a făcut-o în acea perioadă a fost pe 23 decembrie 1789: data primei audieri legale a Rebeccai Foster în Vassal-boro. Şi deşi Martha era alfabetizată (un lucru nemaiauzit pentru femei la vremea ei), puţini cititori de astăzi ar fi capabili să descifreze o mare parte

din ceea ce a scris. Iată un exemplu de intrare pe care am inclus-o în carte. Veţi înţelege de ce l-am editat aşa cum am făcut-o.

> 3 5 X. Naşterea. Charls Clearks 3d Dagt. XX Dimineaţa
>
> senină. Am fost chemat de Cowen la soţia lui Charls Clearks în călătorie la 2 h dimineaţa. Shee a fost Safe Livrd of a Dagt (al treilea copil al ei, toate Dagts), la ora 4. Am părăsit-o Cleaverly şi 8 şi am fost condus la domnul Pollards.

Această intrare este listată sub anul 1789. 3 este ziua lunii şi 5 este ziua săptămânii (am schimbat-o la 26 noiembrie pentru a deschide povestea Marthei cu naşterea fiicei lui Betsy Clark) şi odihna necesită puţină răbdare pentru a verifica. Intrarea reală continuă puţin mai mult, dar conţinea informaţii care nu se refereau la povestea mea, aşa că nu am inclus-o. De-a lungul timpului, ea nu depune niciun efort de consecvenţă atunci când vine vorba de ortografia numelor sau a locurilor. Aşa că am făcut asta pentru ea în această poveste. Ceea ce spun este: bine ai venit.

Încă câteva lucruri pentru că sunt sigur că eşti curios:

O notă despre diferitele valute menţionate în roman. Folosesc dolari şi lire sterline în mod interschimbabil. Ambele erau folosite în acest moment, deşi dolarul (numit după dolarul spaniol) era monedul principal. Cu toate acestea, lirele engleze erau încă în circulaţie grea. Martha menţionează că a primit ambele forme de plată în jurnalul său, în ciuda faptului că dolarul american nu a fost stabilit ca monedă oficială până în 1792 – şi nu a fost bătut decât mai târziu în acelaşi an. S-ar părea că era dispusă să accepte orice plată ar putea primi. Sau, în multe cazuri, în schimb pui, cafea, zahăr sau lână. Martha era plătită cu bunuri şi servicii la fel de des ca şi

cu bani.

Sally Pierce chiar a avut fiul nelegitim al lui Jonathan Ballard, dar el s-a născut în februarie 1791, la aproape un an după încheierea acestei poveşti. Şi da, Martha a trebuit să-şi ia mărturia la naştere. Este cel mai aproape de a fi uluită. Oricum ar fi putut simţi tânărul cuplu unul pentru celălalt, au continuat să aibă încă doisprezece copii (trei erau născuţi morţi).

Cyrus Ballard nu s-a căsătorit niciodată şi nu a plecat de acasă, dar Martha nu dă niciun motiv în jurnalul ei. Ulrich notează că era rar ca un bărbat să rămână necăsătorit şi în gospodăria părinţilor săi în acea zi, iar ea postulează că ar fi putut avea un fel de dizabilitate mentală sau fizică care l-a împiedicat să-şi găsească o soţie. Am conectat acele puncte imaginare la o perioadă tragică din istoria Marthei, astfel încât să se încadreze perfect în povestea pe care am vrut să o spun.

Moses Pollard şi Hannah Ballard s-au căsătorit într-adevăr. Nunta a avut loc în 1792 şi la scurt timp după aceea s-au mutat la Fort Western şi şi-au deschis o tavernă proprie. Fericitul cuplu a avut nouă copii între 1794 şi 1809.

Barnabas şi Dolly Lambard s-au întâlnit puţin mai târziu decât descriu eu în această carte. S-au căsătorit în 1795 şi au fost părinţii destul de prolifici a unsprezece copii (primul lor s-a născut în 1796). După cum este consemnat în jurnalul Marthei, Dolly, sora ei şi soţii lor au vizitat des.

Sam Dawin a căzut într-adevăr prin gheaţă încercând să ajungă la ţărm pe o plută cu Jonathan. Dar aici am făcut o abatere majoră în poveste: nu a văzut niciodată un cadavru. Ceea ce ne aduce la Joshua Burgess.

Căpitanul Joshua Burgess a fost unul dintre cei trei bărbaţi acuzaţi că au violat-o pe Rebecca Foster în

august 1789. Da, aţi citit bine. *Trei.* Cel de-al treilea, un bărbat pe nume Elijah Davis, a fost eliminat cu totul din această poveste. Am făcut asta parţial pentru a simplifica naraţiunea. Motivul mai greu, însă, este că în jurnalul Marthei, acei trei bărbaţi au agresat-o sexual pe Rebecca Foster de trei ori diferite pe parcursul unei săptămâni. Ceea ce este descris ca îngrozitor aici a fost de fapt o serie de nouă atacuri de nespus în viaţa reală.

Cititorule, nu m-am putut decide să scriu asta.

Joshua Burgess dispare din paginile jurnalului Marthei undeva prin decembrie 1789. *Puf,* a plecat. Ea nu-l mai pomeneşte niciodată. Ar fi putut sări peste oraş? Absolut. Este posibil să fi murit cumva sau undeva? Sigur. Aşa că am mers cu asta şi l-am folosit ca bază pentru roman. Adică, sincer, nu îmi pare rău pentru tip. El este mort pentru mine!

Un cuvânt despre viol: nu este, din păcate, nimic nou. Agresiunea sexuală şi toate gradientele sale au fost cu omenirea de la început. Găsim înregistrări ale ei în fiecare text antic, de la Biblie la Shakespeare. Şi da, bine, soluţia mea la o nedreptate gravă este severă. (Sau *tăierea,* dacă vrei.) Şi şocant. Şi nu puţin excesiv. (Dar aş vrea ca înregistrarea să arate că atunci când Larry McMurtry a făcut o alegere similară în *Lonesome Dove,* i-au dat un Pulitzer. Deci, ştii, dreptate poetică, omule.)

Adevăratul Joseph North a plecat fără probleme din procesul său şi nu a fost niciodată pus să răspundă pentru crimele sale. Asta este de neconceput pentru mine. Nu pot schimba istoria, dar am control asupra poveştilor pe care le spun şi, cel puţin, în acest caz, i-am dat ceea ce merita.

Scriind acea scenă, nu m-am putut abţine să nu mă gândesc la o prietenă care a suferit prădări nespuse în mare parte din copilăria şi adolescenţa ei, până când, în

sfârşit, şi-a luat lucrurile – şi un cuţit – în propriile mâini şi l-a împins în coapsa abuzatorului ei. Prietenul meu, atât de tânăr şi curajos şi frânt, s-a uitat la el, tremurând, şi a spus că dacă o mai atinse vreodată, data viitoare nu va rata. Nu a făcut-o niciodată şi acest final a fost pentru ea. Şi pentru orice altă femeie care nu a văzut dreptate în viaţa ei.

Nu este suficient.

Dar e ceva.

Este demn de remarcat aici că procesul pentru viol al lui Joseph North nu a avut loc decât în iulie 1790. În efortul de a servi mai bine această poveste, am condensat intervalul de timp, dar în afară de asta, fiecare detaliu este exact, inclusiv faptul că Rebecca Foster nu a participat. (Jurnalul Marthei nu consemnează un motiv pentru care). În primul rând, am făcut această alegere pentru ca întreaga poveste să poată fi cuprinsă în deschiderea şi închiderea râului.

Dacă sunteţi familiarizat cu viaţa Marthei (fie prin biografia lui Ulrich, fie prin jurnalul ei însuşi), veţi şti că ea nu menţionează ea însăşi că este o supravieţuitoare a agresiunii sexuale. A fost ea? Conform statisticilor – care nu cred că s-au schimbat prea mult în ultimele câteva sute de ani – există o şansă de 33% ca acestea să fie adevărate. Dintre fiecare decizie pe care am luat-o în această carte, aceasta a fost cea mai riscantă. Adevărul este că nu ştiu. Dar ar explica devotamentul profund pe care a simţit-o pentru Rebecca Foster.

În ceea ce priveşte Tempest: ea a izbucnit în viaţa mea în miezul nopţii pe 19 iunie 2018. Eu şi soţul meu ne-am trezit la un sunet care poate fi descris doar ca fiind cea mai dragă fiinţă a noastră măcelărită în somn. S-a dovedit că, după o fugă nebună prin casă la trei dimineaţa pentru a ne asigura că copiii noştri sunt încă în

viaţă, am descoperit o vulpe care lătră în curtea noastră. (Uită-te la asta pe YouTube şi vezi dacă nu îţi dă nădejdele.) Câteva ore mai târziu, un nou-născut a intrat în viaţa mea. Este o poveste lungă şi nu a mea de spus, dar acele două lucruri au devenit indisolubil legate în mintea mea. Vulpea şi copilul. Până în ziua de azi, sunt extrem de protector faţă de ambele. Aşa că era logic ca fiecare să aibă un rol în această carte.

Şaptesprezece sute optzeci şi cinci era cunoscut ca „anul iernii lungi" pentru locuitorii din Hallowell, Maine. Jurnalul Marthei Ballard consemnează că râul a îngheţat pe 25 noiembrie şi era încă solid pe 22 aprilie a anului următor. Am schimbat totul pentru a se întâmpla între noiembrie 1789 şi aprilie 1790, anul în care Rebecca Foster „a jurat un viol împotriva unui număr de bărbaţi".

Jurnalul Marthei menţionează „doctorul negre" care a venit în oraş. Nu i s-a dat niciodată un prenume, aşa că am numit-o pur şi simplu Doctor. Este demn de remarcat faptul că nu există niciun indiciu că Martha a avut vreun fel de sentimente prejudecate faţă de vecinii ei de culoare. Au existat douăsprezece familii negre libere care trăiau în Hallowell în anii în care a fost scris jurnalul ei. Martha le-a născut copiii şi a interacţionat cu ei la fel ca toţi ceilalţi din oraş. Ea a scris numele lor complete în jurnalul ei. Aşa că este deloc exagerat să crezi că pur şi simplu nu ştia numele acestei femei Doctor. Personal am fost fascinat atât de titlul medical, cât şi de modul în care vecinii Marthei ar ocoli grija ei şi ar merge la această altă femeie. Cu siguranţă asta înseamnă că femeia avea mai multă pricepere decât Martha? Sau că aveau secrete de păstrat? Poate ambele.

Am schimbat numele Hannah Sewell în Grace Sewell în această carte. Erau prea multe Hannahs în jurnalul Marthei (un nume biblic foarte popular la acea vreme) şi

a devenit insuportabil să se facă distincţia între ele pe pagină. *Aceasta* Hannah, nu *acea* Hannah. Din nou, eşti binevenit.

Pentru că ştiu că o să întrebi, nu, nu am dat naştere pe niciunul dintre cei patru copii ai mei cu o moaşă. am vrut. Cred în munca pe care o fac şi am încredere în cunoştinţele de mii de ani care au fost transmise de la unul la altul de-a lungul istoriei omenirii. Mama mea avea toţi cei şase copii acasă cu moaşe. Am fost prezent la una dintre acele naşteri şi mi-a schimbat literalmente viaţa. (Sora la care am văzut venirea pe lume mai târziu m-a lăsat să fiu martoră la naşterea fiului ei. A fost un moment perfect de cerc complet.) Dar soţul meu m-a implorat să nu o fac. Cu siguranţă nu are nimic împotriva acestei profesii cele mai nobile. Pur şi simplu nu putea suporta ideea că am o asemenea durere fizică. Şi, dragă cititor, a fost atât de serios. Chinuit, chiar, la gândul că îmi văd corpul răsturnat fără nicio intervenţie farmaceutică. Îl iubesc pe bărbat. Deci, am recunoscut. Şi nu regret. Copilul nostru cel mai mic ar fi putut s-ar fi născut mort altfel. Sunt momente în care este înţelept să-ţi pui îngrijirea medicală în mâinile unei persoane care ştie să folosească bisturiul.

Martha Ballard este mătuşa străbunească a Clarei Barton, fondatoarea Crucii Roşii Americane. Ea este, de asemenea, stră- străbunica lui Mary Hobart, una dintre primele femei medic din Statele Unite. Ea a lăsat o moştenire medicală în această ţară care este de neegalat. Şi totul datorită jurnalului pe care l-a ţinut. Doar cuvinte pe hârtie, nu? Aparent lipsit de sens. Sunt doar recordul vieţii de zi cu zi meticuloase a unei singure femei. Dar acele pagini au fost păstrate şi transmise lui Dolly (Ballard) Lambard. Le-a dat fiicei ei Sarah, care i-a transmis Dr. Mary Hobart, care le-a donat Bibliotecii de

Stat din Maine, unde au stat până când au fost organizaţi şi legaţi de Lucy (Lam-bard) Fessenden. Mulţi ani mai târziu, bibliotecarul de drept Edith L. Hary a pus acele pagini la dispoziţia publicului. Şi, în cele din urmă, Cynthia McCausland a tradus toate cele şase milioane de octeţi de text, astfel încât transcrierea integrală să poată fi publicată de Picton Press. Laurel Thatcher Ulrich, istoric şi profesor câştigător al Premiului Pulitzer, a studiat jurnalul şi a scris biografia definitivă a unei femei care ar fi trebuit să dispară din istorie. Dacă nu pentru un jurnal şi puterea cuvintelor.

Merită să repet că acesta este un roman, o operă de ficţiune, versiunea mea despre ceea ce s-ar fi *putut* întâmpla în viaţa acestei femei. Nu este o biografie şi nici nu pretind că sunt istoric. Sunt pur şi simplu un povestitor şi am simţit, de cincisprezece ani, că povestea Marthei merită spusă. Vreau să-i ştii numele. Vreau să le spui prietenilor tăi. Sper că şi tu eşti uimit de viaţa ei. Vreau ca lumea să-şi amintească că faptele mărunte, făcute în dragoste, contează la fel de mult ca şi cele care fac ziarul şi cărţile de istorie.

Spre sfârşitul biografiei lui Laurel Thatcher Ulrich, ea are de spus:

> Martha Ballard s-a asigurat că nu va fi uitată. Nu exista nimic în tradiţia creştină care să spună că o moaşă ar trebui să
>
> ţină un jurnal... Din anumite motive, probabil necunoscute chiar şi pentru ea, Martha a simţit o nevoie intensă de a-şi re-crea propria viaţă zi de zi... Ea nu doar şi-a documentat rugăciunile, somnul pierdut, faptele ei de caritate şi compasiune, ea a savurat şi notat luptele mărunte şi micile haruri ale vieţii obişnuite. Jurnalul este o înregistrare selectivă,

modelată de nevoia ei de aşi justifica şi înţelege viaţa, dar este, de asemenea, remarcabil de onest... [ne spune că Martha a fost o asistentă creştină devotată şi umilă a cărei inteligenţă i-a îngreunat uneori participarea. biserică sau să se aducă la medicii oraşului ei, o mamă iubitoare, o femeie blândă, cu simţul datoriei şi cu o curiozitate anatomică care i-a permis să observe autopsii şi să plângă. moarta, o femeie curajoasă care nu a învăţat niciodată să stea pe cal, o femeie cu ochi ascuţiţi şi practică, care a păstrat credinţa în justiţia supremă... În afara propriului jurnal, Martha nu are istorie. Nicio înregistrare independentă a muncii ei nu a supravieţuit. Numele soţului ei, nu al ei, apare în recensăminte, liste de taxe şi conturi de comercianţi pentru oraşul ei... Nici un document existent nu recunoaşte mărturia pe care a luat-o de la mame necăsătorite în timpul naşterii. Numele ei apare pe o listă de martori la procesul pentru viol din Nord, dar nimeni, cu excepţia ei, nu a păstrat o înregistrare a celor spuse... Martha nu a părăsit o fermă, ci o viaţă, înregistrată cu răbdare şi consecvenţă timp de douăzeci şi şapte de ani. Nicio piatră funerară nu-i poartă numele, deşi poate că încă mai cresc grămadă de muşeţel sau de scăpărătorie scăpată din grădina ei.

În prima săptămână din mai 1812, Martha Ballard şi-a făcut ultimele înregistrări în jurnal:

> Marţi, 5 mai — Înzăpezit şi foarte frig. M-am simţit foarte slab. Am fost acasă.
>
> Miercuri, 6 mai — O zi foarte furtunoasă. Nu mă simt mai bine. Am fost acasă.
>
> Joi, 7 mai — senin cea mai mare parte a zilei şi foarte frig şi vânt. Fiica Ballard şi câţiva dintre copiii ei aici... Reverendul domnul Tappin a venit şi a

conversat dulce şi a făcut o rugăciune adaptată cazului meu. Am fost acasă. Foarte slab.

„Fiica Ballard” la care se referă Martha în această ultimă intrare este nimeni alta decât Sally Pierce, tânăra care i-a rămas un ghimpe în coastă pentru cea mai mare parte a acestei cărţi. Şi, deşi nu am nicio îndoială că şi propriile ei fiice au fost lângă patul ei în ultimele ei zile, găsesc această ultimă menţiune despre Sally incredibil de dulce. Îmi place să cred că au făcut amendamente. Îmi place să cred că nepotul a făcut-o posibil. Marta a murit la câteva zile după această ultimă intrare, lăsând în urmă soţul ei, Efraim, şi pe toţi cei şase copii ai lor în viaţă.

Îmi place că penultima frază menţionată în jurnalul ei este cea pe care ea a scris-o cel mai des, deoarece ea exemplifică ultimii trei ani din propria mea viaţă când am încercat să-i scriu povestea.

Am fost acasă.

Şi eu, Martha. Şi eu.

Mulţumiri

Nu pot să dau un alt răspuns, dar mulţumesc, mulţumesc şi
mulţumesc mereu.
— WILLLAM SHAKESPEARE

Este nevoie de mult efort pentru ca o idee să devină o carte. Sigur, autorul joacă un rol semnificativ în asta (şi sunt recunoscător că propriul meu creier a făcut treaba), dar nu singurul rol. Pentru că odată ce am luat acel Nimic şi l-am transformat în Ceva, atunci trebuie să treacă printr-un proces lung şi complex pentru a deveni lucrul tangibil pe care îl ţii în mâinile tale. Această carte anume nu ar exista dacă nu pentru următoarele persoane:

Elisabeth Weed — agent literar extraordinar — m-a menţinut sănătos şi angajat cu remuneraţie de peste un deceniu. Şi niciodată nu voi înţelege cu adevărat cum a luat visul meu de a fi publicat şi l-a transformat într-o carieră lungă şi împlinită, dar îi voi fi mereu recunoscător. Nu aş putea face treaba asta fără ea. Nu aş vrea să fac treaba asta fără ea. Ea a fost prietenă şi avocată, terapeut şi antrenor. Întreaga echipă de la The Book Group este o bucurie să lucrezi. În afară de Elisabeth, DJ Kim este numele pe care îmi place cel mai mult să-l văd în căsuţa mea de e-mail. Faye Bender, Julie Barer şi Brettne Bloom au fost mai amabile cu mine decât merit.

Am avut marea noroc de a lucra cu doi editori minunaţi la această carte. Margo Shickmanter a dobândit povestea Marthei, iar Carolyn Williams m-a ajutat până la capăt. Amândoi sunt *foarte* buni în ceea ce fac şi am fost norocos să-i am.

Echipa de la Doubleday este de neegalat în domeniul

publicării şi sunt norocos că mi-am petrecut întreaga carieră lucrând cu ei. Todd Doughty, Elena Hershey şi Jillian Briglia sunt cea mai bună echipă de publicitate care lucrează astăzi. Bill Thomas şi Suzanne Herz mi-au susţinut munca încă de la început. Judy Jacoby şi Lindsay Mandel sunt vrăjitori de marketing. Sârguinţa, talentul şi răbdarea lui John Fontana, Nora Reichard, Lorraine Hyland şi Pei Koay sunt motivul pentru care un fost document Word este acum un roman frumos şi tangibil. Sunt atât de recunoscător pentru tot ce fac.

Echipa de vânzări Doubleday este motivul pentru care puteţi cumpăra cărţile mele oriunde sunt vândute cărţi. Mulţumiri speciale lui Jessica Pearson, Valerie Walley, Christine Weag, Ann Kingman, Emily Bates, Lynn Kovach, Beth Koehler, Beth Meister, Mallory Conder, Chris Dufault, Ruth Liebman, David Weller, Annie Schatz, Jason Gobble şi Nicholas LaRousse. Entuziasmul lor continuu înseamnă lumea pentru mine.

Sprijinul şi generozitatea librăriilor independente mi-au permis să cunosc cititori de la coasta la coasta. Vă mulţumesc pentru că m- aţi invitat, pentru că m-aţi prezentat clienţilor voştri iubiţi şi pentru că mi-aţi vândut manual romanele în ultimii doisprezece ani. Sunt deosebit de recunoscător pentru Cărţile Parnassus, Pagina şi Paleta, Cărţile Foxtale Books, Cărţile cu filigran, Cărţile şi Compania, Cărţile Northshire, Cărţile pătrate, Cărţile Intera-bang, O poveste probabilă, Librăria de romane, Librăria Mică, Cărţile Litchfield, Otrăviţi Pen şi a lui Warwick. Multumesc mult, mult!

Marybeth Whalen este o prietenă rară: genul care vă va spune adevărul. Dar, dacă este necesar, bănuiesc că m-ar ajuta şi să complotez răzbunarea. Timp de cincisprezece ani m-a făcut să râd şi m-a făcut să plâng (în sensul bun). Ea mi-a trimis mesaje smuciante şi

poşete frumoase şi abia aştept următoarea noastră aventură!

Comunitatea scriitorilor din Nashville este vastă şi susţinătoare şi una dintre cele mai importante momente ale acestui concert. Sunt diagrama Venn care combină viaţa mea profesională şi viaţa mea reală. Sunt mândru să-i spun pe toţi prieteni. JT Ellison îmi oferă căso şi cunoştinţe valoroase. Lisa Patton este motivul pentru care trebuie să caut tratament pentru Sindromul Râsului Inadecvat. Traci Keel imi serveste demodate cu o latura sanatoasa a sarcasmului. Blake Leyers îmi aminteşte că nu sunt, de fapt, o persoană foarte proastă. Joy Jordan-Lake are darul rar al încurajării. Paige Crutcher trimite întotdeauna textul potrivit la momentul potrivit.

Comunitatea scriitorilor din afara Nashville m-a primit şi ea cu braţele deschise şi am descoperit prieteni grozavi în Patti Callahan Henry, Abbot Kahler, Denise Kiernan, Laura Benedict, Deanna Raybourn, Greer McAllister, Helen Ellis şi Anne Bogel.

Kristee Mays mă cunoaşte de mai mult timp decât soţul meu şi să spunem că nu sunt un pui de primăvară. Ea chiar a prezis că mă voi căsători cu soţul meu! Şi ea a stat lângă mine la altar când a venit ziua aceea. Nu ne vedem destul de des, dar putem relua exact de unde ne-am oprit. M-a văzut prin toate astea şi o iubesc la nebunie.

Unchiul meu Will a răspuns la fiecare întrebare pe care am avut- o despre cai, vaci şi animale în general, în timp ce am scris această carte. Chiar şi atunci când textul a apărut la şapte dimineaţa sau la zece seara. Sunt recunoscător că nu a fost îngrozit de lipsa mea de cunoştinţe. Având în vedere istoricul meu familial, ar trebui să ştiu mai multe decât mine, dar sunt recunoscător că a completat golurile.

Încă o dată, Garreth Russell a fost o mană zeu în domeniile cercetării şi umorului bun. Multe dintre detaliile despre naşterea la sfârşitul secolului al XVIII-lea i-au fost datorate. Promit să mă revanşez, Garreth!

Alţi prieteni, familie şi vecini care, în general, m-au ţinut încurajat şi hrănit în timpul procesului de scriere includ Abby Belbeck, Josh Belbeck, Emily Allison, Tayler Storrs, Kaylee Storrs, Dian Bel-beck, Jerry şi Kay Lawhon, Blake şi Tracy Lawhon, Andy şi Nicole Kreiling, Jannell Barefoot, Michael şi Cindy Easley, Chris Wilson şi Christine Flott.

Sunt recunoscător pentru Ranier Maria Rilke şi colecţia sa de poezie *Rilke's Book of Hours: Love Poems to God* , precum şi pentru *Devoţiunile lui Mary Oliver* . În cea mai mare parte a vieţii mele, poezia a fost o limbă străină. Poate pentru că nu o pot scrie? Indiferent, învăţ, încet. Citesc o poezie din fiecare dintre acele cărţi în fiecare zi pe care m-am aşezat să le scriu şi cred că spiritul pe care l-am găsit acolo, acel sentiment de uimire, închinare şi uimire, şi-a făcut loc, atât de uşor, în aceste pagini. Vă mulţumesc că m-aţi învăţat această nouă limbă.

Am luat cea mai bună decizie din viaţa mea acum douăzeci şi trei de ani, când m-am căsătorit cu Ashley Lawhon. El a făcut toată diferenţa într-o viaţă care ar fi putut merge în orice direcţie. Acesta este un dar şi o milă care nu poate fi explicată. El este motivul ridurilor mele de râs şi, de asemenea, vergeturile mele (bună ziua, patru copii). El este inspiraţia pentru fiecare lucru emoţionant pe care Martha Ballard îl spune despre căsătorie în această carte. El este motivul pentru care nu am niciun interes să scriu despre căsătoriile proaste. Mă face să râd în fiecare zi. Mă lasă să dorm în fiecare zi. El este cel mai bun prieten al meu, locul meu sigur, singurul

meu iubit. Sunt cine sunt astăzi pentru că el m-a iubit bine. Este un lucru pe care nu îl voi lua niciodată de la sine înţeles.

Am vorbit adesea despre copiii pe care Ashley şi cu mine i-am făcut împreună. Acei patru băieţi nu puteau fi mai diferiţi decât punctele de pe o busolă. Doi arată ca el şi doi seamănă cu mine şi împreună au adăugat un scop vieţii mele pe care nu l-aş fi crezut că este posibil în anii mei mai tineri. Nu pot să cred că toţi au crescut acum – sau aproape. Dacă nu este complet gol, cuibul nostru este cu siguranţă liniştit. Nu ştiu cum am supravieţuit haosului atât de mult, dar Londra, Parker, Marshall şi Riggs merită fiecare. Abia aştept să-i văd luând lumea cu asalt.

Pe lista lungă de lucruri pentru care sunt recunoscător, Isus este în frunte. În urmă cu treizeci de ani, El a găsit o fată rătăcită şi zdrobită în tufia de nicăieri din New Mexico şi a salvat-o. Doar asta ar fi fost de ajuns. Dar El a fost cu ea în fiecare zi de atunci. Este cea mai mare speranţă a mea că marea Lui dragoste se reflectă în paginile acestei cărţi.

Aşa cum spune Bardul mai sus, pentru tot ceea ce sunt şi pentru tot ceea ce mi s-a dat, „Nu pot să dau niciun alt răspuns, decât mulţumiri, mulţumiri şi mulţumiri mereu.”

Mai multe de la autor

Nume de cod Hélene

Despre autor

Ariel Lawhon este un autor de bestselleruri de ficţiune istorică apreciat *de New York Times* . Cărţile ei au fost traduse în numeroase limbi şi au fost selecţii din Library Reads, One Book One County, Indie Next, Costco, Amazon Spotlight şi Book of the Month Club. Ea locuieşte pe dealurile din afara Nashville, Tennessee, împreună cu soţul şi cei patru fii. Lawhon îşi împarte timpul între magazin alimentar şi terenul de baseball.

simonandschuster.com.au

www.SimonandSchuster.com.au/Authors/Ariel-Lawhon

DE ASEMENEA DE ARIEL LAWHON

Soţia, servitoarea şi stăpâna

Zborul Viselor

Eu eram Anastasia

Nume de cod: Hélène

Când Aveam Aripi

(coscris cu Susan Meissner şi Kristina McMorris)

Sperăm că ţi-a plăcut să citeşti această carte electronică
Simon & Schuster.

Alăturaţi-vă listei noastre de corespondenţă pentru a primi
actualizări despre noile versiuni, oferte, citiri recomandate şi
multe altele de la Simon & Schuster.

CLICK AICI PENTRU ÎNREGISTRARE

Eşti deja abonat? Furnizaţi-vă din nou e-mailul, astfel încât să
putem înregistra această carte electronică şi să vă trimitem mai
multe din ceea ce vă place să citiţi. Veţi continua să primiţi oferte
exclusive în căsuţa dvs. de e-mail.

RÂUL ÎNGHEŢAT
Publicat pentru prima dată în Australia în 2023 de
Simon & Schuster (Australia) Pty Limited
Suite 19A, Nivel 1, Clădirea C, 450 Miller Street, Cammeray, NSW 2062
Publicat pentru prima dată în Statele Unite în 2023 de Doubleday, o divizie a Penguin
Random House LLC, New York.
Sydney New York Londra Toronto New Delhi Vizitaţi site-ul nostru web la www.simonandschuster.com.au
© Ariel Lawhon 2023
Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicaţii nu poate fi reprodusă, stocată într-un sistem de recuperare sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloc, electronic, mecanic, prin fotocopiere, înregistrare sau altfel, fără permisiunea prealabilă a editorului.
Aceasta este o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi incidentele sunt fie produsul imaginaţiei autorului, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, vii sau morţi, evenimente sau locaţii este în întregime coincidenţă.

HB
NATIONAL LIBRA OF AUSIXAtIA
A catalogue record for this book is available from the National Library

ISBN:9781761423413
ISBN-13: 978-1-7614-2342-0 (carte electronică)
Imagini de copertă: Oskar Ulvur/Trevillion, den-belitsky/Adobe Stock
Design copertă: Louisa Maggio Design
Design interior: Soonyoung Kwon
Harta oraşului Hallowell, Maine: Mapping Specialists,

Ltd.
Tipărit şi legat în Australia de Griffin Press

Cuprins

Hartă
Dedicare
Epigraf
Partea 1: O spânzurare Ce a trecut este prolog Clark Forge Strada Apei Taverna lui Pollard Magazinul Dr. Coleman Moara lui Ballard Parsonajul Moara lui Ballard Taverna lui Pollard Oxford, Massachusetts
Partea 2: La menaj Moara lui Ballard Podul Mill Creek Sewell Chandlery Taverna lui Pollard Moara lui Ballard Magazinul Dr. Coleman Moara lui Ballard Moara lui Ballard Vassalboro Oxford, Massachusetts
Partea 3: Un viscol Fort Western Moara lui Ballard Dealul Ars Moara lui Ballard Magazinul Dr. Coleman Dawin's Wharf Moara lui Ballard
Podul Mill Creek Taverna lui Pollard Moara lui
Ballard Oxford, Massachusetts
Partea 4: Moaşa Parsonajul Moara lui Ballard Şelarie albă Moara lui Ballard Clark Forge Cuibul Robin Taverna lui Pollard Oxford, Massachusetts
Partea 5: Durerea care nu vorbeşte Moara lui Ballard Taverna lui Pollard Moara lui Ballard Casa McMaster Magazinul Dr. Coleman Taverna lui Pollard Tribunalul Pownalboro Oxford, Massachusetts
Partea 6: Râul Rushing Moara lui Ballard Dawin's Wharf Pierce Farm North Manor Taverna lui Pollard Moara lui Ballard Parsonajul Râul Kennebec Şelarie albă Podul Mill Creek Dawin's Wharf
Taverna lui Pollard
Hallowell, Maine
Reveliile noastre acum s-au încheiat Nota autorului

Mulţumiri
Despre autor
Drepturi de autor